

NICOLE JORDAN

Örzőangyal

NICOLE
JORDAN

Örök-
angyal

Victoria
e-könyv

A mű eredeti címe: *Master Of Temptation*
A mű eredeti címe: Excerpt from Master of Temptation

© 2004 by Anne Bushyhead
All rights reserved.

Fordította
Kovalcsikné Chován Hedvig

Szerkesztette
Kátay Zsófia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2012, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Felelős kiadó Falb Magdi

ISBN: 978-963-9803-54-1

Kiadja a Victoria Kiadó
Cím: 1067 Budapest, Eötvös u. 42.
Tel./Fax: (1) 269-4043
E-mail: info@victoriakiado.hu

Könyveink megrendelhetők postai úton
vagy a www.victoriakiado.hu honlapon

Ezt a könyvet a háborúinkban harcolt
veteránoknak ajánlom, köztük néhai apámnak és
fivéremnek, hálából bátorságukért és
áldozatvállalásukért...

Előszó

Cyrene szigete, 1813 augusztusa

A romok varázslatosnak tűntek a holdfényben. Az éjszaka árnyai között ezüstös tavacskák – egy római fürdő utolsóként fennmaradt medencéi – csillantak meg. Vizüket egy teraszos gránitlépcsőn végigcsörgedező meleg forrás táplálta. Ám az elbűvölő látvány ez alkalommal mégsem nyugtatta meg Caro Everst. A feszültség csak fokozódott benne, ahogy egyre közelebb lovagolt a romokhoz.

A terasz lábánál megállította öregedő kancáját és leszállt róla. A szikla keleti szélén túl terült el a Földközi tenger, békésen hullámozott a fényes holdkorong alatt. Különleges hely volt ez, még egy olyan szigeten is, mely titokzatos szépségéről ismert. Ma éjszaka azonban a békesség éles ellentétben állt Caro nyugtalanságával.

Olyan zaklatott volt, mint egy kamaszlány, aki titkos szeretőjével találkozik. Ami meglehetősen abszurd dolog. Hiszen az őrnagy nem a szeretője, bármilyen örült képzelgések is forogtak egyre róla a fejében. Még abban sem volt biztos, hogy valaha is a szeretője lehet.

Idegességében lehajolt, és letépett egy kecses, fehér orchideát, majd lovát elengedte, hadd

legeljen a rések között nőtt dús fűből és páfrányból, ő pedig a medencék felé indult. Szoknyáját friss, sós szellő lebbentette meg, mely a hegyi lejtők fenyői, és az ősi kövek közt tekergőző lonc illatát hozta felé. Bár késő éjszaka volt, a több mint kétezer év lábnyomait őrző kőlépcsőn Caro még mindig érezte a nyári nap melegét, ahogy mezítláb fellépkedett rajta.

Amikor egy boltíves portál mellett haladt el, nagyot dobbant a szíve. Egy férfi állt a lány feletti mellvéden és a hatalmas, holdfényes tengert nézte.

Maxwell Leighton őrnagy.

Caro azonnal felismerte, bár csak három napja találkoztak először. A sziget lakói közül nem sokan dicsekedhettek ilyen magas, szikár alakkal, erőteljes vállakkal, tekintélyt parancsoló tartással. És senki más látványától nem gyorsult volna fel ennyire a pulzusa, mint az övétől.

Mivel az őrnagy az irgalom missziója keretében érkezett a szigetre, Caro csaknem a teljes időt a társaságában töltötte, miközben kétségbeesett küzdelmet vívtak együtt egy haldokló ember életéért.

Eljöttél ma éjjel, nyugtázta a lány megkönnyebbült sóhajjal. A férfi szemmel láthatóan fürödni készült. Már levette a csizmáját és huszáregyenruhájának rövid, kék kabátját, csupán egy térdnadrág és egy fehér ing volt rajta.

Leighton hátrapillantott a válla felett. Caro csak ekkor ébredt tudatára, milyen zilált a kinézete:

legrégebbi ruhájának szoknyája meztelen lábszára körül lengedezett, göndör, barna haja kibontva, még vadabb összevisszaságban, mint máskor. Zavarában elpirult.

– Biztos benne, hogy nem bánja, ha betolakodom meghitt pihenőhelyére? – hallotta a férfi halk hangját.

Nem, nem vagyok biztos benne. Caro gyakorta járt ki a római romokhoz, hogy megfürödjön a medencékben, főleg ha fizikailag kimerült, és minden porcikája sajgott egy-egy kemény vívógyakorlat után. Valóban ritkán engedte meg, hogy bárki megzavarja itteni magányát. Az utóbbi néhány nap megpróbáltatásai után azonban az őrnagynak szüksége volt a romok nyújtotta békére és szépségre kimerültségének enyhítéséhez. Szüksége volt a selymes víz megnyugtató ölelésére. Mindkettőjüknek.

– Jelenléte semmiképpen sem betolakodás – felelte a lány őszintén. – Én kértem, hogy jöjjön el.

Caro felmászott és megállt a férfi mellett az omladozó kőfalnál, szíve azonnal sebesebben vert, pusztán a közelségétől. Ijesztő, mennyire erőteljesen reagált a teste. Korábban egyetlen férfi sem váltott ki belőle ilyen heves reakciót. Cyrene szigetéről azt tartották, különleges bűvereje van, elszédíti az érzékeket, ám Caro mindeddig azt hitte, őrá nem hat a varázslat. Igaz, Maxwell Leighton mélykék szemével, szikár alakjával és hollófekete hajával az egyik legvonzóbb férfi volt,

akivel valaha is találkozott. De a lány már korábban is ismert jóképű férfiakat, sőt nem is keveset, mivel Cyrene szigetén több ilyen akadt, mint másutt. Mégis, ritkán érintette meg bárki is ilyen erőteljesen női lényét. Immár három napja hiába próbálta meg elfojtani heves vonzódását, és a rá egyáltalán nem jellemző gyengéd érzelmeket Leighton őrnagy iránt.

Leginkább a mélykék szemekből sütő forróság és átható tekintet zavarta meg; amikor a férfi ránézett, Caro vére szinte forrni kezdett, úgy érezte, nem kap levegőt. A tenger csillogó látványára próbált koncentrálni, hogy lehiggadjon. Hallotta letről a hullámok lágy suttogását, ahogy kényelmes, időtlen ritmusban követték egymást.

– Yates még mindig alszik? – kérdezte.

– Igen, hála istennek – mondta az őrnagy.
– Hetek óta először végre békésnek tűnik.

John Yates hadnagy Spanyolországban, a Napóleon seregei ellen vívott legutóbbi kemény csatában elvesztette az egyik lábát, és a seb nem akart gyógyulni. Amikor egyre gyengébb és lázasabb lett, könyörögve kérte hadtestparancsnokát, vigye haza a szigetére; a sebe azonban elmérgesedett az utazás során.

Leighton őrnagy képtelen volt magára hagyni haldokló katonáját, így ő is Cyrene-en maradt, hogy megvárja, míg eljön a vég. De csodával határos módon a fiatal hadnagy állapota ma hajnalra gyökeresen megváltozott; láza lement, így van remény arra, hogy felépül.

– Mérhetetlenül hálás vagyok önnek – mondta az őrnagy. – Megmentette Yates életét.

– Nem. Ön volt mellette hosszú napokon át.

Igaz, Caro ápolta folyamatosan a hadnagyot, mivel a sziget orvosának más betegeket kellett ellátnia. De Leighton hadnagy is rendkívül fontos szerepet játszott, mivel fel-alá járkálva virrasztott mellette, zokszó nélkül végzett el bármilyen feladatot, lefogta a kábult katonát, míg a lány lenmaglisztes borogatást tett borzalmas sebére, bevetette vele a keserű gyógyszereket és hideg vizes lepedővel csillapította teste forróságát.

– Yates azért maradt életben – erősködött a férfi –, mert ön nem engedte, hogy meghaljon. Azt hiszem, az ön töretlen akarateréje mentette meg őt.

Carót különös melegség öntötte el a dicsérő szavakra.

– Hát, híres vagyok a makacsságomról.

Az őrnagy elmosolyodott. A lány még sosem látta mosolyogni őt, lélegzete egy pillanatra kihagyott. Kezdetben azonban még csak a sebesült katonája iránti aggodalma, mintsem fantasztikusan férfias megjelenése keltette fel Caro figyelmét.

A közös megpróbáltatásuk hosszú, sötét órái alatt kerültek közelebb egymáshoz. Nem voltak többé idegenek, hiszen érzelmek kavalkádját élték át együtt: félelmet, kétségbeesést, reményt, végül pedig az áradó jókedvet.

A lány azon kapta magát, mélyen elszomorítja az, hogy az őrnagy másnap reggel távozik.

– Azt hiszem, túldicsér – szólt. – John szerint maga mentette meg az életét, amikor elhárította az őt érő kardcsapást.

– De meg sem sebesült volna, ha nem ugrat közvetlenül egy lovasroham útjába, hogy engem megvédjen. Nagyon sokkal tartozom neki. Ahogyan önnek is.

Indulattal teli hangjára Caro felnézett rá, és tekintetük egymásba fonódott. Sötét pillákkal árnyékolt szemétől váratlan, ősi és tagadhatatlanul érzéki forróság futott végig a lányon.

Caro elfordította a fejét. Botorság ennyire sóvárogni. Ez a gyönyörű férfi aligha találja őt szexuálisan vonzónak. Bár csinos volt, úgy vélte, miután az utóbbi néhány napban egyfolytában együtt voltak, az őrnagy nem a nőt látja benne.

És ezért nem is hibáztathatta. Az előkelő hölgyek ugyanis ódzkodnak attól, hogy vérrel, sebekkel, haldokló férfiakkal foglalkozzanak, önként vállalják az asszisztens szerepét a sziget orvosa mellett számukra idegen emberek műtéteinél és sebeik ellátásánál.

Valamint nem vállalnak veszélyes küldetéseket Európa-szerte, nem forgatnak fegyvert egy nemes ügy érdekében – a gonosz zsarnokság ellen.

Caro különbözött a nők többségétől. Természetes adottsága volt a gyógyításhoz, és – ami még inkább megkülönböztette nőtársaitól

–, titkos hivatást űzött. Őrző volt, a védelmezők titkos társaságának tagja, akik arra esküdtek fel, hogy fenntartják az ősi eszméket, melyek mellett egy legendás vezér egykor síkraszállt. Ám szokatlan hivatása nem olyan téma volt, amiről egy kívülállóval beszélhetne. Leighton őrnaggyal meg főként nem, aki holnap elutazik Cyrene-ről, és valószínűleg soha többé nem tér vissza. Közeli távozásának gondolata fájón égette Caro lelkét.

Egy dologban biztos volt: soha nem felejtí el a férfit. Bár a leginkább azt kívánta, bárcsak el tudná felejteni.

Maxwell Leighton hatására olyan dolgok iránt kezdett vágyakozni, amiket – mivel határozottan meggyőzte magát – eddig soha nem kívánt, és úgy hitte, nem lesz rájuk szüksége. Huszonnégy éves volt, de még nem tapasztalta meg a legtöbb nő által fontosnak tartott dolgokat, mint a házasság, gyerekek, férj... sőt szerető.

Szerető. Caro mellkasát fájdalom szorította össze.

A legvadabb fantáziáiban eltűnődött, milyen lenne kipróbálni a szeretkezést ezzel a férfival, ám nem valószínű, hogy az őrnagy éppen őt választaná szeretőjéül. Miután együtt küzdöttek a hadnagy életéért, a lány úgy gondolta, inkább bajtársnak, mint vágya tárgyának tekinti őt.

– Továbbra is ápolni fogja Yatest? – kérdezte Leighton, és hangjából aggodalom csendült ki.

– Természetesen – nyugtatta meg Caro. – Nem kell aggódnia, őrnagy. Yates már túl van az életveszélyen. Meg fog gyógyulni.

– De örökre csonka marad. – Leighton lehunyta a szemét és enyhén megborzongott.

A lány megértette elkeseredését. A férfi felelősnek érzi magát hadnagya áldozatvállalásáért. És őt is egyértelműen megviselték a háború viszontagságai.

Az őrnagy ugyan nem sebesült meg, de mivel már nyolc éve lovastisztként szolgált, láthatatlan, de be nem gyógyult sebeket viselt a lelkén. Érzelmi fájdalmai szinte tapinthatóak voltak. A vele töltött sötét órák során Caro látta szemében a kint, amely a belső démonaival való harcára utalt.

Segíteni akart neki, valamiképpen vigaszt nyújtani számára, de úgy érezte, vesztesre áll. Leighton sebei nem gyógyíthatók főzetekkel és borogatásokkal.

– A hadnagy szerint ön egy hős – szólalt meg végül.

Leighton halkán felnevetett.

– Ha maga tudná... – A kezére nézett, mintha vérfoltokat látna rajta. – Maga gyógyítja az embereket, én elveszem az életüket. És akkor még nem is említettem a rengeteg katonát, aki az én parancsomra halt meg. Vagy a barátokat, akiket elvesztettem.

– De gondoljon a számtalan többi emberre, akiket megmentett.

– Ez a feneség benne – szólt rezignáltan –, hogy nem tudtam megmenteni őket.

Carónak fájt a szíve érte. Szavak nélkül is megértette a férfit. Büntudatot érez azért, hogy él, miközben másokat nem tudott megmenteni.

Gyógyítóként ő is sokszor tépelődött így magában, amikor megpróbált ellenszegülni a Nagy Kaszásnak. Túl sokszor veszített ellene.

– Nem hibáztathatja magát a háború örülségéért, őrnagy – mondta halkán. – Csak annyit tehet, hogy folytatja a harcot. – Gyengéden a férfi karjára tette a kezét. – Nem kis bátorság kell ahhoz, hogy napról napra szembesüljön valaki a halállal, ahogyan ön. De én – és az összes honfitársunk – rendkívül hálásak vagyunk önnek és a többi, magához hasonló, bátor embernek, aki hajlandó újra és újra próbálkozni.

Leighton hallgatott, csak nézte a lányt, fürkészte az arcát, tekintete sötét és megfejthetetlen volt, mint az éjszaka.

– A könyörület angyala – szólalt meg végül. – Maga mindig meg tudja vigasztalni az embereket?

Caro érezte, hogy arcába szökik a vér.

– Megpróbálom. Ahogy maga is mondta, gyógyító vagyok. És rosszul esik, ha látom, hogy valakinek valami fáj.

– És úgy gondolja, nekem fáj valami?

– Talán nem?

A férfi rekedten felnevetett.

– Maga túlságosan is átlát rajtam.

A lány a legszívesebben elbűjt volna az átható tekintet elől, ezért egy újabb kérdéssel felelt.

– Muszáj visszamennie holnap? Nem maradhat Cyrene-en tovább?

– Nagyon csábít a lehetőség, be kell vallanom.
– Balra nézett, amerre a szigettől északra Franciaország feküdt, majd nyugatnak, Spanyolország felé, ahol éppen a véres háború zajlott. – Nem szívesen megyek vissza a vágóhidra. Nehezen veszi be a gyomrom, amikor látom, hogy az embereimből ágyútöltelék lesz. – Megcsóválta a fejét. – De szükségük van rám. Nem hagyhatom cserben őket.

– Akár egy pár nap is jót tenne önnek. Nem is volt módja, hogy élvezze kis szigetünk békéjét, mivel a hadnagya állapota annyira kritikus volt. Biztosíthatom, gyógyír lehet a lelkének egy kis nyugalom.

– Ha jól hallottam, az önök szigetének valamiféle bűverőt tulajdonítanak?

– A nap, a friss levegő és a tenger bűverő nélkül is gyógyít. A legenda szerint Apolló varázslatot bocsátott a szigetre és a szerelmesek paradicsomává tette.

– Soha nem hittem a varázslatokban.

– Én sem – értett egyet Caro.

De varázslat ide vagy oda, Cyrene a szépség szigete volt, azúr tengerével, napsütötte lejtőivel és aranyló völgyeivel. Képes volt enyhét adni a felzaklatott idegeknek, a keserű lelki sebeknek,

még a legnagyobb fájdalomnak is. A lány ezért kérte meg az őrnagyot, hogy jöjjön el ide ma éjjel.

Leighton hátrapillantott a holdsütötte romokra és a fénylő, teraszos medencékre.

– Valóban úgy tűnik, van valami bűbáj ezen a helyen.

Nyugtalan tekintete ismét megpihent a lány arcán, majd hosszú csend telepedett közékük.

Az őrnagy felemelte a kezét és Caro hajtincsei alá csúsztatta, gyengéden megérintve a tarkóját félig elfordította a fejét, hogy szembenézzen vele. A lány aprókat lélegzett, amikor Leighton félig lehunyt szemhéjjal, fekete szempilláin át a szájára szegezte tekintetét.

A szíve majd kiugrott a helyéből. *Még soha nem nézett így rám férfi. Mintha vágy sütné a szeméből. Lehetséges, hogy valóban vágyat érez irántam?*
– futott át rajta.

– Leighton őrnagy.

– A nevem Max.

Caro arra gondolt, a férfi talán meg akarja csókolni, de ehelyett a másik kezével megfogta a lány kezét, amelyben – botor módon – az orchideát szorongatta.

Elvette tőle a virágot, Caro arcához emelte, és a finom szirmokkal végigcirógatta az ajkát. A lány mozdulatlaná dermedt, csak bámult rá.

– Gyógyításra szorulok, édes Caro. Tud segíteni?

A lány szíve meglódult a kérdésre. *Úgy tűnik, többet kér egyszerű vigasztalásnál. És én meg akarom adni neki.*

Hirtelen, mintha álomból ébredt volna, Leighton egy lépést hátrált és elmorzsolta egy szitkot.

– Bocsásson meg. Nem azért jöttem ide, hogy elcsábítsam.

Carót furcsa veszteségérzet fogta el. Ettől az egyszerű érintéstől mindene remegett – a férfi halk szitkozódása azonban reménnyel töltötte el. Talán igazán meg akart csókolni, de eszébe jutott, hogy katonatiszt és úriember, gondolta a lány. És egy becsületes férfi nem élhet vissza a helyzettel.

De mi van, ha én akarom, hogy elcsábítson? A kéréstlen gondolat elővigyázatlanná tette.

– Hiba volt eljőnnöm – mondta az őrnagy halkán, és indulni akart. Pánik futott végig a lányon.

– Ne! Kérem, ne menjen el!

Nem tudta volna elviselni, ha most magára hagyja. – Még ki sem próbálta a fürdőt. És megígértem, hogy megmutatom önnek a masszázstechnikákat.

– Nem akarom, hogy ennyit fáradjon.

– Egyáltalán nem fáradtság! És szüksége van rá, őrnagy. Ezt maga is tudja.

Bizonyára kihallotta a könyörgést Caro hangjából, mert tétovázni látszott.

– Ez nem helyénvaló.

Caro igyekezett lehiggadni, ezért tréfás szigorúsággal válaszolt.

– Sokkal nagyobb gyakorlatom van a gyógyításban, mint önnek, őrnagy. Meg kellene fogadnia a tanácsomat.

– Mert ha nem? – kérdezett vissza most már vidámabban a férfi. – Velem is zsarnokoskodni fog, mint Yates-szel, hogy engedelmeskedjek?

– Pontosan. Számtalan módszerem van arra, hogy jobb belátásra bírjam az akaratos pácienseket, és habozás nélkül alkalmazni fogom őket szükség esetén.

– A fenyegetése rosszat sejtet. Megadom magam.

Kibújt az ingéből, és ledobta a kőfal mellé. Caro pulzusa rögtön gyorsabban kezdett verni az erőteljes, izmoktól duzzadó mellkas látványától.

– Melyik medencét használjam?

– A középső a legmélyebb és a legmelegebb. Majd meglátja, milyen kellemes, még ezen a meleg éjszakán is.

– Maga is velem tart?

Caro csak egy szívverésnyi ideig habozott.

– Igen. A masszázs sokkal hatékonyabb meleg vízben.

A férfi megvonta a vállát, majd körözött vele, mintha a fájdalmat akarná enyhíteni.

– Egy évet adnék az életemből, ha kis időre megszűntetné a fájdalmamat. Megfordult és a középső medencéhez lépett.

– Említette, hogy az orvosa, dr. Allenby néha a keleti gyógy módokat alkalmazza itt, Cyrene szigetén. A masszázs is része a keleti filozófiának? Maga rendszeresen masszírozta Yates végtagjait, hogy serkentse a vérkeringést és enyhítse a fájdalmat.

– Igen – szolt Caro. – A keleti gyógyítás hisz az érintés erejében.

Nézte, ahogy az őrnagy csendben kibújik a térdnadrágjából.

Korábban tanult anatómiát. És számtalanszor látott már meztelen férfitestet. De azok mind halottak, betegek vagy sebesültek voltak. Ez a férfi pedig se nem gyenge, se nem beteg. Inkább egy görög istenhez hasonlít hosszú lábával és tökéletes alakjával. Vad, primitív szépség áradt a testéből. Az ezüstös fény kiemelte széles vállának, erős hátának kemény izmait. A lány tekintete végigsiklott a csípőjén, kemény fenekén, inas, lovaglástól edzett combján...

A látványtól elállt a lélegzete, a férfi laza meztelensége pedig felajzotta. Az őrnagy nyilvánvalóan nem sejtette, hogy a lány még érintetlen. Szokatlan hivatása miatt valószínűleg azt hitte róla, mindent tud a férfiakról és a szeretkezésről.

Leighton belemerült a medencébe. Hátát megtámasztotta az alsó részen, mely olyan volt, mint egy kerevet támlája. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és elégedetten felsóhajtott, amint a mellig érő víz körülölelte.

– Igaza volt – szólalt meg végül. – Ez maga a paradicsom.

A beállt csend azonban az ellenkező hatást váltotta ki Caróból. Feszültsége újult erővel tért vissza.

Mostanra már tudta, képtelen hivatalos és közömbös maradni Max Leightonnal szemben, mintha csak egy betege lenne a sok közül. Hogyan is gondolhatta, hogy képes erre?

– Maga is bejön? – kérdezte az őrnagy a medencéből.

Vár engem. Figyel, gondolta Caro.

Ekkor döbbsent rá, hogy idáig hazudott magának. Azt hitte, pusztán száanalomból hívja ide ma éjszakára a férfit. Mert szenved, ő pedig képtelen magára hagyni bárkit a fájdalmával.

De titokban remélte, hogy ennél több is történhet.

Hallotta, ahogy a szívverése versenyre kel a kabócák ciripelésével a meleg éjszakában, és eltűnődött, vajon látszik-e rajta, mennyire zaklatott.

Most van itt az alkalom, hogy kielégítse vad sóvárgását? Lázás képzelődését? Évekig kordában tartotta nyugtalan vágyait, kiegyezett azzal, hogy szenvedély nélkül élje az életét. Ma éjszaka fordulat következhet be.

– Caro?

Amikor újra a nevéen szólította, a lány engedelmeskedett, mintha valami ellenállhatatlan erő kényszerítené. Megállt a medence szélénél, és egy percnyi habozás után a ruhája már a fűvön hevert. Belemerült a vízbe. Patyolatfehér, vállpántos inge lebegett a csípője körül. A víz melege kényeztette testét, ahogy a férfi felé gázolt, de arca a Max Leighton szeméből áradó túztól lett

lángvörös. A tekintetétől egész teste megborzongott.

Mire odaért hozzá, már remegett az idegességtől, mégis igyekezett nyugodt hangon megszólalni.

– Forduljon meg. – Az őrnagy megfordult, hogy a háta legyen a lány felé. Caro mögé lépett, felemelte a kezét és gyengéden rákulcsolta ujjait a vállára. Már az első érintésre érezte az izmok merev feszességét.

– Hunyja be a szemét – utasította halkan.

Könnyed nyomásokkal masszírozni kezdte, kis köröket írt le ujjhegyeivel. A bőr alatti hús kemény volt, mint a kő, a nyakában az inak feszültek, mint az íj húrja. A teste egyetlen masszív csomó, kétségtelen, hogy nem csak a fizikai igénybevételtől, hanem attól is, hogy ilyen hosszú ideig magába zárta komor érzelmeit.

– Próbáljon ellazulni és érezni az érintésemet – mormolta Caro. – Hagyja, hogy kényeztesse testét a víz.

Hallotta, hogy Leighton kifújja a levegőt, ahogy aláveti magát a kezelésnek, és szorgalmasan nekifogott a feladatának: ujjáival alaposan megdolgozta a feszes vállizmokat, hüvelykujjával fellátva a legmakacsabb csomókat. Amikor egy-egy különösen fájó ponthoz ért, a férfi önkéntelenül ívbe feszült, de csendben maradt.

Lejebb haladt, a váll után a hát felső részének síkos, nedves bőrét kezdte masszírozni. De ujjai megálltak egy pillanatra, amikor a jobb lapocka alatt egy hosszú heget tapintottak.

– Mi ez?

– Egy golyó nyoma.

A válasz megzavarta a lányt, emlékeztette, milyen veszélyes egy katonatiszt élete, de folytatta a munkáját, ujjaival dagasztó mozdulatokkal haladt végig a hátán, majd megnyomkodta tenyere élével.

Bőrének minden centiméterét végigsimogatta, s közben érezte a többi háborús sebhelyet. Végre a kemény izmok kezdtek engedni, bár a férfi testében nem oldódott a feszültség. Ami még rosszabb, az ő, Caro testében kezdett tagadhatatlanul nőni a feszültség. Az ujjai alatt a selymes test hirtelen forrónak tűnt.

Gyorsan abbahagyta a hát masszírozását, és visszatért a nyakhoz. Ahogy az ujjait gyengéden bemélyesztette az inak közé, az őrnagy halkan felnyögött; félig a gyönyörtől, félig a fájdalomtól. Egy pillanattal később keze a férfi ébenfekete hajához ért. Puha és selymes tapintása volt, ahogy elkezdte masszírozni a fejbőrét. Most az élvezettől szakadt ki egy sóhaj a férfiből, s ez őt is élvezettel töltötte el.

Caro szaggatottan vette a levegőt, kéjes érzés futott végig rajta. A víz hullámozó melege önmagában is csábító volt, az éjszaka ezüst csendje pedig valóságosan, mintha álmodna.

Vajon Leightont is ugyanolyan érzések kerítették hatalmukba, mint őt?

Lassan engedte, hogy keze újra végigcsússzon a férfi hátán, tenyerével dolgozott a meleg bőrön, a

szoborszerű izmokon. Biztos, hogy Leighton megérezte, másként ér most hozzá, mert az önkéntelen cirógatásra a teste hirtelen megfeszült.

És Caro mégsem tudta leállítani magát. Hüvelykujja akaratlanul is visszatért a golyó okozta sebhelyhez. Simogatta a barázdált heget, s azt kívánta, bárcsak megszabadíthatná a férfit a fájdalomtól. Ráhajolt, és ajkát a sebhelyre nyomta.

Érezte, ahogy az őrnagy teste megmerevedik, majd hosszasan tétovázott, mielőtt megfordult, hogy újra nekitámassza hátát a lejtős falnak.

A lány szíve a torkában dobogott a rá szegeződő tekintettől. Most már nem gyógyító volt, hanem minden ízében nő. És a férfi szeméből áradó olvadt tűz csak fokozta a testében támadt vad vágyódást.

Leighton felemelte a kezét, hogy megérintse Caro arcát, miközben fogva tartotta tekintetét.

– Bizonyára csak álmodlak. a képzeletem hívott életre. De ha álmodom, nem akarok felébredni.

– Én sem – suttogta alig hallhatóan a lány.

A férfi magához húzta, szorosán átölelte. Csak a lány nedves inge volt meztelen testük között.

Caro gyomra erősen remegni kezdett.

A férfi szája csaknem hozzáért az övéhez, még közelebb vonta őt, alsótestét hozzányomta merev férfiasságához, hogy érezze kemény erekcióját. A lány látott már párzó állatokat, elvileg tisztában volt a szeretkezés mikéntjével. És legkedvesebb barátjáné, Isabella is mesélt pajzán történeteket különféle szeretőiről. De semmi sem készítette fel

Carót ennek a férfinak a valódi lényére. Sem arra a forró, szégyentelen érzésre, amely most végigsöpört tehetetlen testén.

Leighton meleg lehelete cirógatta az ajkát.

– Kívánlak.

A heves kijelentéstől Caro megdöbbsent. Egyetlen férfi sem mondta még ezt a szót neki. Ennél egyértelműbben nem is fogalmazhatta meg óhaját. A lány azonban úgy érezte, pontosan érti: a testi vigasztalás kedvéért kívánja őt. Azért, mert az életet akarja érezni, nem a halált – és a szenvedély az élet legvalódibb megnyilvánulása. Kétségtelen, Max Leighton szinte bármely hús-vér női testre így reagálna.

Caro még ennek tudatában sem tagadhatta, hogy a szavaiból sütő vágy felkavarta őt.

Ekkor az őrnagy szája rátapadt az övére. Csókja kemény, heves, követelőző, ugyanakkor kétségbeesett is volt.

A lány érezte belőle a nyers vágyat, amint a férfi nyelve türelmetlenül a szájába siklott. Fájdalmas hang tört elő a torkából, ujjai reflexszerűen az őrnagy izmos vállára kulcsolódtak. Még soha nem élt át Max szilaj csókjához hasonlítható élményt.

Hosszú másodpercek múlva a férfi halk nyögéssel elhúzódott. Szemét lehunyta, homlokát a lány homlokához nyomta, mintha vissza szeretne volna nyerni önkontrollját.

– Állíts le, mielőtt túl messzire mennék – sürgette Carót rekedten.

Caro zavartan és kábultan rázta meg a fejét.

– Én nem akarom leállítani.

Egy jó darabig nem jött válasz. Leighton hosszasan méregette a lányt.

– Mit óhajtasz, drága angyal? Mondd el.

Tenyerébe fogta a kebleit, mellbimbóit simogatta, melyek azonnal megkeményedtek a fehér ingváll alatt.

Tűz járta át Caro testét, nagy nehézségek árán próbálta elfojtani nyöszörgését. Botránycos volt, amit valóban akart. Őt akarta. Hogy megérintse. Hogy a karjában tartsa. Hogy megmutassa számára a gyönyört.

Mi lesz, ha odaadom neki a testem? – szólalt meg benne egy hang. *Valószínűleg soha többé nem találkozom már vele. Ha visszatér a háborúba, nem lesz miért a szigetre jönnie. És akár meg is halhat.*

A gondolatra, hogy ez az életerős férfi meghalhat, a szíve megsajdult. Ám ez csak még elszántabbá tette. Talán ez az utolsó szenvedélyes éjszakája.

És az enyém is.

Caro tagadhatatlanul vágyott rá, hogy egészen nő legyen. És most mintha tűz égett volna szíve mélyén.

Életében egyszer meg akarta tapasztalni a szeretkezést. Egyetlen pillanat, ami neki élethosszig tarthat.

Természetesen képtelen volt ezt ilyen nyíltan kimondani. A titkos szervezet tagjaként számtalanszor nézett már szembe veszéllyel és

ármánnyal, most mégis nevetségesen félénken és szégyenlősen viselkedett. Csak körülírva tudta megfogalmazni legfőbb mondandóját, remélve, hogy a férfi megérti.

– Én nem vagyok annyira tapasztalt, mint gondolja.

Mély csend volt a válasz.

– Még soha nem volt férfival?

– Az igazat megvallva, nem.

Újra csend telepedett közéjük. A holdfény táncolt a férfi cizellált vonásain. A víz nyaldosta a lány melleit és a lába között kavargott, tovább izgatva nőiségét, rég alvó vágyakat ébresztve.

– Akkor jobb, ha hazamegy – szolt az őrnagy nyersen, szinte már durván.

– Maradni akarok. – Hangja alig hallgató suttogássá halkult. – Kérem, meg akarom ismerni a szenvedélyt. Megmutatná nekem?

Leighton habozása mintha egy örökkévalóságig tartott volna. – Már azért is főbe lőnének, ha csak megfordulna a fejemben, amit most javasol.

– Max, kérem.

A férfi arc kifejezése megenyhült.

– Biztos?

Még soha semmiben sem voltam ennyire biztos életemben, gondolta Caro.

Ma éjjel végre megismerhetem a férfi és nő közötti rejtelmeket. Behódolhatok legtitkosabb vágyaimnak. Vad, szilaj és nőies lehetek végre.

Parányi kétsége sem volt afelől, hogy ezzel a férfival a szeretkezés lélegzetelállító élmény lesz, aminek emlékét élethosszig dédelgeti majd.

Válaszul megsimogatta Leighton arcát.

– Tudom, hogy néha fáj, kérem. legyen kíméletes.

– Erre nem is kell, hogy kérjen.

Valóban kíméletes volt. Hihetetlenül. A lány szinte érezte, mennyire igyekszik kordában tartani szenvedélyét, míg puha csókokkal borította ajkát, állát, nyakát. Felemelte és lovaglólülésben kemény combjaira ültette.

Finom ujjaival lehúzta róla az ingvállat, s a meztelen, reszkető keblek kiszabadultak.

Ettől hirtelen megdermedt. Azon tűnődött, vajon a férfi csalódott lesz-e a látványától, de a tekintetében nem hagyott alább a tűz, miközben nézte a nedves, víztől csillogó női testet. A kutató pillantástól a lány arca lángba borult. És a duzzadt halmokra tapadó kezét melegebbnek érezte, mint a vizet.

Leighton nem sietett. Lágyan, ritmikusan masszírozta, hihetetlenül érzéki, lassú mozdulatokkal, s Caro megfeledkezett félelméről. Hosszan elnyújtotta a cirógatást, mintha eltökélte volna, hogy úgy fel akarja ajzani a lányt, ahogyan az akaratlanul is felizgatta őt.

Carót mégis készületlenül érte az elsőprő érzés, amikor Leighton lehajolt, szájába vette az egyik hegyesen ágaskodó mellbimbót, és szopogatni kezdte. A lánynak elállt a lélegzete. Forróság

öntötte el, s közben szinte elviselhetetlen fájdalom hasított a gyomrába és a combjai közé.

A kínzó, kábító izgatás minden idegszálát felborzolta. A férfi közben a hátát simogatta, majd kerek csípőjét és a fenekét kezdte gyengéden gyömöszölni.

Az édes gyönyörtől a lány halkán felsóhajtott, fejét hátrahajtva. Végül a mohó száj a mellbimbójáról lassan felfelé araszolt a nyakáig, majd forrón a fülébe súgta:

– Jólesik?

Választ nem várva megragadta Caro ingének szélét és a víztől csepegő ruhadarabot áthúzta a fején, így a teljes meztelen test feltárult előtte.

A szeme még sötétebbé vált. Lenyűgözte, elbűvölte a látvány.

Tudom, ezt csak az éjszaka varázsa okozza, gondolta a lány. *De nem bánom.*

A sziget csábító érzékisége kétségtelenül fokozta a férfi éhségét, és Caro is ugyanolyan éhesen vágyott Maxre. Gyönyörűnek érezte magát a rászegeződő tekintettől.

Kábult, álomszerű bágyadtság vett erőt rajta, ahogy az őrnagy keze ismét végigsiklott a testén. Tenyere a lány combjáról a hasára, majd még lejjebb vándorolt, a combja közötti göndör fürtökhöz. Amikor megérintette teste legkényesebb, legérzékenyebb pontját, Caro megrázkódott.

A gyengéd simogatás közben az egyik ujját becsúsztatta a selymes nyílásba. A lány hangosan felsikoltott.

Ösztönös tiltakozására ügyet sem vetve, a férfi keze tovább folytatta felfedezőútját, kutató ujjai beljebb siklottak. ingerelték nőiségét, majd visszahúzódtak. És újra kezdődött az egész játék.

A ritmikus roham hatására szédült vágy és buja izgalom támadt a lányban. Teste ívben nekifeszült Leightonénak, fájó melleit az izmos mellkashoz szorította.

– Lazíts – mormolta a férfi, de hangjából elégedettség csendült ki.

Visszahúzódott, s a lány kezét ágyékához, mereven ágaskodó, kemény hímtagjához vezette. Erekiója Caro hasának feszült, aki még a vízben is érezte forróságát, lüktetését.

Az őrnagy várt, hátha Caro meggondolja magát. De már nem volt más választása: botorság vagy sem, kívánta a férfit. Örülten.

– Igen – suttogta válaszul a ki nem mondott kérdésre.

A férfi a csípőjénél fogva felemelte, álló fallosza fölé helyezte, majd gyengéden lejjebb engedte.

A behatolás rendkívül lassan és óvatosan történt, bár nőisége várakozón síkos volt. Ám még így is mindent elsöprő érzés járta át, a sokktól elállt a szava.

Nem társult hozzá valódi fájdalom, de úgy érezte, teste pattanásig feszült, és betölti a duzzadt, forró hímtag.

Leighton ajkával megérintette a lány repdeső szemhéját, arcát, ajkát, míg pihegése alábbhagyott.

– Most már jobb?

– Igen.

A tompa fájdalom csitulni kezdett, Caro mégsem mert megmoccanni a mélyen benne lévő hatalmas, pulzáló pénisz miatt. Érezte, hogy a férfi megfogja a csípőjét és egy leheletnyit még közelebb vonja magához.

A gyönyör hirtelen fellobbant szikrájától egész teste megrázkódott. Amikor érezte, hogy a kemény fallosz még beljebb nyomul és teljesen betölti, ráébredt, hogy teste nemcsak kezdi elfogadni, de örömmel üdvözli azt.

A férfi szája Caro fülkagylójáról a nyakára vándorolt, majd lejjebb, a meztelen kulcscsontig, azután még lejjebb. Újra szívni kezdte a mellbimbóit, ezúttal jóval erősebben, nyelve sebesen járt, forró, sürgető vágyat keltve a lányban.

Caro felnyögött, szinte beleolvadt az ölelésbe, reszkető keblét a perzselő szájhoz nyomta. A borzongató remegés közben úgy érezte, rögtön lángra lobban a teste.

A csodálatos kéz ismét a testük közé csúszott, hüvelykujjával kitapintotta a selymes redők közt rejtőző, sikamlós bimbót.

– Ne. – nyögte akaratlanul, remegő hangon a lány, és megpróbált elhúzódni.

– De – szólt Max és nem hagyta menekülni.

Egyik kezével átfogta a csípőjét, a másikkal kelyhe középpontját ingerelte. Újra megcsókolta, nyelve mélyen Caro szájába hatolt, ahogyan erekciója a testébe.

A kéj sötét hullámai egyre erősödtek, míg nem a fájdalom elviselhetetlenné vált. Caro megvonaglott.

Egy pillanat múlva pánikszerűen, gyötrelmesen felkiáltott. Ujjait belevájta Leighton karjának izmaiba, ahogy az olvadt láva elárasztotta.

Kétségbeesetten kapaszkodott belé, az egész teste remegett, kiáltásai megtörték az éjszaka csendjét, mialatt a pokoli tűz egyre égette. olyan erőteljesen, olyan megsemmisítően, hogy forgott vele a világ.

Kábultan, kimerülten omlott a férfi mellkasára, megbújt az ölelésében. Szívverése hangosan dobolt a fülében.

– Ezt nem hittem volna – suttogta hosszú pillanatokkal később, szenvedélytől rekedt hangon. – Gondolom, ezért nevezik „kis halál”-nak.

– Pontosan, édesem. – A férfi hangjából hallatszott, hogy mosolyog. Ajkát a lány halántékához tapadt vizes hajtincsre nyomta. – De még ennél is több élményt tartogat.

– Ennél többet? – nevetett fel hitetlenkedve Caro.

– Sokkal többet. – Leighton enyhén megmozdította csípőjét, a lány érezte, hogy még most is kemény fallosza még mélyebbre nyomul.

Újra elállt a lélegzete. Felemelte fejét és belenézett a sötét szemekbe.

– Megtanít rá?

– Megtiszteltetés számomra - és öröm.

Ismét a tenyerébe vette a formás feneket és gyengéden ringatni kezdte.

Szorosan lehunyta szemét, miközben lassan beljebb nyomult. Most is ugyanolyan óvatos volt, de érezhetően vissza kellett fognia magát. Álla megfeszült, légzése ugyanolyan szaggatott volt, mint Caróé.

Szája a lányét kereste, miközben ezt suttozta:

– Gyógyíts meg, tüzes angyal!

Könyörgő tekintetétől a lány elveszett. A belőle sütő vágy hatására szíve gyengédséggel telt meg, alig várta, hogy enyhet adjon a férfi háború sebezte lelkének.

Leighton szorosan a karjaiba zárta. Caro lázasan viszonzta csókjait, szabadjára engedve évek óta elfojtott vágyát.

Ma éjszaka ehhez a csodálatos férfihoz tartozom, gondolta. Bármit megteszek, amit akar. És egyértelmű, hogy most azt akarja, arra van szüksége, hogy átadja magát az éjszakának, a holdfénynek, a sziget szenvedélyes bűverejének. És nekem.

1

London, 1814 szeptembere

Max Leighton egy cserepes pálmától félig eltakarva, egy márványoszlopnak támaszkodva állt, és közönyösen nézett végig a zsúfolt báltermen. Oly sok év háborús szolgálat után visszatért Angliába, és keserű emlékeit száműzendő, belemerült a civil élet földi örömeibe.

Ám nem egészen ezt akarta – mármint, hogy férjfogó mamák és eladósorban lévő lányaik lessék mohón, mikor vethetik ki rá a hálójukat. A győzelmi mámor közepette egy jómódú, kitüntetésekkel rendelkező háborús veterán rendkívül sokat ért a házasságszerzés piacán; ahogy ezt Max a saját bőrén megtapasztalta.

Beleborzongott. Nemigen fűlött a foga a szerelem csataterén való harchoz, különösen, mivel esze ágában sem volt bevezni a házasság révébe. Azonban az előkelő társaság legrafináltabb szépségei vetélkedtek most a kegyeiért. Nagy népszerűségébe belefáradva néhány perce megszökött a táncparkettről és megbújt a palma mögött.

Ha most a lovas regimentem látna, mosolyodott el magában Max.

Emberei közül néhányan szívesen lettek volna a helyében; hiszen luxuskörülmények közt él, sok lelkes nő dicsőíti és rajongja körül.

Mi lelte vajon? A háború előtt nem tartotta ennyire unalmasnak a bálakat, estélyeket és kerti partikat. A nagyvilági társaság, a Beau Monde előkelő kihívásai valószínűleg nem mérhetők ahhoz az elégedettséghez, hogy bajtársaival megmentette Európát egy zsarnok véres machinációtól.

Vagy talán maguk a nők váltottak ki belőle elégedetlenséget? Egyikükben sincs meg az a vonzerő, ami felejthetlenné tenné őket.

Tekintete megkeményedett. Gondolatai a múltba vándoroltak, mint már számtalanszor, a több mint egy évvel ezelőtti missziója óta.

Soha nem hitte volna, hogy egy földközi-tengeri szigeten édenkertre talál, és átél egy varázslatos, szenvedélyes éjszakát egy ártatlan nimfával. Képtelen volt elfelejteni azt az élményt, még kevésbé az elbűvölő nőt, aki vigaszt nyújtott számára.

Küzdött egyre türelmetlenebb késztetése ellen, hogy visszatérjen a szigetre és megkeresse Caro Everst, csupán azért, hogy lássa, a káprázatos élmény valódi volt-e vagy a különleges körülmények csapták be érzékeit; hogy a háború hosszú hónapjai alatt magasztosult-e emlékeiben a lány képzeletbeli eszményképpé.

Nem igazán volt indoka egy ilyen utazásra. A hozzá eljutott hírek szerint Yates hadnagy felépült

annyira, hogy kielégítő életet élhessen. Egy idősebb nemesember titkáraként dolgozott a szigeten, és derűs leveleiből egy csepp keserűség sem érződött rokkantsága miatt.

Ennek ellenére, gondolta Max, hivatkozhatnék arra, hogy szeretném meglátogatni egykori katonámat...

– Na, ne mondd, hogy bújócskát játszol!
– szakította meg merengését egy vidám férfihang.
– Van fogalmad róla, mennyi szépségnek okoz csalódást?

Cristopher, Thorne vikomtja állt előtte, és kaján együttérzéssel nézett rá. Az előző évben találkoztak Cyrene szigetén, az őrnagy rövid ott-tartózkodása alatt, és pár hónapja barátkoztak össze, Max szándéka ellenére. Leighton nem akart több közeli barátot, amíg még ennyire fájoan hiányolta sok elvesztett jóbarátját.

– Gyere, ez biztosan segít – szolt Thorne, és átnyújtott egy pohár konyakot. – Gondolom, most a nagynéném íztelen puncsánál valami erősebb italra van szükséged.

Max örömmel nyúlt a konyak után, nagyot kortyolt belőle, hagyta, hogy a tűz végigégesse a torkát.

Thorne egy herceg élvhajász fia volt – magas, szőke, atlétatermetű. Thorne vezette be Leightont a London kínálta bűnös örömökbe. És szintén ő ragaszkodott hozzá, hogy Max vegyen részt az aznap esti bálban.

– Ez majd segít – emelte fel a poharát Max. – De még mindig nagyon sokkal tartozol nekem.

– Valóban – villantott egy vigyort Thorne. Elsősorban amiatt jött Londonba az őszi szezonban, mert kénytelen-kelletlen megígérte nagynénjének, Lady Hennessynek, hogy gardírozza fiatal unokahúgát, akit a következő tavasszal vezetnek majd be a társaságba. Azért kérte meg Maxet, hogy tartson vele, hogy ne egyedül kelljen végigszenvednie Lady Hennessy bálját.

Barátságosan hátra veregette Leightont.

– Komoly gyötrelmet jelenthet, hogy ennyi nő üldöz a szerelmével, ugye?

– Nem magamért szeretnek. A jövedelmem és a leendő címem vonzza őket. – Idős nagybátyjának egyetlen élő férfirokonaként Max a vikonti cím megöröklésére számíthatott.

– Meg a sármod és a külsőd – szolt közbe Thorne. – És az, hogy ünnepelet háborús hős vagy. Van fogalmad arról, hogy sok férfi ölni tudna azért, hogy a helyedben lehessen?

Max bágyadt mosollyal válaszolt.

– Inkább lennék bárhol másutt, mint itt. Például újra a szigeteden.

Thorne a fejét csóválta.

– Nem hiszem, hogy javítana a helyzeteden. Cyrene-ben is a kelleténél több a házasságra vágyó elsőbálozó. Van ott vagy három tucat brit család. Saját kis társaságba tömörültek, és

legalább annyira könyörtelenek, mint a londoni felső tízezer.

– Még ezt is megkockáztatnám egy kis békességért.

Thorne kutató pillantást vetett rá.

– Á, sejtem, mi a gond veled. Téged is megfertőzött.

– Megfertőzött?

– Cyrene bűbája. Beissza magát az ember véérébe.

Max belekortyolt a konyakjába, majd megrázta a fejét.

– Hallottam én is valami bűbájról, de nem hiszek az ilyesmikben.

– Ha így van is, a sziget furcsa hatást gyakorol némelyekre. Csábítása egyenesen veszélyes lehet.

Ez valóban igaz, nyugtázta magában Max. Ő is elbűvölőnek, csábítónak, szédítőnek találta.

– Te is ezért ütöttél ott tanyát? – kérdezte a barátját. – Elcsábított a sziget?

Meglepetésére Thorne rejtélyesen mosolygott.

– Részben. Cyrene szigetének egyéb vonzó tulajdonságai is vannak, melyek első pillantásra nem tűnnek fel.

Köztudott volt, hogy Thorne-t néhány éve apja haragjában száműzte Cyrene-re. Ám annak ellenére, hogy végül eleget változott ahhoz, hogy megbékítse dühös felmenőjét, úgy döntött, a Spanyolország és Szardínia között elterülő, földközi-tengeri kis szigetet választja otthonául. Max soha nem értette, miért; nem gondolta volna,

hogy egy ilyen csendes hely vonzó lehet egy Thorne-féle, nyughatatlan fiatalember számára.

– Esetleg látogass el újra – tette hozzá Thorne.
– A nyugalom jót tesz neked.

Valóban jót tehet, gondolta Max, visszagondolva a rövidnek tűnt békés időszakra, melyet ott élt át. Meleg, aranyló napsütés, csillogó, akvamarinkék tenger. Hegyi fenyők és tölgyek. Dús völgyek, tele szőlőültetvényekkel, narancsfákkal és olajligetekkel. Régi romok. Varázslatos, holdfényes éjszakák.

Édenkert.

A gondolat rendkívül csábító volt. Bár magának sem vallotta be, még mindig nem heverte ki teljesen a háborús éveket. A hosszúra nyúlt csatározás áprilisban véget ért, miután Napóleon megadta magát, Maxet viszont még mindig gyötörte a rémálom. A saját pokla. Élve tért haza, míg mások, nála sokkal méltóbbak, elestek. Az éjszaka legsötétebb óráiban csak azzal tudta kordában tartani büntudatát és bánatát, hogy őrangyaláról álmodozott.

És ekkor egy ismerős, telt idomú alakra lett figyelmes a terem túloldalán. Halkan elmorzsolt egy szitkot, s alig tudott ellenállni a késztetésnek, hogy még kisebbre húzza össze magát az oszlop mögött.

– Az biztos, hogy ott nyugalomra leltem – mormolta, és a szőke hajú özvegyasszonyt figyelte, aki szemével a báltermet pásztázta, egyértelműen őt keresve.

– Akkor gyere haza velem karácsonykor
– mondta Thorne. – Kötelezettségeim addig Londonban tartanak, de az ünnepeket Cyrene-en töltöm, és örömmel venném, ha csatlakoznál.

– Nem lesz nehéz rábeszélned. Alig várom, hogy a saját szememmel lássam Yates felépülését. És újra találkozzak egy bizonyos csábos angyallal.

Tudta, nem szerencsés felhozni ezt a témát, de szinte önkéntelenül kiszaladt belőle a kérdés.

– Mit hallottál Miss Eversről?

– Caróról? – emelkedett fel kíváncsian Thorne szemöldöke. – Á, igen, akkor találkoztatok, amikor Yatest ápolta. – Lassan elmosolyodott, mintha egy kedves emléket idézne fel. – Továbbra is egyedülálló. Caro rendszeresen megbotránkoztatja a kékvérű cyrene-i lakosokat.

– Meglehetősen eredeti egyéniségnek tűnt.

– Valóban az is – mondta nevetve Thorne, majd hirtelen elhalt a nevetése. – Mi a fene.? – Szeme összeszűkül. – Elég az ördögöt a falra festeni.

Max követte a tekintetét a pálma levelei között, és a bálterem bejáratára esett a pillantása. Egy nő állt ott. Élesen kirítt a túlcicomázott, túlélészszerzett hölgyek közül. Egyszerű, sötétszínű utazóruhát viselt, és türelmetlenül keresett valakit a tömegben.

Max azonnal ráismert az álmaiból. Karcsú testének büszke tartására. Állának finom, de határozott vonalára. Gyógyító érintésének hatására.

Pislogni kezdett, hogy nem álmodik-e. Ekkor Thorne szinte nyersen megszólalt.

– Bocsáss meg, lehet, hogy Caro engem keres. Ki kell derítenem, mi hozta ide.

Miután barátja magára hagyta, Max földbe gyökerezett lábbal állt, kissé kábultan. Thorne-hoz hasonlóan ő sem tudta, mi hozta Londonba Caro Everst, pont ide, Lady Hennessy báltermébe.

Afelől viszont nem volt kétsége, mitől lett hirtelen vidámabb a kedve.

Caro megkönnyebbült, amikor meglátta, hogy Thorne épp felé tart. Legalább nem kell tovább keresnie.

Amikor találkoztak, kényszerítette magát, hogy viszonzza a férfi üdvözlő mosolyát, mivel számtalan kíváncsi szempár szegeződött rá. Az ismertség egyáltalán nem zavarta – mostanra már hozzászokott. És a londoni rémes bemutatkozása óta eltelt öt év alatt igyekezett megszokni a fájó, üres érzést is, hogy kiközösítették. De nem volt szabad, hogy bárki megsejtsse, ő és Christopher nem csupán régi ismerősök és szomszédok, pláne hogy egy sürgős küldetés miatt kellett felkeresnie Thorne-t.

– Most érkeztél Londonba? – mormolta Thorne, mialatt gálánsan a nő kezére hajolt.

– Igen. Kerestelek otthon is, de azt mondták itt vagy. Isabelláról van szó. Úgy véljük, foglyul ejtették.

A férfi továbbra is kedvesen mosolygott, bár szemében sötét érzelmek szikrája villant fel.

– Örülök, hogy újra látom, Miss Evers. Jöjjön, meséljen, mi újság otthon.

Belekarolt a lányba és kivezette a bálteremből, végig az elegáns folyosón, egy nagy könyvtárterembe.

Caro megborzongott, ahogy becsukódott mögöttük az ajtó. A kandallóban ugyan égett a tűz, de jóval hidegebb volt itt, mint otthon, a gyönyörűsége szigetén.

– Mondd el, mi történt – szólt Thorne nyersen, most, hogy már nem kellett színlelnie.

– Isabella öt hete indult haza Spanyolországból, de a hajója azóta sem érkezett meg Cyrene-re. Mindig kockázatos a Földközi-tengeren hajózni. Most, hogy Napóleon legyőzetett, a francia flotta már nem fenyegeti a kereskedőhajókat. De Észak-Afrika barbár partjairól évszázadok óta kalózkodó veszélyeztetik a tengert, jól jövedelmező tevékenységük során birtokba veszik a hajókat, foglyul ejtik az embereket, és rabszolgának adják el őket. Ami azt illeti, egy évtizede az amerikai tengerészlet háborúskodott Tripolival, mivel a királyság üldözte a polgárait.

– Ül le és kezd az elejétől – szólt rá Thorne, mivel a lány fel-alá járkált.

– Képtelen vagyok leülni. Immár két hete mást sem tettem, csak ücsörögtem egy hajó fedélzetén. Bárcsak ne tartott volna olyan átkozottul sokáig, hogy Londonba érjek!

– Nos, azzal nem használsz Isabella ügyének, ha rongyosra mászkálsz a nagynéném szőnyegét – felelte Thorne. – Kérsz egy kis sherryt?

– Igen. köszönöm.

Higgadt hangja kissé megnyugtatta a lányt. Mély lélegzetet vett, a kandallóhoz ment és kesztyűs kezét a tűz fölé tartotta, Thorne pedig egy asztalhoz lépett és töltött neki egy pohárka sherryt.

Ahogy a lángokat nézte, emlékek tolultak fel benne. Lady Isabella Wilde a legkedvesebb barátnője volt. Gyönyörű spanyol úri hölgy, aki túlélte három férjet, és ide-oda utazgatott a világban, ahogy kedve tartotta. A kalandvágyó Isabella a lányának tekintette őt, mióta Caro még kiskorában elvesztette édesanyját. Isabella, mint a független gondolkodás példaképe, számtalan módon ösztökölte, hogy valósítsa meg álmait.

Caro a végsőkig elszánt volt, hogy megmentse barátnőjét a fogságból – ahogyan a többi Őrző is. Ez nem csupán személyes küldetés volt számukra. Mivel Isabella egy száműzött spanyol államférfi lánya volt, sok évvel ezelőtt menedéket kapott Cyrene szigetén. És ha egy, az Őrzők védelme alatt álló személy fogságba esik, a rend a szíven viseli a sorsát. Vezetőjük, Sir Gawain Olwen szerint ilyenkor a becsületük forog kockán. Nem volt kérdés, hogy szükség esetén megszervezzék a kiszabadítását. Caro azonnal Londonba jött, hogy közölje Sir Gawain parancsát Thorne-nal.

A férfi átnyújtott egy teli poharat a lánynak, majd leült egy kanapéra, hogy végighallgassa, hogyan rakták össze a mozaikkockákat Isabella eltűnése óta; a tényeket, melyek alátámaszthatták, hogy foglyul ejtették-e őt a berber kalózok.

– Tulajdonképpen kevés információval rendelkezünk. Amikor nem érkezett meg Isabella hajója, kérdezősködni kezdtünk. Azon a héten nem voltak viharok vagy egyéb olyan körülmény, ami arra utalt volna, hogy elsüllyedt a hajója. Aztán megtudtuk, hogy egy algériai zászló alatt futó bárkát láttak a hajó nyomában.

– És azóta semmi hír Belláról? Nem kértek váltságdíjat?

– Nem. Sir Gawain két ügynökét Tripoliba küldte, hátha téves volt a hír, de nagyobb az esély arra, hogy Isabellát Algírba vitték.

– És Sir Gawain azt akarja, hogy Algírba menjek a felkutatására?

– Igen.

– Kétségtelen, tisztában van a helyzet nehézségével.

Caro bólintott. Ismeretei szerint Algír egy nagyváros, rengeteg lakossal, akik úgy élnek összezsúfolva, mint nyulak a ketrecben. És az ország – az Algériai Királyság – hatalmas területét hegyek és kietlen sivatagok borítják.

Caro bele sem kóstolt a sherryjébe, letette a poharat a kandallópárkányra és retiküljéért nyúlt.

Elővett egy vékony papírköteget, és átnyújtotta Thorne-nak.

– Itt van az ügy minden részlete – mondta.
– Minden, amit eddig elterveztünk. mindenkinek a feladata, a tiéd is.

Thorne gyorsan átfutotta a részleteket, nem kérdezte, miért jött el személyesen Caro Sir Gawain parancsával. Az Őrzők gyakran postai úton és postagalambok által küldött levelekben tartották a kapcsolatot, de ez a megbízatás túl fontos volt ahhoz, hogy kockáztassák a sikerét.

Caro megborzongott, ha arra gondolt, mi történhetett a barátnőjével. Reménykedtek, hogy Isabellát délies szépsége és elegáns modora megmenti a rabszolgák sorsától – a nehéz munkától és a bántalmazásoktól –, és valamelyik jómódú úr háremébe került. Az Algériai Királyság uralkodója egy török bég, aki egy hatalmas kastélyból irányítja az országot. Ha Isabellát oda börtönözték be, szinte lehetetlen lesz kiszabadítani.

Először azonban meg kell találniuk őt. Fél tucat Őrző már most a barbár partokon tartózkodik, információk után kutat, jó néhányat pedig Cyrene-be rendeltek, az esetleges kiszabadítás megszervezése céljából.

Thorne felnézett a papírokból.

– Hawk vezeti a kutatást Algírban, ott kell csatlakoznom hozzá.

– Pontosan. És nem kell mondanom, mennyire fontos, hogy gyorsan cselekedj.

A férfi bólintott.

– Holnap reggel indulok, amint elrendeztem néhány részletet, hogy jelenlegi megbízatásomnak eleget tegyek.

Thorne tekintete új erőt öntött Caróba. Hetek óta először érezte, hogy idegessége egy kissé felenged. Rendkívül boldog volt, hogy Christopher Thorne-t maga mellett tudhatta.

Biztos volt benne, hogy a férfi szívesen vesz részt a küldetésben, mivel élvezte a veszélyt. Thorne a szíve mélyéig lázadó volt, a csoport forrófejű, nyughatatlan tagja. És az Őrzők közül – Caro kivételével – ő állt legközelebb Isabellához, így teljesen megértette a lány aggodalmát barátnője miatt.

Thorne felállt a kanapéról és odalépett Caróhoz. Két kezébe fogta a lány kesztyűs kezét.

– Megtaláljuk, ne félj!

A lány halványan elmosolyodott. Őt sokkal jobban izgatta ez a misszió, mint az eddigiek, főleg, mivel személyesen is érintette a végkifejlet.

– Annyira idegesít ez a tehetetlenség. Egyfolytában magam előtt látom Isabellát, kiszolgáltatva valamelyik kegyetlen rabszolgatartónak. Teljesen egyedül van, Thorne...

– Számba vettél egyéb lehetőséget is? Hogy Bella esetleg kalandként és nem tragédiaként éli meg a fogságot?

Megpróbál megnyugtatni, ébredt rá Caro, de van ráció abban, amit mond. A legtöbb nő halálra rémülne, ha berber kalózok fogságába esne, ám a

talpraesett Isabella jóval találékonyabb és vállalkozóbb szellemű, mint az átlagos nők. Egy igazi túlélő típus.

Mégis, végtelenül nyugtalanította Carót, hogy addig nem kezdhetik el a részletes tervek kidolgozását, míg nem tudják, valóban fogságba esett-e Isabella, és ha igen, hol van most. Ez viszont hetekig vagy akár hónapokig is eltarthat.

– Természetesen igazad van – mormolta. – De megőrülök, hogy tétlenül kell várakoznom.

– Ilyen könnyen nem úszod meg, kislány – szólt Thorne. – Pillanatnyilag egy tökéletes feladatot találtam számodra. Kimenthetsz a nagynénémnél. Nem fog lelkesedni, hogy feloldozzon az ígéretem alól, miszerint kísérgessem végig Londonban az unokatestvéremet.

– Miért én mentselek ki?

– Mert Hennessy néném kedvel téged. És jobban hajlik rá, hogy megbocsásson nekem, ha te kéred meg erre.

Lady Hennessy szponzorálta Caro katasztrófális bevezetését a londoni társaságba évekkal ezelőtt, és nagyon megszerette a lányt, az általa akaratlanul okozott botrány ellenére.

– Mondd meg neki, hogy Bella eltűnt – tette hozzá Thorne –, és fontos szerepem lesz a megmentésében. – A könyvtárajtóhoz vezette Carót és kinyitotta előtte az ajtót. – Menj, és próbáld meg a nénikémet az ujjad köré csavarni, édesem. Addig összeszedek néhány dolgot, amit elküldenék

veled holnap Sir Gawainnek. Körülbelül egy óra múlva visszajövök. Itt töltöd az éjszakát?

– Ha Lady Hennessy megengedi.

– Biztos vagyok benne. Ha megígéred, hogy nem rendezel jelenetet a bálján. Még mostanra sem heverte ki a társaságba való bevezetésedet.

A kaján élcelődés a lány arcába kergette a vért.

– Természetesen nem rendezek jelenetet. És igyekszem láthatatlanná válni, amint beszéltem veled.

– Bizonyára hálás lesz érte. – Thorne megfordult és elindult, de visszanézett még. – Caro? Még egy dolgot tegyél meg nekem, légy szíves. Kérj elnézést a nevemben Max Leightontól.

Caro minden idegszála megfeszült.

– Leighton őrnagy itt van? – kérdezte kissé túl magas hangon, elfúló lélegzettel.

– Mr. Leighton. Nem őrnagy, most már civil. De tudhatnád, hiszen minden újság írt róla.

Persze hogy tudta. Sir Gawain rendszeresen Cyrene-re hozatja a brit újságokat Thorne heti jelentéseivel együtt, hogy naprakész legyen Anglia és a Beau Monde aktuális eseményeit illetően.

– Miért kell elnézést kérned tőle? – kérdezte Caro, és igyekezett higgadnak látszani.

– Mert idecipeltem a bálba, hogy ne legyek egyedül. Óriási áldozat volt ez a részéről, tekintve, mennyire kitartóan üldözik őt a hölgyek. Sajnálom, hogy kiszolgáltatom őt a nők kényekedvének. Mondd meg Maxnek, nagyon sajnálom,

hogy így alakult, és hogy a karácsonyi meghívásom Cyrene-re továbbra is áll.

Caro lesütötte a szemét, hogy elrejtse csalódását.

– Ha találkozom vele – felelte vonakodva –, átadom az üzenetedet.

– Ez így nem jó, édesem. Ígérd meg, hogy megkeresed Maxet, miután eltávoztam. Különben kénytelen leszek magam megtenni, s ezzel sok időt elvesztegetek.

– Rendben. megígérem.

– Biztos, hogy örülni fog neked. Épp ma este érdeklődött felőled.

– Valóban? – pillantott riadtan a lány Thorne-ra.

– Igen. Nyilvánvaló, hogy nagy hatást gyakoroltál rá a tavalyi rövid látogatása során. Most pedig menj és keresd meg a nagynénémet. Amint lehet, visszajövök.

Thorne elviharzott, Caro pedig szédülten bámult utána, és a legszívesebben szitkozódott volna. Az utolsó ember, akit látni kívánt, Leighton volt, de úgy tűnt, nincs sok választása.

Vonakodva tért vissza a bálterembe. Nem volt gyáva – általában. De már a gondolat, hogy találkozzon Max Leightonnal, felzaklatta.

Megdöbbszent, hogy Leighton érdeklődött utána. Nyilvánvaló, hogy nagy hatást gyakoroltál rá. Arca lángba borult. *Képzelem, miket gondolhatott rólam az után az éjszaka után. Úgy viselkedtem, mint egy céda. Könyörögtem neki, hogy tegyen magáévá. Gyakorlatilag elcsábítottam, gondolta.*

Még most is égett az arca, ahogy felidézte. Érintésének emléke még most is édes, fájó sóvárgással töltötte el.

Vajon Leightonnak is hasonló emlékei maradtak szenvedélyes éjszakájukról? Valószínűleg a sok nő után, akivel együtt volt, a románcuk semmi különöset nem jelentett a számára.

Ő viszont soha nem felejt el. Az a varázslatos éjszaka egyértelműen megmutatta, mi hiányzott az életéből. És csodálatos szeretkezése Maxszel csak fokozta sóvárgását.

Óriási hiba volt engednie sürgető vágyának, de még mindig nagy becsben tartotta az emléket. Annyira, hogy nem akarta elrontani a rideg valósággal vagy azzal, hogy csalódást okoz, ha napvilágnál találkozik most vele. Számos újságcikket olvasott Max Leightonról az elmúlt hónapok során – pikáns pletykákat a szerelmi ügyeiről és jóslatokat arról, mennyien fognak majd versengeni a kezéért.

Sajnálatos módon, a bálterembe lépve azonnal meglátta őt. A tömeg kissé szétvált, felfedve a férfi magas, tekintélyt parancsoló alakját pár lépésnyire a lánytól. A 7. huszárezred fényes egyenruhája helyett most testre szabott, kék kabátot viselt, mely szorosán rásimult izmos vállára és még inkább kiemelte szeme ragyogó kékségét.

Fél tucat szépség zsongta körül, ahogy Caro számított is rá. Eltökélte, hogy elnyomja a lelkében tátongó ürességet. Gyakran eltűnődött,

Max még mindig ugyanaz a lelki sérült katona-e, vagy sikerült meggyógyulnia, miután a Napóleonnal való borzalmas háború véget ért. Nem úgy fest, mint aki szenvedne, nyugtázta a lány keserűen.

Caro végtelenül örült, hogy a férfi épségben került haza. És Max feltétlenül megérdemli a boldogságot. Az általa átélt háborús borzalmak után a London kínálta agyzsibbasztó gyönyörök sokat segíthetnek a felejtésben. Caro mégis elszomorodott, hogy Leightont ilyen aranyifjúként látta viszont. Sőt, kifejezetten fájt neki, hogy ennyi szép nő vetette ki rá a hálóját.

Ekkor Max megfordult és tekintetük találkozott a báltermen keresztül. A lánynak elállt a szívverése. Ugyanaz a felejthetetlen férfi maradt, aki az álmaiban él. Ugyanaz a káprázatos arc. Ugyanaz az ellenállhatatlan, fekete szempillás, kék szempár.

Torka kiszáradt, egész testét forróság öntötte el. Beszélnem kell vele, tehát össze kell szednem magam, hogy ne lássa, mennyire zaklatott vagyok. Ha, ne adj' isten!, említést tenne arról a réges-régi, együtt töltött éjszakáról, magabiztosnak kell látszanom, és úgy tennem, mintha én is olyan finom hölgy lennék, mint ezek a nagyvilági szépségek, akik körülrajongják és versengenek a kegyeiért.

Először azonban Thorne nagynénjét kellett megkeresnie.

Erőnek erejével elszakította tekintetét Leightonétól, és körülnézett. Észrevette Lady Hennessyt, aki a fal mellett ült néhány idősebb hölgy társaságában. Megkönnyebbült sóhajjal indult el felé a tömegen keresztül.

A molett, ezüsthajú hölgy meglepetten nézett fel rá, arca először felderült, majd hirtelen aggodalmassá vált.

– Drága lánykám, mit keresel te itt? Sir Gawain küldött? Valami baj van?

Caro lehajolt, hogy megcsókolja a Lady puha arcát.

– Sir Gawain jól van, asszonyom. De attól tartok, sajnálatos hírt kell közölnöm, és lenne egy kérésem is az unokaöccsével kapcsolatban. Válthatnánk néhány szót négyszemközt?

Lady Hennessy barátnői értették a célzást és mindketten felálltak székekből, hogy Caro leülhessen.

– Nos – szűkítette össze tekintetét az idős hölgy –, mondd el, miféle vakmerő dologba keveredik ezúttal az a pernahajder unokaöcsém.

– Mintha túlságosan nagy érdeklődést mutatna Miss Evers iránt, Mr. Leighton – szólalt meg egy kényeskedő női hang. – Bizonyára ön is észrevette, hogy csupán megpróbálta felhívni magára a figyelmet.

– De mennyire! – tódította egy másik fiatal hölgy. – Jellemző rá, hogy jelenetet rendez,

valahányszor egy bálban megjelenik, és még ruhát sem vált az utazás után.

Max szemöldöke felemelkedett.

– Gondolja, azért van itt, hogy jelenetet rendezzen?

Vagy fél tucat hölgy reagált egyszerre, egymás szavába vágva akarták megosztani vele a Caro Eversről szóló történeteket.

– Engem is ugyanabban az évben vezettek be a társaságba – jegyezte meg az egyik.

– Ő már akkor is idős volt elsőbálozónak.

– Hallgatag, esetlen teremtés, egyáltalán nincs társasági rutinja.

– Még csak nem is táncolt soha.

– De az utolsó csepp a pohárban az általa okozott botrány volt.

– Lady Hennessy halálra sértődött.

Csengő kacagásuk kórussá olvadt össze, ahogy mindannyian ugyanarra az eseményre gondoltak.

– Miféle botrány? – kérdezte Max.

– Miss Evers férfinak öltözött, hogy látogathassa az orvosoknak szóló előadásokat.

– Rajtakapták, hogy meztelen testeket tanulmányoz!

– Sőt, a belső szerveket is vizsgálhatta!

A hölgyek közül többen is megborzongtak.

– És ezért a szégyenteljes viselkedésért a társaság kiközösítette őt – tette hozzá kárörvendően a magas, szőke, aki korábban levadászta Maxet.

Max összeszűkülött szemmel, homlokát ráncolva fürkészte a nő arcát. Az észrevette nemtetszését, és elhallgatott. Egyik barátnője viszont nem.

– Micsoda abszurd dolog, hogy férfinak álcázza magát, pedig akár az is lehetne, amilyen durva és sötét a bőre.

Max a legszívesebben a fogát csikorgatta volna, amikor ilyen buzgón ócsárolták előtte a lányt. Caro Evers aranybarna bőre élesen elütött az angol szépségek által favorizált tejfehér ideáltól, ő viszont mérhetetlenül vonzónak találta.

– Az arcszíne napbarnított, mint bárki másé, aki egy földközi-tengeri szigeten él.

– Ismeri őt, Mr. Leighton?

Halványan elmosolyodott, és Caro védelmére kelt.

– Abban a kivételes örömben volt részem, hogy tavaly nyáron találkozhattam Miss Eversszel, amikor megmentette az egyik hadnagyom életét. Ami azt illeti, az ismerőseim közül az egyik legtiszteletreméltóbb nőnek tartom.

Válasza hirtelen a dámákba fojtotta a szót.

– Most pedig, ha megbocsátanak, hölgyeim – szólt kaján mosollyal –, megyek és üdvözlöm Miss Everst.

Mintha észre sem vette volna a csalódott arcokat és a szőke özvegy felháborodását, sarkon fordult és elindult a báltermen át Caro Evers felé, aki komoly beszélgetésbe merült Lady Hennessyvel. Nyilvánvaló, hogy valami sürgős dolog miatt jött Londonba, gondolta Leighton, és

nagyon kíváncsi volt, mi lehet az. De ennél is jobban érdekelte, vajon őriz-e valamit a tűzből, mely egykor fellobbant köztük.

Tekintetét a lányra szegezte, és örömmel nyugtázta, hogy Caro egy pillanatra megmerevedett, amikor felnézett és meglátta őt.

Szürke szeme ugyanolyan ragyogóan fénylő volt, mint ahogy emlékeiben ezüst ködként élt, vonásai tartást és intelligenciát sugároztak. Lehet, hogy nem feltűnő szépség, de megnyerően vonzó.

Max meghajolt a ház úrnője, Lady Hennessy előtt, de üdvözlését Carónak címezte.

– Jó estét, Miss Evers. Nem hittem, hogy valaha is abban a szerencsében részesülhetek, hogy újra látom önt.

A lány összevonta szemöldökét, mintha az emlékeiben keresgélne.

– Ismerjük egymást, uram? Ó igen. Ön Max Leighton, ha nem tévedek.

A férfi szemöldöke magasba szökkent a meglepetéstől. Fürkészte Caro arcát, tűnődött, hogy valóban nem jutott-e eszébe azonnal a neve, vagy csupán azért színlelte, mert nem voltak egyedül.

– Megsért, Miss Evers, ha még a nevemre sem emlékszik.

– Ó, dehogynem emlékszem, Mr. Leighton. Hogyne emlékeznék, amikor a pletykaoldalak az ön szerelmi kalandjaival vannak tele?

Lady Hennessy kuncogáshoz hasonló hangot hallatott, de Max ügyet sem vetett rá. Szándékos

gálánssággal megfogta Caro kezét, ráhajolt és ajkát a kesztyűs ujjakra nyomta, hogy lássa, hogyan reagál a lány.

A nő összerezzen, és amikor a tekintetük egymásba fonódott, valami melegség és vibrálás érződött közöttük. A férfi tekintete lejjebb siklott, a szájára, és most már biztosan tudta, Caro Evers nem felejtette el őt.

A férfiúi elégedettség érzése futott végig rajta, annak ellenére, hogy a lány hűvösen elhúzta a kezét.

– Ami azt illeti, éppen önhöz indultam – szólalt meg. – Thorne megkért, tolmácsoljam bocsánatkérését. Egy sürgős ügy elszólította. Nagyon sajnálja – és sokatmondóan a hölgykoszorú felé tekintett, akiket Max az imént hagyott faképnél –, hogy kénytelen volt egyedül hagyni önt, kiszolgáltatva locsifecsi csodálóinak.

Majd felállt.

– Remélem, megbocsát, ha most távozom, Mr. Leighton. Hosszú út áll mögöttem, és holnap indulok vissza.

Lady Hennessy tréfás komolysággal csóválta a fejét.

– Nem tudsz becsapni, lánykám. Átlátok az unokaöcsémen. Nem volt elég bátorsága, hogy ő maga álljon elém, ezért kért meg téged.

– Igaz – mosolyodott el Caro –, de ön nagyon rá tud ijeszteni, amikor mérges.

Maxhez fordult, tekintete végigcikázott rajta, majd bólintott a hölgyek felé, akik még mindig Leightont bámulták.

– Jobb lesz, ha visszamegy a rajongóihoz. Látom, izgatottan várják. Jó éjszakát, Mr. Leighton.

Max földbe gyökerezett lábbal nézett utána. Most döbönt rá, hogy a lány elküldte őt.

Az újdonság erejével hatott rá, hogy az egyetlen nő, akinek a társaságában akar maradni, elutasítja. Ettől felébredt benne az ősi férfiösztön, hogy utána vesse magát prédájának, és még jobban elhatalmasodott rajta a védelmezés kényszere.

Igényt tart Caro Eversre, akár tudomásul veszi a lány, akár nem.

Lady Hennessy felnevetett.

– Talán észrevette már, hogy Caro teljesen más, mint a többi fiatal hölgy.

– Valóban – felelte kényszeredetten Max.

– Ki nem állhatja a bálakat és a hasonló társasági nyűgöket. Kétlem, hogy ma este újra lejönne. Valószínűleg elbújik, és olvasgatja azokat a pokoli orvosi könyveket.

A lady szeme felcsillant. – Fenn tölti az éjszakát a régi lakosztályában. Ha beszélni óhajt vele, Mr. Leighton, gyanítom, önnek kell utána mennie.

Max szája mosolyra torzult.

– Köszönöm, asszonyom. Szándékomban áll.

Abszurd, mennyire felzaklatott Maxwell Leighton, gondolta Caro, amikor kimenekült a bálteremből. A hátán érezte a férfi tekintetét, mely égette, mint a tűz, és még jobban felkorbácsolta túlfűtött érzékeit.

Amikor végül a hálósobájába ért, becsukta az ajtót és nekidőlt, várta, hogy kavargó gondolatai elüljenek és szívdobogása csendesedjen. Remélte, nem lesz annyira megsemmisítő élmény a találkozás, de tévedett.

Hogy lehet ekkora hatással rám?

Már hogy ne lenne? – válaszolt benne egy logikus hang.

Pontosan az a férfihős típus, akiről minden lány álmodik, ráadásul az első és egyetlen szerelmem. Ő tett igazán nővé. Vele tapasztaltam meg a szenvedélyt. Persze, hogy másként nézek rá, mint bármely más férfira. Hogy annyira élénken él az emlékemben. Hogy csillogó kék szemének egyetlen pillantásától a szívem kiugrik a helyéből, a gyomrom pedig remegni kezd. Vajon ő észrevette a reaklásomat? Próbáltam közömbösséget színlelni, de nem biztos, hogy sikerült. Különösen, mivel nem tartottam vissza csipkelődő megjegyzéseimet az őt

üldöző, elbájoló szépségekről, mintha féltékeny boszorkány lennék, morfondírozott Caro.

Hogyan is lehetnék féltékeny? – korholta magát. Nincs rá jogom. Nincs helyem Max Leighton életében. Engem nem akarhat feleségének. Ha azon a réges-régi éjszakán nem olyan különlegesek a körülmények, talán észre sem vett volna. Ma a nyers valóságot látta, az igazi éneket, a holdfény jótékony segítsége és a sziget káprázatos varázsa nélkül. Nem érezhet ugyanolyan heves vonzalmat irántam, mint amelyet én érzek. Igaz, egy pillanatig úgy nézett rám, mintha be akarná inni minden vonásomat. De lehet, hogy csak csalóka álom volt, és azért láttam a tüzet a szemében, mert beleképzelttem őt legtitkosabb fantáziálásaimba, merengett, majd megvető sóhajjal levette a kabátját.

A kandallóban égett a tűz, könnyű vacsora várt rá a kandalló melletti kisasztalon, de túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy enni tudjon.

Az asztalon meglátta utazótáskáját, amit egy inas hozott fel. Töprengett, átöltözzön-e hálóruhába. Aztán eszébe jutott, hogy Thorne nemsokára visszaérkezik. Sőt, a bál is eltart még néhány órát – letről halkán beszűrődött a zene –, és hálóruhában túlságosan védtelennek érezné magát, amikor a ház tele van ragyogó báli ruhákat viselő gyönyörű hölgyekkel.

Pár pillanatig nyugtalanul járkált, majd hirtelen megállt, amikor megpillantotta magát a tükörben. Sötétbarna haja csapzott és kócos volt, kontyából

elszabadult néhány tincs. Nem csoda, hogy azok a fennhéjázó szépségek úgy bámultak rá. És hogy Max is úgy bámult rá. Carót hidegen hagyta, hogy eggyel több vagy kevesebb a folt az amúgy sem makulátlan társasági hírnevén.

Kifésülte a haját, majd töltött magának egy csésze teát és elhelyezkedett a kandalló előtti karosszékekben, hogy elolvasson egy nemrég megjelent orvosi tanulmányt, jöllehet lélekben immár ismét Cyrene szigetén járt. Gondolatai ismét visszatértek Max Leightonhoz, a hihetetlen éjszakához, amit a karjaiban töltött.

Fél óra telhetett el, amikor halkan kopogtak. Caro Thorne látogatását várta, így felállt és ajtót nyitott.

Dideregni kezdett, aztán hirtelen melege lett, amikor meglátta, ki áll előtte.

– Megszökött, mielőtt bármit kérdezhettem volna – szólt könnyedén Max, amint engedélyt sem várva besétált a szobába. – Meg akartam kérdezni, hogy van Yates hadnagy.

Caro képtelen volt megszólalni.

Nem engedhetem, hogy újra felizgasson, még akkor sem, ha hivatlanul már be is tolakodott a hálószobámba. Hála az égnek, hogy nem vetkőztem még le, gondolta.

– Ön bizonyára mindent tud a hadnagy állapotról, Mr. Leighton. John mondta, hogy rendszeresen ír önnek, ahogy megbeszélték.

– Az ön beszámolóját akarom hallani. Másként hogyan győződhetnék meg róla, hogy Yates az igazat írja, amikor azt állítja, meggyógyult?

Caro vállában kezdett oldódni a feszesség, amikor kiderült Max látogatásának célja; saját lelki nyugalma érdekében muszáj érdeklődnie egykori hadnagyáról.

Az ajtót belökte, hogy négyszemközt beszélhessenek, de résnyire nyitva hagyta az illendőség kedvéért.

– John Yates végül is rendben van. Sokkal jobb a kedve, mint amire számítani lehetett.

Max ujjaival végigszántott a haján.

– Örülök, hogy nem próbált meg félrevezetni.

Egy pillanatig a szőnyeget bámulta, mintha valami sötét emlék futott volna át az agyán. Majd felnézett a lányra, és Caro szíve megint vadul meglódult. – És maga? Hogy megy a sora?

Caro összekulcsolta két kezét, hogy ne látszódjon, mennyire remeg.

– Egészen jól, köszönöm – felelte, mivel nem akart eltűnt barátnőjéről beszélni.

– Annyira hirtelen távozott a bálteremből, hogy azon tűnődtem, nem én bántottam-e meg valamivel.

A lány érezte, hogy arca kipirul.

– Nem, nem bántott meg.

A férfi aprólékosan végigmérte, a száját, a mellét, a csípőjét, mintha emlékezne. Caro minden porcikája felforrósodott.

– Nem szoktam hozzá, hogy a nők meneküljenek előlem.

– Persze hogy nem – húzódott akaratlanul is fintorba a lány szája. – Inkább üldözik magát. Maga az évtized legkapósabb férjjelöltje.

– Megint a pletykarovatokat idézi?

– Igen. Szoktunk újságot olvasni a szigetünkön, Mr. Leighton. Hetekkel később jutnak el hozzánk, de eljutnak. Az ön nevét számos örökös nővel és magas rangú hölgygel emlegették együtt, akik égnék a vágytól, hogy férjhez menjenek magához. Múlt hónapban egy európai hercegnőről szolt a fáma, nem igaz? Úgy hírlik, nemsokára bejelentik a frigyüket.

– Tévedés. Nem érdekel a házasság.
– Kíváncsian tekintett a lányra. – És magát, Miss Evers?

Caro megdöbbsent a furcsa kérdésem.

– Nem. A legkevésbé sem.

– Jó. Ez megkönnyíti a dolgomat.

– Ugyan miért?

Válasz helyett az ablakhoz lépkedett, elhúzta a nehéz függönyt és kikémlelt a sötét éjszakába.

– Ugye nem kifogásolja, ha egy ideig menedéket kérek?

A lány egy pillanatig habozott.

– Aligha lenne illendő. Ez a hálószobám.

Leighton megfordult, vállát az ablakkeretnek támasztotta. Magasra emelt szemöldökkel, csendben figyelte a lányt, arckifejezése mintha azt

mondta volna, sokkal intimebb helyzetben is voltam már veled.

– Ennyire aggódik az illem miatt? – kérdezte.
– Mintha azt hallottam volna magáról, minden lehetőséget megragad, hogy kijátssza a társasági szabályokat.

Most Carón volt a sor, hogy tagadja a pletykákat.

– Nem mindet. Képelem, milyen sokkoló részleteket hallott a londoni bevezetésemről – tette hozzá hűvösen.

– Nem túlzottan rázott meg. Úgy tűnik, a legnagyobb vétke az emberi test belső szerveinek tanulmányozása volt. Éppen eleget láttam ezekből a háború alatt ahhoz, hogy hozzá szokjam.

– De én nő vagyok – vágott vissza Caro élesen.
– A társaság szemében bűnnek számít, hogy gyógyítom is a beteget, nem csupán megetetem borjúláb-kocsonyával.

– Maga tényleg kriminális – dünnyögte derűsen Max.

A lánynak is sikerült egy mosolyt kipréselnie.

– Miért nem megy vissza a bálterembe a csodálóihoz? Biztos vagyok benne, elárasztanák rólam szóló, vérfagyasztó mesékkal.

– Lefogadom, szinte semmit sem tudnak a valódi Miss Caro Eversről. Nem tudják például, hogy maga szeret a holdfényben fürdeni.

Carónak elállt a lélegzete.

– Tényleg nem kellene itt lennie, Mr. Leighton.

– Miért nem?

Amikor a lány nem válaszolt, Max lassan odalépett hozzá és megállt előtte. Közelségét érezve Caro hátrálni kezdett. Ez hiba volt, vette észre azonnal, amikor a háta nekinyomódott az ajtónak, és az hangos kattanással becsukódott.

– Fél tőlem? – kérdezte Max, és halk hangja még intimebbnek tűnt, mint kezének érintése.

– Természetesen nem. De mintha valamilyen okból megpróbálna megfélemlíteni.

A férfi csak mosolygott.

– Hiába is próbálnám. Maga nem az a könnyen ijedős típus.

– Valóban nem. De szeretném, ha távozna.

– Azon az éjszakán fütyült az illemre.

– Melyik éjszakán?

– Megint úgy tesz, mintha nem emlékezne? – fürkészte az arcát Leighton, majd egy lépéssel közelebb ment hozzá és hüvelykujjával gyengéden megérintette az ajkát. Caro élesen szívtá be a levegőt. Hogyne emlékezne. Hosszú hónapokig csak ő jelent meg az álmaiban. Még most is álmodik róla néha.

– Azt hiszem, nem felejtette el azt az éjszakát – mormolta a férfi. – Én biztosan nem.

Én nem tudok ilyen rezzenéstelen arccal hazudni, de hátha sikerül félrevezetnem őt, gondolta Caro.

– Nem felejtettem el. Egészen. érdekes volt.

– Csupán érdekes?

A lány eltökélte, ellenáll a Leighton iránti nevetséges vonzalmának, átment a szobán az

asztalhoz, melyen az utazótáskája állt és buzgón összehajtogatott egy sálat.

– Rengeteg tapogatózó kérdést tesz fel – jegyezte meg.

– Akkor csak erre az egyre feleljen. Miért adta magát nekem, egy idegennek, azon az éjszakán?

A kérdés intimitása megzavarta, de továbbra is köntörfalazott.

– Megsajnáltam magát. Pusztán ezért.

– Megsajnál? – szökött magasra Leighton szemöldöke.

– Testi-lelki fájdalmai voltak. Vigasztalásra szorult.

– És a szüzességét áldozta értem? – szólt a férfi kissé csúfondárosan. – Minden idegent így szokott megvigasztalni?

– Nyilvánvalóan nem – mondta a lány berzenkedve.

– Nyilvánvalóan egyáltalán nem. Én voltam az első szeretője. Jó néhány férfi iszonyatos büntudatot érezne, amiért elvette a szüzességét.

– Nincs oka, hogy büntudatot érezzen – szögezte le Caro. – Nem maga tehet arról, ami történt köztünk. Kizárólag az én hibám volt. Én voltam az, aki, ragaszkodott hozzá.

– Azt hiszem, én sem ellenkeztem – szólt szárazon Max. – Csak azt nem értem, miért ragaszkodott hozzá? Azért, mert a hivatásához híven meg akart gyógyítani?

– Nem csak azért – fordította el a fejét Caro. Képtelen volt állni Leighton tekintetét. – Akkor

megmondtam. Meg akartam ismerni a szenvedélyt. Az orvosi szövegekben olvastam a közönségről, és kíváncsi voltam rá. – Bizonyításul előhúzott egy nehéz, bőrkötésű könyvet a táskájából és a férfi elé tartotta.

Max azonban nem foglalkozott a könyvvel, hanem ismét közelebb lépett a lányhoz. Carónak minden akaraterejére szüksége volt, hogy állja a sarat.

– Kielégítettem a kíváncsiságát? – vált hirtelen rekedtté Leighton hangja.

– Azt hiszem – mondta a lány. Remekül elbagatellizálta a kérdést. A szenvedély annyira elsőprő erejű volt, amelyet addig elképzelni sem tudott. Az ezzel a férfival átélt szenvedély legalábbis.

Max mintha az ő gondolatait visszhangozta volna.

– Életemben nem éltem át ahhoz az éjszakához hasonlót.

A lány meg akart szólalni, de ő az ajkára tette az ujját.

– Könyörgöm, ne mondja, hogy mindez a sziget bűbájának tudható be. Ez annál jóval több volt.

– Lehet – mondta a lány óvatosan. – Maga túl sok halált látott, ott és akkor az ellenkezőjére volt szüksége. A testi szenvedély egyfajta szembeszegülés a halállal, hogy érezze az ember, hogy él. És az intim kapcsolat a vigasztalás egyik természetes módja. Akkor éjjel magának vigaszra

volt szüksége. Néhány percnyi melegségre és egy másik emberi lényel való testközelségre.

– Hogyan lett ennyire bölcs?

A férfi szemeiből sütő derűs elismeréstől Caro kényelmetlenül érezte magát.

– Nem bölcs vagyok, csupán pragmatikus. És azt akarom, hogy tudja... lehet, hogy kilógok a sorból, de nem olyan nő vagyok, aki idegeneknek adja oda magát.

– Biztos, hogy nem. Különben nem maradt volna szűz.

Rájött, Max most élcelődik vele, és érezte, hogy arca lángba borul.

A férfi egy darabig fürkészte, majd sokatmondóan bólintott.

– Azt hiszem, kezdem érteni a problémát.

Homályos megjegyzése megzavarta a lányt.

– Miféle problémát?

– Rendkívül zavarja, ami köztünk történt. De erre semmi szükség. Akkor éjjel az életemet mentette meg, édes angyal.

– Miről beszél?

– Fogalma sincs, nemde? – emelte fel a kezét Max és gyengéden elsimított egy hajtincset a lány homlokáról. – Hogy mást ne mondjak, segített, hogy szembenézzek azzal, vissza kell mennem a háborúba.

A férfi pillantásától meghökkent. Majdnem érzéki volt. Egyetlen férfi sem nézett még így rá. Ilyen vágyakozva. Csak Max. És csak azon az éjszakán.

– Azóta is folyton kísért – mondta ki Leighton egyszerűen, szinte alig hallhatóan.

Te is azóta kísértesz engem.

Caro nyelni próbált, de nem tudott. Max hüvelykujja lassan végigsimított az arccsontján, tekintete pedig lesiklott a testén, majd a hasánál megállt.

– Nem lett belőle gyerek?

– N-nem – nyögte ki a lány.

– Pedig ez is eszembe jutott.

Még közelebb lépett, míg testük csaknem összeért.

Te jó ég, milyen veszélyes a gyönyörű arcával, fekete szempillás, kék szemével, érzéki szájával.

Caro megborzongott és becsukta a szemét. Szédült a férfi közelségétől. Érezte teste melegét és visszaemlékezett, milyen volt, amikor megcsókolta őt, megérintette, szeretkezett vele. Most is érezte, hogyan mozgott a combjai között.

Édes istenem, nem dédelgethetem folyton azokat az érzéki emlékeket.

Suttogva tiltakozott, tenyerét Max mellkasának nyomva egy lépéssel hátrébb tolta.

A kandalló felé lépett, el a férfi fenyegető ölelésétől, és határozottan kettőjük közé tolta a füles fotelt.

Max csendben figyelte, és tűnődött, vajon miért ilyen izgatott a lány. Csak nem gondolja, hogy bántani akarja? Nem, az idegessége valószínűleg annak tudható be, hogy újra találkoztak. Erős volt

a gyanúja, Caro Evers nem szeretné, ha kiderülne, védekezik ellene.

A férfi ekkor látta meg a fénylő, szürke szemekben a visszahúzódást és a sebezhetőséget.

De ő is sebezhetőnek érezte magát. Ez egészen új volt számára, egyetlen nővel szemben sem érzett még ilyet.

Sőt, arra sem emlékezett, hogy valaha is ennyire kíváncsivá tette volna egy nő. Üdítő kivételnek számított, hogy talált valakit, akiért neki kell küzdenie, és nem a lány üldözi őt prédaként, ahogyan a társasági szépségek. Ám ez önmagában még nem ad magyarázatot az iránta érzett heves vonzódására. Az egyetlen együtt töltött éjszakájuk óta sem múlt el a Caro iránti vágyakozása; sőt, csak tovább fokozódott.

Talán örültség, ismerte el Max magában. Alig pár napig ismerték egymást több mint egy évvel ezelőtt, de még mindig az volt a leghőbb vágya, hogy birtokolhassa a lányt. És most, hogy újra rátalált, nem akarta elengedni többé.

De nem kívánta felfedni szándékát.

– Említette, hogy hosszú útra készül holnap. Nem gondolja, hogy túl hamar indul vissza? Hiszen csak most érkezett.

Caro megkönnyebbült, hogy a férfi témát váltott.

– Elintéztem, amiért idejöttem.

– És mi volt az?

A férfinak feltűnt a lány habozása.

– Tulajdonképpen Thorne-ért jöttem. Egy nagyon kedves barátnőm komoly bajban van.

– És Thorne tud segíteni?

– Remélem.

– Thorne, ha jól tudom, a Külügyminisztériumnak dolgozik.

Caro meglepetten nézett Maxre.

– Honnan tudja?

– Ő maga mondta.

A lány összeráncolta szemöldökét és azon töprengett, vajon miért árult el magáról ennyit Thorne. Ezt a mesét alkalmazták az Őrzők, hogy megvédjék identitásukat és megmagyarázzák titkos tevékenységeiket. Lady Hennessy is abban a hitben élt, hogy unokaöccse Sir Gawain egyik fő képviselője Londonban.

Lényegében ez nem is volt hazugság. Elméletileg a Kard Őrzői a brit Külügyminisztérium fennhatósága alá tartoztak.

Sir Gawainról az a hír járta, hogy a Külügyminisztérium egyik részlegének vezetője, és munkája kormányszolgálatnak számít. Csak néhányan tudták, hogy számos ügynök tartozik az irányítása alá. Még kevesebben voltak tisztában a titokkal, hogyan jött létre a rend és mennyire mélyen beágyazódtak az Őrzők a jelenlegi brit és európai társadalomba.

Jó okuk volt a titoktartásra, hiszen ez volt sikeres működésük záloga.

Caro már épp válaszolni akart, de ekkor kopogtak az ajtón.

– Ez Thorne lesz – mormolta, és beengedte őt.

Christopher belépett, kezében egy bőrtáskával, melyről a lány azonnal tudta, ez a Sir Gawainnek szánt küldemény. Thorne átnyújtotta neki, de mielőtt megszólalt volna, észrevette, nincsenek egyedül.

Hirtelen megtorpant, és kíváncsian felvonta egyik szemöldökét.

– Mr. Leighton épp távozni készült – szólalt meg Caro.

– Gyűlölöm, ha ellent kell mondanom egy hölgynek, de nem szándékoztam még távozni – cáfolta barátságosan Max. – Vártam, hogy megtudhassam, milyen komoly bajba került Miss Evers barátnője, és miért téged kértek fel, hogy segíts rajta.

Thorne egy hosszú pillanatig habozott, egyikükről a másikukra nézett.

– Lady Isabella Wilde – mondta végül. – Ismered őt?

– Természetesen hallottam róla, bár amikor tavaly Cyrene szigetén jártam, ő épp nem tartózkodott ott. Ha jól tudom, különnc, jó módú özvegyasszony.

– Nem igazán különnc – védte meg barátnőjét Caro. – Csupán élvezi, ha új dolgokat fedezhet fel, és kevésbé kötik őt a konvenciók, mint a legtöbb nőt. Az apja Aranda grófja volt, Spanyolország egyik legnagyobb minisztere.

– Ám Bella, kalandvágya miatt, már korábban is került kínos helyzetekbe – tette hozzá Thorne. – És

ez a mostani a többenél is komolyabbnak tűnik. Hajóját valószínűleg elfogták a berber kalózok.

Elmesélte Maxnek amit Carótól megtudott, és megosztotta gyanúját is, miszerint Isabellát rabszolgának adhatták el.

Thorne fecsegése meglepte Carót. Nem látta okát, hogy az ügy bármely részletét is ismertessék Maxszel, hiszen Isabella eltűnése egyáltalán nem tartozott rá. Azt sem értette, miért van még Max az ő hálószobájában. Bármelyik úriember tiszteletben tartotta volna a kérését, és udvariasan távozott volna. Ám Max Leighton szemmel láthatóan nem számított tipikus úriembernek. Sőt, megszokta, hogy parancsolgasson, mások pedig engedelmeskedjenek neki. És – a lánnyal ellentétben – volt annyira fontos ember, hogy fűtyülhetett a társasági szabályokra anélkül, hogy botrányt okozna vagy kegyvesztetté válna.

– Tehát meg akarjátok találni Lady Isabellát? – vonta le a következtetést Max Thorne szavaiból.

– Igen. Holnap reggel indulok Algírba. Időközben Isabella számos barátját már Cyrene-re hívták, hogy rendelkezésre álljanak, ha meg kell szerveznünk a kiszabadítását. Néhány hetet igénybe vehet, míg mindannyian összegyűlnek, de addigra, remélem, rendelkezünk már kézzelfogható információval Isabella hollétéről.

– Talán én is segíségekre lehetnék – mondta Max.

– Önként akarsz segíteni nekünk? – kérdezte Thorne.

Max bólintott.

– Katonai pályafutásom során legalább egy fél tucatszor szerveztem meg foglyul ejtett brit katonák kiszabadítását. Boldogan ajánlanám fel nektek is ez irányú tapasztalataimat.

– Nem kell ilyen áldozatot hoznia, Mr. Leighton – válaszolta gyorsan Caro. – Csupán nemrégiben tért haza a háború poklából, és nem kérhetjük öntől, hogy egy újabb konfliktusba keveredjen.

Max a lányra szegezte tekintetét.

– Maga megmentette a hadnagyom életét. Elkezdhetném törleszteni az adósságom, ha segíthetnék megmenteni a barátnőjét.

– Van logika abban, amit mond, édesem – szólalt meg Thorne. – És Maxról az a hír járja, fantasztikus katonai stratégia. Felbecsülhetetlen segítséget nyújthat Isabella kiszabadításához.

Caro összehúzott szemöldökkel nézett Thorne-ra. Meglepte a férfi óvatlansága. Eredményességük fenntartása érdekében az Őrzőknek névtelenül kellett dolgozniuk. Ha Max is beszáll a szabadítási kísérletbe, igen nehéz lesz a rend létét titokban tartaniuk előtte. És csupán Sir Gawain dönthet arról, kit avassanak be a bizalmukba.

– Megfeledkezel róla, hogy Sir Gawain nem szereti, ha kívülállókat vonunk be – mutatott rá Caro.

– Ebben az esetben Sir Gawain megbocsátja nekem – vigyorgott Thorne. – Maxet nem véletlenül tartják háborús hősnek. Számptalan csatában sikeresen harcolt a túlerő ellen is. Neki

is köszönhető, hogy hamarabb fejeződött be a háború. Nagy szükségünk lenne egy olyan képességekkel és intelligenciával megáldott emberre, mint ő.

Caro felemelte egyik szemöldökét, miközben Thorne-ra nézett és tekintetével próbálta közölni vele a véleményét.

– Válthatnánk pár szót négyszemközt?

– Erre nincsen szükség, édesem. Nyugodtan beszélhetünk Max előtt. Nem kell, hogy a Külügyminisztérium alkalmazásában álljon ahhoz, hogy részt vegyen a küldetésünkben. Sir Gawain szerintem egyszer majd meghívja közénk, de most egyelőre civilként csatlakozhat hozzánk.

Talán igaza van, ismerte el vonakodva Caro. Maxnek nem kell semmit elmondaniuk az Őrzőkről, elég, ha azt tudja, Isabellának egy csoportnyi védelmezője van, akik mindenre elszántak, hogy kiszabadítsák őt. És az új jelentkezőknek is először bizonyítaniuk kell, mielőtt meghívást kapnak, hogy csatlakozzanak a rendbe. Thorne egyértelműen egyfajta lehetőségnek tekinti ezt az ügyet ahhoz, hogy barátja bizonyítsa, jó Őrző válna belőle.

Caro azonban erősen kételkedett, hogy Max Leighton az életét az ő céljuknak kívánná szentelni, de nem vitatkozott, amikor látta, hogy a férfi élénk kíváncsisággal követi a beszélgetésüket.

– Egészen egyszerű a tervem – szölt Thorne.
– Max holnap visszamegy veled Cyrene-re, és a házában lakhat, míg kiszabadítjuk Isabellát.

Caro habozott, minden idegszálával tiltakozni akart. Kétségtelen, hogy Max igen értékes ember lehetne számukra. És nem lenne szabad saját személyes érdekeit jóval fontosabb célokra vetíteni. Mégis inkább azt kívánta, ne legyen a továbbiakban semmiféle kapcsolata Maxszel. Nem volt felkészülve mindazokra a komplikációkra, melyek a vele való hazatérésével járnának. *Túlságosan is elvonná a figyelmemet, ez biztos, gondolta. Már most is akárhányszor a közelemben kerül, annyira ideges leszek, hogy alig tudom összeszedni a gondolataimat. Ha együtt tennénk meg az utat Cyrene-re, a fejemben állandósulna a káosz.*

És semmiképpen sem akarom megkockáztatni, hogy vakmerő, botor módon elcsábítson. Nem akarom ismét átélni azt a megmagyarázhatatlan veszteségérzetet, ami a távozása után úrrá lett rajtam.

– Továbbra sem tartom jó ötletnek, hogy őt is bevonjuk – mormolta.

– Miért nem? – nézett rá kíváncsian Max.

– Egyrészt, mert soha nem bocsátanám meg magamnak, ha miattunk bántódása esne.

– Nem hiszem, hogy akkora veszély fenyegetne a küldetés során, mint a nemrég véget ért háborúban.

– Ha a barbár partokon szervezünk mentési akciót, az nem lesz gyerekjáték, Mr. Leighton. Súlyosan megsebesülhet vagy akár meg is halhat.

– Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot. És bár nem igazán vágyom a kaland izgalmára, legalább eltereli a figyelmemet. A laza civil élet mostani hónapjai kezdik megviselni az idegeimet.

– Unalmasnak és szürkének találja? – kérdezte negédesen Caro.

– Olyasmi – szolt Max szárazon.

– Akkor biztos, hogy nincs értelme a mi kis szigetünkre jönnie. A mi közösségünk a londoni élethez képest abszolút nyugodt és békés. Ott nem lesz meg az a kényelme, ami itt, társadalmi életet pedig szinte alig élünk. Bizonyára hiányozni fog önnek a civilizáció. És a rajongó hölgyek hada, akik alig várják, hogy a lábai elé boruljanak, szintén jóval kisebb a szigeten.

A férfi ellenállhatatlan mosolyt villantott rá.

– Ez aztán végképp nagyszerű érv arra, hogy önnel tartsak. Itt számtalan házasságszerző lányos mama feni a fogát rám. Ha részt veszek az önök küldetésében, megmenekülhetek az összes lelkes fiatal lánytól, aki mindenáron a házasság hálójába akar csalni.

– Pontosan – nevetett Thorne. – És biztos vagyok benne, hogy Max nagyra értékeli a lehetőséget, hogy béke és nyugalom veszi majd körül. Sőt – szegezte rá komor tekintetét Caróra –, neked is könnyebb lesz, ha eltereld a figyelmedet. Max társaságában nem gondolsz folyton Isabellára. És talán segít kibújni a csigaházadból is.

Caro tekintete összeszűkül az egyértelmű provokációra.

– Nem élek csigaházban.

– Dehogynem, édesem. És lefogadom, a csigaházad héja csak egyre vastagodna, mivel én nem vagyok veled, hogy piszkáljalak és unszoljalak. Kell melléd valaki olyan, mint Max, aki kihívást jelent, és akin köszörülheted a nyelved a távollétem alatt.

– A távolléted kellemes kikapcsolódás számomra, tudd meg! – riposztozott Caro.

Max figyelte élénk vitájukat, nézte a villogó, szürke szemeket, és érezte, még jobban elbűvöli őt a lány. És érthetetlen módon még jobban sóvárgott utána.

Saját reakciója megzavarta. A háború utolsó, legpokolibb éve alatt végig erről a nőről álmodozott, de őrangyalának tartotta, nem csupán vágya tárgyának. Nem várta, hogy a lány megjelenése ilyen elementáris testi reakciót vált ki belőle. Hogy ennyire erősen izzik fel újra benne a szenvedély iránta.

Amikor néhány perce annyira közel állt hozzá, hogy megérinthette volna, ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy megcsókolja, megkóstolja őt, átadja magát a lány védelmező melegségének. Ágyéka még most is kemény volt.

Szíven ütötte, amikor Caro kijelentette, pusztán kíváncsiságból adta oda magát neki, bár Max sejtette, az az éjszaka a lány számára is többet jelentett, mint amennyit hajlandó volt elismerni.

Fájdalom hasított belé, amikor látta, milyen bensőséges barátság fűzi össze Carót Thorne-nal.

Egyetlen más nővel kapcsolatban sem érezte soha a féltékenység ilyen vad megnyilvánulását.

Őt magát is meglepte, mennyire fontos lett számára, hogy elkísérje a lányt Cyrene szigetére. Az utolsó, amit akart volna, hogy belebonyolódjon egy kiszabadítási akcióba, amely ismét a háborúra emlékezteti. De nagyon sokkal tartozott Carónak – nem csupán azért, mert a lány megmentette a hadnagya életét, hanem gyakorlatilag azt is neki köszönheti, hogy ő maga meg tudta őrizni ép eszét az utóbbi év során.

Most már egy ágyúsortűz sem tudta volna visszatartani.

Hazudhatna magának és felhozhatna számtalan ürügyet, hogy megindokolja érvelését. A sziget aranyló békessége segíthetne, hogy megtalálja a nyugalmat, mely a háború vége óta elkerüli.

Ám tisztában volt vele, sokkal kézenfekvőbb oka van rá, hogy visszatérjen Cyrene-re: lehetősége nyílik, hogy megtapasztalja, vajon a Caro Eversszel azon az éjszakán átélt csodálatos élmény valódi volt-e, vagy csupán a sziget bűvereje hatott rá – ami napvilágnál kevésbé érvényesül.

Számtalan hónapja kísértette őt a lány képe. Ha most elengedné őt, élete végéig találgathatná, vajon szarvashibát követett-e el. Vissza kell térnie, ha csupán azért is, hogy bebizonyítsa magának, megtörhető az őt fogva tartó, furcsa varázs. Hogy a sziget bűbája csupán legenda.

Biztos, hogy ez után már ki tudná űzni Carót a gondolataiból, az álmaiból, és tovább tudna lépni

az életében. Most már csak meg kell győznie a lányt, hogy fogadja el útitársának. Látszott, hogy Caro nem akarja megadni magát.

Tekintetük összekapcsolódott.

– Azt hiszem, azt mondta, nem fél tőlem, Miss Evers.

A lány szemében felvillanó dac jelezte, hogy Max az elevenére tapintott.

– Nem félek magától!

– Akkor nem értem, mi a kifogása.

– Rendben – mondta Caro, már nem is leplezve dühét. – Jöhet, ha akar. Igazság szerint már magával az ördöggel is cimborálnék, ha segítene megtalálni Isabellát.

Max önkéntelenül elmosolyodott.

– Az ördöggel vesz egy kalap alá?

– Kezdem azt hinni, hogy igen – csattant fel a lány. Csípőre tette a kezét. – Természetesen hálás leszek bármilyen segítségért, amit nyújtani tud, de könyörgöm, ne engem hibáztasson, ha megőrül az unalomtól.

– Gyanítom, hogy a legkevésbé az unalom aggaszt – mormolta Max félhangosan, hogy palástolja dühét.

– Ezt elrendeztük végre – jelentette ki elégedetten Thorne. – Holnap mindketten útra keltek Cyrene-re.

A kijelentésre Max gyomrában megfeszültek az izmok. Felismerte az érzést: minden csata előtt átélte. Egész teste feszült lett, idegei kiélesedtek a

várakozástól, az izgalomtól, a félelemtől. A veszély borzongató érzésétől. A vereségtől való félelemtől.

Fogva tartotta Caro tekintetét, gyönyörködött a szemében izzó szikrákban. Tisztában volt azonban az előtte álló kihívással. És hatalmába kerítette az a furcsa gyanú, hogy ez a csata sokkal fontosabb lesz, mint bármely más, melyet élete során vívott: ezt a csatát bármi áron meg kell nyernie.

3.

A hajóút minden pillanata olyan idegesítő volt, ahogyan Caro előre sejtette. A Max Leightonnal való kényszerű közelség élénken felidézte benne a férfi előző látogatását a szigeten. A három, megpróbáltatásokkal teli napot, melynek során együtt küzdöttek egy ember életéért. A forró, varázslatos, szenvedélyes éjszakát. A keserédes fájdalmat, melyet annyira sokáig érzett még, miután Max kilépett az életéből.

Sajnos a róla szóló álmai ismét visszatértek, a szexuális fantáziákkal együtt, melyektől elállt a lélegzete, éhesebb és még nyugtalanabb lett, mint valaha. Ami súlyosbította a helyzetet: az utazás során még nehezebben tudta magában tartani a titkait – ugyanakkor akaratlanul is többet megtudott a férfiről.

Képtelenség volt nem foglalkoznia vele, részben azért, mert a magánhajón rajtuk kívül nem volt más utas. A kapitány kabinjában együtt étkeztek a tengerésztisztekkel, de annak ellenére, hogy soha nem maradt kettesben Maxszel, Caro egyfolytában érezte a férfi erőteljes jelenlétét, mely zavarólag hatott rá.

Eleinte kis kabinjában keresett menedéket, de a második nap délutánján nyugtalansága a

fedélzetre üzte, hogy megbirkózzon a fagyos tengeri széllel, és annak lehetőségével, hogy összefut Maxszel. Azonnal észre is vette őt. A korlátnál állt és a hajó ritmikus hullámzását figyelte. Láttára Caro szíve meglódult, és elárasztották a romoknál töltött éjszakájuk emlékei, amikor Max szintén a holdfényes tengert bámulta. Ekkor a férfi megfordult és tekintetük összetalálkozott, amitől a lányt éles, forró borzongás járta át.

Caro korholta magát szánalmas vonzalmáért, és valamilyen feladatot kért a kapitánytól, hogy elterelje figyelmét a feltűnő, hollófekete hajú férfiről – akit a legjobban szeretne elfelejteni –, valamint Isabella sorsáról.

A pirospozsgás, idősödő Biddick kapitány évtizedek óta az Őrzők csapatába tartozott, és számtalan misszióban vett részt Caróval. Így aztán nemcsak végeláthatatlan feladatokat adott neki, mintha ő is a hajó legénységének tagja lenne, hanem elmagyarázta azt is, hogyan kell a hajót vezetni és a csillagok alapján tájékozódni.

Azon az éjszakán, amikor Caro éppen a szextáns használatát gyakorolta, látta, hogy Max a hajó tatján sétál. Meglepte, hogy Leighton éppolyan nyugtalan, mint ő.

Igyekezett mindennemű magánbeszélgetést kerülni vele, azonban ez csak a harmadik napig sikerült. Aznap borús volt az ég, így Caro keresett egy zugot a fedélzet szélárnyékában, és leült, hogy megjavítson egy vitorlát.

Alig néhány pillanat múlva furcsa, fojtott puffanást hallott jobbról. Amikor a hang többször is megismétlődött, félbehagyta munkáját és felállt, hogy utánajárjon a dolognak. Keresztülment a fedélzetén, gondosan kikerülve az útjában lévő köteleket és ládákat.

Hirtelen megállt, ahogy meglátta Maxet a hátsó árbocnál. A szeme összeszűkülte a meglepetéstől, mikor a férfi kezében acél csillant meg, amint felemelte a karját.

A késpenge megvillant, ahogy átsuhant a levegőben és beleállt egy körülbelül tíz yard távolságra felállított hordóba.

Célba dobál – állapította meg a lány. A hordó bizonyára üres volt, hiszen semmi sem csorgott ki belőle, annak ellenére, hogy minden egyes dobástól eléggé mélyen belefürödött a késpenge ahhoz, hogy nyílást ejtsen rajta.

Caro dermedten figyelte, ahogy Max a hordóhoz siet, kihúzza a kést a fából, visszatér korábbi helyére, majd újra eldobja a kést. Folytatta tovább a késdobálást, s úgy tűnt, soha nem céloz, de halálosan pontos találatok akaratlanul is kivívták a lány csodálatát.

Max jó néhány perccel később vette észre Carót. Megfordult és áthatóan fürkészte a lányt.

– A kapitány tudja, hogy maga lyukakat üt a pálinkáshordójába? – kérdezte Caro, amint előlépett az árnyékból.

– Valójában ez az én pálinkáshordóm. Biddicktől nyertem kártyán.

– Ez nagy teljesítmény, hiszen a kapitány igazi kártyás.

Max szája mosolyra húzódott, s ettől a lány szíve ismét fájdalmasan megdobbant.

– Én magam is jól beletanultam a kártyázásba a végtelen katonai táborozások során.

– Unaloműzés céljából játszott?

– Részben.

– Egészen ügyesen bánik azzal a késsel.

– Ez csak afféle... gyakorlás – nézett le Max a késére.

– A késdobálást gyakorolja?

– Segít elütni az időt – mondta a férfi közönyösen.

– Figyelmeztettem, hogy unalmasnak fogja találni az utazást.

– Nem jobban, mint maga – szűkült össze Max tekintete. – Figyeltem magát az utóbbi pár napban, angyalom. Olyan nyugtalan volt, mint egy macska a viharban.

– Mert aggódom a barátnőm, Isabella miatt.

Leighton szemöldöke felemelkedett.

– Ez lenne az egyetlen ok? Csak képzelődöm, vagy valóban kerül engem, amióta elhagytuk Angliát?

Caro kierőszakolt egy mosolyt, majd igyekezett kitérni a válasz elől.

– Biztos vagyok benne, hogy nem érti, mit akarok mondani, Mr. Leighton.

– Max. És semmi oka rá, hogy úgy kezeljen, mintha teljesen idegenek lennénk.

– De maga valóban idegen.

– Valamikor szeretők voltunk. Azt hiszem, emiatt bizalmasabb a kapcsolatunk, mintha csupán ismerősök lennénk.

Az emléktől Caro pulzusa nekiiramodott. Azon kapta magát, hogy Max telt, érzéki ajkát nézi, és felidézi a nedves forróságot, ahogyan a férfi a melleit nyalogatta. Éles, édes fájdalom nyilallt az ágyékába.

Mély levegőt vett, hogy lehiggadjon.

– Az az éjszaka nyilvánvalóan tévedés volt.

– Véleményem szerint egyáltalán nem.

Max becsúsztotta a kést a kabátzsebébe. Majd felfordított két hordót, leült az egyikre és hátát a választófalnak támasztotta.

– Meséljen Isabelláról.

Caro egy hosszú pillanatig habozott, majd leült mellé. Ő maga is meglepődött, mennyire el akarja mondani Maxnek, miért ilyen eltökélt, hogy megmentse barátnőjét, és mitől vált ennyire fontosá a vele való kapcsolata.

– Nyolcéves voltam, amikor anyám meghalt, és Bella a közvetlen szomszédunk volt. Ő nevelt fel, mivel apám rengeteget volt távol, bár saját megítélése szerint hiányoztak belőle az anyai ösztönök. Csak miután második férje meghalt, kezdett el Isabella utazgatni a világban, kalandokat keresve.

– Mindig Cyrene szigetén lakott? – kérdezte Max.

– Nem mindig. A szüleim még kisgyerekkoromban költöztek oda. Anyám tüdőbeteg volt, és az orvosok úgy gondolták, a meleg éghajlat jót tesz majd neki. Segített valamelyest, de nem eléggé – mosolyodott el kesernyésen Caro. – Ami azt illeti, anyám betegsége volt a legfőbb oka, hogy érdeklődni kezdtem a gyógyítás iránt.

– És az apja támogatta ezt a fajta érdeklődését?

– Maximálisan. Örült, hogy elfoglalom magam valamivel az ő távolléte alatt.

– Miért volt sokat távol?

– Különböző diplomáciai feladatai szólították el, a Külügyminisztérium megbízásából – felelte, a világ számára kitalált mesét ismételve. – Annyira bánkódott anyám halála miatt, hogy a munkájába temetkezett. És megölték, amikor én még csak tizenhat éves voltam...

Caro hirtelen elhallgatott. Apját Franciaországban ölték meg az Őrzökkel végrehajtott küldetése során, s a lány foglalta el apja helyét a rendben. Nem fedte fel azonban ilyen részletesen az igazságot, mivel Maxszel való kapcsolata túl törékeny volt ahhoz, hogy ennyire bizalmasan beszélhessen vele.

Mivel a lány hallgatott, Max újabb kérdést tett fel.

– Amikor a társaságba bevezették, maga Thorne nagynénjénél lakott. Erre hogyan került sor?

Szerencsére biztonságos témát vetett fel, könnyebbült meg Caro. Most már legalább

szégyenkezés nélkül tud visszatekinteni azokra a napokra; akár nevetni is képes akkori önmagán, mennyire naiv volt, amikor azt hitte, be tud illeszkedni abba a dölyfös, fennhéjázó társaságba. Mostanra már lényegtelenné vált számára, elfogadják-e őt, nyilvánvalóan azért, mert sokkal értelmesebb elfoglaltságot talált magának.

– Meglehetősen furcsa, de Lady Hennessy és én összebarátkoztunk, amikor a lady meglátogatta Thorne-t a szigeten. Addigra a lányai már felnőttek, és azt hiszem, megdöbbsent, amikor találkozott velem, annyira egyszerű vidéki lány voltam, akibe egy szemernyi társasági báj és kecsesség sem szorult. – Caro képtelen volt elfojtani cinikus mosolyát. – Tudja, hogy Lady Hennessy a nagyvilági társaság, a Beau Monde egyik vezető alakja?

– Igen – mondta Max.

– Nos, szilárd meggyőződése, hogy minden fiatal lányt be kell vezetni a társaságba. Így aztán elvállalt engem, különleges feladatként, és felajánlotta, hogy támogat. Ám végül is Isabella győzött meg, hogy utazzak el Angliába. Bellát hidegen hagyta a brit társaság, mégis rábeszélte, hogy szélesítsem látókörömet, mielőtt döntenék a jövőmről. Hogy többet lássak a világból, mielőtt eltemetkeznek a szigeten. Meg volt győződve arról, hogy ha jobban megismerem az életet, jobb döntéseket tudok hozni. – *Például, hogy ne lépjek be az Őrzők rendjébe*, gondolta Caro. Aztán így folytatta. – A szigeten minden fiatal lányt be

szoktak vezetni a társaságba. Így aztán öt évvel ezelőtt elutaztam Londonba két másik debütánssal és azok családjával. Hogy rövid legyek, nem feleltem meg.

– Az orvostudomány iránti szokatlan érdeklődése miatt.

Caro elfintorította az orrát.

– Pontosan. És ahogy megfigyelhette, nem vagyok sem higgadt, sem illemtudó, sem finomkodó.

Vidámságot látott megcsillanni Max szemében.

– Igaz. A higgadtság és az illedelmesség valóban nem jellemző önre – mondta Leighton mosolyogva.

– Sőt, nem voltam hajlandó elsajátítani azokat a női fortélyokat sem, amivel férjet lehet fogni. Ezért, hogy megkíméljem Lady Hennessyt a további idegeskedéstől, véget vettem londoni tartózkodásomnak. De a legkevésbé sem bánom, hogy hazatértem Cyrene-re és elkezdtem dr. Allenbyvel dolgozni. – Mosolya dacos volt. – Boldogan telepedtem le ott, hogy vénkisasszonyként éljem napjaimat. És sikerült teljes életet kialakítanom magamnak.

Ez így igaz, tette hozzá magában Caro. Az Őrzők misszióinak részese vagyok, ha nőre vagy orvosi segítségre van szükségük. Az idős doktor asszisztenseként először is meg kellett küzdenem az előítéletekkel, különösen a sziget férfi lakosaiéval.

Max azonban ismét azzal furcsa kifejezéssel nézett rá, mintha nem tudná eldönteni, mit higgyen róla.

– És szándékosan nem ment férjhez? – kérdezte.

– Igen. – Számtalan oka volt, amiért elutasította a házasságot. A legfőbb az, hogy attól tartott, a férje megköveteli tőle, hogy hagyjon fel mindkét szokatlan hivatásával.

Maxre nézett, szája mosolyra nyílt.

– Tapasztalatom szerint kevés tiszteletre méltó úriember akar olyan feleséget, aki naponta vérrel, sebekkel és meztelen testekkel foglalkozik.

– Ebben igaza van – ismerte el Max, de szeme felcsillant. – Ám bizonyos, hogy nem minden férfi kifogásolná az ön érdeklődését az orvostudomány iránt.

Lehet, hogy nem, gondolta Caro, de aligha néznék jó szemmel veszélyes hivatását az Őrzők rendjében. És ő sem kockáztatná, hogy egy kívülállónak kiszolgáltassa a rendet az udvarlása során. Réges-régen beletörődött, hogy soha nem fog szokványos életet élni.

– A szigetünkön a legtöbb, férjként szóba jöhető agglegény nem így gondolkodik – mondta, miközben igyekezett könnyedén beszélni. – És én soha nem akarom elhagyni Cyrene szigetét, hogy Angliában éljek.

Más oka is volt, amiért egyedülálló maradt – azon túl, hogy a legtöbb úriember megfelelő feleséget akart –, maguk a férfiak. Caro hirtelen felállt, kinézett a korlát felett az Atlanti óceán

szürke vízére. A férfiak, akiket kellően tisztelt és csodált ahhoz, hogy akár feleségül menjen hozzájuk, mind az Őrzők rendjébe tartoztak: rájuk pedig inkább testvérként, mint potenciális férjjelöltként gondolt. És világegyetében irigyelte azt a mély, örökké tartó szerelmet, amelyben a szülei éltek. Ha nem lehet része ilyen szerelemben, semmi kedve férjhez menni. Továbbá, most már nem volt szűz, és az úriembereknél fontos szempont, hogy leendő hitvesük még ártatlan legyen.

Érezte, hogy elpirul, tekintetét a fodrozódó tengerre szegezte. Az utóbbi néhány nap során még egy okot is említhetett, ami miatt inkább vénlány marad. Maxet.

Hihetetlen, varázslatos éjszakával ajándékozta meg, sőt, ennél sokkal többel. Ízelítőt adott a férfi és nő közötti szívfájdító, ellenállhatatlan dologról, alaposan és felkavaróan.

Igazság szerint, amióta megtapasztalta ennek a férfinak a szenvedélyét, nem volt hajlandó kevesebbel beérni.

Lopva Maxre pillantott, tekintete elidőzött arcának gyönyörű, szoborszerű vonásain. Szeretkezésük hevessége elkápráztatta. Az együtt töltött éjszakájuk óta Caro már kevésbé volt elégedett az életével. Max felébresztette a benne szunnyadó ösztönöket. Életre keltette női vágyait, melyeket Caro eddig szigorúan elnyomott. Időnként azon kapta magát, hogy eltöpreng,

milyen lenne az élete egy férjjel, esetleg családdal, gyerekekkel.

Ezért még jobban belevetette magát a feladataiba, ám néha ezzel sem sikerült elterelnie a gondolatait.

És most sem tudta elengedni Maxet. Amikor a férfi felállt és odament mellé a korláthoz, Caro megérezte mágneses kisugárzását. A pusztaság közelsége életre keltette érzékeit, felforraltatta a vérét. Vágy árasztotta el, olyan vad sóvárgás, amelyet csak egyszer érzett életében.

Küzdött a hirtelen feltörő érzés ellen, a következő megjegyzés azonban kizökkentette.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy egyetlen férfi sem próbálta a szeretőjévé tenni. A cyrene-i férfiak mind vakok?

Caro valahogy kipréselt egy nyugodt választ.

– A legkevésbé sem. Egyszerűen félelmetesnek tartanak. Sőt, a legtöbb férfi bizonyos szépséget keres egy nőben. Én aligha felelek meg az ideáljuknak. Nem vagyok sem sápadt, sem törékeny, sem tehetetlen, az alakom sem szoborszépségű, de még csak nem is érzéki. Azt hiszem, a legtöbb úriember a terjedelmes női feneket kedveli.

– Szerintem a maga napcsókolta bőre csodálatos. És tanúsíthatom, hogy tökéletes a teste.

Caro éles pillantást vetett rá.

– Nem kell elárasztania üres bókokkal, Mr. Leighton.

– Egyáltalán nem üres bókok. Rendkívül kíváncsnak találom magát.

A lány szemöldöke kételkedve húzódott össze.

Max meglepődött a reagálásán. Caro Evers egyáltalán nem volt tudatában a saját szépségének.

Az igaz, gondolta a férfi, ahogy végigmérte a lányt, hogy egyáltalán nem felel meg a nőkről alkotott ideális képnek. Kendőzetlen őszintesége már önmagában megkülönbözteti a többi nőtől, ahogyan az is, hogy hiányzik belőle minden rafináltság. Az alakja vékony és karcsú, jóval fiúsabb, mint az elfogadott ideál, tartása szilárd, teste enyhén izmos, ezt Max tapasztalatból tudja. És semmivel nem igyekszik hangsúlyozni előnyös vonásait, hiszen a sötét, praktikus ruhákat részesíti előnyben, és rakoncátlan fürtjeit szoros kontyban viseli. Keze erős és ügyes, nem pedig finom és kecses, mint a hölgyeké általában.

Ha őszinte akart lenni magához, el kellett ismernie, hogy a lány merőben más, mint a lány, érzéki nők, akik korábban a zsánerei voltak. Ám – s ezen önmaga is meglepődött – mégis gyönyörűnek találta Carót. És minden ízében csodálatra méltónak.

A szándékosan előnytelené tett külső mögött valami váratlan, tüzes, szenvedélyes, és hihetetlenül érzéki nő rejtőzött.

A tündérben, akit azon az éjszakán Cyrene szigetén Max megismert, több érzékiség lakozott, mint bármely más nőben, akivel addig találkozott.

A lány ártatlan, szenvedélyes reagálása a szeretkezésükre teljesen megzavarta. Valahányszor felidézte, mindig előntötte a forróság.

Caro bátor volt és elszánt – ezekről a tulajdonságokról korábban úgy vélte, elsősorban a férfiakra jellemzők. És már az első pillanatban megdöbbsent a lány rendkívüli intelligenciájától.

Ami még ennél is fontosabb, Caro szilárdan elkötelezte magát az igazán fontos dolgok mellett. Hogy életet mentsen, hogy kiszabadítsa foglyul ejtett barátnőjét. Max gyanította, hogy semmit sem végzett félszívvvel. Thorne-nak igaza volt, amikor rendkívüli teremtésként jellemezte őt.

Amint Thorne-ra terelődtek a gondolatai, ismét felszikkasztott a féltékenység Maxben.

– Milyen viszonyban áll Christopher Thorne-nal?
– kérdezte. – Nem a szeretője?

A lány pislogott erre a váratlan témaváltásra, majd halkán elnevette magát.

– Te jó ég, egyáltalán nem. Inkább a hűgának tekint.

– Akkor tehát nincsen másik férfi az életében?

A lány zavartan nézett rá.

– Miért kérdezi?

– Mert az előzmények után én akarok az egyedüli szeretője lenni. – Max hallotta, ahogy a lány élesen beszívja a levegőt, látta, hogy arcán meglepetés villan át.

Egy pillanattal később azonban büszkén felvetette az állát.

– Ha azt gondolja, használhat engem, csupán, hogy elüsse az időt és enyhítse az unalmát, azonnal felejtse is el.

Max megrázta a fejét. – Soha nem okozott gondot, hogy elűzzem az unalmat. A háború alatt hozzászoktam, hogy hosszú órákat kellett várakozni a csaták között, és hatalmas tartalékom van türelemből.

– Akkor miről beszél? – szűkülte össze a lány szeme. – Provokálni akar, ahogy Thorne ajánlotta? Óriásit tévedett, amikor úgy gondolta, szükségem van valakire, aki eltereli a gondolataimat. Nem kell, hogy elcsábítson, pusztán mert el akarja vonni a figyelmemet Isabella sorsáról. Efelől biztosíthatom.

– Nem állt szándékomban provokálni, de nagyon szeretnék újra a szeretője lenni.

– És miért? – kérdezte Caro kihívóan.

– Mert azóta a holdfényes éjszaka óta – válaszolt őszintén Max – a rögeszmémé vált egy jótékony angyal. És tudnom kell, hogy amit éreztem iránta, valóság volt-e vagy csupán fantázia.

Caro egy hosszú másodpercig hallgatott.

– Megmondtam, azon az éjszakán maga a háború okozta lelki fájdalmaktól szenvedett.

– Talán így volt. De úgy tűnik, az agyam képtelen válaszolni logikus érvekre. És a testem úgyszintén. – Tekintete a lány keblére siklott. – És a magáé?

Az enyém ugyanúgy. Caro alig tudott úrrá lenni testének érzéki reakcióján, amit a férfi váltott ki.

Max ráemelte tekintetét, elégedetten mosolygott, mintha kitalálta volna a gondolatait.

Egy kutató pillantás után a lány megrázta a fejét.

– Értem a problémáját, Mr. Leighton. Valóban csak a fantáziája játszott önnel azon az éjszakán. A hatalmába kerítette Cyrene varázsa. Ezért talált akkor kívánatosnak engem, és ezért tréfálja meg most a képzelete.

Max a hajókorlátra könyökölt.

– Akkor azt mondta, Apolló teremtette a maguk varázslatos szigetét, de ez csupán legenda, természetesen.

– Lehet. De én mindig vonzónak találtam a legendát. Cyrene egy vízi nimfa és hercegnő volt, aki kedvelte a vadászatot és élvezte, ha oroszlánokkal küzdhetett...

– Oroszlánokkal? – szólalt meg mosolyogva Max.
– Meglehetősen egyedi teremtés lehetett.

– Az volt. Apolló meglátta őt és beleszeretett, ám amikor a nimfa elutasította, Apolló varázslatot bocsátott egy félreeső szigetre, s a szerelmesek paradicsomává tette, és mindaddig fogságban tartotta ott Cyrene-t, míg az nem viszonzta a szerelmét. Még most is megmagyarázhatatlan hatást gyakorol a sziget mindenkire, aki a földjére lép.

– Úgy érti, ez csupán a földi halandókra vonatkozik.

– Szenvedélyt vált ki belőlük. Ezért hiszi, hogy azt kívánja, legyek újra a szeretője.

Max megfogta Caro könyökét és maga felé fordította a lányt. – Maga is érezte a szenvedélyt akkor éjjel, angyalom?

– Nos. – pirult el a lány – Igen. De engem is ugyanaz a bűbáj kerített hatalmába.

Leighton tekintete áthatóan fürkészte Caro arcát.

– Azt hiszem, annak, amit akkor éjjel mindketten éreztünk, kevés köze volt bármiféle varázslathoz. – Egy lépéssel közelebb lépett. – És nem hiszem, hogy most ön olyan derűs, mint amilyennek tettei magát.

Kinyújtotta a kezét és gyengéden végigsimított a lány arcán, amitől Carót hirtelen forróság öntötte el. Gyorsan hátralépett.

– Égeti az érintésem? – mormolta Max.

Igen. Éget. Caro előtt felvillant egy pillanatra a kép, amikor Leighton a tenyerébe fogta meztelen, fehér keblét az ezüst holdfényben.

– Emlékszik, milyen érzés volt, amikor a combjai között mozogtam? – suttogta a férfi.

A kérdés felidézte benne a perzselő emléket, ahogy Max kemény férfiassága mélyen a testébe merült, és kihagyott a lélegzete. Nem akarta bevallani gyengeségét, ezért igyekezett könnyedén válaszolni. – Mindenre emlékszem arról az éjszakáról, és nem különösebben óhajtom újra átélni azt az élményt. Nem szeretném, ha az érzéseimet ismét elragadná a pillanat varázsa.

A lassú, sokatmondó mosolytól a lány pulzusa vágtatni kezdett.

– Azt hiszem, becsapja önmagát.

– Én meg azt hiszem, ön jócskán túlértékeli a saját vonzerejét.

Max szeme elsötétült, amikor egy hosszú pillanatig tanulmányozta a lány arcát.

– Ígérem, nem engedem, hogy elfelejtse, milyen volt, amit együtt átéltünk azon az éjszakán.

Tekintetük összekapcsolódott. A levegő hirtelen vibráló feszültséggel telt meg, Caro lélegzete akadozott.

A közöttük izzó forró vonzódás egyre jobban erősödött. Majd Max újra felemelte a kezét, és hüvelykujjával végigsimított a lány ajkán.

Érintése égetett, mint a villámcsapás. Caróban vágy ébredt. Bőre bizsergett.

Riadtan lépett hátra, majd megállt és felvetette az állát.

– Ne aggódjon – mormolta Max, és szája körül mosoly villant. – Nem fogom itt és most megerősokolni.

– Ajánlom, meg ne próbálja.

Caro azonban ráébredt, nem sok foganatja van a figyelmeztetésének. *Nyilvánvaló, hogy Max nincs tudatában, milyen veszélyes képességeim vannak, gondolta. Eddig csak a gyógyítót látta bennem, s a gyengédséget, amely egy katona számára kétségtelenül vonzó. Ha ismerné a férfias oldalamat is, nem igyekezne annyira felújítani a viszonyunkat vagy hangoztatni, milyen kívánatosnak tart.*

– Adja ide a kését, kérem! – nyújtotta ki a kezét Caro.

A férfi megmerevedett, egyik szemöldökét felemelte. De engedelmeskedett, és elővette kabátzsebéből a kését.

– Hadd mutassam meg, miért tartanak a férfiak félelmetesnek – szolt Caro negédesen.

Megfordult, gondosan megcélozta a hordót, melyet korábban Max is céltáblának használt, majd hátrahúzta a karját, és elrepítette a kést. A penge beleállt a fába, a középpontjától talán kéthüvelyknyire.

– Kissé berozsdásodtam – panaszkodott a lány –, kijöttem a gyakorlatból. Jobb teljesítményre is képes vagyok, biztosíthatom. De pillanatnyilag folytatnom kell a munkát, amit Biddick kapitány rám bízott. – Provokáló mosolyt villantott Maxre. – Ha belefáradt a késével való játszadozásba, és más figyelemelterelő elfoglaltságot keres, a vitorlák javításával hasznossá teheti magát.

Ezzel sarkon fordult. Ám amint elsétált, mintha hallotta volna a háta mögött Max halk, rekedtes nevetését.

Nem sok hitelt adok Leighton szavainak, miszerint ismét a szeretőm akar lenni, gondolta. Sokkal valószínűbb, hogy az elcsábításommal csupán az unalmát próbálja elűzni, mivel a hajón én vagyok az egyetlen nő. Vagy Thorne kedvéért akarja elterelni a figyelmemet, bár ezt mindketten tagadták.

A másik állítását sem tudom komolyan venni – hogy a rögeszméjévé váltam, mint mentőangyal, az együtt töltött szenvedélyes éjszaka után. Maxet magával ragadta annak a bűvös éjszakának a varázsa. És az emlékei miatt vágyakozik még most is utánam. Biztos vagyok benne, hogy ez a rögeszméje hamarosan megszűnik, ha alaposabban megismer.

Ennek ellenére Carónak nem volt inyére, hogy még előttük áll a kéthetes utazás java része. Minél előbb érnek a szigetre, annál hamarabb szabadul meg Max közelségétől.

Alig várta már, hogy hazaérjen, hátha van valami hír Isabelláról. A gyors szkúnert Sir Gawain rendelte meg az útra, jóval sebesebben haladt a többi hajóhoz képest. Az utazás azonban így is jóval tovább tartott, mint amennyihez a lánynak türelme volt. Amikor megkerülték Gibraltárt, és a szürke Atlanti-óceánról megpillantották a Földközi-tenger hívogató, kék ragyogását, máris jobban érezte magát az ismerős környezetben, és a jóval melegebb éghajlat alatt, bár a hangulata továbbra is borús maradt. Tiszta időben ki tudta venni délre a barbár partokat, ahol feltehetően fogva tartják Isabellát. És ha arra gondolt, milyen hatalmas területen kell megtalálniuk Bellát, egészen kétségbeesett.

Meglepő módon Max hangulata még komorabbnak tűnt, mint Caróé. A második hét elején már jóval idegesebben járkált fel-alá, mint addig. És néha éjszaka is látta őt a lány, ahogy

lassú, kimért léptekkel rótt a fedélzetet, mint egy ketrecbe zárt oroszlán. Úgy tűnt, valami igen bosszantja.

Caro végül az egyik délután odament hozzá, amikor a férfi ismét a hajókorlátnál állt.

– Boldogan adnék önnek valami altatót, ha úgy véli, hogy segít.

– Miből gondolja, hogy altatóra van szükségem?
– vetett egy zord pillantást Max a lányra.

– Talán abból, hogy lyukasra koptatja Biddick kapitány fedélzetét – mosolygott rá Caro, de a férfi arckifejezése továbbra is zárkózott maradt.

– Nem szeretem az ópium utóhatásait.

– Számos gyógynövény létezik, melyek az ópiummal ellentétben nem okoznak rossz álmokat.

– Engem ne próbáljon kúrálni, angyalom.

Nyers válasza bosszantotta Carót, mégsem akarta szó nélkül ott hagyni a férfit, hiszen látta, hogy szenved.

– A hajózás zavarja?

Max olyan sokáig habozott, hogy a lány azt hitte, nem fog egyáltalán válaszolni, de végül megrázta a fejét.

– Nem. De ez az utazás felidézi bennem, milyen vidáman indultam el a háborúba. Bár a szállítóhajón, ami a Fél-szigetre vitt minket, nem kaptunk ilyen előkelő szállást, mint ezen a szkúneren.

Caro várt, hátha mond még valamit, de Max hallgatott.

– Nos. – Kezét a férfi kabátujjára tette és érezte, hogy vibrál testében a feszültség. – Ha bármiben segítségére lehetek, csak szóljon.

Leighton állta megfeszült, mintha visszanyelte volna a válaszát. Majd elhúzta a karját a lány ujjai alól.

– Rendbe jövök.

Caro távozott, mivel látta, hogy a férfi nem kíván tovább beszélgetni. Azonban egyre csak Max kék szemének zord tekintetére gondolt, és azon elmélkedett, milyen sötét emlékek járhatnak a fejében.

... robbanás... egy ló nyerítése ...esés ...a nedves földhöz csapódás ...mellkasba nyilalló fájdalom ... lövés? Mozdulni kell ...ragadós sár. igyekszem felállni., Philip száguld előre a lován. megsebesültem. nem tudok lábra állni.

Philip visszajön... leugrik a lóról.

– Philip! Tűnj a pokolba! Menekülj!

– Tiszta örült vagy, ha azt hiszed, itt hagylak.

Kezével lenyúl... puskalövés éles durranása... a feje... az arca... csupa vér... Philip térdre rogy.

Istenem, Philip, ne. Ne! Istenem, kérlek, ne.

– Max, ébredj. Mindez csak rossz álom.

Az őrangyal lágy hangja. Az ő nyugtató keze a homlokán.

Max verítékben úszva ébredt. Újra előjött a rémálom, kiszorította tüdejéből a levegőt.

Melle zihált, vadul körülnézett, de csak a sötétséget látta. A hajó ritmikus ringása emlékeztette, hol van. A szkúner fedélzetén, a kabinjában.

Visszafeküdt és levegő után kapkodott.

A rémálom most még borzasztóbb lett. Sokkal élénkebb volt és jobban elgyengítette. Mindig tudta, mi következik, és mégsem volt képes megszakítani. Csak megpróbált küzdeni ellene.

Behunyta a szemét és felidézte Caro arcát. Az őrangyaláét. Ő meg tudta nyugtatni vigasztaló hangjával és gyengéd kezével. Szürke tekintete olyan lágy, fénylő és megértő volt.

Mégsem volt képes rá, hogy feledtesse vele a bűntudatot.

Max ledobta magáról a gyűrött takarókat, lábát lelógatta a priccs szélén, kezét végighúzta az arcán. Még mindig olyan élesen érezte a perzselő fájdalmat, mintha tegnap, és nem öt éve történt volna. A végzetes bátorságnak azt a pillanatát, amikor a legjobb barátja visszament, hogy megmentse őt, és a szeme láttára lelta halálát.

Istenem... még most is reszketett a látványtól.

Szaggatottan teleszívta tüdejét levegővel, s azt kívánta, bárcsak erősebb lenne az önuralma. Nem akart végleg felejteni. Csak egy kis időre szabadulni a fájdalomtól.

A nap folyamán általában el tudta terelni a figyelmét valamivel. A szárazföldön sokat lovagolt, tűrőképessége határáig hajszolta magát, a teljes kimerülésig, hogy el tudjon aludni. Most viszont

nem lovagolhatott az átkozott, végtelen utazás kezdete óta. Londonban Jackson boksztermébe szokott járni, hogy pusztá öklével a zsákot püfölve kiadja magából keserű dühét. De a szkúner fedélzetén senkivel sem vívhatott ökölpárbajt, főleg nem késő éjszaka, amikor a legénység jó része aludt.

Felállt a priccsról és átment a sötét kabinon. Lámpa nélkül is megtalálta kését. Emlékezetében kutatva felidézte azt a bőrtokot, amely a faragott fanyélbe ékelt, háromhüvelykes acélpengét védte. Philip kése. Philip a csata előtti végeérhetetlen órák során ezzel foglalta el magát – embereket, katonákat, lovakat faragott vele. Nem annyira bonyolult figurákat, mint a játék katonák, amikkel kiskorukban játszottak, mégis valahogy jóval élethűbbek voltak. Philip mindig magánál hordta a kést, azon az utolsó, borzalmas napon is.

És Max megtartotta, hogy soha ne felejtse el barátja áldozatvállalását.

Az elmúlt években furcsa szokást alakított ki, ami segített, hogy megnyugodjon, amikor képtelen volt aludni. Egyre csak dobálta a kést, újra és újra. Ez a monotónia néha elterelte figyelmét a komor gondolatairól. Csendben felöltözött a sötétben. Majd kihúzta a tokból a kést, felment a fedélzetre, ahol levegőhöz jutott.

Caro csak lassan ébredt nyugtalan álmából, s azon tűnődött, mi zavarta meg. Egy kabinajtó halk csukódása? A folyosón a lépések még halkabb zaja?

Egy pillanatig fekvé maradt, hallgatta a vitorlák közt játszadó szél susogását, megnyugvást keresett a hajó szokásos ringatózásában. Még mindig kínozta a Maxról szóló álma okozta heves fájdalom, ám képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy valami nincs rendjén.

Lemászott a keskeny priccsról, megkereste félcipőjét, majd egy köpenyt kanyarított a hálóruhája fölé és kisurrant a kabinjából.

A folyosó sötét volt, csakúgy, mint a fedélzetre vezető létra. De amikor felfelé mászott rajta a szabadba, a holdsarló ezüst fényt vetett a szkúnerre, és fehérre varázsolta a dagadó vitorlákat.

Caro megállt, hogy szeme hozzászokjon a sötétséghez, közben jobb felől ismerős, elfojtott puffanást hallott. Arra fordult, és meglátott egy férfit a hajó tatja közelében. Árnyéka kirajzolódott az éjszakai égen.

Erőteljes válláról azonnal ráismert. Ezekbe a kemény, izmos vállakba kapaszkodott erotikus álmaiban néhány perccel ezelőtt. Jól ismerte ennek a testnek a férfias kontúrját; vonásai, inai, izmai mélyen bevésődtek a memóriájába több mint egy évvel ezelőtt.

Amikor újabb halk puffanást hallott a férfi felől, közelebb ment, mintha valami ellenállhatatlan erő húzta volna.

Megállt az árnyékban és figyelte, ahogy Max dobálja a kését, ám ekkor a férfi karja hirtelen

megállt, feje élesen a lány felé fordult, mintha megérezte volna a jelenlétét.

– Max, Caro vagyok – szolt a lány, mivel nem akart célponttá válni, ha esetleg veszélyt sejtene a férfi.

Még a halvány fényben is látta, hogy Max keze ráfeszül a kés nyelére.

– Nem akartam megzavarni. Csak azt hittem, valami baj van. Magára hagyom...

– Ne menjen el.

A lány érezte, hogy tekintetével végigpásztázza. Eszébe jutott, milyen csapzottan tekergőznek hajtincsei a válla körül. A férfi szaggatottan vette a levegőt.

– Szeretnék a társaságában lenni – mondta.

Caro habozott, tekintete a késre tévedt.

Max egy mosolyt erőszakolt ki, és leengedte a kést.

– Nem vagyok veszélyes.

Valóban? – gondolta Caro. *De mennyire, hogy veszélyes! Nem kellene egyedül maradnom vele egy holdfényes éjszakán. Nem úgy fest, mint aki társaságra vágyik; állát sötét borosta árnyékolja, hollófekete haja kócos, mintha számtalanszor végigszántotta volna ujjaival.*

És mégis azt kéri tőlem, hogy maradjak.

Leighton udvariasan a hordó felé intett, melyet céltáblának használt.

– Jöjjön, csatlakozzon hozzám.

A lány átment a fedélzeten és óvatosan elhelyezkedett a hordón. Meglepetésére Max kissé távolabb lépett, mintha veszélyesnek tartaná őt.

Hangja mégis barátságos volt.

– Mi kergette ki a kellemes, kemény priccseről, édesem?

Caro eltökélte, hogy könnyed beszélgetést fog folytatni, így ugyanilyen stílusban válaszolt.

– A priccsem kétségtelenül kellemesen kemény. És maga hogy kerül ide? Megint nem tud aludni? Az álmatlanságra van gyógyszer, Max.

A férfi arckifejezése megfejthetetlen volt, de Caro érezte, hogy rosszkedvű.

– Az én álmatlanságomra nincs.

Caro a homlokát ráncolta erre a válaszra, s azon tűnődött, mit hallgat el előle, amitől ennyire szenved. Londonban eszébe se jutott, hogy Maxnek fájdalmai vannak. Olyanok semmiképpen sem, mint egy évvel ezelőtt.

A lelki sebei azonban olyan mélyek lehetnek, hogy ez idő alatt még csak a felszínük gyógyulhatott be. Talán csak enyhültek a kínjai, de nem múltak el. Hallott olyan esetekről, amikor a csatából hazatért katonáknak hosszú évekbe tellett, míg vissza tudtak állni normális életvitelükre.

Békén kellene hagynom őt, mondta magának Caro, de a szavak önkéntelenül törtek elő belőle.

– Miért nem tud aludni, Max? A háborús emlékei miatt?

– Mondhatjuk – nevetett fel halkan a férfi. Hangjából düh és csalódottság érződött. Zsebre tette a kését és felemelte a fejét, hogy kinézzen a sötét tengerre.

– Vajon elfelejti valaha egy katona, amit látott?

A lány csak elképzelni tudta, mit látott Max. Rémségeket, melyeket a lélek képtelen feldolgozni. Fájt a szíve érte, úgy, mint alig egy évvel ezelőtt. Arcának határozott, kísértő szépsége is arra az éjszakára emlékeztette Carót.

– Bárcsak segíthetnék – mondta halkan.

Max megfordult, hogy ránézzen.

– Hiszen segített, angyalom. Többet, mint gondolja. Azon az éjszakán a romoknál... – Szaggatottan beszívta a levegőt, de közben fogva tartotta a lány tekintetét. – Az önről őrzött emlékeim tartottak életben a háború döglesztő, utolsó évében. Ha maga nem lett volna, nem biztos, hogy kibírtam volna.

Caro szeme elkerekedett, és értetlenül bámult Maxre.

– Ez az igazság. Maga adott erőt, hogy tovább harcoljak a csatában. Szinte biztos vagyok benne, magának köszönhetem, hogy élve hazakerültem a háborúból.

Lehet, hogy valamelyest erőt öntöttem belé, gondolta Caro. Max hozzáedződött a pokolhoz, talán egy kis időre sikerült elfeledtetnem vele a démonait. Azt azonban kötve hiszem, hogy én mentettem meg az életét.

Úgy tűnt, Leighton abszolút komolyan beszél.

– Attól az éjszakától fogva, mint őrangyalomra gondoltam magára.

A lány némán nézte őt, érzelmek zűrzavara kavargott benne. Max az őrangyalának nevezte, holott azt sem tudta, hogy valóban Őrző. Ez a vallomás viszont minden védekezését romba döntötte. Furcsa, kellemes érzés volt megtudni, hogy ilyen sokat jelentett a férfi számára. Csábító arra gondolni, hogy ennyire fontos szerepet töltött be az életében.

Viszonozta Leighton pillantását, s ettől új életre kelt benne a sóvárgás, olyan hirtelen és élesen, hogy megrémült tőle.

Az én érzéseim most kevésbé fontosak, mint az övéi, gondolta Caro. Talán ha beszélne az emlékeiről, könnyítene a terhen.

– Nagyon rémes volt, amit átélt? – kérdezte kisvártatva.

Az elevenére tapintott, ezt rögtön látta. Néhány szívverésnyi ideig figyelte, ahogy az érzelmek viaskodnak a férfi arcán. Látta rajta a kétségbeesést és a sivárságot, sötét szeméből sütött a kín. Caro szíve elszorult.

– Van egy rémálmom, ami folyton visszajár – szólalt meg Max rekedten.

– Miféle rémálom?

– A legjobb barátom... – Elhallgatott, szemét lehunyta.

Caro képtelen volt elviselni, hogy így látja őt. Azt kívánta, bárcsak elhessegethetné ezt a rémes árnyat.

– Segíteni akarok – mondta újra halkan.

A férfi újra mély levegőt vett, látszott, hogy igyekszik visszanyerni önuralmát.

– Nem tehet semmit.

Talán mégis.

Egy darabig még ott ült, küzdött az érzésekkel, melyek viaskodtak és kavarogtak benne – saját vágyakozásával, és a sürgető késztetéssel, hogy megvigasztalja a férfit.

Lassan felállt, odament hozzá, és tudta, bármit megtenne, hogy kiűzze azt az elkínzott tekintetet Max szeméből. Felemelte a kezét és megérintette Max arcát. Ujjai alatt érezte a férfi meleg bőrét.

– Caro ... – A szó nyersen, szinte figyelmeztetően szakadt ki belőle.

A lány látta a forróságot és a mérhetetlen éhséget a szemében, érezte, ahogy a férfi ujjai rákulcsolódnak a karjára, látta, milyen csatát vív magával.

Max keze a lány hajára tévedt, belemélyedt a rakoncátlan tincsekbe.

Caro felemelte az arcát. A férfi ránézett a holdfény fürdette bőrére, és igyekezett leküzdeni legmélyebb késztetését. Semmi mást nem akart, csak amit Caro ajánl, mégsem tudott bízni magában, annyira nyers, annyira sebezhető volt most. Ha most nem áll ellen, és ajka birtokba veszi a lányét, tudta, képtelen lesz leállítani magát, míg mélyen bele nem temetkezik a testébe. A legszívesebben a karjába kapná Carót és a kabinjába vinné, ahol kielégíthetné ösztönös

vágyát az éjszaka hátralévő részében. Max összeszorította az állkapcsát és küzdött, hogy kordában tartsa szilaj vágyát. Ha csupán azt akarná, hogy Caro behódoljon neki, tudta, sikerrel járna. Felismerte a vágyakozást a lány szemében. A félreérthetetlen sóvárgást.

Ám többet akart, mint egyszerűen elcsábítani őt. Nem érte be a lány szánalmával. A szenvedélyét akarta, mindenestül. Nem csupán megnyugtató vigasztalását, amivel megpróbálja meggyógyítani.

Leküzdötte a késztetést, hogy azonnal magáévá tegye őt.

– Most menjen – mondta ki végül mogorván. Hirtelen megragadta Caro vállát és eltolta őt magától.

Caro még mindig zavartan fürkészte az arcát.

Max hátrált néhány lépést.

– Nem akarom, hogy megvigasztaljon. Nincs rá szükségem.

Ezt kötve hiszem, gondolta sötéten Caro. Fájt a megaláztatás, egyre jobban dühítette. De nem volt szándékában vitába szállni Maxszel.

– Rendben. Magára hagyom ebben a ragyogó hangulatban.

Kihúzta magát és hirtelen sarkon fordult, átment a fedélzeten, majd a fedélzeti nyíláson át a létrához.

Mire a sötét folyosón a kabinjához ért, rettentően haragudott magára. *Gyakorlatilag ismét odadobtam magam Maxnek! Ő pedig kerek percc elutasított.*

A priccsre vetette magát, fejét a párnába fúrta és átkozódni kezdett. Öklével tiszta erőből beleboksolt a párnába. Hogyan viselkedhetett ismét úgy, mint egy eszetlen bolond?

Örült, hogy Max nem kért a vigasztalásából. Örült, hogy nem követte el újra azt az ostoba hibát, amit egy éve – hogy a testét adta neki gyógyszer gyanánt. Tanulhatott volna a saját kárán.

Mostantól azonban porrá zúz minden gyengéd, nőies érzést, amit valaha is táplált Max iránt. A szánalom legapróbb morzsáját. A sóvárgás leghalványabb nyomát. A testi vágy legparányibb töredékét.

Könyörtelenül.

Úrrá lesz az iránta érzett átkozott vonzalmán, ha belepusztul is.

Max a hajó korlátjánál állt a ragyogó napfényben, és a múlt éjszakai, kudarcba fulladt találkozásukra gondolt. Annak ellenére, hogy meglehetősen durván küldte el, a szándéka tisztességes volt. Óriási hiba lett volna, ha kihasználja a lány iránta érzett részvétét. Jobban kívánta őt, mint a saját életét – de nem ilyen körülmények között.

Azt sem akarta, hogy a lány a titkait firtassa. Nem akarta megosztani vele, hány éjszakán ébredt hideg verítékben úszva, fuldokolva, egész testében remegve, ahogy újra átélte Philip halálát. Már így

is túl sokat árult el magáról az éjszaka. Túlságosan is kiadta magát.

Mégis, Caro gyengédségének egyetlen cseppje is enyhített valamit a dermedtségén.

És nem ez volt az első eset. Mióta a romoknál szeretkeztek, egyfajta láthatatlan kötelék fűzte hozzá. Ő volt az őrangyala, aki vigyázott rá.

Megszámolni sem tudta, hányszor segítette át az éjszaka legsötétebb óráin. Néha, mintha a hangját is hallotta volna, amint a nevéen szólítja és felébreszti rémálmából. Időnként lágy altatódallal ringatta álomba, vagy hosszú, képzeletbeli beszélgetéseket folytatott vele.

Mindig készakarva idézte fel a gyönyörű képet, szándékosan álmodott róla, hogy távol tartsa vízióit.

Az utolsó évben bizonyára megőrült volna, ha nincs Caro.

Lehet, hogy mégis elment a józan esze. Képtelen elfelejteni a talaverai csatamezőn történeteket. Képtelen megbocsátani magának. Hogyan tudsz élni, amikor a legjobb barátod az életét áldozta érted?

Max a csillogó tengert nézte, ahogy az aranyló napsugár visszaverődött a vízről. Barátja ómiatta lépett be a seregbe. Philip Hurst egy grófság örököse, egy nemesember elsőszülött fia nem ágyútölteléknek rendeltetett. De szinte alig kellett rábeszélni, máris követte Maxet a háborúba.

Akkor még mindketten annyira lelkesek voltak, olyan átkozottul idealisták. Nevetve szálltak hajóra

a Fél-sziget felé, s azon tréfálkoztak, hány franciát fognak megfutamítani. Ám hamarosan épp eleget megtapasztaltak a háború hátborzongató valóságából.

Max állkapcsa megfeszült az emlékre. Soha senkinek nem volt hajlandó barátja haláláról beszélni. Képtelen volt feltárni bánatát, büntudatát. Még Caro előtt se. Viszont lehetett volna kevésbé kíméletlen, amikor elutasította a lányt.

Nem kért a Caro nyújtotta vigaszból. De szüksége volt rá. Volt valami hihetetlen gyógyerő az érintésében. Ám ennél is jobban akarta a lány szenvedélyét.

A ragyogástól káprázott a szeme, így megfordult és a hátát támasztotta a korlátnak. Úgy helyezkedett, hogy azonnal meglássa, amint Caro feljön a fedélzetre.

Borzasztóan kívánta a lányt. A tűz, mely a romoknál lobbant fel köztük, még mindig lángolt. Ez egyetlen érintésből nyilvánvaló volt. A mostani éjszaka után azonban meg kell győznie Carót, mennyire vágyik rá.

Szándékosan űzte el, most jóvá kell tennie hibáját.

El akarta mondani neki, hogy barátja halála miatti gyötrődésének semmi köze a lány iránti érzelmeihez.

Caro amint a fedélzetre lépett azonnal meglátta Maxet. Megtorpant, arca vörösre gyúlt, ahogy

felidézte a férfi durva elutasítását. Még most is érezte mellkasában a szűrást.

Amikor Max elindult felé a fedélzeten, a lány kihúzta magát és állta a tekintetét. A férfi hollófekete haját összekuszálta a szél, egy rakoncátlan tincs a homlokába hullott, ettől fiatalabbnak és kissé sebezhetőbbnek tűnt. Caro ökölbe szorította a kezét, nehogy odanyúljon és kisimítsa a tincset az arcából. Mielőtt megszólalhatott volna, Max felemelte a kezét.

– Bocsánatkéréssel tartozom, angyalom. Tudom, hogy csak segíteni akart tegnap éjjel.

– Valóban – vetett rá egy óvatos pillantást a lány.

– Nem szeretek a rémálmaimról beszélni.

– Sejtettem. De nem kell félnie, hogy újra ugyanabba a hibába esem. Nem próbálok ismét megvigasztalni.

– Ezt rettentően sajnálnám. Tegnap éjjel mindennél jobban szerettem volna megcsókolni. De tudtam, ha belefogok, képtelen leszek időben megállni.

Sötét, elszánt tekintete arra utalt, hogy igazat mond.

– Most már egyáltalán nem számít – vont vállat Caro.

– Nagyon is számít – ellenkezett Max.

Közelebb ment egy lépéssel és kezét a lány tarkója mögé csúsztatta, majd ráhajolt az ajkára. Csókja kemény, érzéki, követelőző. Szándékosan felajzó volt.

Caro meglepetten felnyögött, de túlságosan rémült volt ahhoz, hogy tiltakozzon. Hogyan tudja egyetlen csók megremegtetni az egész testét, szédítő érzéshullámokat keltve? Szájának érintésére a lány érzékei azonnal feléledtek, miközben perzselő hőség égette az ágyékát.

A csók azonban túlságosan rövid volt. Max hirtelen elhúzódott.

Caro szédülten, megnémulva állt, mialatt a férfi végigpásztázta az arcát. Bizonyára kedvére való volt a látvány, mivel férfiúi elégedettség csillant meg szeme kék mélységében.

– Gondoltam – állapította meg. – Maga sem tud már közömbösséget színlelni, akárcsak én.

Caro felvetette az állát és vádlón nézett rá.

– Hogy az ördögbe csókolhatott meg itt, ahol a legénység bármikor megláthat?

– Legközelebb figyelek, hogy csak magunk legyünk.

– Nem lesz legközelebb!

– Dehogynem. Hiszen éppen most bizonyította be, hogy igazam van.

– Miben?

– Hogy kívánom, édes angyalom. És hogy maga is legalább annyira kíván engem.

Ez vitathatatlanul igaz, vallotta be magának Caro. Valóban kívánta a férfit, minden porcikájával. De nem akarta megadni Maxnek azt az elégtételt, hogy ki is mondja.

Szánalmas reagálása miatt elmorzsolta egy szitkot, majd nagy levegőt vett, és kotorászni

kezdett ruhája zsebében a kése után. Amikor elővette, és felmutatta Maxnek az éles, négy hüvelyk széles pengét, a férfi szeme hirtelen összeszűkül.

– Amint látja – jelentette ki a lány –, nekem is van késem.

Most Max tekintete vált aggodalmassá.

– Ne féljen, megígérem, hogy nem bánom – szólt Caro a rá jellemző engedékeny mosollyal. – Arra gondoltam, versenyezhetnénk.

– Versenyezhetnénk?

– Igen. Rendezzünk késdobáló versenyt. Ez mindkettőnk gondolatait eltereli. Segít, hogy leküzdjük idegességünket. Rögtön ezzel a javaslattal akartam kezdeni, mielőtt maga minden teketória nélkül letámadott. Mit szól? – kérdezte Caro, amikor Max továbbra is őt bámulta. – Csak nem fél, hogy megverem?

A férfi szája vonakodó – ám tévedhetetlenül vidám – mosolyra görbült. – Lehet, hogy félnem kellene. Kezdek rájönni, nem helyes, ha alulértékelem magát.

– Ez így igaz. A versenyünkre azonban várnia kell ma délutánig. Mondtam Biddick kapitánynak, hogy átnézem a hajó főkönyveit ma délelőtt, mert ódzkodik a számoktól. Legyen, mondjuk, három órakor?

– Rendben, angyalom. A három óra megfelel.

A megbeszélte időben találkoztak, és felállították versenyük szabályait és feltételeit. Minden célpontra tízet dobnak, tíz különböző célpont tesz

ki egy játszmat, három játszma pedig egy mérkőzést.

– Jó esélye van a nyeresre, mivel én kijöttem a gyakorlatból – ismerte el Caro, miközben különböző magasságokon és távolságokban elhelyezték a hordókat, és megjelölték a célköröket –, de gyorsan tanulok.

– Emlékszem rá – szólt Max, és felcsillant a szeme.

A szeretkezésük éjszakájára tett megjegyzése Caro arcába kergette a vért, de Max következő kijelentése izgatta fel csak igazán.

– Ha én nyerek, magát kérem jutalmul.

– Szó sem lehet róla! Pennykben játszunk.

Amikor a lány első próbadobása csaknem súrolta a célkört, Max elismerően bólintott.

– Ki tanította meg a késsel bánni?

– Az apám.

– Szemmel láthatóan egyedi nézetei voltak egy leánygyermek nevelését illetően.

A feléről sincs halvány fogalmad sem, gondolta Caro.

– Így van. De a mi szigetünk jóval elnézőbben viseltetik a különc nők iránt. Számos érdekes férfiúi jellemvonással is rendelkezünk. Ismertem egy kalózt, aki élő célpontokra való késdobálásban lelte kedvét.

– És ezt szórakozásnak tekintette?

– Igen, de találkozott egy másik kalózzal, aki a szablyákat kedvelte jobban, s ez az illető fejébe került.

– Vérszomjas emberek élnek a szigeten.

Caro rejtélyesen mosolygott.

– Egyáltalán nem, csupán több köztünk a kalandvágó.

A délutáni nap melegen sütött. Max levette a kabátját. Caro látta finom inge alatt izmai játékát, de megnyugtatta magát, hogy csupán a verseny izgalmai miatt ver gyorsabban szíve; miközben tudta, hogy hazudik.

Mindketten elcsendesedtek, amikor megkezdődött a mérkőzés, mivel erősen kellett koncentrálniuk a nyereshez. Ahogy Maxet elnézte, rögtön tudta, mesterrel van dolga. Dobásai könnyednek tűntek, mégis halálos pontossággal értek célba. És – ellentétben vele – azt is tudta, hogyan ellensúlyozza a hajó ringását.

A lányt idegesítette, hogy Max ennyire ügyes, mivel neki hosszú évekig tartott, míg tökélyre vitte a saját tudását.

Ám még jobban dühítette, hogy képtelen elnyomni csodálatát iránta. Minden ízében olyan nagyszerű volt, mint az Őrzők, akik őt tanították. Az volt a bosszantó igazság, hogy teljesen másként reagált Max közelségére, mint őrzőtársaiéra. Nem tudta testvérének tekinteni. A férfi fő erősségét, a belőle áradó nyers szexualitást képtelen volt figyelmen kívül hagyni. A szinte kézzelfogható, fantasztikus lelkiereje pedig még ennél is nagyobb hatást tett rá.

Minden ízében harcos volt, és a lányban lakó harcost szólította meg.

Ez tette őt annyira veszélyessé Caro számára.

Vetélkedésük közben a lány elismerte, hogy elszámította magát. Az volt az célja, hogy bebizonyítja Maxnek, mennyire nincs értelme vágyakoznia utána, ezért akarta megmutatni neki férfiúi képességeit. Ám úgy tűnt, hogy ő a lány merőben szokatlan természetét inkább rendkívül izgatónak, mintsem elítélendőnek tartotta.

Már majdnem megbánta, hogy kezdeményezte ezt a versenyt. De elég volt látnia a lelkes csillogást Max szemében ahhoz, hogy tudja, a férfi nagy örömét leli vetélkedésükben.

Caro volt a vesztes, még hozzá tekintélyes hátránnyal. Hat shillinggel tartozott Maxnek, de azt mondta a férfinak, még vár adóssága kifizetésével.

– Holnap le akarom győzni – jelentette be határozott fejbólintással.

Lusta mosoly játszadozott Max ajka körül.

– Mondtam már magának, drága kis boszorkám, mennyire élvezem a kihívást?

Carónak az volt az érzése, hogy Max nem csupán a mostani versenyükről beszél.

– Én is – vágott vissza.

Max kék szeme összeszűkül, ahogy végigmérte Carót. Tekintete olyan provokatív és érzéki volt, hogy a lány szíve zakatolni kezdett.

– Akkor, mondhatom, nagyon összeillünk.

Caro gerincén borzongás futott végig. Ő is ugyanezt mondta volna – jól összeillenek. Tudta azonban, hogy nemcsak minden ügyességét, de

minden akaraterejét is össze kell szednie, hogy állja a sarat Maxszel szemben.

Annak ellenére, hogy nem sikerült győznie, Carónak is tetszett a rivalizálás, mivel versenyük nem csak elűzte nyugtalanságát az utazás utolsó napjaiban, hanem elterelte a figyelmét az Isabella iránt érzett aggodalmáról is.

Azonban csak akkor kezdett oldódni a gombóc a torkában, amikor elhaladtak Ibiza és a többi Baleár-sziget, Mallorca és Menorca mellett. Nemsokára hazaér. A tétlen várakozás helyett végre tehet valamit, hogy segítsen kedves barátnőjén.

Max kedvéért is minél előbb el akarta érni Cyrene-t, mivel tudta, hogy a sziget békéje jót tesz a férfinak. Nyugtalansága is mérséklődött – szívvel-lélekkel vett részt a versenyükben, és úgy tűnt, ő is annyira ösztönzőnek tartotta rivalizálásukat, mint Caro. De a lány tudta, hogy időnként még mindig felkelt éjszaka és nyugtalanul járkált a fedélzeten.

Örült, hogy hazatér az ismerős földre, ahol jobban tudja kontrollálni magát. Még mindig nem sikerült legyűrnie átkozott vonzalmát Max iránt, különösen a holdfényes éjszakákon.

Útjuk utolsó estéjén együtt vacsoráztak a kapitánnyal és az első tiszttel. Utána a kapitány fedélzeti sétára hívta Carót, és Max is csatlakozott hozzájuk. Majd nem sokkal később Biddick kapitányt – a lány csalódására – elhívták, mert

intézkednie kellett egyik embere fegyelmetlensége miatt.

Amikor magukra maradtak Maxszel, Caróba hirtelen visszatért a feszültség, mely útjuk első részében gyötörte. Az égen csak karéjnyi hold világított, de elég fényt adott, hogy csillogó, hullámos tükörré változtassa a tengert, és emlékeztesse a lányt a holdfényes szeretkezésükre.

És amikor Max ránézett, Caro tudta, hogy ő is ugyanerre gondol. Tekintetétől meglódult a szíve, forróság söpört végig a testén.

– Ha a hold fényét látom – mormolta a férfi –, mindig magára gondolok.

Caro nem tudott válaszolni. Idegei borotvaélen táncoltak, érzékei kiélesedtek.

Ekkor Max mögé lépett.

Ha emlékeztetni akarta az együtt átélt szenvedélyre, sikerült neki. Még csak meg sem kellett érintenie a lányt – a pusztta közelségével is felajzotta. Teste szexuális vágygal reagált – szíve majd kiugrott a helyéről, bőrét égető forróság perzselte.

Kinyújtotta a kezét, és a korlátba kapaszkodott, hogy meg tudjon állni a lábán, miközben tehetetlenül bámulta a hatalmas, ezüstös óceánt.

Max hallgatott. Mindketten elmerültek saját titkos világukban, saját álmukban, úgy, mint ott, a romoknál.

De ha ez álom, gondolta Caro szédülten, akkor Max kibontaná a hajamat és ujjaival

végigsimítaná. Ha ez álom lenne, a meztelen melleimet a holdfény elé tárná, ráhajolna, és becézgetné. Ha ez álom lenne.

Szorosan lehunyta a szemét. Nem akarta, hogy mindez álom legyen. Annyira élőnek érezte magát a férfi közelében, hogy zaklatott és vad lett. Max maga a megtestesült kísértés. Szaggatottan szívta be a levegőt. Riasztó volt, mennyire kívánta Max érintését.

És mintha titkos kívánságát teljesítené, a férfi felemelte a kezét, gyengéden átfogta a lány karját és a hajához nyomta az ajkát.

Caro testében minden izom megfeszült. Max még lejjebb hajolt, ajka a lány tarkóján barangolt, felzaklatva érzékeit. Szándékosan kínoz, gondolta a lány.

Lélegzete fájóan éles lett, a fülében dobolt a vére. Érezte, hogy mellbimbója fájdalmasan megkeményedik a vágytól, nedvesség szivárog a combjai között. Kívánta, hogy Max forró férfiassága betöltse őt.

Amikor a férfi könnyű csókokat hintett a tarkójára, Caro ívben nekifeszült. A fizikai vonzerő annyira erőteljes volt, annyira magával ragadó, mint azon az első, vele töltött éjszakán, talán még annál is jobban. Elborította a vágy, vad sóvárgás lett úrrá rajta.

Istenem segíts, ez a férfi veszélyes, sikoltotta némán Caro tudata. Max valóban veszélyes volt. Túl erős érzelmeket váltott ki belőle. Túl heves vágyat.

Le kell küzdenie, mielőtt botor módon ismét megadja magát a kísértésnek.

Hirtelen elhúzódott Maxtól, remegő lábbal oldalt lépett.

– Vissza akarok menni a kabinomba – mondta bizonytalanul –, mivel kipihenten akarok megérkezni holnap.

Max nem próbálta visszatartani, de a lány érezte, hogy tekintetével követi őt, ahogy elmenekül és bebújik kabinja rejtekébe.

Szíve még mindig hevesen kalapált, teste remegett.

Kifújta az eddig benntartott levegőt, majd a kabinablakhoz lépett és kinyitotta, hogy az éjszakai szellő átjárja a helyiséget és lehűtse lázas testét.

Szánalmas, mennyire nem vagyok ura az érzéseimnek, valahányszor találkozom vele a holdfényben, suttopta.

Őrző volt, nő létére harcos, aki olyan kihívásokkal nézett szembe, amely a legbátrabbakat is elriasztotta volna.

Mégis képtelen volt kezelni Maxet.

Elmorzsolt egy szitkot, ökölbe szorította a kezét.

Nem engedhetem, hogy ez így folytatódjon. Valamilyen módon offenzívába kell kezdenem.

Különben Max hamarosan az örületbe kerget.

Caro egész éjszaka nyugtalanul hánykolódott, de másnap reggelre kész volt a tervével. Amint Cyrene-re érnek, keres valakit, aki leköti Max érdeklődését. Egy másik nőt, egy vadító szépséget,

aki elcsábítja, elbűvöli és megvigasztalja. Két kiváló jelöltje is volt, mindkettő sokkal vonzóbb nála. Talán így elterelheti magáról a férfi nemkívánatos figyelmét.

Miután eldöntötte, hogyan vágjon vissza, sokkal jobban érezte magát. Reggeli után felment a fedélzetre, hogy látja-e már a szárazföldet. Az árbockosárból felhangzó kiáltás jelezte, Cyrene már látótávolságban van. Nem sokkal később már kivehető volt egy sötét folt a horizonton, mely egyre terebélyesedett, végül kirajzolódtak Cyrene két, erdőkkkel borított hegycsúcsának körvonalai.

Caro szíve repesett szeretett otthona láttán. Még messziről is hatalmába kerítette a sziget varázsa, mely mindig felkavarta a lelkét. Maga a levegő is tisztábbnak érződött, az ég kékebb volt, a tenger ragyogó – zafír, türkiz és akvamarin – színekben játszott.

Már ez a varázslat is nyugtatóan hatott zaklatott idegeire. A nap felé fordította arcát, beitta az éltető meleget.

Rögtön megérezte maga mögött Max jelenlétét, mielőtt még megszólalt volna.

– Úgy fest, mint aki a napistenhez imádkozik.

Caro elmosolyodott. Tudta, hogy arcáról öröm, sőt egyenesen tisztelet sugárzik.

– Nem áll olyan távol az igazságtól, mint gondolná. Apolló régóta nagy tiszteletnek örvend a szigetünkön.

– Gondolom, alig várta, hogy hazaérjen?
– kérdezte Max, és a lány mellé lépett a korláthoz.

Caro buzgón bólogatott.

– Nincs hely, ahol szívesebben lennék! – Majd kíváncsi pillantást vetett a férfira. – Maga is úgy tartja, mindenütt jó, de legjobb otthon?

– Én nem különösebben kötődöm az otthonomhoz. Talán azért, mert kevés időt töltöttem ott, amióta bevonultam a seregbe. A birtokaim Yorkshire-ben vannak. Az ottani vidéknek is megvan a maga markáns szépsége, de nem is hasonlítható az önök szigetéhez. – Max elhallgatott, majd hozzátette. – Meséljen nekem Cyrene-ről. Legutóbbi látogatásom során túlságosan el voltam foglalva Yates kritikus állapotával ahhoz, hogy sokat láthassak belőle. De tudom, hogy jó néhány ezer, különböző nemzetiségű ember él itt.

– Igen – felelte Caro. – A népesség nagy része spanyol, de vannak britek, franciák, olaszok, sőt még görögök is.

– Thorne mondta, hogy a prominens családok angolok. Miért van ez így?

A lány vívódott, hogy mennyit mondjon el. A történet ugyanis, hogy hogyan telepedtek le itt az első Őrzők évszázadokkal ezelőtt, hétpecsétes titok volt.

– Azt hiszem, főként a háborúk miatt. Az első britek réges-régen jöttek, még mielőtt a mórok elfoglalták a Földközi-tenger nyugati partjait. És sok brit száműzött telepedett le itt az évszázadok során, a különféle politikai és katonai zavargások

miatt. Cyrene végül spanyol kézre került, és ekkor – közel száz éve – engedték át Britanniának.

– Az utrechti szerződés értelmében.

– Igen. Menorcával és Gibraltárral együtt. Az angol lakosok száma ezután jelentősen megnőtt, és a spanyolok is elkezdtek utánozni az angol szokásokat. Menorca végül visszakerült Spanyolországhoz, de mi brit védnökség alatt maradtunk, saját törvényeink vannak és saját alkormányzónk. Mi mindig is meglehetősen független gondolkodásúak voltunk.

– Hogyan lehetséges, hogy az évek során egyetlen hódító sem kebelezte be a szigetet?

– Kellően bölcsek voltunk, és fizettünk az uralkodó hatalmaknak a védelemért – mondta Caro szárazon. – És az is nekünk kedvezett, hogy elszigetelték vagyunk és saját, természetes védelemmel is rendelkezünk. Látja azokat a sziklákat ott? – mutatott a sziget nyugati partját szegélyező magas, büszke sziklákra. – A sziget jó részét nehéz megmászni. Van három erődünk és több tucat őrtornyunk, melyek a védtelenebb öblökre néznek. És nézze azokat a tajtékos hullámokat.

Caro a tengerre mutatott, ahol a ragyogó kék vízben sekélyebb, fehérrel pettyezett zöld rész látszott.

– Sziklazátonyok, melyek körül veszélyes áramlatok kavarnak. Biddick kapitány ismeri az összes hajózható csatornát a sziget körül, de az

egyenruhások számára az áramlatok csalókák lehetnek.

– Tehát Cyrene elkerülte számos más földközi-tengeri sziget véres sorsát.

– Szerencsére – mondta Caro. – A legnagyobb fenyegetést mindig is a kalóztámadások jelentették. Számos esetben fosztogattak, és embereket hurcoltak el rabszolgának. De soha nem sikerült behatolniuk a szigetre. Amikor a mórok megpróbálták megtámadni Cyrene-t kilencszáz évvel ezelőtt, egy nagy vihar elsüllyesztette flottájuk felét. És egy évtizede, amikor a franciák intéztek támadást ellenünk, különös köd ereszkedett a hajóikra napokon át, és jó néhány hajó a szikláknak csapódott.

Max hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Ezek történelmileg dokumentált tények, nem legendák – bizonygatta Caro.

Ahogy körbehajózták a sziget déli csücskét, ragyogó kilátás nyílt Cyrene-re. Caro nem túlzott, valóban védelmi rendszert épített ki itt a természet. A toronymagas sziklák, a veszélyes zátonyok, a gonosz áramlatok, mind hatékonyan háritották el az illetéktelen behatolókat évszázadokon keresztül.

Max nem kevesebb mint nyolc őrtornyot számolt meg, és meglátta az impozáns erődöt, mely a csipkés, nyugati partszakaszt védte. Ezenkívül egy kastély állt a sziget legvédtelenebb déli végénél, ahol a legalacsonyabbak voltak a hegyek.

– Sir Gawain Olwen lakik benne – mutatott a kastélyra Caro. – Az Olwen-kastély évszázadok óta az ő családjáé

– Ő a Külügyminisztérium földközi-tengeri kirendeltségének vezetője? Thorne felettese?

– Igen.

Amint közelebb értek, Max egy másik masszív erődöt vett észre, ágyúi a délkeleti tengeri kikötő felé néztek. A kis kikötő eléréséhez egy hegyfokok közötti, keskeny tengerszorosba kellett behajózniuk.

Valóban fantasztikus a sziget védelme.

Amikor a szkúner megfordult, hogy megközelítse a tengerszorost, Caro a jobbra lévő hegyfokra mutatott.

– Az Thorne villája, ott lesz a maga szállása. A parttól néhány mérföldnyire található. A ház egy elhagyatott öbölre néz és csodálatos a kilátás a tengerre.

– És a romok? Úgy emlékszem, kelet felé néztek, de pontosan hol vannak?

Caro érezte, hogy elpirul.

– További hét vagy nyolc mérföldnyire Thorne birtokától, közvetlenül északra.

– Szeretnék ismét elmenni oda magával.

Caro szíve kihagyott egy ütemet. Ritkán járt azóta a romoknál, mivel túl sok érzelmes emléket idéztek fel benne. Az biztos, hogy soha nem megy el oda újra Maxszel, nehogy még jobban elveszítse uralmát az érzékei felett.

– Boldogan rajzolok önnek egy térképet
– mondta Caro –, hogy egyedül is odalátogathasson.

– Nem hittem volna, hogy ennyire nyúl szívű.

– Nem vagyok nyúl szívű – szűkült össze a lány tekintete. – Egyszerűen csak nem akarok a szeretője lenni.

– Miért nem?

Mert úgysem lesz folytatása. Mert nem akarok ismét kiszolgáltatottá válni neked, hiszen úgyis elhagynál.

– Mert csak rövid ideig lesz Cyrene szigetén
– felelte Caro.

– Elegendő időt ahhoz, hogy jobban megismerkedjünk. A szeretkezésnek számos olyan módja van, amit még nem mutattam meg magának.

A lány szíve vadul meglódult, de erőt vett magán és kiprészelt egy laza mosolyt.

– Csak ismételni tudom önmagam, Mr. Leighton. Nem érdekel a dolog.

– Bocsásson meg, de nem hiszek magának
– emelte fel a kezét Max, hogy végigsimítson hüvelykujjával a lány ajkán, és elmosolyodott, amikor Caro hirtelen visszahúzódott. – Na, látja? Nem tagadhatja, hogy maga is ugyanazt érzi.

Caro nem is tudta volna tagadni. Elég, ha Max megérinti, máris tűz lobban közöttük.

– Nem tudja tettetni, hogy közömbös irántam
– mormolta a férfi. – Tegnap este felfedeztem

magán a felajzott nő összes ismervét – zihálva vette a levegőt, pulzusa felgyorsult, bőre kipirult.

– Lehetséges – köszörülte meg a torkát a lány.

– De az orvosi folyóiratok szerint a szexuális izgalom gyakori jelenség a természetben.

– Attól volt annyira feszült a teste?

Honnan tudja, milyen volt a testem? Vajon a forró, belső remegésemet is észrevette? Azt is, hogy a mellbimbóim kemény rügyecskékké változtak és lüktettek a fájdalomtól?...

Caro elfordította tekintetét, mintha a felettük lévő hegyfokot bámulná.

– Természetes jelenség – ismételte nyersebben, mint szándékában állt. – Egyszerűen egy fizikai reakció, melyet egy. vonzó férfi vált ki. Mint ahogyan az ön állapota is természetes és előre megjósolható.

Provokatív pillantást küldött Max felé.

– A hím egyedeket azonnal elragadja a nemi vágy. Ez a maga baja, Mr. Leighton, biztos vagyok benne. A nemi vágytól szenved – mosolyodott el Caro. – És tudom, mi a tökéletes gyógymód rá. Egy másik nő, aki leköti az érdeklődését. Számptalan szépséget ismerek, aki örömmel keltené fel a figyelmét. Különösen kettőt, akiket jóval vonzóbbnak találna nálam. Az első adandó alkalommal bemutatom önt nekik.

Max leplezett mosollyal hallgatta.

– Engem nem érdekel más nő, csak maga, édesem.

Még most is Caro után epekedett – olthatatlanul. Az idő múlása sem befolyásolta furcsa rögeszméjét, inkább tovább fokozta vágyakozását.

Caro úgy felkavarta a vérét, mint eddig még senki. Akarata ellenére a lány energikus kihívásai rést ütöttek Max védőpáncélján, melyet maga köré épített, és lassan kezdett ismét életre kelni. És a tragédia óta most először kezdtek kissé halványulni a Philippel kapcsolatos sötét emlékképei.

Igen, kívánta Carót. Az elmúlt hét során még inkább. Mióta beszélt a lánynak a rémlátomásairól, álmai megszelídültek. A baj csak az volt, hogy egyre erotikusabbá váltak. És mindegyiket Caro uralta, hiába próbálta elterelni róla a gondolatait. Elég volt csupán ránéznie, máris élénken érezte, milyen volt, amikor beletemetkezett édes, varázslatos testébe. És még mélyebbre akart hatolni, érezni a férfiasságát körülölelő bársonyos forróságot.

– Leszünk mi még szeretők, efelől kétségem sincs – állapította meg Max szilárd eltökéltséggel.

Caro szemöldöke felemelkedett.

– Maga nagyon arrogáns.

– Inkább bizakodó.

– A bizakodásának semmi alapja. Nem áll szándékomban behódolni semmiféle csábításnak.

– Kipróbáljuk?

– Hogy érti ezt? – csattant fel a lány.

– Úgy gondoltam, tarthatnák egy versenyt. Hogy lássuk, mennyi ideig tud ellenállni nekem. Lefogadom, napok kérdése a dolog.

Caro óvatosan rápillantott, látszott, hogy viaskodik magával. A férfi szándékosan provokálta, alig volt kétsége, hogy a lány felveszi a kesztyűt. Caro Evers nem az a fajta nő, aki meghátrál.

Igaza lett.

– Bizonyos feltételekhez ragaszkodom – szólalt meg Caro. – Ha én nyerek, az lesz a jutalmam, hogy tovább nem gyötör. Megegyeztünk?

– Igen, mivel kötve hiszem, hogy maga nyerne. Ami a fogadás időtartamát illeti. Mondjuk, a következő újholdig?

– Ez több mint két hét mostantól számítva.

– Máris elbátortalanodott?

A lány dacos pillantást vetett rá, majd határozottan bólintott.

– Rendben. Ha versenyezni akar, örömmel adok rá lehetőséget. De biztos, hogy maga veszít.

Max alig tudta elfojtani diadalmas mosolyát. Caro fejében nyilvánvalóan meg sem fordult, hogy veszíthet, de az övében sem. Kész volt bármilyen taktikát bevetni a siker érdekében.

Elfordult, és a közeledő kikötő felé nézett. Az elé táruló kép a földközi-tengeri szigetekre jellemző varázslatos bájtsugárzást sugárzott, a vízre lecsapó sirályok és csérek vijjogásától kísérvé.

Fenn egy aranyló melegségben fürdő, nyüzsgő város bontakozott ki a szeme előtt a domboldalon,

fehérre meszelt takaros, piros cserepes házai fénylettek a napsütésben. Magas pálmák vetettek rájuk árnyékot, és színes bougainvilleák vontak függönyt eléjük. Meredek, köves burkolatú szerpentin vezetett le egészen a vízig. A makulátlan tisztaságú kikötőben a sós tengeri levegő illata keveredett a kátrány- és halszaggal. A több tucat halászbárka mellett Max két, lehorgonyzott hajót vett észre. Caro felismerte őket és megkönnyebbülés látszott az arcán.

Max érdeklődni szeretett volna róluk, ám ekkor a szkúner lassítani kezdett, mivel a kapitány kiadta a parancsot, hogy engedjék le a vitorlákat. Caro most megszólalt és tájékoztatta Leightont a tervéről.

– Miután kikötöttünk, Biddick kapitány egyik embere elviszi magát a Thorne-villába. Néhány perces kocsikázás a városból.

– Maga nem kísér el?

A lány hetyke pillantást vetett rá, mintegy emlékeztetve a versenyükre, melyben éppen most állapodtak meg.

– Nem hiszem, hogy szüksége van rám. A lehető leghamarabb találkoznom kell Sir Gawainnel, hogy megtudjam, távollétem alatt van-e újabb hír Isabelláról. Valamint át kell adnom neki a küldeményeket.

– Nem tárgyalhatnánk vele a részvételemről?

– Ez még várhat. Időbe telik, míg elolvassa a bemutató levelet, melyet Thorne önről írt, és míg

eldönti, hogyan kívánja igénybe venni önt, ha egyáltalán szándékában áll.

Max összevonta szemöldökét.

– Maga nem pártolta, hogy csatlakozzam a társaságukhoz. Bízhatom magában, hogy nem fog az ellenemre tenni, angyalom?

– Ha olyan ügyes, mint ahogy Thorne állítja, nagy örömmel veszem a segítségét. És, függetlenül az én véleményemtől, Sir Gawain fogja meghozni a döntést önnel kapcsolatban. Ő kiváló emberismerő.

Max még további érveket akart felhozni maga mellett, Caro azonban a rakpartra szegezte tekintetét.

– Lehet, hogy valaki vár rám – mormolta, tekintete nyugtalanul pásztázta a kikötőben összesereglett tömeget. – Á, ott van Señor Verra.

Egy magas, barna bőrű férfira mutatott, aki egy kétoszvéres fogat mellett állt. És amikor Caro integetett neki, a férfi is visszaintett.

– Remélem, megbocsát, hogy most magára hagyom – szólt kedvesen a lány, de szavaiból egyértelműen kitűnt, alig várja, hogy megszabaduljon tőle.

– Természetesen – felelte Max, tettetett könnyedséggel. – Első a barátnője, Lady Isabella. Holnap találkozunk?

– Talán inkább holnapután. Dr. Allenbynek lehet, hogy szüksége van rám holnap, mivel mióta elutaztam, asszisztens nélkül dolgozott. De gondoskodom róla, hogy a szigetünk

nemesemberei közül néhányan már holnap reggel felkeressék önt, hogy érezze, szívesen látjuk itt.

Caro kezébe vette a bőrtáskát, melyet Thorne-tól kapott, majd a kapitányhoz sietett. Egy percig beszélgettek, Biddick kapitány többször is bólogatott, aztán a korláthoz kísérte a lányt.

Hosszú szoknyája ellenére Caro fürgén elsietett a hajó oldala mentén, majd lemászott egy kötélletrán egy kis csónakba, mely a dokkokhoz vitte őt. Maxnek furcsa hiányérzete támadt. Percekkel később féltékenység nyilallt a szívébe, amikor meglátta, milyen lelkesen beszélget Caro Senor Verrával. Figyelte, amint Verra felsegíti a kordéjába, és elfogta a férfiúi birtoklásvágy. Le sem vette róluk a szemét, amint elindultak felfelé a dombra vezető úton.

Összerezzen, amikor a kapitány megszólalt mellette.

– Isten hozta Cyrene-en, Mr. Leighton. Remélem, jól fogja érezni magát gyönyörű szigetünkön.

Szája szomorkás mosolyra húzódott, ahogy a távolodó szekeret figyelte. Caro megnyerte ezt a fordulót, ismerte el. Fogalma sem volt, mikor látja őt újra. És mivel éppen most kocsikázott el egy másik férfival, jelentős késedelmet szenved a lány megnyeréséért indított küzdelme.

Ám mindig is kedvelte a kihívásokat. És úgy döntött, csak azért is élvezni fogja itt-tartózkodását.

5.

Brandyvel a kezében Max idegesen sietett át a dolgozószobán a végtelen Földközi-tengerre néző franciaerkélyhez. Thorne minden elképzelhető kényelemmel ellátott kastélya a magasban, egy hegyfok tetején állt, egy rejtett kis öböl felett. Számos spanyol stílusú birtokhoz hasonlóan négy, fedett folyosós szárnyal büszkélkedhetett, melyek egy nyitott, központi udvar köré épültek. Azonban az éjszakai tengerre nyíló varázslatos kilátás ragadta meg leginkább Maxet.

Kinyitotta az ajtót, hogy beengedje a lágy, sós illatú szellőt. Angliában már őszbe fordult az idő, itt viszont még mindig a nyár volt az úr, a duzzadt félhold ezüst fénnel árasztotta el a végtelen, csillámló víztükröt.

A festői látvány hatására könnyebb volt hinnie a sziget bűverejében. Elfogadnia, hogy Cyrene szigete képes elvarázsolni az érzékeket és vad vágyakat ébreszteni az itt lévő emberekben. Valóban érzett is valami furcsa, szédítő erőt. Ám ezt a sziget különleges szépségének tulajdonította. Ez maga az Édenkert volt, olyan békességgel, amelyet a világon máshol még nem talált.

Miért vagyok ilyen nyugtalan? – gondolta.

Megérkezése után nagyot úszott az öbölben és élvezte a kiváló vacsorát, melyet Thorne készséges személyzete szolgáltat fel neki. Ezután sétálgatott a teraszos kertekben és jó néhány ritka történelmi kötetbe olvasott bele Thorne gazdag könyvtárában, míg végül nyugovóra tért. Az álom azonban elkerülte.

Szokás szerint képtelen volt aludni, és elűzni sötét látomásait.

Megtapogatta a kést a zsebében, majd belekortyolt a brandyjébe. Philip halála után egy ideig megpróbálta ivással elűzni rémálmait, sikertelenül.

Mióta azonban az elmúlt évben Cyrene-en járt, maga mellett tudta őrangyalát, aki erőt adott neki.

Már az is megvigasztalta, ha csak a lányra gondolt. Gyakran pusztán Caro arcának felidézése is el tudta űzni a kínzó rémképeket.

Becsukta a szemét és hagyta, hogy gondolatait betöltsék a Caróval kapcsolatos élénk emlékek. Nyaki ütőerének lüktetése Max ujjhegyei alatt, amikor a lány ívben nekifeszült a gyönyör pillanatai közben. Meleg ajkának íze, amint megnyílt számára. A tüzes eksztázis, ahogyan síkos, forró öle ráfonódott Max fájoan duzzadt férfiasságára.

Talán Caro varázsolta el őt, nem a sziget, gondolta. És soha többé nem szabadulhat a lány kísértő hatalmától. Képtelen lesz valaha is kiűzni a gondolataiból, a véréből.

Hirtelen megfeszült, úgy érezte, valaki figyeli. Egy szivar csípős szagát érezte, s abban a pillanatban megpillantotta a hamu vörös izzását a sötétben.

Egy alak állt egy szentjánoskenyérfa árnyékában, Maxhez feltűnően közel.

Leighton fejében azonnal megszólalt a vészcsengő, és reflexszerűen a szabályjáiért nyúlt. Mivel nem találta az oldalán függő hüvelyben, előhúzta kését a kabátzsebéből. Ekkor az idegen a sarkával eltaposta a szivart, és előrelépdelt a dolgozószobából kiszűrődő fénybe. Egy alacsonyabb, testesebb férfi szorosán a nyomában haladt.

– Látom – szólalt meg az első úriember könnyedén, amint Max mellett besétált a dolgozószobába –, hogy egészen otthon érzi magát Thorne házában és brandyjével. – Amikor Max szemöldöke a magasba emelkedett erre a pimaszságra, az idegen bemutatkozott. – Alex Ryder vagyok. Ez pedig Santos Verra.

Verra volt az, akivel Caro ma délután elkocsikázott, idézte fel Max.

– Buenas noches, Señor Leighton – szólalt meg a spanyol mosolyogva. Fehér fogsora szinte kiragyogott barna arcából.

Rydernek is sötét haja és szeme volt, de az ő bőrét a nap cserzette barnára. Akcentusa is tiszta, kékvérű brit származására utalt. Verra, Max megítélése szerint mintegy tíz évvel lehetett

idősebb, mint ő; Rydert pedig vele egykorúnak, harminckét év körülnek saccolta.

Ahogy tekintete találkozott Ryderével, Max azonnal tudta, hogy komoly ellenféllel áll szemben; a férfi sötét szeméből éberség sütött, egy olyan ember átható, kutató tekintete volt, aki sem csatában, sem máskor nem kegyelmezne.

Ryder nem nyújtott kezet, inkább töltött magának egy hatalmas adag brandyt, és spanyol barátját is megkínálta.

Max szája megfeszült, erre a spanyol ismét rámosolygott.

– Senor Thorne nem kifogásolja majd a látogatásunkat, biztosíthatom. Felebarátok vagyunk.

– Magának van valami kifogása? – kérdezte Ryder hűvösen Maxet, amint betelepedett egy kényelmes bőrfotelbe.

– És ha lenne?

Ryder veszélyes mosollyal válaszolt, és ránézett a Max kezében lévő késre. – Elgondolkodnék a barátságatlan fogadtatáson.

– Ha azt várja, hogy szívélyesen fogadjam, elmondhatná, miért figyel engem egyfolytában.

– Sir Gawain Olwen küldött, hogy üdvözljük magát, és feltegyünk néhány kérdést.

– Ó – könnyebbült meg Max. Most már értette látogatásuk célját. – Azért jöttek, hogy megnézzék, megfélelek-e az elvárásoknak.

Ryder szemében most először helyeslés csillant meg.

– Valami olyasmi.

Max visszatette a kést a zsebébe, majd helyet foglalt a szemben lévő fotelban, és váratlan látogatóira emelte tekintetét. A két férfi közül Ryder jóval kevésbé tűnt készségesnek, mint a joviális Verra. Max úgy gondolta, jobb, ha a spanyolhoz intézi szavait, talán így megtudhat valamit, mialatt ezek ketten alapos vizsgálat alá veszik.

– Biddick kapitány már beszélt nekem önről, Señor Verra. Ugye ön a helyi kocsmá tulajdonosa?

– Si, señor. Nekem vannak a legfinomabb boraim és égetett szeszes italaim a szigeten. Én szoktam segíteni Thorne-nak minden szüretkor. Magának is meg kell kóstolnia a madeirát.

– Megkóstoltam – és kitűnőnek találtam. Biddick azonban magáról soha nem tett említést – fordult Max Ryderhez.

– Csak tegnap érkeztem Spanyolországból.

Maxnek eszébe jutott a kikötőben horgonyzó két hajó.

– Feltételezem, mindketten a Külügyminisztériumnak dolgoznak...

– Sir Gawainnek, igen.

– Van valami fejlemény Lady Isabella Wilde-dal kapcsolatban?

– Eddig még csak egy. Most már biztosra tudjuk, hogy a hajóját Algírba vitték, de ezután a hölgynek nyoma veszett. Sajnos, még mindig keressük. – Ryder sötét szeme sokatmondóan

összeszűkül. – Most pedig én teszek fel kérdéseket.

– Parancsoljon.

– Tudomásom szerint önként vállalta, hogy részt vesz az Isabella kiszabadítására szervezendő akciónkban. Miért? – Hangjából kihívás is érződött, de Max könnyedén válaszolt.

– Mert Miss Evers segített megmenteni a hadnagyom életét, és szeretném viszonzni a szívességét.

– Thorne is kezeskedik magáért – ismerte el Ryder. – És birtokunkban van John Yates tanúvallomása is. Yates mellesleg úgy véli, hogy önt akár szentté lehetne avatni. És Sir Gawainre is nagy hatást tettek az önről szóló dokumentumok. Maga minden bizonnyal bátor, rettenthetetlen, kiváló parancsnok, de nem vagyok meggyőződve, hogy pont magára van szükségünk.

– És mire alapozza ezt a véleményét?

– Maga hivatásos katona, Leighton. Hozzászokott a háború bizonyos szabályaihoz és konvencióihoz. Azonban az általunk tervezett kiszabadítási kísérlet még csak nem is hasonlít egy katonai offenzívához. Nem veszünk igénybe hozzá tüzérséggel felszerelt hadsereget.

– Persze hogy nem – felelte Max. – Inkább csellel, villámgyors rajtaütéssel, éjszakai támadással dolgoznak.

– Egyes katonák szerint a háborúskodás egyetlen tisztességes eszköze a frontális támadás.

– A frontális támadásnak akkor van stratégiai értéke, ha egy tűsz kiszabadítására irányul. Ha Lady Isabellát őrizet alatt tartják, egy közvetlen támadás esetén biztos, hogy fogvatartói megölnék őt.

– Pontosan – kortyolt bele brandyjébe Ryder.
– És a mi szervezetünknek kevés szabálya van. Inkább a siker érdekeli minket, mint az, hogy betartsuk a konvenciókat.

– Hadd találgassak. Önök kicsi, de hatékony titkos egységekben dolgoznak. Feladataik közé tartozik a kémkedés, a titkos küldetések. Azaz, a gerilla hadműveletek.

– Nocsak, kezd egészen jó benyomást tenni rám – ismerte el Ryder kelletlen vigyorral.

Max Senior Verrára nézett. – Spanyolországban számos ellenállóval ismerkedtem meg. Ön is annak tűnik, senior.

– Az egyik unokatestvérem vett részt az ellenállásban, én a csempészetre specializálódtam.
– Verra szélesen mosolygott. – Csempész voltam, mielőtt Sir Gawain alkalmazásába kerültem. Én vagyok a minden hájjal megkent tag.

– Mi mindannyian valamilyen speciális szakterületen szolgáljuk a szervezetet – szölt Ryder.

– Önnek mi a specialitása?

– Lőszer. Ágyú. Robbanószer.

Ő a veszélyes tag, gondolta Max. – És Thorne?

Ryder most szívből felnevetett.

– Thorne a fenegyerek. Kötélből vannak az idegei.

– Gondolom, Sir Gawain a vezér.

– Igen. Ő adja ki a parancsokat – de egyik sem tekintendő szentírásnak. Elvárja, hogy használjuk az eszünket, az ösztöneinket és különféle képességeinket. Felkészülünk az előre nem látható eseményekre is, de nem mindig alakulnak úgy a dolgok, ahogyan vártuk vagy terveztük. Ilyenkor szabadon megszeghetjük a megbeszélt szabályokat, ha a szükség indokolja.

Ez a fajta szabadság igen vonzó volt Max számára, aki jó néhányszor megkérdőjelezte felettes tisztjeinek – akár a nagy Wellingtonnak is – a parancsait.

– Nagy hasznát vennénk egy taktikus szakértőnek – tette hozzá Ryder. – Lehet, hogy ön be tudná tölteni ezt a szerepet. – Elhallgatott, de továbbra is rajta tartotta tekintetét Maxen. – De őszinte leszek magához, Leighton. A legtöbben már évek óta együtt dolgozunk, és nem szívesen fogadjuk be első szóra a kívülállókat.

Max megértette Ryder ki nem mondott szavait is. Ez a társaság több volt, mint kalandorok és lázadók bandája, akik vakmerő tettek végrehajtása céljából gyűltek egybe; egymáshoz szorosan kötődő barátok csoportja volt, akik együtt vállalták a veszélyt és a halált.

– Egyfajta testvériség – mormolta.

– Igen. Ha kell, meghalunk egymásért és az ügyünkért.

– És mi az önök ügye?

Ryder gúnyosan csillogó tekintete rejtélyessé vált.

– Ennek ismertetését Sir Gawainre hagyom. Sir Gawain szeretné, ha ön meglátogatná holnapután, hogy megbeszélhessék, mi lesz a szerepe. Feltéve, ha még mindig csatlakozni kíván hozzánk az elmondott feltételekkel, hogy bajtársaiért hajlandó a sebesülést és a halált is kockáztatni.

Max a brandyjébe bámult. Lelki szemei előtt emlékképek villantak fel a háborúról. Éppen elég vért és sebesültet látott ahhoz, hogy egy életre, sőt még azon is túl, elég legyen. Ám nem a halál lehetősége rémítette meg; gyomra attól rándult görcsbe, hogy a barátai érte haltak meg.

Képes lenne ezt a borzalmat ismét elviselni?

– Amennyiben csatlakozom önökhöz – szólalt meg végül halkán –, ígérem, hogy nem fognak csalódni bennem.

Ryder látható elégedettséggel bólintott.

– Caro is ezt mondta önről, és kezdek bízni a megítélésében.

Caro nevének említésére Max felemelte szemöldökét. Vajon mit tudhat a lány a halálos veszélyekről?

Ryder szája sarka mosolyra nyílt.

– Caro is közénk tartozik, nem tudta?

– Ő is a Külügyminisztériumnak dolgozik?

– Igen, és ő is velünk tart, miután megszerveztük a mentőakciót.

– Ön tréfál – jelentette ki Max hitetlenkedve.

– A legkevésbé sem. Ha akarnánk, sem tudnánk leállítani. Ne féljen, Leighton, Caro teljes erőbedobással dolgozik. Kevés férfit ismerek, aki jobban lő nála, vagy aki olyan ügyesen forgatja a tört, mint ő. Az orvosi ismereteiről nem is szólva. És előfordul, hogy csak egy nő tudja végrehajtani a tervezett misszióinkat. Már csak ezért is felbecsülhetetlenül értékes a számunkra.

Max önkéntelenül csóválta a fejét. Tudta, hogy Caro más, mint a többi nő, de nem gondolta, hogy ennyire. Nehezen tudta összeegyeztetni magában a lány kétféle személyiségét: a brit Külügyminisztérium alkalmazásában álló gerilla ügynököt és a bűbájos nőt, akit őrangyalának és gyógyítójának ismert meg. Nyilvánvaló, hogy Caro még tiszteletre méltóbb, mint gondolta. De mindannak fényében, amit most megtudott róla, eltöprengett, vajon milyen egyéb titkokat rejtegethet még előle a lány.

Észrevette, hogy elkalandoztak a gondolatai, ezért figyelmét újra váratlan vendégeire fordította.

– Tehát, hogyan ítél meg engem? – kérdezte Rydertől. – Sikerült valamelyest megingatnom a véleményében?

– Korai még erről beszélni – szólt vontatottan Ryder. Szeme csillogott. – Thorne fenséges brandyjéből egy újabb pohár talán segít meggyőzni.

Max fanyar mosollyal nyúlt az üveg után.

– Kérem, szolgálja ki magát. Biztos vagyok benne, hogy Thorne elnéző lesz, ha egy nemes cél érdekében merítjük ki az italkészletét.

A férfi csendben tanulmányozta a lány testét, mialatt vetkőztette. Csillogó szemét vastag, sötét szempillák árnyékolták. A lány azonban észrevette, hogy komoly, férfias arca megfeszül, amikor keblei teljes meztelenségükben a szeme elé tárultak. Erős tenyerébe vette a formás halmokat, hüvelykujjával cirógatta, amitől az érzékeny mellbimbók fájdalmasan megduzzadtak.

A lány gyomrát forró remegés járta át.

A férfi egy ideig tovább ingerelte a mellbimbókat, majd lehajolt és megcsókolta a lány nyakát, ahol vadul lüktetett az ütőere. Majd szopogatni kezdte az egyik mellbimbóját.

Tűz lobbant a lány testének sóvárgó, lüktető középpontjában.

Nyelvével egyre hevesebben ostromolta a lány melleit, aki képtelen volt tovább elviselni a kínzást; hozzásimult a férfi erőteljes testéhez, megnyílt előtte, belekapaszzkodott válla kemény izmaiba.

Válaszul a férfi kezei végigsimították a lány hátát, majd felemelték őt. Amikor a kemény hímvesző behatolt nőisége síkos redőit közé, a lánynak elállt a lélegzete. Úgy érezte, teljesen szétfeszíti, betölti testét a férfi.

– Fogadj még mélyebben magadba, édesem.
– Rekedt hangjából süttött a vágy, a lány pedig hallotta saját pihegő könyörgését.

A férfi ujjai a lány meztelen fenekére kulcsolódtak, duzzadt, vastag fallosza még beljebb nyomult, perzselő tüsszel árasztva el a lány belsejét.

– Ez az, hadd érezzem, hogy lángolsz értem.

A lány testét vak vágy kerítette hatalmába, megadta magát a mindent elsöprő, perzselő gyönyörnek...

– Seniorita, senior Leighton van itt.

Caro összerezsent, amikor az inasa bevezette Maxet az udvarba, ahol a lány épp befejezte reggelijét.

Orcája lángolt, ahogy akaratlanul is találkozott a pillantása Maxéval.

Rajtakapott, amint épp róla álmodoztam. Vajon észrevette? Tudja, milyen bolond, erotikus víziókat éltem át alig pár pillanattal ezelőtt, vagy hogy mennyire szenvedélyes álmok kísértének éjszakánként? Vajon kitalálta, pusztán abból, hogy rám nézett, hogy még mindig fel vagyok ajzva?
– futottak végig a gondolatok Caro agyán.

Max futólag üdvözölte, s a lány azonban tudta, hogy észrevette, mennyire kipirult az arca. Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor végre elszakadt egymástól a tekintetük.

Max szemmel látható elégedettséggel pillantott körbe. A belső udvar csodálatos volt, Caro anyja mindig is rendkívül büszke volt rá. A virágok és

kúszónövények – bougainvillea, hibiszkusz, oleander, muskátli – édes illatorgiája érződött a levegőben, a márvány szökőkútból halk dallam szűrődött ki.

– Hát ez az otthona – szólalt meg Max, amikor a lány elküldte a spanyol inast. – Elbűvölő.

– Én is úgy gondolom. – A birtok, amit néhai szüleitől örökölt, nem olyan nagy, mint Thorne kastélya, de a ház pazar és kényelmes, a tanyák pedig busás jövedelmet biztosítanak a lány teljes anyagi függetlenségéhez.

– Egyedül él itt?

– Egy barátnőm társaságában. Apám halála után Senora Padilla ideköltözött hozzám, hogy gardírozzon és vigyázzon rám. Mivel azonban igencsak vénlánykorban járok, most már csupán a társalkodónőm. Még nem kelt fel, mert nagyon korán van.

– Úgy gondoltam, ön korán kelő, ezért bátorkodtam betolakodni ilyenkor – jegyezte meg Max és a lányra mosolygott, amitől Caro azonnal védekező állásba helyezkedett; az a fajta érzéki mosoly volt, amelytől a józan nők is bolondságokat képesek elkövetni.

– Miért jött? – kérdezte. – Otthon kellene lennie, hiszen látogatókra számíthat.

– Igyekeztem, hogy soha ne azt tegyem, amit várnak tőlem. A csatában a meglepetés a legnagyobb előny.

– Nem tudtam, hogy csata folyik köztünk – emelte fel szemöldökét a lány.

– Csupán csatározás. És hogy fair feltételekkel versenyezzünk, meg kell adnia számomra a küzdelem lehetőségét. – Lázás tekintete lejjebb siklott és provokatívan megállapodott a lány száján. – Emellett szeretném, ha eljátszaná a háziasszony szerepét, mialatt a szigetükön tartózkodom.

Caro arca megrándult. Azt kívánta, bárcsak ne fogadta volna el a férfi által ajánlott kihívást.

– Úgy terveztem, holnap megmutatok önnek néhány dolgot a szigeten, de ma reggel dr. Allenbyhez kell mennem. Tulajdonképpen már éppen indulóban voltam.

– Szeretném elkísérni, ha megengedi. Meg akarom köszönni Allenbynek, hogy ő is segített megmenteni John Yatest.

A lány élesen beszívta a levegőt. Kénytelen lesz a délelőttöt Maxszel tölteni. Váratlan betoppanása miatt elkészülni se volt ideje. Pillanatnyilag pedig rá sem tudott nézni anélkül, hogy eszébe jutott volna, hogyan ért hozzá álmaiban, hogyan cirógatta az ajkával, miket suttogott a fülébe. Tekintete a férfi szájának érzéki vonalán állapodott meg.

Hirtelen összeszedte magát, letette a kávéscsészéjét és felállt.

– Lehet, hogy egész napra elmegyek. Nagy valószínűséggel dr. Allenbyval tartok a mai beteglátogatásai során.

– Mindig veled szokott tartani?

– Csak időnként. Már öregszik, a reumája gyakorta kínozza. És nekem is el kell foglalnom magam.

– Lady Isabella – szölt Max együtt érzően.

Caro bólintott. Távollétében a kutatást leszűkítették Algírra, de még mindig nem tudtak meg semmit Isabella tartózkodási helyéről. Tegnap Caro végre találkozott Sir Gawainnel és Alex Ryderrel, és alaposan áttanulmányozták Hawk két hete Algírból írt jelentését. A lány viszont annyira ideges volt, hogy Sir Gawain finoman figyelmeztette, az életnek tovább kell mennie. Az Őrzők egy másik csoportja is gyülekezett Cyrene-en, de pillanatnyilag nem tudtak többet tenni. Caro a fogát csikorgatta és elismerte, hogy Sir Gawainnek igaza van. Közben eltökélte, hogy beleveti magát a munkába, s ezzel eltereli figyelmét barátnőjéről.

Csak most vette észre, hogy Max még mindig a válaszára vár. Elfojtott egy újabb ideges sóhajt. Nem volt választása; tudta, hogy ha visszautasítja a kérését, megint rásüti, hogy gyáva.

– Örvendek, hogy velem tart ma reggel – mondta végül, és azon töprengett, vajon hibát követ-e el.

Kimentek az istállóhoz, ahol a lány lova és kétkerekű fogata várta őket, Max hátasának társaságában. Caro úgy gondolta, Max a kocsi mellett lovagol majd, de miután őt felsegítette, maga is felpattant a keskeny ülésre. A lány nem tehetett egyebet, utasította a lovászat, hogy

nyergelje le és helyezze el az istállóban Mr. Leighton lovát, amíg visszatérnek.

Max közelsége annyira zavarta, hogy túl nagy erővel csapott a gyeplőszárral a lóra, így a pej ijedt ügetésbe fogott. A lány képtelen volt kiűzni a fejéből az álmait. Nem tudta elfelejteni Max meztelen testének szépségét, erőteljes, férfias alakját, gyengéd érintését, ahogy becézgette, ahogy betöltötte őt.

Csendben átkozódva megfogadta, hogy kordában tartja majd makacs gondolatait. Ám Max következő megjegyzése legalább annyira felizgatta, mint a közelsége.

– Egyre több új és meglepő dolgot fedezek fel magával kapcsolatban. Eddig sosem említette, hogy Sir Gawainnek dolgozik.

Óvatos oldalpillantást vetett rá.

– Miből gondolja?

– Tegnap éjjel érdekes látogatóim voltak. Alex Ryder és Senor Verra. Ők meséltek néhány különös dolgot magáról. Bizonyára érdekes története van annak, hogyan keveredett ilyen férfias tevékenységbe.

Caro vállat vont.

– Apám a Külügyminisztériumban dolgozott. Én csak átvettem a helyét a halála után.

– Ryder azt is említette, hogy maga kiválóan vív és lő.

– És lovagolok, értek a vitorlákhoz és latinul olvasok – hadarta a lány. – És egy lábat is vissza

tudok varrni, ha muszáj. Mondtam, hogy kevés női jellemvonással büszkélkedhettek.

– Történetesen úgy vélem, rendkívül figyelemreméltó tulajdonságokkal rendelkezik.

Caro szkeptikusan nézett rá.

Nem kellene meghallgatnom Max hízelgő dicséreteit. Egyszerűen gálánsságból nevezte figyelemre méltónak férfias tulajdonságaimat. Egyediségem pillanatnyilag izgatja, de ez csupán kíváncsiság, nem több.

– Úgy látom, beszélnem kell Ryderrel, hogy ne fecsegen annyit – mondta a lány rosszallóan.

– Bevallom, én bátorítottam a beszélgetésre, és nem csupán azért, hogy felfedje az ön titkait. Róla is többet akartam megtudni. Az a benyomásom, hogy zsoldos katonaként is szolgált.

– Valóban. Ryder Cyrene-ről származik, de mielőtt visszatért, hogy Sir Gawainnek dolgozzon, számos külföldi kormány alkalmazásában állt.

Caro megörült Alex Ryder érkezésének, mivel az összes Őrző közül ő volt a legveszélyesebb. Minden misszióban fennállt a lehetőség, hogy szükség lesz egy Ryder-féle képességekkel rendelkező emberre.

– Úgy látom, fülig szerelmes önbe – jegyezte meg Max.

– Ryder? Belém?

– Egész idő alatt dicshimnuszokat zengett önről. Csak nem ő a vetélytársam?

A lány önkéntelenül elnevette magát a gondolatra, hogy Ryder a szeretője lenne, hiszen ő védelmező bátyjának tekintette a férfit.

– Thorne-hoz hasonlóan Ryder is csupán egy jóbarát.

– És Santos Verra? Amikor megláttam, hogy Verra elvitte magát a kocsiján tegnap, természetesen féltékeny voltam.

Caro szeme elkerekedett. – Nincs oka féltékenykedni. Verra boldog házasságban él, négy kisgyermeke van.

– Nagy kő esett le a szívemről.

– Mondja – váltott témát a lány –, miért látogatta meg magát Ryder és Verra tegnap éjjel?

– Alaposan meg akartak vizsgálni, mielőtt jelentést tesznek Sir Gawainnek. Az volt az érzésem, Ryder túlságosan nyúl szívűnek tart ahhoz, hogy csatlakozzam a csoportjukhoz.

– Biztos vagyok benne, hogy nem kérdőjelezi meg az ön bátorságát. Pusztán a meggyőződése miatt aggódik. Ryder nem hiszi, hogy bárki, aki nem elkötelezett a szervezetünk iránt, valóban kockáztatni akarná az életét idegen emberekért.

– Nem félek a haláltól. Nem különösebben félek attól sem, hogy megöljem az ellenséget.

Caro észrevette hangjában a sötét árnyalatot.

– Akkor mi bántja?

– Őszintén? Az, hogy a barátaim vére tapad a kezemhez. Nem hiszem, hogy el tudnám viselni, ha még valaki áldozatot hozna értem.

Mint ahogyan John Yates tette, gondolta Caro. És emlékezett rá, hogy Max egy rémálomról is beszélt.

– Még mindig visszakozhat – mondta halkan.
– Ha megszervezzük a mentési akciót, nem kell velünk tartania.

– De. Részt akarok venni benne. Magához hasonlóan én is úgy gondolom, jobb, ha nem rágódunk a problémákon, hanem cselekszünk. Nem mellesleg, nagyon sokkal tartozom önnek, amiért megmentette Yatest, angyalom. És tudom, milyen érzés egy drága barátot elveszíteni. Szeretném ettől megkímélni magát, ha tehetem.

Szeme elsötétült, és olyan kifejezéstelen lett a pillantása, mint a hajón az ideutazásuk során. A lány érezte, ahogy – feltett szándéka ellenére – a szíve meglágyul iránta.

– Nos – szólalt meg, hogy feloldja a szomorú hangulatot –, van még ideje dönteni. Holnap délután elviszem magát Sir Gawainhez. Ryder nem mondta?

– De igen. Feltételezem, hogy ki akar faggatni – mosolyodott el Max. – És még mindig fennáll a lehetőség, hogy Sir Gawain mégsem akar velem dolgozni.

– Szerintem nem lehet kérdés, hogy örömmel üdvözli önt – erősítette meg Caro.

Max megrázta a fejét, hogy elűzze sötét gondolatait, majd hátradőlt az ülésen, hogy kiélvezze a pillanatot. Nem volt hozzászokva, hogy egy nő hajtsa a kocsit, de Caro kesztyűs keze biztosan és finoman tartotta a gyeplőt – a kéz, amely oly sokszor adott enyhet lázas homlokának álmaiban. Az emlék hatására szeretett volna

odanyúlni és összekulcsolni az ujjait a lányéival, csak hogy megérintse őt.

A reggel békéje gyógyír volt a lelkének. Ebben a napsütötte, olajligetekkel, narancsfákkal és szőlőültetvényekkel tarkított völgyben lehetetlen volt a háborúra gondolni. Észak felé a távolban Cyrene két, erdőkkel benőtt hegycsúcsa, dél felé a csipkézett hegyek alacsonyabb gerince tárult a szeme elé. A sziget belsejében lévő, gondosan megművelt völgyek mellett a magasabb lejtők vad szépsége bűvölte el Maxet igazán.

Caro követte a férfi tekintetét.

– A hegyeink védenek az északról fújó száraz szelek ellen és felfogják az esőt. A rómaiak ugyan bevezették az öntözőrendszereket, mégis az aszály a legfőbb problémánk. A sziget nyugati csücskénél van egy tó, csodálatos vízeséssel. A legenda szerint Apolló teremtette Cyrene-nek, hogy fürödhessen benne. Tudom – mondta Caro, amikor észrevette, hogy Max szája megrándul –, maga nem hisz a legendákban.

– A maguk szigete az édenkertre hasonlít – ismerte el Max.

– Nem igazán nagy. Egy óra alatt át lehet kocsikázni Cyrene-en, hosszirányban pedig három óra alatt. De rendkívül különleges hely – mondta leplezetlen büszkeséggel a lány.

Dr. Allenby a város szélénél lakott egy kicsi, fehérre meszelt házban.

– A házban csak egy olyan szoba van, melyben a műtéteket végzik és a betegeket vizsgálják

– sajnálkozott Caro –, de reméljük, hogy egyszer lesz majd egy igazi kórházunk.

A doktor spanyol házvezetőnője fogadta őket, aki szemmel láthatóan megörült Carónak.

– Senorita Evers, de jó hogy itt van. Nem bírok a doktorral. Egész éjjel nem aludt, mióta a baba megszületett.

– Senora Tomkins babája?

– Nem, Senora Garcíáé.

– Nem is tudtam, hogy már itt van az ideje.

– Sajnos, még nem volt. A csöppség túl korán érkezett. A doktor a betegszobában van.

Carót egyáltalán nem lepte meg, hogy dr. Allenbyt az asztalára borulva találta. Gyengéden felébresztette. Amikor felegyenesedett, Max rögtön ráismert a pocakos, kopaszodó orvosra, akinek új módszerei számtalan életet mentettek meg.

– Végre újra itt van – ráncolta a homlokát az orvos, ahogy Caróra tekintett.

– Amint látja.

A szemüvege után kutatva dr. Allenby felpillantott Maxre.

– Ismerem önt?

– Emlékszik, ő Leighton őrnagy – felelte Caro.

– Ő hozta haza John Yatest tavaly nyáron.

Az orvos valami üdvözlésfélét mormogott és azonnal elhárította, amikor Max köszönetét akarta kifejezni a tavaly nyári fáradozásáért. Most még robbanékonnyabb, mint előző találkozásuk során, állapította meg Max, de a Caróval való évődése,

amikor is a lány korholta őt munkamódszerei miatt, elárulta, mennyire kedvelik egymást.

– Jobban kellene vigyáznia magára. A végkimerülésig hajszolja magát.

– És ki tehet erről? Ha itt maradt volna, ahelyett, hogy Angliába hajókázott...

– Kénytelen voltam – szolt közbe Caro.

– Jó sokáig elmaradt.

– Sajnos, az utazás sok időt vett igénybe.

– Minderre egyáltalán nem lett volna szükség, ha az az átkozott Isabella nem hagyja, hogy elfogják.

– Nem gondolhatja komolyan, hogy őt hibáztatja.

– De még mennyire! Itt kellett volna maradnia a biztonságos otthonában, ahelyett, hogy bolyong a föld körül! És persze magának is! Magára itt van szükség. Jó néhány műtétet halasztottam el a visszatéréséig az átkozott szemem miatt.

– Lerántotta szemüvegét és megdörzsölte szemgolyóit.

– Én jobban látok, mint ő – suttogta Caro Maxnek –, így én végzek el néhány műtétet a doktor irányítása alatt.

– És meg kell rendelnem néhány kelléket is – mondta mogorván az orvos.

– Ez ráér. Most inkább le kellene feküdnie aludni.

– Nincs időm, hogy kényeztessenem magam. Végig kell látogatnom néhány...

– Ma én fogom őket végiglátogatni. Maria már készíti is a páciensek listáját. Most pedig jöjjön. Addig nem megyek el, míg ágyba nem dugom.

– Belekarolt és felsegítette. Szelíd erőszakkal és évődő szavakkal – mintha egy engedetlen beteghez szólna – végül rábeszélte az orvost, hogy feküdjön le a betegszoba priccsére. Miután betakarta a megviselt embert, halkán kivezette Maxet a szobából és átvette a mosolygó házvezetőnőtől a listát, egy fekete bőrtáskával együtt. Maxnek úgy tűnt, hogy gyakran zajlik le ez a rutinszerű tevékenység.

– Ha akarja – mondta Caro, miután elhelyezkedtek a fogaton –, kitehetem magát a Thorne-kastélynál az első beteg meglátogatása előtt.

– El akarom kíséрни. Talán hasznomat veheti.

A lány lenézett Leighton fényes csizmájára és mosolygva felhúzta a szemöldökét.

– Figyelmeztetem, hogy az öltözéke nem éppen alkalmas egyes helyekre, melyeket meglátogatunk. A cipésze halálra rémül majd, ha tönkremegy ez a gyönyörű csizma, és még az inasát sem hozta el magával Angliából.

– Thorne szolgálai tökéletesen gondját viselik a csizmámnak – felelte Max nyájasan.

– Rendben. Akkor velem tarthat.

Max végigkísérte Carót a látogatások során, figyelte, ahogy a lány kenőcsöket, gyógynövényeket és gyógyszereket adott a

betegeknek, megvizsgálta őket, mennyit javult a sérülésük vagy a betegségük.

Dr. Allenby páciensei a sziget különböző, egymástól távol eső pontjain laktak, és főként spanyolok és angolok voltak, a ruházatukról könnyen meg lehetett őket különböztetni. A spanyol nők feketében jártak, mint a földközi-tengeri hölgyek többsége, az angolok pedig egyszerű, de színesebb ruhákat viseltek.

A szigetlakók többsége örömmel üdvözölte Carót.

– Úgy látom, nagyon szeretik magát – jegyezte meg Max vagy fél tucat betegnél tett látogatás után.

– Még jobban szeretik dr. Allenbyt – mondta Caro. – Nagyon közkedvelt Cyrene-en a kissé mogorva modora ellenére. Alig van olyan család, ahol ne kezelt volna valakit. De sajnos egyre jobban öregszik. Nem tudom, mihez kezd majd, ha nem lesz már képes ellátni a betegeit.

– A szigetlakók nem számíthatnak önre?

– Én nem vagyok képzett sebész. És nem akarok teljes munkaidős orvos lenni.

– Miért nem?

– Mert sokkal jobban érdekel a Sir Gawainnek végzett munkám.

– De magának természet adta képessége van a gyógyításhoz.

– Úgy látszik. Mindig is vágytam rá, hogy segítsek a szenvedőkön. Gyerekkoromtól fogva a szigetlakók hozzám hozták sérült és gyengélkedő

állataikat, hogy gyógyítsam meg őket. Azonban dr. Allenby asszisztenseként jóval nagyobb kihívások elé kerültem. Még tíz év után is van néhány férfi, aki nem bízik bennem, gondolom azért, mert félnek tőlem. Sőt, egyesek boszorkánynak tartanak.

Max szemöldöke felemelkedett.

– Babonásak?

– Nagyon is – húzódott fintorba Caro szája. – Az inkvizíció idején biztosan elégettek volna. De itt legalább elfogadnak az emberek. Angliában soha nem engedtek volna semmiféle orvosi tevékenységet végezni. A tipikus brit polgár csupán a halálos ágyán hagyja, hogy egy nő vegye kezelésbe. Inkább kuruzslókat és sarlatánokat hívnak.

Max kiérezte a gúnyt a lány hangjából, és együtt érzett vele, annak ellenére, hogy Caro huncut pillantást vetett rá.

– Csak vallja be, Max, hogy magának is voltak fenntartásai tavaly, amikor dr. Allenby rám bízta John Yates ápolását.

– Viszont igen gyorsan bebizonyította, hogy ért hozzá – mondta Max –, és egyáltalán nem bántam, hogy nő létére maga kezeli a hadnagyomat. Higgye el, épp elég bajtársamat láttam könnyebb sérülésekbe belehalni ahhoz, hogy értékeljem a gondos ápolást.

És mindvégig figyelte őt, ahogyan a problémás betegekkel foglalkozott. Fáradhatatlanul kedves és türelmes volt, ugyanolyan gyengéden élcelődött

velük, mint Yatesszel. A szigetlakók egyértelműen elfogadták, sőt egyenesen csodálták Carót.

A lány pedig nagyra értékelte őket. Amikor ő és Max együtt költött el egy egyszerű ebédet egy soktagú parasztcsaláddal – ugyanis csak így tudták kiegyenlíteni a két kisgyereküknek nyújtott orvosi ellátást –, Caro olyan tisztelettel viseltetett irántuk, mint a jómódú arisztokratákkal, és talán még több szeretetet adott nekik.

A következő beteg azonban leplezetlen ellenszenvvel fogadta a lányt. Egy ágyhoz kötött farmer volt, akinek a lábát szántás közben csúnyán összeszabdalta az ekevas. A seb annyira elüszkösödött és fájt, hogy a férfi képtelen volt lábra állni. Csupán azért hagyta, hogy Caro kezelje és átkösse a sebet, mert a felesége az ágya mellett állt és azzal ijesztgette, hogy ha nem engedelmeskedik, amputálni kell a lábát.

Caro – amint újra a kocsiban ült Maxszel – felfedte, miért viselkedik ennyire ellenségesen vele a férfi.

– Ő az egyik, aki boszorkánynak tart – nevette el magát.

Pedig valóban boszorkány – állapította meg Max, amikor hirtelen erekciója támadt, amint a kocsi meglódult és combja hozzápréselődött a lány combjához. Bűbájos csábító, aki lázas forróságot vált ki belőle, különc természete és férfias elfoglaltságai ellenére.

Késő délután az alacsony dombok között hajtottak, egy vad bozótoson át. Max számos

bokrot és hegyi növényt ismert fel – alacsonyan növő rozmaringokat és rekettyést, magas, sűrű babért és mirtuszt, meg örökzöld borókafenyőket. A növények környékén édes, friss illat töltötte be az aranyló levegőt.

Az érzékeire gyakorolt hatásuk is Carót idézte fel benne. A lány is édes, kissé vad és abszolút lenyűgöző.

– Ez a sziget olyan, mint ön – mondta őszintén.
– Ön is itt érzi magát természetes elemében.

Caro felhúzta egyik szemöldökét és elmosolyodott.

– Azt ajánlom, a nálam naivabb nőket halmozza el bókjaival, Max.

– Más nőt nem ismerek itt, csak magát.

– Cyrene-en bőséges a kínálat. Mondtam, hogy be akarom mutatni magát a szigetünk szépségeinek. Nem kétlem, sokan közülük el fogják nyerni a tetszését.

– Nem idegenkedem az ötlettől, hogy találkozzam velük. Csak arra ügyeljen, ne erőltessen rám semmiféle ártatlan elsőbálozót, akinek a házasságon jár az esze. Egyáltalán nem akarok horogra kerülni. – Elismerő pillantást vetett a lányra. – Az az egyik legvonzóbb jellemvonása, szépséges Caróm, hogy nem igyekszik férjet fogni.

– Valóban nem. De kíváncsi vagyok, miért tiltakozik ennyire a házasság ellen.

A férfi őszintén válaszolt.

– A komplikációk miatt, amit egy feleség vagy család jelent.

– Komplikációk?

– Nem akarom kockáztatni, hogy még valakit elveszítsek, akit szeretek. Kilenc éve most először nem kötődöm szorosan senkihez, és szeretném, ha ez így is maradna.

A lány szemébe azonnal részvét költözött, vette észre Max. Mivel ő maga is elszomorodott, gyorsan ránevetett Caróra.

– A magány azonban egyáltalán nincs ínyemre.

Készséges mosoly volt a válasz.

– Bármikor tudok magának valamilyen főzetet kotyvasztani, hogy lehűtsem a gerjedelmét.

– Nem használna semmiféle főzet. Kívánom magát, Miss Evers.

– Nos, hát nem kaphat meg. Valaki mással kell, hogy beérje.

– Mondja – faggatta Max –, miért áll ellen olyan elszántan, hogy újra intim viszonyba kerüljünk?

A lány mosolya lehervadt.

– Egyrészt, mert túl sok más dolog köti le most az időmet, nekem kell felkeresnem dr. Allenby betegeit.

– De időnként feltétlenül lazítania is kell.

– Talán. Ám nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne egy olyan úriemberrel intim viszonyba keverednem, akivel együtt dolgozom.

– Még nem dolgozunk együtt. És ha mégis csatlakozom az önök szervezetéhez, az csak erre az egyetlen misszióra szól.

Caro habozott, mintha többet is akart volna mondani, végül csak ezt válaszolta.

– Jobb, ha csupán barátok maradunk, Max.

– Rendben, egyelőre maradunk barátok.

Caro tekintetéből látszott, hogy nem egészen hisz neki.

– Biztosítom önt, hogy sokkal jobban jár egy kifinomult szépséggel, aki örömmel kielégíti testi szükségleteit. Mrs. Julia Trant elbájoló özvegyasszony. Boldogan elszórakoztatja önt egy diszkrét viszonyban. Vagy ha egzotikusabb az ízlése, Senora Blance Herrera de Ramos elismerten kiváló szerető.

Max cinikus mosollyal hallgatta a lányt, és nem ellenkezett vele. Caro Evers még a hosszú nap végén is sokkal vonzóbb volt számára, mint az összes kifinomult szépség, aki valaha is kielégítette testi szükségleteit.

Igaz, a lány most kissé megviseltnek látszott. Sötét ruháján számos folt utalt a foglalkozására, fekete hajának néhány göndör tincse kiszabadult a hajcsatok alól. Maxnek mégis azok a selymes fürtök jutottak eszébe, melyek lazán hullottak meztelen vállára, és maga előtt látta, ahogy mellbimbói kikandikáltak a nedves hajszálak közül.

Heves vágy fogta el az emlék hatására. Aznap már nem először érezte úgy, hogy szeretné

kiszabadítani a lány ragyogó haját a szoros kontyból, hogy beletemesse a kezét a fényes, selymes hajtömegbe úgy, ahogyan ő akart beletemetkezni a lány hajlékony, karcsú testébe.

Halkan elmorzsolta egy szitkot. A nap folyamán mindvégig igyekezett tudomást sem venni teste égető vágyáról. Caro a legősibb ösztönöket váltotta ki belőle. Veszélyesnek és izig-vérig férfinak érezte magát, egyszerre ragadozónak és védelmezőnek, felajzottnak és gyengédnek. Sikerült megállnia, hogy ne érjen a lányhoz, amikor Caro kisimította elszabadult hajtincsét a szeméből. Közben egy másik tanyaházhoz közeledtek, a következő beteghez.

Egy órával később Caro utoljára mászott be a kocsiba és fogta meg a gyeplőt. Elfáradt – vette észre Max –, a vállát ernyedtebben tartotta. És nem ellenkezett, amikor a férfi átvette tőle a gyeplőt.

– Engedje meg – szökött Max. – Ma már holtfáradtra dolgozta magát és én semmit sem tudtam segíteni. Hazamegyünk? – kérdezte.

– Igen. De még van egy utolsó betegem, akit meg kell ott látogatnom.

Közel fél óra kocsikázás után értek vissza Caro birtokára a sziget középső részére, és addigra már alkonyodott. A lány kétemeletes, galériás udvarháza spanyol stílusban épült, de az istállók teljességgel angolosnak tűntek Max számára. A kövezett udvarban tágas bokszok hosszú sora állt,

egy kocsiszín, valamint egy ház, melyben a lovászok és segítőik laktak.

Amikor a kocsi megállt az udvarban, a lovász azonnal megjelent, de közben egy falat kenyeret rágcsált. Megragadta a gyeplőket és készségesen Caróra nézett, az utasításait várva.

– Miután kifogta a lovakat és a helyére vitte a kocsit, legyen szíves nyergelje fel Mr. Leighton lovát, Humberto. Aztán visszamehet vacsorázni.

– Si, Seniorita.

Amint Caro megszólalt, több ló is kinézett az istállók ajtóinak nyitott felső részén. A lány, Maxszel a nyomában, végigment a soron, mindegyik lovat szeretettel üdvözölte, megpaskolta a pofájukat, míg az utolsó álláshoz értek, amely egy öregedő, gesztenyebarna kancáé volt.

A ló halkán felnyerített, amikor Caro felnyúlt és megvakarta a fejét, két sötét szeme között.

– Ez a legkülönlegesebb páciensem – mormolta.

– Ez az édes hölgy az anyámé volt. – A falon lévő dobozból Caro egy kefet és egy rongyot vett elő, majd belépett a boxba. Max utánament és becsukta maguk mögött az ajtót.

– Csakúgy, mint dr. Allenby, ő is benne van a korban – magyarázta Caro, ahogy a kefével csutakolni kezdte a ló gesztenyebarna, szürkével spriccelt szőrét. – Nehezen tud rágni, a látása is romlik, de időnként kilovagolok rajta, mert szereti, ha foglalkoznak vele. És a vállán van egy régi seb. Rendszeresen masszírozni szoktam, hogy fellazítsam az izmait.

– Milyen szerencsés ló – mormolta Max.

A boksz falának dőlve figyelte, ahogy Caro végigcsutakolja a lovat, majd masszírozni kezdi az állat bal vállát.

Max mellett egy háromlábú macska ugrott fel a félajtó szélén, majd fogyatékosága ellenére ügyesen landolt a szalmában. Nyávogva Caro szoknyájához dörgölözött, amíg a lány végül felvette és alaposan megdöngönyözte, végigsimogatta.

– Egy kutyával került összetűzésbe, azért vesztette el az egyik hátsó lábát. De kiváló egerésző – magyarázta Caro. – Azt hiszem, hiányoztam neki, míg távol voltam.

A macska szemmel láthatóan helyeselt. Hangosan dorombolt, összegömbölyödött a lány karjában – mire a kanca megfordult, és orrát Caro nyakának nyomta, a figyelmét követelve.

Úgy tűnt, mindketten igénylik a lánytól kapott kényeztetést. Max teljesen egyetértett velük, hiszen ő is ugyanígy érzett.

Ekkor a lovászfű jelent meg az ajtóban.

– Teljesítettem a kérését, Seniorita. Óhajt még valamit?

– Köszönöm, Humberto. Ez minden. Menjen és fejezze be a vacsoráját.

A lovászfű a hajába túrt, majd széles vigyorral eltűnt.

Caro letette a macskát a szalmára és folytatta a ló sérült vállának masszírozását. Az öreg kanca becsukta a szemét és szuszogott a gyönyörűségtől.

Egy ideig csend telepedett közénk. Lassan sötétedni kezdett, de Max egyre Carót nézte, ahogy a lovat ápolta, az ujjai gyengéden nyomkodták, gyúrták a feszes izmokat, enyhítették a merevséget és a fájdalmat. A férfinak eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor ezek a finom ujjak az ő testét kényeztették azon a réges-régi éjszakán.

Azonnal erekciója támadt.

Ahogy múlt az idő, az érzés egyre erősödött, egyre sürgetőbbé vált, míg egy halk szitokszó szaladt ki a száján.

– Mi a baj? – kérdezte azonnal Caro, és hátranézett a válla felett.

– Eszembe jutott az az éjszaka. Ahogyan hozzám ért.

A lány egy hosszú pillanatig hallgatott.

– Azon az éjszakán maga nagyon szenvedett.

– Most is szenvedek, ahogy nézem, milyen varázslatosan dolgozik. – Ajka fintorra húzódott. – Nagyon szeretnék én is az egyik betege lenni. Összekucorodnék az ölében és élvezném, ahogy babusgat és kényeztet.

– Az ember tud segíteni saját magán. Ezek az állatok nem.

– És maga? Ki masszírozza meg a vállát egy ilyen hosszú, fárasztó nap után, mint a mai?

– Senki.

– Boldogan vállalkoznék rá.

– Meghat a féltő gondossága – jelentette ki Caro határozottan –, de egy forró fürdővel megoldom a dolgot.

– A romoknál?

Erre a provokáló kérdésre a lány haragosan ránézett.

– Nem, itt az otthonomban. Egyedül.

Max egyre csak őt nézte, miközben a heves nyilallást érzett az ágyékában. És ahogy leszállt rájuk az este, egyre mélyebb, követelőző fájdalom kavargott a testében – mindenáron meg akarta érinteni a lányt. Önkéntelenül közelebb húzódott hozzá, mintha varázslat vonzaná.

– Csodálatos keze van – szólalt meg halkán.

– Nem annyira csodálatos, higgye el.

– De igen. Képtelen vagyok elfelejteni az érintését.

Caro keze megtorpant masszírozás közben. Amikor lassan Max felé fordította a fejét, a férfi forró tekintete az érzéki szájról a szemére siklott, majd ismét vissza a szájára.

A lány minden izma megfeszült Max ragyogó zafír tekintetétől. Nem mert további intimitást kockáztatni, inkább egy utolsó paskolással elköszönt a kancától, és megfordult, hogy kimenjen a bokszból. Ám amikor megpróbált elsiklani Max mellett, a férfi gyengéden a csuklójára kulcsolta ujjait, hogy maradásra bírja.

Ettől az egyszerű érintéstől Caro megborzongott.

– Mindenre emlékszem arról az éjszakáról. Élénken.

A halk, rekedt hang úgy visszhangzott benne, mint egy simogatás emléke. – Emlékszem, milyen a bőre íze, angyalom. Emlékszem, milyen érzés volt, amikor behatoltam nedves, bársonyos ölébe. Emlékszem a kiáltásaira, amikor a karjaimban megrázkódott a gyönyörtől.

Caro szája kiszáradt, képtelen volt megszólalni.

– Minden vágyam, hogy újra átéljem azt a szenvedélyt, Caro. Szeretkezni akarok magával.

Hangja érzéki mormolás volt, forró, mély és felkavaró.

A lány becsukta a szemét, amikor megjelentek előtte a pajzán képek, az álmaiban és az emlékeiben élő érzéki gondolatok ejtették rabul, látta, ahogy meztelen testük egymásnak feszült.

Ő is kívánta Maxet végtelenül. De nem hódolhat be a férfinak. Túl sokáig tartott, amíg túltette magát rajta; igazság szerint soha nem is sikerült egészen. Hónapokon át hiányzott neki Max. Nem akarta újra átélni ezt a gyötrelmet.

– Nem – nyögte ki végül.

Max megfordította a lányt és gyengéden hátrafelé terelte, míg a háta a falhoz ért.

– Biztos benne?

Leighton fogai súrolták a fülcimpáját: ettől megborzongott. Milyen óriási kísértés! Megrázta a fejét, küzdött a testük egybeolvadását felidéző emlékeivel, a lüktető vágyakozással, melyet a férfi keltett benne. Max megsimogatta a mellét az ingvállán keresztül, s ettől a lány mellbimbói

azonnal felágaskodtak, és egész teste megremegett.

A férfi lehelete melegítette Caro ajkát, miközben a nevét suttogta. És amikor a testét egészen a lányéhoz nyomta, az egyre lejjebb és mélyebben érezte a lüktetést, a legintenzívebben a combjai között.

– Max.

A férfi átölelte, teste vibráló forrósága átsugárzott a lány ruháján. Amint birtokba vette a száját, Caro testében forró, fényes lángok csaptak fel. Max egyszerre volt nyers és gyengéd, ő pedig tehetetlenül kapaszkodott a vállába, tisztában volt vele, hogy képtelen ellenállni a benne feltört vad éhségnek.

Egy pillanat múlva még lázasabban csókolta őt a férfi, mintha elvesztette volna vágyai feletti kontrollját, a nyelve ritmikusan járt, tovább tüzelve Carót, elhamvasztva akarateréjét. A lány úgy érezte, meghal a vágtyól.

Szüksége volt Maxre, sóvárgott utána. Róla álmodott, érte sírt hosszú hónapokon át.

Túlságosan hosszú ideje.

Herkulesi erőfeszítést igényelt, de végül felemelte a kezét és a férfi mellkasának nyomta, közben kitépte magát a csókból.

– Kérem, hagyja abba!

Max hallotta a rekedt könyörgést, de képtelen volt engedelmeskedni. Újra ráhajolt a lányra, szája lázasan kereste az övét – és nem találta.

A lány kihasználta pillanatnyi óvatlanságát.

Valahogy összegabalyodott a lábuk, és legnagyobb döbbenetére Max egyszer csak hanyatt fekve találta magát a szalmán, Caro pedig rajta feküdt, karja pontosan keresztben a férfi torkán. Szédülten nézett a lányra a halvány fényben, szaggatottan vette a levegőt.

– Talán nem tudja, de a térdemet stratégiai pozícióba helyeztem. Ha használnám, rendkívül fájdalmasnak találná az eredményt. Bár nem lenne halálos, mint az, ha a karommal fokoznám a nyomást a torkán – préselt ki egy halvány mosolyt Caro.

Maxnek az agyába villant: a lány készakarva gáncsolta el.

– Figyelmeztettem – mondta bizonytalan hangon –, nő létemre szokatlan kiképzésben részesültem. Meg tudom védeni magam, ha megtámadnak.

– Egyáltalán nem támadtam meg – szolt érdes hangon Max, még mindig rekedten a vágytól.

– Lehet, hogy nem, de sürgős szükségét láttam, hogy megvédjem az erényemet.

Ellökte magát a férfitől és mosolyogva talpra állt. Majd kinyitotta a boksztajtáját és eltűnt az istállóban.

Max kábultan feküdt, megpróbálta felfogni, mi történt. Valóban majdnem megerőszakolta Carót.

Amikor megcsókolta, csak az járt a fejében, hogy a karcsú, hosszú combokat a dereka köré vonja és forrón, mélyen beléhatoljon a lányba. Annyira elragadta a szenvedély, hogy egy istállóban akarta magáévá tenni őt. Te jó ég!

Ördög és pokol. Nincs mentsége rá, hogy ennyire kivetkőzött magából. Igaz, a gerjedelmét a hetek óta tartó absztinencia miatt felgyülemlett szexuális feszültség is szította. Hiszen több hete Caro közvetlen közelében tartózkodott, mégsem érinthette meg.

Ekkor lágy, meleg lehelet érte az arcát. Max riadtan húzódott hátrébb, és szitkozódni kezdett, amikor felnézett és egy lópfát pillantott meg. Az öreg kanca hozzádörgölte orrát Max arcához – rokonszenvből vagy kíváncsiságból.

Max nevetve és morgolódva ugrott talpra, az arca megrándult a fájdalmas erekciójától. Aligha számított ilyen végkifejletre, amikor engedett sürgető készítésének, hogy megcsókolja Carót.

Eltökélte, hogy folytatja a csatát, de talán taktikusan vissza kell most vonulnia, hogy rendezze sorait.

Mivel Caro felajánlotta, hogy bevezeti Maxet a társaságba, a férfi nem lepődött meg, amikor másnap reggel jó néhány látogató kereste fel.

A sziget minden részéről jöttek úriemberek, egyenként vagy kettesével-hármasával, főleg britek és spanyolok, de néhány francia is, hogy megismerkedjenek Leightonnal. Rengeteg meghívást kapott tőlük az elkövetkező hétre különféle eseményekre, lovaglásra, rókavadászatra, vacsorára, de a legtöbben az otthonukba invitálták.

Csak akkor kezdte gyanítani, hogy Caro keze van a dologban, amikor rádöbbsent, az illető urak közül szinte mindnek van eladósorban lévő lánya. Caro nyilvánvalóan minden eszközzel megpróbálta elvonni Max figyelmét saját magáról, s ezért kampányt indított, hogy közszemlére tegye őt a sziget hajadonjai között. Ehhez az első lépés a büszke apákkal való megismerkedés volt.

Azon a délutánon, amikor Caro elvitte Sir Gawain Olwenhez, Max szóvá tette ezt a fondorlatosságot.

– Nem sejtettem volna, hogy ilyen övön aluli taktikákra képes, angyalom.

– Miről beszél? – kérdezte a lány hamis ártatlansággal.

– Aligha véletlen, hogy a vendégszeretet eme túláradó megnyilvánulása éppen azoktól az apáktól ered, akik alig várják, hogy rám erőltessék a lányukat. Csak nem abban mesterkedik, hogy vetélkedjenek értem?

Caro közömbösen vállat vont.

– Egyszerűen azt akarom, hogy érezze, szívesen látják a szigetünkön. Nem hibáztathat engem azért, mert az itteni apák – vagy a hajadon lányaik – égnek a vágytól, hogy megismerkedhessenek önnel.

– Dehogynem hibáztathatom. Nagyon jól tudja, részben azért jöttem Cyrene-re, hogy elkerüljem a nekem felállított kelepceket.

A lány mosolyra derült.

– Nem kétlem, hogy jót tesz majd önnek, ha a szigetünk fiatal hölgyei elterelik erről a figyelmét. Végtére is egyiküket sem kell feleségül vennie.

Max halkán elkáromkodta magát.

– Nem akar kapitulálni? – kérdezte Caro kedvesen.

– A világért sem.

– Sejtettem. De igazán nem én tehetek a népszerűségéről. Tény, hogy a szigetlakók meg akarják adni önnek a háborús hősnek járó tiszteletet.

– Lefogadom, sok energiát fektetett abba, hogy eltúlozza a hősiességemet.

– Egyáltalán nem. Egyetlen szót sem kellett szólnom. Történetesen mindenki hallott már itt magáról. John Yates már hónapok óta dicshimnuszokat zeng az őrnagyáról. Jut eszembe, John alig várja, hogy találkozzon önnel.

– Ez meglep.

– Miért? Hiszen maga megmentette Yates életét azzal, hogy hazahozta őt Cyrene-re.

– Ellenkezőleg – fintorodott el Max. – Yates mentette meg az én életemet a csatamezőn. És nem felejtette el, hogy énmiattam veszítette el a lábát.

– Nem önt tartja felelősnek ezért. Nos, valószínűleg mindenképpen fog vele találkozni ma délután, mivel ő Sir Gawain titkára.

– Tudom – szólt kurtán Max, és visszatért gyötrő büntudata. Az előttük lévő kastélyra koncentrált, hogy legyűrje egyre növekvő feszültségét.

Amikor a hajóval a sziget felé közeledtek, Max messziről már látta Sir Gawain erődítményét, de közletről még lenyűgözöbbnek találta. A masszív falak kellően vastagok voltak, hogy bármilyen támadásnak ellenálljanak, az oromzaton pedig elegendő ágyú állt ahhoz, hogy a legelszántabb ellenség ostromát is visszaverje.

A kastély belseje kevésbé emlékeztet a háborúskodásra, jegyezte meg magában Max, ahogy bevezették őket a nagyterembe. A hatalmas helyiséget impozáns falikárpitok és szőnyegek, ragyogó bútorok ékesítették, enyhítve a kő hidegségét. Körben egy letűnt kor tárgyi emlékei a

falak mentén, illetve a falakon – páncélzatok, fegyverek, kardok, buzogányok és pajzsok – sorakoztak, melyek láttán Max szinte úgy érezte, visszarepült az időben. Egy lovagrend tagjai egészen otthon éreznék itt magukat, gondolta.

Ekkor vette észre a fiatalembert, aki feléjük bicegett falában. John Yates soványabb volt, mint amikor Max parancsnoksága alatt szolgált, de – ellentétben akkori önmagával – most majd kicsattant az egészségtől, és szélesen mosolygott.

Elsimított egy szőke hajtincset a szeméből, majd erősen megszorította Max kezét.

– El sem tudja képzelni, mennyire boldog vagyok, hogy újra láthatom, uram. Eddig nem volt alkalmam megköszönni, hogy megmentette az életemet.

Max érezte, hogy enyhül benne a feszültség. A keserűség legkisebb jelét sem tudta felfedezni a férfiban, akinek nyomorékon kell leélnie az életét.

– Dehogynem köszönte meg, barátom – felelte komolyan. – Számtalanszor megtette önkívületi állapotában. És örökké az adósa maradok, mivel ha maga nem lett volna, most egy spanyol sírban feküdnék.

Yates elpirult a dicséretre. Caróhoz fordult és kedvesen megcsipkedte az arcát üdvözlésképpen. Majd ismét Maxhez intézte szavait.

– Ha lenne szíves utánam jönni, őrnagy, Sir Gawain már várja önt.

Keresztülvezette őket a nagytermen, majd végig egy kőfolyosón egy nagy, kényelmes helyiségbe,

mely szemmel láthatóan a báró dolgozószobája volt. Papírok és térképek heverték mindenütt, a masszív íróasztalon is, melynél egy idősebb úriember ült és buzgón írt valamit.

Sir Gawain azonnal felállt, ahogy látogatói beléptek. Magas, vékony és rendkívül komoly volt, átható, világoskék szemekkel, melyek elől semmi nem maradhat rejtve. Karakteres arca megviseltnek látszott, mintha nagy terhet cipelne a vállán. Max észrevette, hogy Sir Gawain is biceg egy kicsit.

A báró szívélyesen üdvözölte őket.

– Bocsánat, hogy eddig még nem tudtam fogadni önt, Mr. Leighton, de egy franciaországi eseményre kellett koncentrálnom.

Yates ekkor távozott, Sir Gawain pedig helyet kínálta vendégeit.

– Már akkor is érdekelt a személye, amikor hazahozta Johnt – jegyezte meg Sir Gawain –, és azóta követtem katonai pályafutását. Önt briliáns vezetőnek tartják – a szokatlan taktikák szakértőjének, aki rendkívüli renomével büszkélkedhet. És Christopher Thorne bemutató levelében is csak szuperlatívuszokban ír önről.

– Thorne kétségtelenül eltúlozta a hőstetteimet – szölt Max, Caro szerint indokolatlan szerénységgel. Sir Gawain alaposan végigmérte.

– Ez vitatható. De – folytatta a báró – mindenképpen örömmel értesültem róla, hogy felajánlotta szolgálatait tanácsadóként, amennyiben ki kellene szabadítanunk Lady

Isabellát. Megmondom, azonnal elfogadtam a segítségét. Úgy tudom, van tapasztalata foglyul ejtett katonák kiszabadításában.

– Meglehetősen nagy.

– Meg tudja tervezni a misszióinkat?

– A legjobb tudásom szerint fogok eljárni – felelte Max. – A siker kulcsa a pontos hírszerzés, a megfelelő források és a gondos előkészületek. Ha ön gondoskodik az első két feltételről, jómagam össze tudok állítani egy olyan tervet, mely nagy eséllyel sikerrel járhat.

– Mindent megteszünk, hogy híreket szerezzünk. És gondoskodom a megfelelő forrásokról is. Biztosítom önt, Mr. Leighton, hogy épségben szeretném hazahozatni Lady Isabellát. Az apja nagyon kedves barátom volt, és amikor száműzetésbe kényszerítették, menedéket ígértem neki. Ez a fogadalmam a családjá tagjaira is kiterjed.

– Feltétlenül igyekszem a kedvére tenni, Sir Gawain.

– Tudom, hogy így lesz. Hogy őszinte legyek – tévovázott az idősebb férfi –, egy önhöz hasonló tehetségű embernek a jövőben is jó hasznát tudnánk venni a szervezetünkben.

– A jövőben? – ismételte kissé óvatosan Max.

– Nagyon szeretném, ha csatlakozna hozzánk.

– Úgy értsem, azt ajánlja, hogy a Külügyminisztériumnak dolgozzak?

Sir Gawain bólintott.

– Nem feltétlenül kell Cyrene-en maradnia. Mi azért tartózkodunk itt, mert innen gyorsan elérhető Európa, ahol ijesztő gyakorisággal alakulnak ki válsághelyzetek. De Angliában is vannak pozícióink.

– Alex Ryderrel való találkozásomkor az volt a benyomásom, hogy az önök működése igen hatékony.

– Jó kapcsolatokkal és jó anyagi háttérrel rendelkezünk, ha erre gondol.

– Ha jól értem, önök valamiféle modern zsoldoshadseregként működnek.

Sir Gawain rejtélyesen mosolygott.

– Szeretjük azt hinni, hogy ennél többre vagyunk hivatottak. Arra, hogy megvédjük a gyengéket, a kiszolgáltatottakat, s mindazokat, akik erre rászolgáltak. Arra, hogy harcoljunk a zsarnokság ellen. Hogy az emberiség javáért dolgozzunk.

Ennél sokkal több céljuk is van, de ezekről Sir Gawain nem beszélt, jegyezte meg magában Caro, miközben Maxet figyelte. A Kard Őrzőinek szervezetét több mint ezer évvel ezelőtt alapította egy maroknyi legendás brit harcos – számkivetettek, akik itt leltek menedékre. Most a leszármazottaik működtetik tovább a rendet, főleg Európában, bár a brit Külügyminisztérium szabja meg, milyen missziókat vállaljanak az Őrzők.

– Hízalgó az ajánlata, Sir Gawain – válaszolt pár másodperc csend után Max –, de talán megérti, miért akarok egyszerű civil maradni. Kilenc év

háború után nem vonz, hogy még több harcot és vérontást lássak.

– Csak az örültek szeretik a vérontást, Mr. Leighton, de sajnos időnként elkerülhetetlen. De természetesen megértem, miért nem igyekeznek újra konfliktusokba kerülni. Bátran szolgálta a hazáját, és egy kis kikapcsolódásra van még szüksége. Talán itt, a mi gyönyörű szigetünkön megleli. És ha valóban részt vesz a Lady Isabella kiszabadítását célzó küldetésünkben, jobban átlátja majd, hogyan működik a szervezetünk. Nagyon remélem, meg tudjuk győzni, hogy csatlakozzon hozzánk.

Caro észrevette, hogy Max vonakodik válaszolni. A két férfi beszélgetése során a lány egyre az ő reakcióit figyelte. Bár Leighton nem tudta, a látogatás célja az volt, hogy Sir Gawain meggyőződjön róla, alkalmas-e állandó munkára az Őrzők rendjében. Ám a rendkívüli titkaik mindaddig rejtve maradnak Max előtt, míg el nem kötelezi magát, hogy csatlakozik hozzájuk.

Látszott, hogy Sir Gawain mindenképpen szeretné a tagjaik között tudni őt. A lány viszont nem hitte, hogy Max elfogadja az ajánlatot.

Megértette a férfi ellenérzéseit. Nem csupán a gyilkolástól viszolygott, hanem attól is, hogy még többek megnyomorodásának vagy halálának legyen az előidézője.

– Legalább fontolja meg az ajánlatomat
– győzködte a báró.

– Nem utasítom vissza azonnal, Sir Gawain.

– Ennyivel megelégszem. És talán Caro nagyobb szerencsével jár az ön meggyőzésében. Addig is érezze otthon magát a szigetünkön. A jövő héten egy bált akarok rendezni az ön tiszteletére, Mr. Leighton. Johnt bízom meg a szervezéssel. John? – szólt hátra a válla felett Sir Gawain.

John Yates minden bizonnyal az ajtó előtt várakozott, mivel azonnal bebicegett a szobába, nyomában egy lakájjal és két inassal, akik teát és egyéb frissítőket hoztak. Sir Gawain invitálására az egykori hadnagy is velük teázott.

Max megvárta, míg az inasok kiszolgálják őket és távoznak, majd így szólt a házigazdához.

– Nincs szükség rá, hogy fáradozzanak egy ilyen célú bál megszervezésével, Sir Gawain.

– De mennyire, hogy szükség van rá – szólalt meg Caro, most először. – Találkoznia kell az összes szomszédunkkal, Mr. Leighton. Kötelességünk, hogy elősegítsük a társaságnak való bemutatását.

– És Cyrene-ben – tette hozzá Yates – mindenki örül, ha bármilyen ürügy van a bálozásra. A hölgyek különösen türelmetlenül várják, hogy kipróbálják a kontinensről behozott új táncokat. Egyfolytában ugráltatták az egyetlen tánctanárunkat, hogy megtanulhassák tőle a keringőt. Természetesen Caro kivételével. Ő ugyanis nem hajlandó megtanulni.

– Mert nem szeretek táncolni – szólt halkán Caro. – De talán elintézhethéd Mr. Leighton számára, hogy táncórákat vegyen.

– Tudok keringőzni – mondta Max.

– A tánc mindkettőnk számára kedves volt egykor – magyarázta Yates a lánynak. Majd ismét Maxhez fordult. – Még én is fogok keringőzni, uram. Nem vagyok olyan fürge, mint akkor, de még mindig kiteszek magamért a bálterem táncparkettjén.

– John alig várja, hogy elkápráztassa szívyszerelmét – jegyezte meg szárazon Sir Gawain.

Yates vigyorgott.

– Először attól féltem, a hölgy majd viszolyog tőlem a csonka lábam miatt, de nem zavarja a fogyatékoságom.

Sir Gawain ekkor ügyesen témát váltott, és számos egyéb dologról beszélgettek, míg eljött az ideje, hogy Max és Caro távozzanak.

– Yates nem látszik igazán boldognak – jegyezte meg Max a lánynak, amint elhajtottak a kastélyból.

– Őszintén hiszem, hogy az. Élvezi, hogy Sir Gawainnel dolgozhat – azt mondja, azért, mert ez méltó célt ad az életének. És udvarol egy hölgynek. Miss Danielle Newhamnek. Miss Newham és a bátyja idén tavasszal jöttek a szigetünkre látogatóba, és úgy döntöttek, itt maradnak.

Max a homlokát ráncolta, ahogy meghallotta a hölgy nevét.

– Hogy néz ki ez a Miss Newham?

– Nagyon szép. A haja aranybarna, és szoborszerű az alakja. Bevallom, kissé meglepett,

hogy bátorította Johnt, mivel úgy tűnik, a lány néhány évvel idősebb és jóval kifinomultabb nála. De úgy látszik, Johnnak tetszik.

Max egykor ismert egy kifinomult, aranybarna hajú, Miss Newham nevű szépséget, és gyanította, nem véletlen egybeesésről van szó.

– Szeretnék találkozni veled.

– Biztos vagyok benne, hogy lesz rá alkalma Sir Gawain bálján.

– Maga is részt vesz rajta? – kérdezte Max.

– Annak ellenére, hogy ódzkodik a bálaktól?

– Igen, ott leszek. Az előkelő társaság itt Cyreneen jóval kellemesebb, mint Londonban. És Isabella lenne az első, aki alaposan megszidna, ha otthon maradnék. Továbbá – mosolyodott el – igyekszem keresni magának egy másik nőt, akit vágyai tárgyává tehet.

– Hányszor kell még elmondanom, édesem, hogy nem áll szándékomban senki más után epekedni?

A lány elpirult, Max pedig lassú, érzéki mosolyt küldött felé, amitől a lélegzete is elállt.

Caro a gyepelőre kulcsolta ujjait, zavarba hozta szánalmas reagálása. Nem akarta, hogy Max egyetlen mosolyával megszédítse. Nem akarta érezni a testében azt a bizsergető, riasztó forróságot. Nem akart emlékezni a férfi becézgetéseinek csáberejére. A kettőjük közötti verseny csak játék Max számára, emlékeztette magát. És ahhoz, hogy véget vessen ennek a játéknak, be kell mutatnia őt Julia Trantnek és Blanca Herreranak. Elragadó szépségükkel

azonnal felkeltik majd az érdeklődését, ez nem kétséges. Caro igyekezett tudomást sem venni a szűrő fájdalomról, melyet ez a gondolat okozott neki. Inkább azon töprengett, hogyan hozza össze a találkozást. Sir Gawain bálja kiváló alkalmat nyújt hozzá, hacsak meg nem kéri Rydert, hogy még a bál előtt szervezze meg. Igaz, egy ilyen otromba kérés felkeltené Ryder kíváncsiságát, és a férfi kellemetlen kérdéseket tenne fel, amikre Caro nem szívesen válaszolna.

Így aztán elhatározta, hogy ő maga intézi majd a bemutatást.

Nem tagadhatta, hogy kívánja Maxet, de azért sem adja meg magát esztelen készletéseinek, ahogyan tavaly. Minél kevesebbet avatkozik bele a férfi életébe, annál könnyebben viseli majd, ha eltávozik a szigetről.

Minden tőle telhetőt megtesz, hogy Max megtalálja a helyét a társaságban, egy nővel, aki jó partnere lehet figyelemre méltó szenvedélyességében. És így véget ér a versenyük, ő pedig leszámolhat az irracionális, szárnalmas, tagadhatatlan vonzalommal, amit még most is érez iránta.

Max, a legnagyobb sajnálatára, a következő néhány napban színét sem látta Carónak. A lány buzgón segített a doktornak és látogatta a sziget betegeit, de Leighton sejtette, hogy szándékosan kerüli őt.

Rettentően hiányzott neki, bár most rengeteg elfoglaltsága volt. Rendszeresen úszott a Thorne-

kastély alatti öbölben, gyakran kilovagolt, felfedezte a pompás, csipkézett hegyeket és a vadabb partvidéket. Ám még ezek a kellemes fizikai tevékenységek sem csökkentették nyughatatlan vágyódását Caro után.

Gyakran gondolt rá – a mosolyára, csókja ízére, bőre selymes tapintására. Álmaiban is őt látta.

Időnként pedig szerette volna kitekerni a nyakát.

Egyértelműen a lány állt nyerésre a versenyükben. Maxet szinte elárasztották a meghívások, voltak, akik személyesen tették nála tiszteletüket, úgyhogy szinte minden percét elfoglalták a programok: a sportolás, a vacsorák, az estélyek és a házi koncertek. És nem tudott úgy bemenni a városba, hogy legalább egy tucat idegen le ne szólítsa, hogy találkozni kíván vele és be akarja mutatni őt a lányainak. Agyonajnározták, körbehízelegették, pontosan úgy, mint Londonban.

Aztán a bál előtt három nappal Caro vette magának a bátorságot, és küldött egy listát a szigeten élő, partiképes hölgyekről, név szerinti, részletes jellemzéssel. Mellékelte hozzá néhány tanácsot is, hogyan lehet a legjobban felkelteni az érdeklődésüket.

A jelöltek közül kiemelt kettőt, dicsérte a szépségüket és vonzerejüket. – *Remélem, gondosan tanulmányozni fogja a listámat* – írta a kísérőlevelében. – *Talán így felhagy a zaklatásommal.*

Döfése akaratlanul is mosolyt csalt Max arcára. Elmondhatta volna neki, hogy semmiféle cselszövés nem tántoríthatja el, nem enyhítheti éhségét, és csakis Carót kívánja. De megfogadta, hogy megfojtja, ha legközelebb találkozik vele – s ez valószínűleg Sir Gawain bálján lesz.

Nem igazán volt kedve részt venni egy, az ő tiszteletére rendezett bálon. Amikor civilként visszatért Londonba a háborúban töltött sok-sok év után, élvezte a társasági életet és a nők hízélgését. Most viszont csak egyetlen nővel akarta tölteni az idejét, aki éppen most készül a farkasok elé vetni őt.

A bál délutánján prédának kezdte érezni magát, így Santos Verra kocsmájába menekült, remélve, hogy itt menedéket lel a nők nemkívánatos figyelve elől, és csupán férfitársaság lesz, talán Alex Ryder és Ryder néhány agglegény barátja.

Nagy tömeg gyűlt itt össze, számos halász, akik egy hosszú, fárasztó nap után legurítottak egy-egy pint sört. Azonban Max a színét sem látta sem Rydernek, sem a többi, új ismerősének. Bizonyára mindnyájan az esti eseményre készülnek, gondolta borúsan. Senor Verra odajött Max asztalához, hozott egy üveg finom madeirát. A spanyol is osztotta Max kifejezett vonakodását a bálkon való részvételtől. Ám ekkor valami más ragadta meg a figyelmüket: egy vöröseshajú, elegáns kabátban lévő férfi sétált be az ivóba, azonban amint észrevette Maxet, megriadt, sarkon fordult és az ajtó felé iramodott.

Verra felhúzta a szemöldökét.

– Úgy látszik Mr. Newham nagyon igyekszik elkerülni önt. Talán megsértette őt valamivel?

Max ajka mosolyra nyílt.

– Az hiszem, nem akarja, hogy felelevenítsük az ismeretségünket. Amikor legutóbb láttam, egy barátom gyanús körülmények között meghalt, és Mr. Peter Newham a húgával együtt felszívódott Londonból.

– A húgát is ismeri? Danielle Newhamet?

– Nem saját jószántamból. Egy kissé túl veszélyes az én ízlésem szerint.

Verra bólintott.

– Bölcs ember nem fordít hátat egy ilyen nőnek.

– Ha jól tudom, John Yates udvarol neki.

– Igen, így van, és szerintem ez meglehetősen különös. Nem értem, mit akar Miss Newham a fiatal Yatestől.

– Én meg azt nem értem, mit keres itt egyáltalán – felelte Max. – Ő és a bátyja túlságosan is kedvelik az elegáns társaságot ahhoz, hogy szántszándékkal elzárkózzanak egy ilyen távoli szigeten, már tavasz óta.

– Érdekes kérdés – jegyezte meg Verra. – Talán megpróbálhatna választ találni rá.

Max gondterhelten ráncolta a homlokát. Valóban érdekelte, mi motiválta Newhaméket, hogy Cyrene-en maradjanak. Nem melleleg, Carót is figyelmeztetni akarta, hogy a testvérpár korábban árulás gyanújába keveredett. És ez a

rejtély talán felkelthetné végre a lány figyelmét, ha minden más módszer csődöt mondott.

– Lehet, hogy megpróbálom – mondta, majd kiitta az utolsó korty bort a poharából.

Azonnal Carót kezdte keresni, ahogy belépett a kastély nagytermébe, de nem látta őt a kavargó tömegben. A szeme azonban megakadt egy aranybarna hajú szépségen: Danielle Newham!

Sir Gawain melegen üdvözölte Maxet, John Yates szintén. Yates egy mankóra támaszkodott, minden bizonnyal hosszú estére számított. Mellette Miss Newham állt, olyan elegáns és gyönyörű volt, mint ahogyan Max emlékeiben élt. Bronzsínű selyemruhájának szoknyáját aranyszálak díszítették. A bátyjának viszont nyoma sem volt.

Amikor Max ráhajolt a hölgy kezére, Danielle zöld szemeiben felismerés csillant. Nem tűnt csalódottnak, hogy látja őt. Sőt, úgy viselkedett, mint aki tisztában van a hatalmával.

– A bátyja is elkísérte, Miss Newham? – kérdezte Max.

A nő számító mosollyal válaszolt.

– Fájdalom, de Peter ma este gyengélkedik.

– Sajnálattal hallom. Reméltem, hogy elmerenghetünk együtt a régi szép időkről.

A nő mosolya az ajkára fagyott, miközben John Yates kíváncsian felhúzta szemöldökét.

– Ismerik egymást?

– Régi ismerősök vagyunk – szólt nyájasan Max.

– Egyszer majd elmesélem, hogyan találkoztam

Miss Newhammel és a bátyjával. – A nő szeme villant, ám ekkor Max meghallotta, hogy a nevén szólítják. Elfordult, de a hátában érezte a hölgy szúrós tekintetét.

A nagyterem zsúfolásig telt vendégekkel, néhányan azonnal lecsaptak Maxre, ahogy meglátták, így nem tudta megkeresni Carót. Pedig ő is jelen volt; Leighton észrevette, hogy a fal mellett áll és beszélget egy csoport úriemberrel, köztük volt Ryder is.

Szíve nagyot dobbant. Most először látta Carót valami divatosra hasonlító öltözetben. Egy empire vonalú, világoskék ruhát viselt, mely szerény bepillantást engedett a dekoltázsába, és előnyösen emelte ki karcsú alakját. Max teste azonnal reagált rá. Le akarta cibálni Caróról a ruhát és feltárni az érzéki bájait, melyekre olyan élénken emlékezett. Még jobban szerette volna elvonszolni őt a férfiaktól, akik – vidám nevetés közepette – túlságosan is élvezték a lány társaságát.

Majd Caro felnézett és tekintetük összekapcsolódott a báltermen keresztül. Max úgy látta, hogy a lányt ez megzavarta, mert arcát pír öntötte el és hirtelen elfordult.

Végeérhetetlennek tűnő percek után Caro elindult felé, két fiatal hölgy társaságában.

Mindketten elsőbálozók voltak, mivel elpirultak és mesterkéltén vigyorogtak, ahogy nagy tisztelettel bámulták Maxet.

Caro rámosolygott, majd bemutatta neki Miss Emily Smythe-t és Miss Phoebe Crawfordot.

– Alig várták, hogy találkozzanak önnel, Mr. Leighton. És mindketten kiváló táncosok. Biztosítottam Miss Smythe-t, hogy az első táncra őt fogja felkérni. Aztán a másodiknál igényt tarthat Miss Crawfordra.

Max összeszűkülte szemmel nézett Caróra, így tudatva vele, hogy megfelelő megtorlásra számíthat.

A lány hűvös, szürke szeme vidáman csillogott.

Amikor Caro távozott, a gyönyörű, de sórtlan Miss Smythe ömlengeni kezdett.

– Miss Evers már mindent elmondott nekünk önről, Mr. Leighton.

Max sóhajtott, és felkészült rá, hogy igen hosszú estének néz elébe.

Az első két óra valóban végtelennek tűnt, mivel képtelen volt egy pillanatnyi nyugalmat találni. Ünnepezt díszvendégként elvárták tőle, hogy sokat táncoljon és ideje java részét a társaság előkelőségeivel és tiszteletre méltó tagjaival való beszélgetéssel töltsse.

Találkozott a sziget számos prominens családjával, valamint Cyrene alkormányzójával is. Thorne figyelmeztette, hogy az itteni társaság összetétele és viselkedésmódja hasonlít a londoniéhoz, és Max igazat adott neki, a spanyol hatást kivéve. Az egybegyűlt vendégsereg egynegyede, valamint az idősebb gardedámok és társalkodónők majdnem fele spanyol volt.

Amikor két tánc között Caro közelébe tudott férközni, a lány bemutatta őt a társalkodónőjének,

Senora Padillónak, egy testes, idősebb spanyol özvegyasszonynak, aki nem tűnt túl energikusnak. Tiszta feketébe öltözött, sóhajtozott és legyezőjét lebegtette, mintha bármelyik pillanatban el akarna ájulni.

Ekkor Max megpillantotta Danielle Newhamet, aki csábos tekintetével a szédült John Yatest bővölte, miközben félszegen keringöztek. Elnézést kért a társalkodónőtől, majd határozottan karon ragadta Carót és magával húzta.

– Mondtam, hogy nem táncolok – tiltakozott a lány és megállt.

– Akkor leülünk a következő táncig – vágott vissza Max. – Mondanom kell önnek valamit.

Tekintetük összekapcsolódott, mindketten a saját akaratukat akarták érvényesíteni, és elsőként Caro engedett. Max a nagyterem egyik távoli sarka felé vezette, ahol több szék is üres volt, de háromszor is megállították őket fiatal lányok, akik magukra akarták vonni Leighton figyelmét.

Amikor végre elhelyezkedtek a székeken, Max elmorzsolt egy szitkot az orra alatt, és haragosan összevonta szemöldökét.

– Ugye tudja, hogy mindenért teljességgel magát hibáztatom.

– Hogy érti ezt? – kérdezte a lány pimaszul naiv pillantással.

– Ne adja az ártatlant. Mindent elkövetett, hogy a farkasok elé vessen.

– Nem csak én igyekeztem bemutatni magát a szigetünk eladósorban lévő fiatal hölgyeinek. Sir Gawain és John Yates is megtették a magukét. – Provokáló mosolyt villantott rá. – Tanulmányozta a listát, amit küldtem? Úgy gondoltam, hasznosnak találja majd ahhoz, hogy új célpontot találjon vágyainak.

– A fenébe – mormolta Max, és nehezebbre esett, hogy ne reagáljon a lány szemében megcsillanó nevetésre.

– Komolyan mindent elkövettem, hogy néhány más szépséget is bemutassak, ne csak házasságra vágyó elsőbálozókat. Julia Trant és Senora Herrera is itt vannak ma este. Feltétlenül találkoznia kell velük.

– Fikarcnyit sem érdekel az átkozott listája – csattant fel Max. – Egészen más dologról kell beszélnem magával. Azt hittem, tudja, hogy Yates szívszerelme egyáltalán nem az, akinek látszik.

Caro összevonta szemöldökét, jókedve lehervadt. Feszülten figyelt Maxre, aki belekezdett a történetbe, hogyan ismerkedett meg Danielle Newhammel és a bátyjával, Peterrel.

– Három éve szabadságon voltam Londonban, amikor egy barátom, akivel korábban együtt jártunk egyetemre, botrányba keveredett, majd öngyilkos lett. A Hadügyminisztériumban dolgozott – szárnysegédként –, és az volt a feladata, hogy erősítést küldjön a Fél-szigetre. Amikor egy teljes zászlóaljnyi gyalogost megöltek a franciák nem sokkal odaérkezésük után, a

barátom lojalitása megkérdőjeleződött. Akkoriban Danielle Newhamnek udvarolt – vagy inkább úgy mondanám, a nő udvarolt neki. Miss Newham azonnal eltűnt a városból, miután a tömegmészárlás híre eljutott Angliába.

– Azóta sem derült fény a dologra – folytatta Max –, de azzal gyanúsították a hölgyet, hogy lemásolta a csapatmozgásokról szóló jelentéseket és elküldte őket a franciáknak. És nem sokkal azután, hogy Miss Newham elhagyta Londont, a szeretője föbe lötte magát.

Max keserű hangjából égő harag sütött, szeme veszedelmesen csillogott, ettől Caro önkéntelenül megborzongott; ezt az embert soha nem kívánnám ellenségemül, gondolta.

– És úgy véli, hogy a nő kém? – fürkészte a lány Max arcát.

– Legalábbis van egy sajátos módszere, amit hiszékeny fiatal férfiak csapdába ejtéséhez alkalmaz. Yatesnek esélye sincs, ha egyszer a karmai közé kaparintja. Jó lenne, ha maga megpróbálná eltéríteni Johnt a nőtől, ha tudja. És ha bármilyen titka van, amit meg kell őriznie, tartsa szigorúan lakat alatt.

– Rendben – felelte Caro, mivel jól tudta, a szigetnek igen fontos titkai vannak, melyeket illetéktelenek nem tudhatnak meg.

Ekkor vette észre, hogy Senora Blanca Herrera pár lépésnyire van tőlük. Bár a szíve tiltakozott, Caro mégis odaintegetett a gyönyörű, spanyol hölgynek, majd felállt, és bemutatta őt Maxnek.

A fekete és karmazsinvörös csipkébe öltözött, feltűnően szép Senora lassan lengette a legyezőjét, miközben érzéki, elismerő pillantást vetett Maxre.

– Örülök, hogy végre találkoztam önnel, Señor – duruzsolta rekedtes hangján, amikor a férfi a keze fölé hajolt.

– Részemről az öröm, Senora, biztosíthatom. Türelmetlenül vártam, hogy megismerkedhessem önnel.

A Max hangjából kicsendülő csodálat és férfiúi érdeklődés hallatán Caróba éles törként hasított a féltékenység. Hirtelen megbánta, hogy ennyi nőt bemutatott Leightonnak. Keze ösztönösen ökölbe szorult, ami hiba volt, mivel Max is észrevette.

Egy röpke – talán csúfondáros? – pillantást küldött felé, hiszen nagyon jól tudta, hogy ha a szeme előtt flörtöl egy másik nővel, ez sérti, sőt idegesíti Carót. Miután gálánsan felkérte Senora Herrerát a következő keringőre, a karját nyújtotta, és a táncparketthez kísérte a hölgyet.

Caro visszaült a székére, és ahogy nézte a távolodó párt, maga is megdöbbsent hirtelen támadt indulatán. Eddig nagyon kedvelte Senora Herrerát és soha nem akarta elcsúfitani azt a szép pofikáját.

Megcsóválta a fejét és halkán korholta magát. *Hiszen pontosan ezt akartam; elterelni Max figyelmét magamról. És porrá zúzni az iránta érzett konok sóvárgásomat. Az elmúlt héten rettenetesen hiányzott neki a férfi, annak ellenére, hogy szilárdan eltökélte, nem így lesz. És amikor ma*

este megpillantotta – annyira hihetetlenül feltűnő jelenség volt fekete, finom kabátjában, fehér nyakkendőjével és fehér szatén térdnadrágjával –, a szíve veszettül kalapálni kezdett. Biztos volt benne, hogy Max is felfedezte a vágyakozást az arcán.

És legalább annyira biztos volt abban is, hogy az előbbi reagálását is észrevette. Nincs jogom ilyen vad féltékenységet érezni – sőt, időm sincs rá, tökélte el magában Caro.

Komolyan kell vennie a Danielle Newhamre vonatkozó figyelmeztetést, mivel az Őrzök titkait veszély fenyegetheti. Lehet, hogy egyáltalán nincsenek rossz szándékai, de a biztonság kedvéért szólni kell a többieknek, hogy tartsák szemmel Newhaméket. Épp ahogy ez a gondolat átfutott Caro agyán, meglátta Miss Newhamet a nagyterem másik végében. A hölgy gyorsan, szinte lopva pillantott hátra a válla felett, majd kiment a helyiségből.

Caro megdermedt. Majd, miután még egy utolsó, vágyakozó pillantást vetett Max felé, rendbe szedte csapongó gondolatait, és a nő után indult.

Szívverése felgyorsult az idegességtől, amikor meglátta, hogy Danielle Newham besurran Sir Gawain dolgozószobájába. A nő már többször is vendégeskedett a palotában, és tudta, hol intézi üzleti ügyeit a báró. Ha valóban titkok után akar kutatni, a dolgozószoba a legjobb hely hozzá.

Caro megállt a folyosón és fontolgatta, most rögtön közbelépjen-e. Egyrészt nagy segítség lehet a hatékony védekezés megtervezésében, ha kiderül, mit keres egy kémgyanús személy. Ám nem kockáztathatta meg, hogy Miss Newham az Őrzőket veszélyeztető ismeretek birtokába jusson.

Halkan kinyitotta az ajtót.

Az aranybarna hajú nő valóban Sir Gawain íróasztalánál állt és az asztalt elborító papírhegyeket böngészte.

– Segíthetek valamiben, Miss Newham?
– kérdezte Caro ártatlan hangon.

Danielle megmerevedett. De gyorsan összeszedte magát. Letette a papírokat és halványan elmosolyodott, miközben kezébe vett egy lúdtollat.

– Talán igen, Miss Evers. Kissé megszédültem és a női szeparét kerestem. De aztán rájöttem, hogy egy toll elégetése is segíthet. Gondoltam, itt

találok, és Sir Gawain nem bánja, ha feláldozok egyet az íróeszközei közül.

Ötletes kifogás, gondolta Caro.

– Boldogan megmutatom önnek a hölgyek pihenőszobáját – ajánlotta szívélyesen. – Azt hiszem, ott talál majd repülősót és tollakat is.

– Köszönöm – mondta tettetett nyájassággal Miss Newham.

Caro elkísérte őt a hölgyvendégek részére fenntartott hálószobába és megvárta, míg Danielle végigjátszotta, hogy eléget egy tollat és belélegzi a fanyar illatot, majd kijelenti, hogy most már teljesen jól érzi magát.

Majd együtt visszatértek a nagyterembe és csatlakoztak John Yateshez. Danielle ragyogó mosollyal mesélte udvarlójának, milyen segítőkész volt Miss Evers.

A szerepjátszása a londoni színpadon is megállná a helyét, gondolta fanyalogva Caro. Az eset azonban valóban aggasztó. Ha Danielle Newham kém, jobban kell rá figyelnem.

Pár perces udvarias szünet után Caro kimentette magát és lazán elvegyült a vendégseregben. Időnként meg-megállt és váltott pár szót néhány emberrel. Végül Alex Ryderhez ért.

Belekarolt és úgy tett, mintha jókat nevetnének és tréfálkoznának, miközben a büféasztalhoz tartottak, ám valójában felhívta a férfi figyelmét a történetekre, és számított a segítségére a Newham lány figyelésében.

– Ha a nő kémkedik – vonta le Alex a következtetést –, a bátyja is valószínűleg nyakig benne van.

– Nyilvánvaló. Gondolod, hogy szólnom kellene Sir Gawainnek? – kérdezte Caro.

– Szerintem most nem kell ezzel zavarnod. Majd tájékoztatom a bál után. Közben pedig figyelmeztetem a többieket.

A lány megkönnyebbülten sóhajtott. Hamarosan az összes Őrző Cyrene-en értesülni fog a hírről.

– Yatesnek is el kell mondani – tette hozzá Ryder, és hangja morózussá vált.

– Tudom – szólt sajnálkozva Caro. – De jobban szeretném én magam intézni.

A hír minden bizonnyal lesújtja majd, hiszen annyira odavan a szerelméért.

Ryder továbbállt, Caro pedig a tánctermet kezdte figyelni, tekintetével akaratlanul is Maxet keresve.

Most egy másik nővel, Mrs. Julia Tranttel társalgott, az özvegyasszonnyal, akit Caro akart összehozni vele. Mrs. Trant legalább annyira feltűnő szépség volt, mint Senora Herrera, de pontosan az ellenkező típus: halvány, finom arcú, aranyászoke hajú és égszínkék szemű.

Caro ismét úgy érezte, képes lenne kikaparni a szemét riválisának, különösen, amikor látta, mennyire csodálja a nő Maxet, miközben a táncparketten forognak. Leighton szemmel láthatóan mestere volt a keringőzésnek;

bámulatosan jól táncolt, pontosan úgy, ahogyan minden mást is csinált.

Szinte semmit sem kellett tennie, hogy a figyelem középpontjába kerüljön. A sziget összes nőnemű lakója körülötte nyüzsgött, mint megannyi pillangó, vonzotta őket nyers, férfias megjelenése. Sárnya ellenállhatatlan volt.

A lány figyelte, ahogy Max a karjaiban tartott gyönyörű szőkeséget nézi, és szíve fájdalmasan összefacsarodott. Tűnődött, vajon Maxnek van-e fogalma róla, mennyire lehengerlő az érzéki félmosolya.

Amikor azonban Julia Trant egy szédítő mosoly villantott a férfi felé, Caro egy hölgytől rendkívül illetlen káromkodást engedett el.

Tudta, hogy két ennyire gyönyörű ember vonzódni fog egymáshoz. Örülnie kellett volna, hogy erőfeszítéseit ekkora siker koronázta. Mégsem érzett elégtételt, ahogy figyelte Maxet. Fájt látnia, milyen szorosan öleli az elbűvölő, kecses szépséget.

Julia korábban londoni színésznő volt, most pedig afféle félvilági nő Cyrene-en. És amilyen kacéran nézte Maxet, látszott, mennyire várja, hogy az ágyába vihesse. Kétségtelen, hamarosan ott is lesz, talán már ma éjjel.

Caróba belenyilallt a fájdalom. Gyorsan elfordult. Soha nem veheti fel a versenyt egy ilyen tökéletes nővel. Nincs benne annyi bátorság, kacérság és elegancia, amivel elbűvölhetne egy Max-féle férfit. A bálban is idegennek érzi magát.

A ruhája, bármilyen jó szabású is, már öt éve kiment a divatból. Korábban egyáltalán nem fektetett hangsúlyt a megjelenésére, mivel mindig fontosabb dolgok kötötték le a figyelmét. Gyakorlatias, racionális nő vagyok, akibe nem sok hiúság szorult, mérgeződött.

Vajon miért akarok most hirtelen rendkívül szép lenni? Miért kívánom ennyire forrón, hogy Max olyanak lásson, amilyen vagyok, és úgy nézzen rám, ahogyan azon az éjszakán a romoknál? Miért akarom, hogy úgy öleljen át, ahogyan most Julia Trantet? Miért vagyok ennyire átkozottul zaklatott?

Caro eltökélte, hogy megzabolázza nevetséges érzéseit. A tömeget megkerülve a kő lépcsősorhoz tartott, a nagyterem másik végébe. Ki akart menni a kastélyból, hogy élvezhesse a csodálatos kilátást a mellvédről.

Talán az éjszaka hűvös békéje enyhet nyújt örült sóvárgására.

– Nem túl hízelgő, hogy nem is figyel rám, drágám – duruzsolta Julia Trant, és hangjába csöppnyi ingerültség vegyült.

Max újra a karjaiban tartott, vele táncoló nőre szegezte pillantását. Tapintatlanság volt részéről, hogy nem a táncpartnerére koncentrált, mivel Carót követte a szemével, amint kísétált a teremből.

– Miss Evers rendkívül barátságos hölgy, de képtelen vagyok megérteni, miért vannak úgy oda érte a férfiak – fanyalgott Julia zavartan. – Nem

sok szépséggel áldotta meg az ég, és nő létére igen furcsa dolgok iránt érdeklődik.

Max elmondhatta volna neki, miért kedvelik az úriemberek Caro Everst: mert maguk közül valónak tekintik. Testvérükként fogadták be a szervezetükbe, ahol a baráti kötődések legalább olyan értékesek, mint a tisztelet.

Azonban meg tudta érteni, miért vált ki féltékenységet ez a fajta bajtársiasság az olyan hölgyekből, mint Julia Trant; bosszantotta őket, hogy nem tudnak ilyen szoros kapcsolatokat kialakítani, és irigyelték Caro egyéniségét. Caro nem csupán gyógyítani tudott, igazi harcos is volt.

De tűz és szenvedély is folyt az ereiben, ezt Max saját tapasztalatából tudta. Nem úgy, mint a karjában tartott szőke szépségében, gondolta.

Elbájoló mosolyt villantott Julia Trantre és olyan választ adott, ami hízelgett a nő sértett hiúságának, majd amint véget ért a tánc, sietősen távozott.

Caro a mellvédnél állva a csillogó tengert bámulta. Kipirult arcát illatos tengeri szél cirógatta. A hold csaknem megtelt, ezüst fényben fürdött a táj.

Ilyen helyzetekben tűnt a legnyomasztóbbnak a magány. Szinte tapinthatónak érezte elégedetlenségét. Élvezte az életét, mégis hiányérzete volt.

Jórészt Maxet hibáztatta. Hiszen csak amióta őt megismerte, vette észre, mennyire magányos és ez milyen fájdalmat okoz.

Te magad még inkább hibás vagy, szólalt meg benne egy feddő hang. Te választottad ezt az életet. Te tagadtál meg magadtól mindenfajta férfitársaságot, és söpörted félre nőiséged jogos igényeit, mivel féltél, hogy akadályoz kettős hivatásod ellátásban.

Ám még ezek az érvek sem tudták elnyomni benne a sóvárgást. Bármennyire brutálisan őszinte volt is, nem szívesen nézett üres jövője elébe.

Összerezzen, amikor egy ismerős hang halkán megszólalt mögötte.

– Hát ide bújt el.

A válla fölött hátrapillantva észrevette, hogy Max közeledik felé.

– Nem kellett volna otthagynia a bált – felelte, mosolyt erőltetve az arcára. – Csalódást okoz a csodálóinak.

– Pokolba a csodálóimmal – szólt Max ingerülten. – És magával is, amiért cserbenhagyott. Szükségem lett volna magára, hogy megvédje az erényemet, erre az első adandó alkalommal eltűnik.

A lány önkéntelenül felnevetett.

– Azt hiszem, maga már réges-régen elvesztette az erényét.

– Nos, rendben. Akkor hadd mondjam ki fehéren-feketén. Sokkal szívesebben lennék a maga társaságában, mint hogy elviseljem a sziget összes női lakosának üres hízelgését.

– Ha nem megy vissza, elszalasztja a bál legjobb részét. Nemsokára felszolgálják a késői vacsorát.

– Tudom. Az itteni lakoma elég lett volna Wellington seregének egy havi élelmezéséhez. De elment az étvágyam, annyira kellett iparkodnom, hogy kivédjem a maga mesterkedéseit. Gondoltam, ráveszem, hogy inkább keringőzzön egyet velem.

Caro mosolya lehervadt.

– Mondtam már, Max, hogy nem táncolok.

– Mi kifogása van a tánc ellen?

Caro leszegte a fejét, zavarában mélyen elpirult.

– Olyan nevetségesnek érzem magam, valahányszor megpróbálkozom vele. Minden bálon, melyen valaha is részt vettem, kínosan éreztem magam. Londonban teljesen... – Hirtelen megrázta a fejét és keserűen felnevetett. – Hagyjuk az önsajnálatot. De láthatja, mennyire nem illek ebbe a közegbe.

Max lazán nekidőlt a mellvédnek. A maga részéről figyelemre méltónak tartotta a lányt, de csak most kezdte felfogni, mennyire kishitű a saját vonzerejét illetően. Meglepte, milyen kényelmetlenül érzi magát Caro a társaságban. A lány saját bevallása szerint magabiztos és szökimondó, ám itt a Beau Monde tagjai között azonnal látszik rajta, mennyire félszeg. Retteg, mert úgy érzi, hiányzik belőle a nőies báj.

Maxet hirtelen késztetés fogta el, hogy megvédje őt, annyira sebezhetőnek látta.

Elmondhatta volna neki, milyen elbájolónak találja, de a lány úgysem hitte volna el. Ezért úgy döntött, a szavak helyett beszéljenek a tettek.

– Jöjjön ide – nyújtotta a kezét Caro felé.

– Miért? – hangzott az óvatos válasz.

– Mert táncolni akarok magával. – Az egyik karját szélesre tárta és a mellvéd kőpadlójára mutatott. – Itt van a mi külön báltermünk, csak a hold, a csillagok és az éjszaka lesz a tanúnk. – Caro egy hosszú pillanatig csak bámult rá, majd elnevette magát.

– Ha ezzel akarja megtorolni mesterkedéseimet, találjon ki inkább valami más büntetést.

– Kis boszorkány, kellőképp haragszom magára ahhoz, hogy meg akarjam torolni, de ez nem büntetés lesz.

A lány még mindig habozott. – Ha tudnék is keringőzni, biztos vagyok benne, hogy nem engem akarna táncpartnernek. Reménytelen eset vagyok.

– Ha Yates képes a falábával táncolni, magának nem lehet kifogása.

– De Yates mindig is szeretett táncolni. Én pedig nem.

– Azt mondta, tud vívni, nem igaz?

– És ez mit számít?

– Táncolni sem nehezebb, mint törrel a kézben szembeszállni az ellenséggel. Sőt, a legtöbb ember jóval veszélytelenebb időtöltésnek tartja a táncot a vívásnál. Na, jöjjön ide. Meg akarom tanítani keringőzni.

– Nem fél, hogy megint elgáncsolom? – kérdezte kissé vidámabban a lány.

A humorát használja pajzsként, védekezésül, érezte meg Max. Nagyon megnyerőnek találta.

– Egyáltalán nem, mivel most jól odafigyelek majd magára. Könyörgöm, hallgasson rám és hagyja, hogy vezessem.

Könnyedén megfogta a lány mindkét kezét, megmutatta neki a lépéseket. A nagyteremből kiszűrődött a keringő dallama, és Caro azon kapta magát, hogy meglepő könnyedséggel lépked Maxszel, miközben a férfi számolja az ütemet, egy-két-há, egy-két-há... és időnként irányítja, gyengéd szavakat suttozva bátorításként.

Végül azonban a karjaiba vonta.

– Most pedig csukja be a szemét angyalom, és egyszerűen csak érezzen.

Caro szót fogadott, beleolvadt a könnyed ritmusba, hagyta, hogy a zene magával sodorja. Pillanatokon belül már teljesen összehangoltan mozogtak.

A lány alig akarta elhinni. Amint átadta magát Max ölelésének, hirtelen érzelmek kavalkádja tört rá; jókedv, öröm és hála. Mindig is szeretett volna kecsesen mozogni, úgy táncolni, ahogy más nők, és Maxnek sikerült a varázslat: a rút kis kacsából hattyúvá változtatta.

Zihálva vette a levegőt. Életében másodszor ez a férfi elérte, hogy gyönyörűnek, sőt kívánatosnak érezze magát.

Úgy érezte, mintha egy érzéki álomban lebegne.

Jóval később ébredt csak rá, hogy Max lelassította a lépéseiket. Elhúzódott, félig lecsukott szemmel fürkészte az arcát.

Táncuk egyszer csak végleg abbamaradt, az éjszaka pedig hirtelen megtelt hangokkal és érzésekkel.

Tekintetük egymásba fonódott.

– Meg akarom csókolni – figyelmeztette Max mély, rekedt hangon.

A lány lélegzete elakadt. Max tekintete hipnotizálta, ahogy karja könnyedén, védekezőn körülölelte. Caro érezte a férfi testének forróságát, ettől melle megduzzadt és megfeszült. Max keze birtoklóan tapadt a lány hátára, szinte magába olvasztotta őt. Kemény erekciója nekifeszült, és Caro hirtelen édes fájdalmat érzett a combjai között, amit képtelen volt legyűzni.

Majd a simogató kezek a nyakára siklottak, felidézve egy másik varázslatos éjszakát, az ezüst holdfényt, az óceán hullámainak susogását, a férfi hihetetlen érzékiségét.

Ezután két kezébe fogta Caro arcát, felfelé fordította lassan, provokatívan. Caro viszonzta a pillantását, és megremegett a tudattól, hogy ő a férfi vágyának tárgya.

Max gyönyörű arcát látta csak maga előtt, amikor ajkuk összeforrt.

Elfojtott sóhaj szakadt ki belőle. Eszébe sem jutott, hogy ellenálljon; az érzései vették át az uralmat gondolatai felett.

A férfi lassú alapossággal fedezte fel a száját. Caro érezte, hogy testében egyre fokozódik a vágy.

Ennek ellenére tiltakozó nyögést hallatott, amikor rádöbbsent, hová vezet mindez. Túlságosan is vágyott rá, éhezett rá. Max felforralt a véré.

Szagatottan beszívta a levegőt és megpróbált elhúzódni a férfitől, de az megfogta az arcát és erősen tartotta.

– Mitől fél? – kérdezte zihálva. – Hogy így megérintem? – fogta szándékosan a tenyerébe a lány mellét.

Caro majdnem felnyögött, amikor a férfi az álla vonalát csókolta végig.

Tüzes nyilak égették a testét, ahogy Max az ujjával cirógatta, ajkával kényeztette.

– Csak az jár a fejemben, hogy benned lehessenek – suttozta.

A lány is csak erre tudott gondolni. A teste életre kelt. Erőtéljes borzongások futottak végig rajta, mellbimbói lüktettek, lábai elgyengültek.

Ekkor nekifeszítette tenyerét Max mellkasának és kiszabadította magát az ölelésből. Remegve keresett támaszt a mellvéd falánál, tekintetét elfordította, és küzdött a testét elárasztó érzelemhullámokkal.

El akarta fojtani magában ezt a vad éhséget. Max olyan könnyen ki tudja zökkenteni, hogy az egész teste reszket és elveszti az önuralmát. Olyan veszélyes ez a férfi. és annyira csodálatos.

És most elkövette azt a hibát, hogy ismét Maxre nézett. A férfi tekintete rabul ejtette.

– Mit akar tőlem? – suttogta rekedten Caro.

– Mindent, amit adni tud – válaszolta ugyanolyan rekedten.

Amikor a lány hallgatott, Max kutató ujjai a nyakát kezdték felfedezni.

– Te is akarod, de valami megfejtethetlen okból készakarva megtagadod magadtól.

Caro a kőfalnak dőlt, úgy érezte, egy érzelmi szakadék szélén egyensúlyozik. Tucatnyi érv futott végig újra és újra az agyán.

Jobban tette volna, ha nem keveredik bizalmasabb kapcsolatba Maxszel, tudta, hogy biztonságos távolságot kell tőle tartania.

De valóban tétlenül hagyta volna, hogy egy másik nővel foglalkozzon? Egy gyönyörű riválissal szeretkezzen, amikor maga is azt akarta, hogy őt válassza?

És mi baj lenne abból, ha viszonyuk lenne? Isabella lenne az első, aki bátorítaná, hogy éljen teljes életet.

Annyira rossz dolog, hogy kívánja Maxet? Hogy ki akarja elégíteni saját vágyait, dédelgetésre vágyik, és újra nőnek akarja érezni magát? Hogy egy időre véget vetne magányosságának? Hogy még egyszer megtapasztalná, milyen Maxszel szeretkezni? Éhezett a fizikai közelségre. Max közelségére, teste melegére. És a férfi éppen ezt kínálta neki.

Lehet, hogy ez az utolsó esélye az igazi szenvedély megtapasztalására. Az emlékek

éltetnék tovább az előtte álló rideg, sivár évek alatt.

Csupán egyetlen választ adhatott erre, s ezzel ő maga is tisztában volt.

– Ne itt – suttogta és Maxre emelte a tekintetét.
– Ne most.

– Akkor hol? És mikor? – húzódott keserű fintorba a férfi szája. – Ezúttal igazi ágyban szeretném, nem a romok kemény kövein.

Caro megdörzsölte halántékát, gondolatai kavarogtak. Nem jutott eszébe semmilyen alkalmas lehetőség.

És a bálból a társalkodónőjével, Senora Padillával fog majd hazatérni. A Senora azonban igen mélyen alszik. És Caro néhány főből álló személyzete addigra már régen nyugovóra tér. Nem lepődnek meg, ha éjszaka zajokat hallanak úrnőjük lakosztályából, hiszen rendszeresen járt-kelt késői órákon is.

Ha Max odajönne hozzá, el tudná rejteni a kíváncsi szemek elől, hogy még virradat előtt távozzon.

– A házamban – mondta Caro halkan. – A bál után. A délkeleti saroknál talál egy lépcsőt, mely a hálószobám előtti balkonra vezet. Nyitva hagyom az ajtót.

A holdfényes éjszaka a szenvedély ígérét hordozta.

Caro a várakozástól izgatottan ült öltözőasztalánál, lassú mozdulatokkal fésülte a haját, hogy megnyugodjon. Soha nem hitte volna, hogy ilyen helyzetbe kerül: a szeretője eljövételét várja.

Minden lámpát eloltott, de a függönyöket széthúzva hagyta. A szoba fehérlett a holdfényben, és olyan csend ülte meg, hogy hallotta saját szívverését.

Vajon így érez egy menyasszony is a nászéjszakáján?

Caro az ágyára nézett, mely gyerekkora óta a fekhelye volt. Ezüstösen ragyogó, finom, fehér fátyol lógott le a magas oszlopkról, hívogatóan széttárva – egyszerre volt érzéki és ártatlan. Idegességét a különös, sóvárgó érzés csak fokozta. Úgy érezte, most került életében a legközelebb egy igazi nászéjszakához, és azt akarta, hogy ez tökéletes legyen.

Afelől kétsége sem volt, hogy számára felejthetetlen lesz. Max teszi azzá, szenvedélyes ölelésével, szeretkezésükkel.

Annyira csendben érkezett, hogy a lány észre sem vette, mikor lépett a szobába: egyszer csak előtte állt.

Caro minden érzéke kiélesedett.

Felállt. Lába reszketett, hajkefeje kicsúszott erőtlen ujjai közül. A józan ész és az önmegtartóztatás itt már mit sem ért, képtelen volt gondolkodni.

Max csak nézte őt, ellenállhatatlan, sötét, követelőző tekintetével. Majd halkán, parancsolón megszólalt.

– Gyere ide.

Caro tétovázva engedelmeskedett. Max gyengéden átölelte és szorosan magához vonta. A lány mereven tartotta magát, ahogy a férfitest forrósága átsütött a ruházatukon. Érezte, hogy melle fájdalmasan megduzzad és nekifeszül az erőteljes mellkasnak, Max kemény férfiassága a hasához ért, mégis a férfi tekintete nyugőzte le igazán.

Megriasztotta és megborzongatta a tudat, hogy ennek a gyönyörű férfinak a teljes figyelme csakis rá irányul. Zafir szemének egyetlen pillantásától vadul vágatni kezdett a pulzusa. Valahányszor csak megérintette, azonnal elállt a lélegzete – és ez most sem volt másként.

Max hüvelykujjával végigsimogatta a finom hálóruhán keresztül kirajzolódó, ágaskodó mellbimbókat, amitől vágy cikázott át a lány testén. Míg nem találkozott Maxszel, soha nem

gondolta volna, mennyire érzékeny tud lenni a melle.

Majd a férfi kioldotta az ingváll szalagját, így szabaddá váltak a kerek, formás keblek. A lány gyomra összerándult, amikor rájött, hogy Max most le fogja vetköztetni.

Reflexszerűen felemelte a karját, hogy eltakarja melleit, mintha attól félne, előnytelen a kinézete.

– Aligha az a típusú szerető vagyok, akihez hozzászokott – suttogta. Max arc kifejezése lágyabb lett, és olyan szenvedéllyel nézett rá, hogy a lány szíve hevesebben kezdett verni.

– Te vagy az egyetlen szerető, akit akarok, édes Caro. Nézd, mennyire kívánatosnak tartalak – húzta egészen közel magához, hogy a lány érezze vágyának egyértelmű bizonyítékát.

Mosolya lágy és rendkívül férfias volt, szeme tüzelt.

– Ha azt hiszed, bármely más nő ennyire fel tud ajzani, egyáltalán nem vagy annyira intelligens, mint amilyennek hittelek.

Élcelődéssel próbálja eloszlatni a tévhiteimet, döbönt rá hálásan Caro.

– Hihetetlenül szép vagy – erősítette meg, és még közelebb hajolt hozzá. Ajka a lány fülcimpáját súrolta, tüzes szikrákat keltve a testében. – A tested pedig mintha szerelemre termett volna. Tökéletesen összeillik az enyémmel. Látod?

Magához szorította, hogy Caro érezze, mennyire egyé tud válni a testük. A haját simogatta, ujjait lassan becsúsztatta a göndör fürtök közé.

Caro lehunyta a szemét és élvezte az érzéki cirógatást.

– Az utóbbi évben minden éjjel ébren feküdtem és rád gondoltam – mondta Max csendesesen. – Azt kívántam, jöjjön el ez a pillanat, hogy ismét szeretkezzünk.

Caroban kissé enyhült a feszültség. A férfi szédítő vallomása után nincs oka, hogy továbbra is ellenálljon. Ám nehezen tudott úrrá lenni félelmén.

Max egyszer már megmutatta neki a szerelem rejtelseit, megadta a legnagyobb gyönyört számára. Most már nincs miért félnie tőle.

Pihékönnyű csókot lehelt az ajkára, a lányból vágyakozó sóhaj szakadt ki. Nem tiltakozott, amikor lecsúsztatta a vállán a hálóruháját és feltárta kebleit.

Mellbimbói fájó, kemény csúcsokká változtak. Max gyötrelmesen lassú mozdulatokkal a tenyerébe fogta a telt gömböket, ajkával végigsimított az ágaskodó bimbókon. Érintésétől tüzes, nyughatatlan vágy töltötte el Carót.

– Hadd mutassam meg, mennyire kívánlak – suttogta a férfi, és ajkával az ajkát kereste.

Az éjszaka remegett körülöttük, amikor nyelvével a lány szájába hatolt. Olyan lágyan, olyan mélyen csókolta, hogy selymes tűz lobbant fel közöttük, majd továbbterjedt és olvadó lávaként áradt szét Caro combjai között. Szédült és reszketett, amikor Max végül elengedte. A férfi ujjai lejjebb húzták róla a hálóruhát, míg az a

padlóra nem hullott. Ekkor Max hátrébb lépett és beitta a női test látványát, ragyogó kék tekintete minden porcikáját bejárta.

– A tested még szebb, mint ahogyan az emlékeimben élt – mondta szinte révületben, és a lány el akarta hinni.

Caro észrevette, hogy Max is átöltözött a bál után, már nem kabát, nyakkendő és mellény volt rajta, csupán egy fehér ing, sötét térdnadrág és csizma – és most vetközni kezdett. Leült egy füles fotelba, hogy lehúzza a csizmáját, majd levette a többi ruháját is és meztelenül állt a lány előtt. Ahogy felé indult az ezüstös fényben, testének kecses mozgásától Carónak elállt a lélegzete.

Lesz-e olyan valaha, hogy nem gyakorol ekkora hatást rám? – gondolta.

Izmai életteli, veszélyes energiától feszültek. A lány nagyon is jól emlékezett erre a csodálatos testre, a meztelenségére. Tekintete a férfi ágyékára tapadt.

A sötét szőrzetből követelőzően emelkedett ki férfiassága, melynek forróságát a lány már az előbb is érezte a ruhán keresztül. A merev fallosz csaknem a köldökéig emelkedett fel. Caro visszaemlékezett, hogyan hatolt belé ez a kemény testrészt, hogyan töltötte be, s ettől minden porcikája lüktetni kezdett.

Max is ugyanilyen lüktetést érzett, ahogy Caro előtt állt. A lány szeme tiszta és óriási volt, szégyenlős sóvárgás sütött a pillantásából – mely őszinte, sebezhető ártatlanságáról árulkodott. A

gondolattól, hogy kiváltja belőle a szenvedélyt, Max lélegzete akadozni kezdett, ágyéka égett.

Hányszor álmodott erről a pillanatról? Hányszor képzelte el, hogy testük összefonódik – mignem a kínzó vágytól gyötrődve ébredt fel. Úgy tűnt, örökké erre a pillanatra várt.

Caro még szebb volt, mint amilyennek emlékezett rá. A szokásos szoros konty helyett haját leengedte, tincsei a válla körül és a hátán tekergőztek. Szaténfinomságú, krémszínű bőre gyöngyházfényben ragyogott a holdsugárban. Max ki akarta élvezni a szeretkezést, lassan végigcsókolni a karcsú test minden hajlatát és rejtekét. Majd örülten birtokba venni, amíg egyikük sem tud már gondolkodni.

Teste szinte elolvadt a vágytól. A hetek óta felhalmozódott feszültség könnyörtelenül ki akart törni belőle. Alig várta, hogy érezze, ahogy betölti puha nőiségét. Hogy megérintse, megízlelje, érezze azonnali reakcióját. Hogy karjába ölelje, és soha többé ne engedje el maga mellől.

Újra lehajtotta a fejét. Lázasan csókolta a lány száját, újra felfedezte az ajka vonalait, nyakának ívét, az édes, sötét rejtekhelyeket.

Egy hosszú pillanat után a karjába emelte Carót. A hold fénylő sugarat bocsátott az ágyra, ahogy Max lefektette a lányt és melléült.

Mindkét kezével izgatni kezdte. Ujjhegyei lomha, körkörös mozdulatokkal simogatták a mellbimbókat, majd lassú alapossággal bebarangolták az egész testét. Szemével követte

keze mozgását a nő finom tapintású hasán, majd a combjai közötti göndör fürtökben.

Caro ekkor megragadta Max karját, hogy megállítsa.

– Max? – mormolta bizonytalanul, remegő hangon.

Kinyúlt az ágya mellé és elvett az asztról egy kis bőrtasakot.

– Szeretném, ha használnád ezeket – jelentette ki. Kinyitotta a tasakot, és néhány kicsi szivacsot mutatott, melyekre zsineg volt erősítve, meg egy borostyánszín folyadékkal teli ampullát.

– Ecetbe áztatott szivacsdarabok?

– Igen – felelte Caro. – A szigeten néhány nő ilyenekkel védekeznek, hogy ne legyen több gyermeke, és azt hiszem, helyes, ha én is használok. Nem bánod?

– Nem. – Tekintete elkomorodott. – Hiszen mondtam – szólt halkán –, hogy nem igyekszem gyermeket nemzeni. És nem akarok kitenni egy esetleges botránynak, hogy házasságon kívül teherbe ess.

A lány habozott, majd feltett még egy kínos kérdést.

– Te... te tudod, hogy hogyan kell ezeket használni? Elméletileg tudom, mit kell tenni velük, és Isabella egyszer el is magyarázta nekem, de ha te tapasztaltabb vagy...

Max kedvesen rámosolygott.

– Persze hogy megmutatom, angyalom. De nem most. Mert pillanatnyilag egészen más jár a fejemben.

Félretette a tasakot és a lány mellé feküdt. Majd fél könyökre támaszkodva folytatta a becézgetést, keze végigpásztázta a lány hasát egészen a combjáig.

Carón azonnal átszáguldott a megújult vágy.

Amikor a combja közötti fürtös fészket kezdte simogatni, a lány halkán felnyögött. Nőisége forrón lüktetett, heves, sürgető késztetés fogta el a kutató ujjak után.

Max érintése szinte gyötrelmes volt, égetően gyengéd, amint felfedezte a sikamlós, bársonyos nyílást. Ahogy mozgatta benne az ujjait, a lányt a kék hullámai árasztották el. Majd tenyerébe fogta Caro szeméremdombját és egyik ujjával mélyen benyúlt. Caro élesen beszívta a levegőt. Alig tudta elviselni a benne tomboló tüzet.

Szinte kiéhezve nyújtotta kezét Max felé, a férfi pedig ráfordult a lány testére. Caro érezte kemény férfiasságát duzzadt szeméremajkaival, miközben Max a száját csókolta. A lány várta a behatolást, ám ehelyett Max szája lassan lefelé araszolt a melléhez, majd még lejjebb, égő ösvényt rajzolva egészen a combja közétéig. Caro érezte, ahogy nyelvével szétnyitja a selymes redőket, az érzéki mozdulattól elakadt a lélegzete. Amikor Max izgató, perzselő nyelve egyre gyorsabb ütemben nyalogatta, megpróbált elfojtani egy sóhajt.

Max egy pillanatra felnézett.

– Ne, ne tartsd vissza. Minden édes sóhajod, sikoltásod hallani akarom.

A lány kényszerítette magát, hogy csendben maradjon, ám Max nyelve újra rátalált. Villámgyorsan járt benne, kényeztette; határozottan izgató volt. Alig pár pillanat múlva Caro csípője önkéntelenül nekifeszült a bársonyos kínzóeszköznek.

A szégyenletes gyönyör egyre fokozódott, mígnem Caro csak arra tudott gondolni, mit váltott ki belőle a férfi botránys cirógatása. Tűzben égett Max alatt, úgy érezte, mintha teste nem is a sajátja lenne.

Amikor egy hatalmas remegés rázta meg, megpróbált elhúzódni a perzselő forróságtól, de Max ujjai megragadták a csípőjét, és nem szabadulhatott. Szinte megbénította az érzés, hogy egy helyben kell maradnia, miközben a férfi ilyen gyönyörben részesíti.

Újabb borzongás rázta meg a testét, amikor Max nyelve még beljebb hatolt, majd először halkán felnyögött, aztán vadul felkiáltott.

– Nagyszerű, hadd halljam, mennyire élvezed – biztatta suttogva Max.

Caro teste már vonaglott a fantasztikus és elviselhetetlen érzések hullámaitól, úgy érezte meggyullad. Ekkor Max egy utolsó, felajzó csókot nyomott rá, mélyen beléhatolva a nyelvével, s ettől a lány testében kitört a tűzvihar. Ijedten ívbe feszült, őrzöngve küszködött, ahogy átélte a perzselő, vad eksztázist. Amikor szédült érzékei

végül csillapodtak, felfogta, hogy Max ismét az ágaskodó mellbimbóit nyalogatja, újra felizzítva benne a gyönyört.

Képtelen volt mozdulni, csak feküdt, pihegve, csukott szemmel. Nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát. Érezte, hogy Max végigcsókolja kipirult arcát, miközben élvezi, hogy ilyen megrázó orgazmusban részesítette.

Kis idő múlva felvette a tasakot az ágy mellől. Feltörte az ampullát, majd széttárta Caro combjait és a folyadékkal átítatott szivacsdarabot mélyen a testébe csúsztatta.

Ezután – a lány meglepetésére – hanyatt feküdt. Nem mozdult, hogy megcsókolja. Caro felfogta, hogy Max tőle várja a kezdeményezést. Felemelkedett, tekintetével végigpásztázta a meztelen férfitestet, megcsodálta bronzbarna karjának és mellkasának hullámzó izmait. Ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy megérintse. Bőre olyan volt, mint a nyers selyem, teste vibráló és élénk.

Közelebb hajolt, beszívta Max meleg, pézsmailatát. Lüktető férfiassága a lány hasának feszült. Ekkor Caro ujjai gyengéden körülölelték. A férfi megrázódott és zihálni kezdett.

A lányt elégedettség töltötte el. Életében másodszor ébredt tudatára női hatalmának.

Ám amikor megpróbálta simogatni a kemény péniszt, Max megfogta a kezét és leállította.

– Tudod milyen érzés, hogy hozzám érsz?
– kérdezte rekedten.

Caro gyanította, ahhoz hasonló, amit ő érez, amikor Max hozzáér – hogy lángok lobbannak fel a testében. Biztos volt benne, hogy a férfi ugyanezt éli át. Caro érezte Max testének sürgető lüktetését, a benne fokozódó feszültséget, ahogy magához húzta, hogy testük összesimuljon.

Sokkoló, öserejű tűz lobbant közöttük, amint Max pulzáló férfiassága nekifeszült Caro ágyékának.

– Max, kérlek.

Nem kellett kétszer mondania. A férfi azonnal ráfordult. A súlya egyáltalán nem volt kellemetlen, sőt csodálatosnak érezte erőteljes, izmos testét, ahogy maga alá gyűrte, és törékennyé, nőiessé, tehetetlenné tette őt. Mélyen a szemébe nézett, majd a térdét a nő combjai közé tette, hogy széjlebb tárja őket. Pénisze rögtön megtalálta az utat nőisége belseje felé.

Caro lehunyta a szemét.

– Ne, most nézz rám! Hadd lássam a szemed!

– jött a halk parancs.

Kemény férfiasságát a sikamlós szirmok közé helyezte, majd lassan beléhatolt. Amikor a lánynak elakadt a lélegzete, Max megállt félúton, de Caro csak még jobban kívánta, hogy teljesen az övé legyen.

Szándékosan megemelte a csípőjét, mintegy sürgetve a férfit, hogy egészen beléhatoljon. Max nem várt további biztatásra, beljebb nyomult, míg a forró, nedves puhaság szorosan körülölelte.

Egy darabig mozdulatlan maradt, hogy lánynak legyen ideje hozzászokni kemény erekciójához. Caro is nyugodtan feküdt, míg a teste alkalmazkodott az édes, sokkoló érzéshez, hogy Max erőteljesen betölti őt.

Látta a férfi szemében a tüzet és a gyengédséget, amikor felpillantott Max szép arcára.

Amikor végül mozogni kezdett, lökéseinek üteme lassú és hosszú volt. Mellkasát súrolta a lány ágaskodó mellbimbója, combjai pedig még szélesebbre tárták a lányét, hogy tövig beléhatolhasson. És hamarosan újra bizsergetni kezdte Caro érzékeit a korábban már átélt vad lobogás. A következő mozdulatnál belső izmai önkéntelenül megszorították a férfi csodálatos, hosszú tagját. Érezte, hogy Max összerázkódik, ahogy igyekszik kordában tartani szenvedélyét. A férfi halkán biztatta őt, és mutatta, hogyan mozogjon, hogy minden egyes dőfés összhangban legyen ziháló lélegzetükkel. Gyorsuló ritmusát a lány is átvette. Hamarosan már hangosan nyögdecselt a rátörő gyönyörtől. Max szeme szinte égetett, amikor ráhajolt Caróra, hogy megcsókolja. A lány azonnal visszacsókolta, nyelvük vad csatába kezdett, annyira felajzotta őt a férfi érintése, illata, íze. Eksztázisba hajszolta Max birtoklásvágya, ellenállhatatlan ösztönzése.

Szájával tovább kínozza, ahogy egyre nagyobb magasságokba repítette. Caro teste annyira lüktetett a kielégületlenségtől, hogy az már fáj.

Szinte vad, elementáris önkívületbe került, égette a forróság.

Max vágya pedig legalább ennyire túláradó volt. Örömmel fogadta a lány nyögéseit, önkéntelen reagálását. Teste egyre sürgetőbbén nyomult előre, és egy idő után képtelen volt visszafogni magát.

Lökéseinek üteme felgyorsult, férfiúi éhsége felemésztette a gyengédség utolsó maradékát közöttük. Hangja olyan erős volt, mint az ölelése, könnyörtelenül szorította Carót, aki viszont a férfi hátába mélyesztette körmeit, és egyre erőszakosabban feszültek egymásnak.

Amint egy hangos kiáltás szakadt ki a lányból, Max azonnal felfogta a hangot csókjával, ajkai beitták a feltörő nyögéseket. Ekkor a férfi vadul felüvöltött, fogait összeszorította, arckifejezése szinte agonizáló volt, ahogy utoljára még beledöfött a lányba.

Egyszerre értek a csúcusra, elvakította őket a belsejükből jövő, szilaj, fehérén izzó lāvakitörés, melynek ereje mindkettejük testét megrázta.

Ezután Max ráborult a lányra, zihálva, rekedten suttogta a nevét. Hallotta, hogy Caro szíve örült iramban ver, mintha az ő szívverését visszhangozná. Érezte, hogy bőre harmatos a forróságtól és kipirult az erotikus melegségtől.

– Egészen megvadítasz – mormolta a lány.

Vadság. Pontosan ezt érezte Max is, amikor teste a lányéban lüktetett, önkívületben.

Végül összeszedte erejét és feltápászkodott a lányról, megcsókolta szemöldökét zabolátlan hajfürtje alatt, majd újra magához ölelte.

Csak feküdt és egyesülésük perzselő élményére gondolt. A szenvedély olyan robbanását élte át, amit évek óta vagy talán még soha nem. Teljesen elveszett Caróban, annyira, mint más nőben még soha.

És újra meg újra el akart veszni benne. Tudta, hogy fékeznie kell vágyait, tekintettel a lány még tapasztalatlan testére, de hímtagja máris újra emelkedni és lüktetni kezdett. Most rögtön magáévá akarta tenni Carót ismét, még hevesebben, mint az előbb.

Ugyanakkor az is maga volt a boldogság, hogy egyszerűen a karjában tartotta. Ki akarta élvezni ezt a pillanatot – ahogy a lány meleg teste az övéhez simul, fényes haja a mellkasára terül. Szorosabban ölelte magához, és tudta, képtelen elengedni őt ez után az éjszaka után.

– Mindig ezt láttam álomban – szólalt meg egy idő múlva. Hangja még most is remegett az együtt átélt gyönyörtől.

Caro felsóhajtott, még mindig kábultan. Ő is álmodott Maxról. Számtalanszor. De a valóság nagyságrendekkel túlta felül az álmait.

– Amikor nem tudtam aludni – folytatta halkan a férfi –, mindig rád gondoltam. – A lány hajával játszadozott, ujjára tekert egy fürtöt. – A képzeletemben a szemöldökömet cirógattad, hogy el tudjak aludni.

Caro, hogy felrázza magát a varázslatos szenderegésből, felkönyökölt és kisimított egy hollófekete hajtincset Max homlokából.

– Így? – kérdezte és gyengéden végigsimított ujjával a férfi szemöldökén.

Max lehunyta a szemét és helyeslően sóhajtott.

– Pontosan így.

Caro értetlenül és kissé sértődötten nézett rá.

– Max? Most tényleg aludni akarsz?

A férfi halkán felnevetett és kinyitotta a szemét.

– Nem. Csak megpróbálok tekintettel lenni a tapasztalatlanságodra.

– Keményebb vagyok, mint amilyennek látszom.

– Ez igaz.

Ismét magához húzta, de nem kezdeményezett, csupán lágyan a lány hajához nyomta az ajkát.

– Nem érem be egyetlen éjszakával – szólalt meg Max kis idő múlva. – Egy éjszaka nem elég nekem. És neked sem, azt hiszem.

– Elismerem, hogy te nyerted meg a versenyt. Végül is képtelen voltam ellenállni neked – szólalt meg Caro rövid hallgatás után.

Max ujjai a lány karjára fonódtak.

– Ez nem verseny kettőnk között most már, Caro. Semmi köze a játékhöz. És nem áll szándékomban lemondani rólad.

Caro hirtelen szembefordult vele. Érezte, hogy újra megrohanják az ellentmondásos érzelmek, melyek egész este viaskodtak és kavarogtak benne.

– Ki tudod-e mondani őszintén, hogy a mai éjszaka után nem akarod, hogy szeretők legyünk?
– suttogta Max rekedten.

A lány tudta, mit kellene válaszolnia. Amit a józan ész diktál. De ekkor egy meleg tenyér simult a mellére, és vágy árasztotta el a testét. A sokkoló érzéstől szorosan lehunyta a szemét. Nem tudott gondolkodni, amikor Max így érintette meg, hatalmas, férfias életerejével támadást intézve az érzékei ellen. Ilyenkor csupán varázslatos kezére, égő ajkára és karcsú, tökéletes testére tudott gondolni.

– Még ártatlan voltál, amikor nekem adtad magad – folytatta lány hangon. – Nem szeretnél többet megtudni a szeretkezésről?

De, nagyon szeretnék. Max meg tudna mindenre tanítani. Megmutatná azt a fajta szenvedélyt, amiről egykor csak álmodtam. Ő olyan ember, aki legalább annyira élvezzi, ha örömet adhat, mint ha kaphat, és gondoskodik róla, hogy megtapasztaljam a férfi és a nő közötti összes, rejtett titkot, gondolta a lány.

– Mit javasolsz? – kérdezte végül.

– Egyszerűen annyit, hogy élvezzünk ki minden percet, amennyit együtt lehetünk.

Amikor Caro nem válaszolt, a férfi hüvelykujja ismét cirógatni kezdte megkeményedett mellbimbóját, amitől szikrák lobbantak fel az összes idegveződésében és a combjai között.

– Tudod-e tagadni, hogy kívánsz?

– Nem – mondta a lány. *Persze hogy nem, hiszen Max azonnal el tudja érni, hogy kívánjam őt,* gondolta.

És legalább ma éjszaka nekem is sikerült ugyanezt kiváltanom belőle.

Az emlék felidézése, hogy Max férfiassága mennyire egyértelműen és őszintén bizonyította, hogy kívánja őt, édes diadalérzettel töltötte el a lányt.

Max azonban ismét elhagy, emlékeztette magát Caro. Amint biztonsággal hazahozzuk Isabellát, nem lesz miért a szigeten maradnia.

És ő csak a testemet akarja, én viszont. Mit akarok én?

A sóvárgás elemi erővel tört rá. Maxet akarta, minden lehetséges módon. A szenvedélyét, a cirógatásait, hogy emlékeztesse arra az időre, amikor a szigeten volt.

Tudta, hogy valahogyan meg kell védenie magát. Nem mintha a férfi bántaná őt, szándékosan semmiképpen sem. Inkább az a veszély áll fenn, hogy ő túlzottan kötődik majd Maxhez érzelmileg. Őrizkednie kell attól, hogy túl mélyen beleszeressen. Életbevágóan fontos, hogy bizonyos fókig érzéketlen maradjon iránta.

– A kapcsolatunkat tartsuk pusztán testi szinten – szólalt meg lassan. – Ennél bizalmasabb ne legyen.

A férfi lehelete kellemesen megborzongatta nyakán a pihéket. – Egyáltalán ne?

– Egyáltalán ne. Csak ezt akarom, Max. Kizárólag az örömszerzésen alapuljon a viszonyunk.

– Rendben, ha tényleg ezt akarod – válaszolta ugyanazon az érzéki, izgató hangon, amelyen pár perce még gyengéd szavakat suttogott a fülébe.

Caro érezte, hogy férfiassága ismét keményen és forrón nekifeszül a combjának, emlékeztetve őt, mennyire mohón kívánja. Lélegzete elszorult, miközben az összes női ösztöne életre kelt. Talán bolondság, mégis megrémítette, mennyire éhezik rá ez a férfi. Tudta, hogy nemet kellene mondania, de képtelen volt rá. Max egyetlen simogatásával porrá tudta zúzni az akaraterejét. Mint ahogyan most is. Mohón harapdálni kezdte a lány finom bőrét, amitől Caro idegei felborzolódtak. Újra életre keltett teste vágytól lüktetett, lázasan várta Max érintését. A férfi ráfordult és elhelyezkedett a combjai között.

Caro felnézett rá. A holdfény táncolt a gyönyörű arcvonásokon. Riadtan vette tudomásul mennyire keményen szorul hozzá hatalmas férfiassága az ő duzzadt szeméremajkaihoz, mennyire édes fájdalom villant át a férfi tenyerében tartott keblein, mennyire égő pillantással bűvölte el őt Max.

– Csak a testi kielégülés miatt – ismételte meg, inkább saját magát figyelmeztetve, mint a férfit.

– Úgy lesz, ahogy akarod.

Max tekintete forró volt, sötét ígéretet hordozott, ahogy testük újra egyesült. Azonnal hatalmába

kerítette a féhéren izzó láva. A lány teste pedig megremegett az erőteljes választól.

Szaggatott sóhaj szakadt ki belőle, ívben megfeszült a férfi alatt, karjával átfonta a nyakát.

Max lassú, érzéki mosollyal válaszolt.

Caro halkán felnyögött és felemelte ajkát egy csókért. Max ráhajolt és olyan sürgetően vette birtokba a száját, hogy az már fájt. Az óvatosság utolsó morzsáját is félresöpörve a lány azonnal viszonzta a lázas ölelést, alárendelte magát a férfinak, a szenvedélynek, az éjszakának.

Max virradat előtt távozott. Caro még sokáig feküdt az ágyban szenvedélyük kellemes melegét dédelgetve.

Második szerelmi csatájukat követően, miután mindketten kimerülten pihogtak, rávette Maxet, hogy csukja be a szemét, és addig simogatta a szemöldökét, míg gyógyító álomba bűvölte. Miközben azonban a férfi mély, egyenletes légzését, csendes szívverését hallgatta, újra megfogadta, hogy érzelmi távolságot fog tartani tőle.

Ahogy ez most ismét eszébe jutott, ledobta magáról a takarót, mely még Max illatát őrizte, majd sietett fürdeni és öltözködni. Nem engedhette meg magának, hogy rá gondoljon, mert a munkájára kellett koncentrálnia.

Általában csütörtök reggelenként szokott találkozni Alex Ryderrel a kastélyban a szokásos vívógyakorlaton, de most korán át akart lovagolni, hogy ott érje John Yatest és informálja Danielle Newhamról.

Nem örült, hogy neki kell megmondania Johnnak, hogy a szíve hölgye nem az, akinek látszik. Ám kötelessége volt figyelmeztetni, hogy áruló férközött a soraikba. Nem engedhetik, hogy

Danielle és a bátyja, Peter véghezvigyék eltervezett gaztettüket.

Gyomra már előre remegett a Johnnal való kellemetlen beszélgetéstől, így alig volt étvágya. Csak egy kis gyümölcsöt reggelizett, mialatt felnyergelték a lovát, és azonnal elindult délnek, az Olwen-kastélyba.

Maxszel oda beszélt meg találkát. Úgy gondolta, jobb, ha négyszemközt beszél Johnnal, de nem árt, ha a korábbi parancsnoka is a közelben van, hogy alátámassza a történetet, ha Yates esetleg nem hinne neki vagy további kérdései lennének.

A kastély istállóinál találkozott Maxszel, aki percekkel előtte érhetett oda.

– Jó reggelt, Miss Evers – mondta lágyan, ahogy a lány lecsúszott nyergéből és átadta lovát egy lovászfűnnek. Hangszíne természetes volt, de a szeme égetett.

Ahogy Caro a kék, perzselő mélységbe nézett, előntötték a nemrég átélt forró, édes emlékek.

Megpróbált válaszolni, de félt, hogy hangja megremeg. Nehéz volt úgy tennie, mint ha nem éppen most töltött volna el egy varázslatos éjszakát a férfi karjaiban.

– Remélem – szolt Max, miközben az istállóktól a kastélyhoz kísérte –, kellemes álma volt az éjjel.

– Meglehetősen kellemes.

– Az enyém mindenképpen – vallotta be a férfi halk, rekedt hangon, amitől Caro teste felforrósodott.

Ahogy a nagyterem felé tartottak, Caro újra felidézte, milyen érzés volt Max ajkának és kezének érintése a bőrén, hogyan mozgott benne. És amikor a férfi keze a hátához ért, ahogy előreengedte a hatalmas bejárati ajtókon, a lány megborzongott, és fájdalom nyilallt a combjai közé.

Össze kellett szednie magát, hogy higgadtan üdvözölhesse John Yatest és négyszemközt beszélgesse vele.

Maxet a nagyteremben hagyta, hogy tanulmányozza a középkori műremekeket, ő pedig Johnnal az irodájába ment – Sir Gawain dolgozószobájának kis előszobájába. Caro a lehető legközömbösebb hangon tájékoztatta Johnnt mindarról, amit Maxtól megtudott Newhamékról, és elmondta, hogy rajtakapta Miss Newhamet, amint a Sir Gawain íróasztalán lévő papírok között kutatott az előző este.

John ezalatt a padlót bámulta. Caro meglepetésére egyáltalán nem tiltakozott és nem jött indulatba, sőt még csak nem is próbálta védeni szerelmesét.

Sokáig hallgatott, így a lány odalépett hozzá, és együttérzően megszorította a karját.

– Ha úgy érzed, nehezen tudsz hitelt adni a szavaimnak, beszélj magával Mr. Leightonnal.

– Hiszek neked – szólalt meg végül fájdalmasan, és amikor felnézett, a szeméből szenvedés tükröződött. – A bolondját járatta velem, igaz?

A lány hagyta, hogy a csend beszéljen helyette.

– Tudtam, mindez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – suttogta John –, hogy egy ilyen gyönyörű nő, mint Danielle, ennyire élénk érdeklődést mutasson egy szálnalmas nyomorék iránt. – Most először vallotta be Carónak, hogy mennyire bántja lábának elvesztése, de a lány gyanította, hogy a hallottak sokkal nagyobb csapást jelentenek számára, mint a fogyatékosága.

– Nagyon sajnálom, John – mormolta a lány, és úgy érezte most nem tudja megvigasztalni, hiszen pillanatnyilag a jövőre kell koncentrálnia. – Szemmel kell tartanunk Danielle-t, és ki kell derítenünk, mik a tervei.

A férfi álla megfeszült.

– Igazad van. És nem szabad megtudnia, hogy gyanakszunk rá.

– Egyetérték. A legjobb lenne, ha csapdát tudnánk állítani neki. Lehet, hogy ármányt sző körénk. És ha bárkit közülünk veszélynek tenne ki.

– Tudom. Társaink élete forog kockán. – John szemének nedves csillogásától a lány szíve összefacsarodott. – De ez az én felelősségem. Én rendezem el ezt a dolgot veled, Caro, ígérem neked.

– Ha valóban így akarsz.

– Igen, így akarom. Magamra hagynál most? – kérte Yates bizonytalan hangon.

Caro megértően megcsókolta az arcát, majd csendben kiment a szobából. Saját bánata most egyre fokozódó haraggal párosult a szívtelen szájha iránt, aki minden biztonnyal kihasználta

John Yatest saját aljas terveinek kivitelezése érdekében.

Mindez csak tetézte az Isabella miatti kínzó aggodalmát, így Caro most már annyira ideges volt, hogy a legszívesebben ököltre ment volna bárkivel. Kilenc napja tért vissza Cyrene-re, és még mindig nem volt híre barátnője hollétéről.

Tudta, hogy süt róla a düh, mert amikor Max meglátta őt, tüstént megkeményedett a tekintete.

– Nem jól fogadta?

– Összetört a szíve. – Caro körülnézett a teremben. – Hol az ördögben van Ryder? Már itt kellene lennie a vívógyakorlatunk miatt.

– Ha partnerre van szükséged, boldogan állok rendelkezésedre.

Caro ajkát összeszorítva sötét pillantást vetett rá. Nagyon szeretett volna egy ilyen értékes ellenféllel vívni, mint Max. Lovastisztiként bizonyára fantasztikusan forgatja a kardot, és igazi kihívás lenne, ha törrel legyőzné őt. Ám most annyira zaklatott volt, hogy aligha hozná a legjobb formáját.

– Itt a lehetőség, hogy megmutasd, mit tudsz – bízatta Max a tévovázó lányt. – Hiszen sokszor kérkedtél a képességeiddel.

– Kérkedtem? – Provokálni próbál, gondolta a lány. – Hát rendben! – vágott vissza. – De figyelmeztetek, egyáltalán nem vagyok jó hangulatban, ne várd, hogy engedékeny legyek.

Beljebb vezette a férfit a kastélyba, egy hosszú, fedett folyosóhoz. A helyiség fényárban úszott, a

magas ablakokon beáramlott a napfény és megcsillant a fegyvereken. Maxre bízta a török kiválasztását. Mindegyik tör hegyén védőgomb volt.

– Meglep, hogy itt gyakoroltok a kastélyban – mondta a férfi, miközben megvizsgálta az egyik penge súlyát és rugalmasságát.

– Aligha járnék el rendszeresen egy agglegény lakhelyére – csattant fel Caro. – És nem akarom megszellőztetni szokatlan érdeklődésemet a férfias sportok iránt. Itt senki sem cenzúrázza, mit csinálok. Az összes szolgáló abszolút lojális Sir Gawainhez.

Max összevonta szemöldökét az éles hangra.

– Rajtam akarod kitölteni a haragodat?

– Nem – vett egy mély lélegzetet a lány. – Nem engedhetem szabadjára az érzelmeimet, amikor vívni készülök egy ellenféllel.

– Jó, mivel ha képtelen vagy úrrá lenni az indulataidon, máris előnyt adsz nekem.

Caro kiválasztott egy csillogó tört és tett néhány próbavágást, mielőtt a kőpadló közepére állt. Tudta, le kell küzdenie dühét, hogy koncentrálni tudjon, ezért türelmesen állt és várakozott, míg Max levette a kabátját.

– Mielőtt hozzáfognánk, meg kell beszélnünk, mi lesz a győztes jutalma – szolt a férfi, amikor elkészült. – Ha én nyerek, igényt tartok egy csókra.

– És ha én nyerek?

– Igényt tarthatsz egy csókra.

Caro fanyarul elmosolyodott.

– Így nincs értelme versenyezni, ha mindenképp az a vége, hogy megcsókoljuk egymást.

– Dehogynincs! Akkor követelem majd a győzelmem jutalmát, amikor szeretkezem veled.

A lány lelki szemei előtt hirtelen megjelent a kép, ahogy Max kemény teste teljes hosszában rajta fekszik, érzéken mozog a combjai között – ettől arca kipirult. Most már biztos volt benne, hogy Max provokálja. Különösen, amikor a férfi lassan végigpásztázta tetőtől talpig, és tekintete sokáig elidőzött a mellein.

– Nem zavar a szoknyád a vívásban? Nem veszélyes ez így?

Forró tekintete szinte égette Carót a ruháján keresztül, de a lány nem adta meg neki az elégtételt, hogy lássa, fel tudja őt izgatni.

– Így a praktikus. Ugyanis általában szoknyát viselek akkor is, ha veszélyes helyzetben találok magam, ezért a legjobb, ha ugyanilyen feltételek mellett gyakorlom a vívást.

– A szoknyád hátrányos helyzetbe hozhat.

– Már most mentségeket keres, ha esetleg veszítene, Mr. Leighton?

– Lehet – vigyorgott Max. – Nagyon zavarna, ha egy nő legyőzne.

– Megpróbállak nem túlságosan zavarba hozni.

A férfi elfoglalta a helyét vele szemben, s ekkor Caro felemelte a törét. Pengéik tüstént összeecsaptak, és megkezdődött a viadal.

Max már az első pillanatban érezte, emberére talált. Caro meglepően gyorsan mozgott, kiválóan koncentrált, így ő azonnal védekezni kényszerült.

Egy gyors mozdulat után a lány fürgén előrelendült és majdnem sikerült megszúrnia Maxet. Amikor a férfi ellentámadásba kezdett, elismeréssel nyugtázta, milyen ügyesen védte ki a lány a támadást.

Egy pillanatig csend volt, mialatt körbejárták egymást, mintha táncoltak volna.

– Nem szívesen találkoznék veled egy párbajban – jegyezte meg Max. – Egészen jól vívsz.

– Te is.

– De én Angelo vívótermében tanultam Londonban, aki Európa legkiválóbb kardozója. Neked ki volt a mestered?

– Ryder, részben. És egy amerikai barátunk, akit még nem ismersz: Brandon Deverill.

A két penge ismét összecsattant.

– Van egyáltalán gyengéd? – érdeklődött Max.

A lány könnyedén háritotta a következő döfést, és fürgén félreugrott.

– Ha lenne, sem árulnám el – riposztzott pajkos mosollyal.

Majd egy gyors csel után erőteljes lépéseket tett a férfi felé, és nagyszerű vágások sorozatával kényszerítette hátrálásra.

Pár pillanat múlva Caro hirtelen leállt, és haragos tekintetet lövellt Max felé.

– Nem igyekszel a legjobb formádat adni, igaz? – kérte számon.

– Részben igaz – ismerte be Max. – Bevallom, lovagias ösztöneim ellen való egy hölgygel harcolni.

A lány szeme szürke viharfelhővé változott.

– Ha folytatni akarod a viadalt, ne sérts meg azzal, hogy csak imitálod a küzdelmet. Nem akarom, hogy lovagiasságból hagyd magad legyőzni.

– Megkövetlek – szólt őszintén a férfi, és felemelte törét.

Ez alkalommal teljes erőbedobással küzdött, de a csörtéjük még jó néhány percig eltartott.

Caro nem akárhogy űzi ezt a férfisportot, ismerte el Max. Igazi harcos, aki rendkívül fortélyosan vív, férfiakat megszégyenítő ügyességgel. Pontosan úgy vív, ahogyan szeretkezik: nagy intenzitással és szenvedéllyel. Az arca kissé kipirult, enyhén verítékezett az erőfeszítéstől, lélegzete zihált, mintha nemsokára a csúcsra érne. Max érezte, hogy a gondolattól izgalomba jön, szája ironikus mosolyra görbült. Most aztán átkozottul alkalmas volt az idő arra, hogy erekciója legyen.

– Mi az, ami így mulattat? – kérdezte kihívóan a lány egy zseniális ríposzt után.

– Most jöttem rá – szólalt meg Max vontatottan –, hogy pont olyan szenvedélyesen vívsz, mint ahogyan szeretkezel.

A pajzán kijelentéstől Caro megtorpant. Elvesztette egyensúlyát, rálépett a szoknyája szélére és hanyatt esett. Alaposan megütötte a

hátsóját. Max könyörtelenül követte a mozdulatát a törével, és a gombos törhegyet Caro torkához tartotta. Hűvös, diadalmas mosoly ült ki az ajkára, ahogyan állt a lány felett.

Caro zihálva nézett fel rá, tekintete egyszerre volt dühös és félénk.

– Ez nem volt fair. – Ám akaratlanul is mosolyra húzódott a szája.

– Igen. Egyáltalán nem volt fair, de annyiból hasznos volt, hogy kissé letörte a büszkeségedet. Szolgáljon ez tanulságként, édes boszorkám.

– Számomra az a tanulság, hogy rájöttem, mennyire fondorlatos vagy – hogy bármit megteszel, csak győzz. De megpróbálom méltósággal viselni a vereséget.

Max a kezét nyújtotta és felsegítette a lányt.

– Ez ne szegje kedved. Kevés olyan férfi akad, aki hozzám hasonlóan vív. Rendkívül vakmerő ellenfél vagy.

Carót akaratlanul is melengette a dicséret. Valóban örült, hogy egészen az utolsó percig sikerült állnia a sarat Maxszel szemben.

– Gondolom, most hízelgő szavakat vársz viszonzásul – felelte. – Nos, rendben. Te vagy a kardvívás ördöge. Még soha nem találkoztam jobb vívóval.

Ez tényleg igaz, gondolta, és Maxre nézett. Kivételes képességekkel rendelkezik. Mesteri az ereje, az ügyessége és a gyorsasága. Csodálatos Őrző lenne belőle...

– Most pedig kérem a jutalmamat – szakította félbe a férfi Caro gondolatait.

– Hisz’ még nem is végeztünk! – tiltakozott a lány.

– Nem, de kell valami táplálék, hogy folytathassam.

Amikor a lány óvatosan közelített felé, Max a tarkójára csúsztatta a kezét. Tekintete olvadt zafirként melengette Caro száját.

Ez most szexuális bajvívás, döbbsent rá Caro. De belement a játékba. Ahogy a férfi ráhajolt és birtokba vette a száját, ő is szenvedélyesen visszacsókolta, nyelvével vívott az ajkai között, csókcsatájuk közben hol támadott, hol háritott.

Max halkán felnyögött, csókja még szenvedélyesebbé, birtoklóbbá vált, hogy a lánynak elállt a lélegzete.

Most sem ő lett volna a győztes, döbbsent rá egy forró pillanat után – amikor ugyanis a férfi végül elengedte, csak szédülten állt.

– Már megint fondorlatokat vetettél be – mormolta Caro, ahogy visszaállt a pástra és vívóállásba helyezkedett az újabb csörtéhez.

Csatájukat ekkor egy torokköszörülés szakította meg: egy komor inas lépett be.

Caro elpirult, hirtelen megfordult és kisimított egy elszabadult tincset az arcából.

– Igen?

– Sir Gawain most rögtön kéreti önt, Miss Evers. És Mr. Leightont is. Mr. Ryder híreket hozott.

Remény és félelem viaskodott a lányban. Le sem tette a törét, tüstént kiviharzott a folyosóról, Max pedig a nyomában.

Sir Gawaint és John Yatest is a báró dolgozószobájában találták. A két férfi egy asztalnál ült és érdeklődve hallgatta Alex Ryder beszámolóját.

– Van valami híred Isabelláról? – kérdezte Caro, amint belépett.

– Igen – felelte Ryder, és tekintete Maxre villant, aki épp akkor jött be és állt meg a lány mellett. – Most kaptam meg Thorne üzenetét. Beigazolódott, amitől tartottunk: Isabellát elfogták és eladták rabszolgának, de nem a piacon, hanem egy magánaukción keretében. Ezért volt olyan nehéz a nyomára jutnunk. De most legalább már van fogalmunk róla, hová vitték.

– Hová?

– Ide – mutatott az asztalon kiterített térképre, mely a barbár partokról készült. – Algírtól délnyugatra, egy sivatagos terület mögötti hegyekben van. Egy berber törzsfőnök vette meg a háremébe, és szép summát fizetett érte. Ha valaki ennyi pénzt ad egy nőért, mindenképpen vigyáz rá. Az a probléma, hogy a berberek jóval vehemensebb harcosok, mint az arabok, és ez a törzsfőnök inkább hadúr mint sejk. Az erődje pedig egy távoli hegyen található. Ha Bellát ott tartja, a kiszabadítása nem lesz könnyű.

Caro jobb keze rákulcsolódott a törre, balját pedig ökölbe szorította dühében. Ettől a hírtől,

ami rögtön John Yates nagy szívfájdalma után érte, egyszerre sírni és sikítani szeretett volna.

– Tehát, mi a tervünk? – kérdezte Rydert.

– Először is meg kell győződnünk róla, hogy Isabella az erődben van. Hawk már el is indult, hogy kifürkéssze. Hawk – mondta Ryder Max kedvéért – Hawkurst grófja. Jó hírű tenyésztállója van itt, Cyrene-en, és rendszeresen jár a barbár partokra berber és arabs lovakat venni.

– És ő is a Külügyminisztériumnak dolgozik?

– Igen – felelte Sir Gawain. – Hawkurst is közölünk való.

Ryder ismét a térképre mutatott, és folytatta mondandóját.

– Amikor Thorne Algírba érkezett, Hawk már kiderítette, milyen kalózok támadták meg Isabella hajóját. Az azonban némi időbe telt, míg megvesztegették őket, árulják el, ki vásárolta meg őt. Hawk néhány szolgájával odautazik azzal az ürüggyel, hogy tenyészállatokat keres. Közben Thorne Algírban marad, lovakat és fegyvereket szerez egy komolyabb expedíció számára.

– Azonnal össze kell állítanunk egy tervet Isabella kiszabadítására – szólt közbe Caro. – Már holnap induljunk Algírba.

– Thorne azt tanácsolta, várjuk meg, míg Hawk visszajön – szólt Ryder. – Pontosán kell tudnunk, hol tartózkodik Isabella, nehogy szem elől tévésszük. Lehet, hogy még egy vagy két hetet is

várnunk kell, de ebben az esetben valószínűleg nem számít az időveszteség.

– Isabellának bizonyára számít! – kiáltott fel Caro. – Ha már Algírban vagyunk, azonnal elindulhatunk az erődbe, amint megkapjuk a híreket Hawktól.

– De nem akarjuk elárulni magunkat – mondta nyugodt hangon Sir Gawain. – Ha jelentős erőket helyezünk át Algírba anélkül, hogy tudnánk, hová tartunk, nem csak a helyi hatóságok gyanakvását keltjük fel, hanem elveszítjük a meglepetés adta előnyt is. És ha Lady Isabella nincs az erődben, újra kell kezdenünk a kutatást a holléte után. Továbbá, még nem minden forrásunk érkezett meg ide, Cyrene-re. Hallottátok Mr. Leightont. Az akció sikerességéhez életbevágóan fontos, hogy megfelelő hírszerzéssel, forrásokkal rendelkezünk, és igen alaposan felkészüljünk.

Caro bosszús pillantást vetett Maxre.

– Addig tehát nem lépünk – jelentette ki Sir Gawain –, míg nincs bizonyíték rá, hogy Lady Isabellát ennek a törzsfőnöknek az erődjében tartják fogva. Megígérem, kedveseim, hogy amint elegendő információ áll rendelkezésünkre, azonnal összeülünk egy részletes terv kidolgozása céljából.

Caro konokul összezárta az ajkát, és nem vitatkozott, de szemmel láthatóan igen izgatott volt.

– Mr. Leighton – fordult Sir Gawain Maxhez –, szeretném, ha ön vállalná az akció

megtervezését. Feltételezem, vannak szempontok, amiket már előre mérlegelni kíván, nemde?

– Nem is kevés – felelte Max. – Ha egy sivatagon kell átkelnünk, hogy megrohamozzuk egy hegyen lévő erődöt, pontosan el kell dönteni, kinek mi legyen a szerepe, milyen elterelő taktikákat alkalmazzunk, hány emberrel mehetünk oda. Még ennél is fontosabb, milyen veszélyeket vagyunk hajlandók elviselni, milyen kockázatokat vállaljunk. Aztán minden műveletnek van egy olyan pontja, amelynél már túl nagy lehet a fizetendő ár.

– Az ár valóban túl nagy lehet az esetünkben – értett egyet Ryder a homlokát ráncolva. – Az csak egy dolog, hogyan jutunk oda. Az pedig, hogy hogyan hozzuk ki biztonságban Isabellát, majd hogyan kelünk át zord hegyi terepeken és többszáz mérföldes sivatagon, egészen más kérdés. És az is kétséges, hogy a hadúr könnyen lemond-e majd Isabelláról. Lehet, hogy harcra is sor kerül, miközben kitörünk az erődből és visszajutunk a partra.

Max szíve összeszorult, ahogy maga elé képzelte, hogy Caro közelharcot vív.

– Ugye nem gondolja komolyan, hogy részt vesz az akcióban, Miss Ellis? – kérdezte a lányt. – Nincs értelme kockáztatnia az életét egy egyértelműen veszélyes expedícióban.

Caro hirtelen felemelte a törét és a pengével ívet hasított a levegőbe, majd a tör hegyét Max torkának nyomta.

– Az életemmel én rendelkezem – jelentette ki határozottan. – És nincs senki, akiért szívesebben kockáztatnám, mint Isabelláért.

A férfiak döbbenetben nézték a jelenetet. Max megdermedt. Nem hitte, hogy komoly veszélyben van az élete, de látta a lány szemében a dühöt és az elégedetlenséget.

– Caro, drágám – mormolta Sir Gawain. – Biztos vagyok benne, hogy Mr. Leighton nem látta az ajánlóleveleidet és nincs tisztában azzal sem, mennyire mély barátság köt Lady Isabellához. Emiatt még nem kell a fejét vened.

A lány a fogát csikorgatta és elmormogott egy kurta bocsánatkérést, majd ledobta a tört az asztalra.

– Ahhoz kétség sem férhet, hogy én is megyek a berberekhez. Ha véglegesen eldöntötték, hogy megtervezik az akciónkat, könyörgöm, tudassák velem.

Sarkon fordult és kisietett a szobából.

Hosszas csend után Ryder megköszöri a torkát, megtörve a feszültséget. Elkapta Max pillantását.

– Bolondság lenne alábecsülnie Caro képességeit, csupán azért, mert ő nő. Vagy nyíltan szembeszállnia vele, akkor is, ha azért teszi, mert aggódik a biztonságáért. Majd megtanulja, barátom, hogy Caro ki nem állhatja, ha babusgatják.

Max önkritikusan elmosolyodott.

– Most már látom. És ha megbocsátanak, uraim, azt hiszem, jóvá kell tennem a hibámat.

Mire az istállókhöz ért, Caro már a nyeregben ült, sarkát belevágta lova vékonyába a kövezett udvaron. Amint elügetett Max mellett és kilovagolt a kastély kapuján, Max is felpattant a hátasára, és utánaeredt.

Szemmel tartotta a lányt, ahogy északnak indult a sziget két hegycsúcsa felé. Caro időnként lassított, Max szerint azért, hogy ne fáraszsa túl a lovát. Ő diszkrét távolságból követte, bár biztos volt benne, Caro tudja, hogy a nyomában van.

Csaknem húsz perc múlva a lány hagyta, hogy utolérje. Leighton beszélni kezdett hozzá, de Caro hevesen megrázta a fejét, és rá sem akart nézni. Együtt lovagoltak még néhány mérföldet szántóföldek, ezüstszürke olajligetek és szépen gondozott szőlőültetvények mentén, amikor a terep meredekebbé vált és felfelé kellett kaptatniuk.

A férfi becslése szerint több mint a felét belovagolták már a szigetnek, amikor a terep hirtelen még keményebb lett. Amikor Caro balra lefordult az útról egy fűvel benőtt ösvényre, Max megérezte a boróka és a hegyi fenyők illatát, távolból halk vízcsobogást hallott – a hang egyre erősödött és fokozatosan elnyomta lovaik patájának ritmikus dobogását.

Egy idő után a magyal tölgyek és az aleppo fenyők közül egy tisztásra értek, ahol hihetetlenül szép látvány tárult a szemük elé. A két, erdővel

benőtt lejtő között, pontosan közepén, egy kicsi, kék vizű tó csillogott a napfényben. A nyugati hegyoldalról egy keskeny, ezüstfehér vízesés zuhogott le, bele a kéklő mélységbe, finom ködöt képezve, mely belepte a tópartot szegélyező mirtusz- és vad oleander bokrokat. Minden árnyékos hasadékot orchideák tengere borított, napvirágokkal, ciklámenekkel és páfránnyal vetélkedve.

A természet e békés pompája felülmúlt minden eddigi látványt, melyben Maxnek valaha része volt ebben a földi paradicsomban.

Caro megállította a lovát és egy darabig áhítatosan nézte az öreg kancát, majd leszállt a hátáról.

– Gyere, mutatok valamit.

Egy páfrányokkal benőtt emelkedőhöz ment, felmászott és átverekedte magát a cserjék és szederbokrok kuszaságán, majd eltűnt a hegyoldalban. Max leugrott a lováról és követte őt. Most vette észre, hogy a buja növényzet mögött egy barlang bejárata rejtőzik. Árnyékos belseje hús és kellemes volt, de egyáltalán nem sötét, mivel a sziklatetőn lévő nyílás valamennyire átengedte a napsugarat.

A barlang akkora lehetett, mint Max otthoni könyvtárszobája, és legnagyobb meglepetésére, hasonlóan is volt berendezve: az egyik sziklafalon egy kőpolcon könyvek sorakoztak. A beeső arany fény lecsüngő tölgyfalevelek kupoláján keresztül világította meg az egyszerű bútorokat: a fából

kifaragott két széket és néhány szekrényt, egy kisasztalt, egy rézüstöt és egy szalmazsákos priccset, mely alvásra szolgált.

– Eljátszom a gondolattal, hogy ez volt Cyrene otthona – szölt halkan Caro –, ahol Apollót fogadta. Isabella adta nekem.

– Ide szoktál elbújni, ugye?

– Igen. Ez a titkos helyem. Isabella úgy gondolta, szükségem van egy csendes rejtekre, ahol magam lehetek és zavartalanul tanulmányozhatom az orvosi folyóiratokat.

A férfi körbepillantott a napsugár simogatta békés kis barlangban. A vízesés moraja itt már csak halk visszhang volt, a helyiség maga pedig enyhén adó menedék.

Normális körülmények között az ember békét és megnyugvást találhatott itt, efelől Maxnek kétsége sem volt. Ám most Caro túlságosan is felidegesítette magát ahhoz, hogy le tudjon higgadni.

A hangja is keményen szölt.

– Mondtam már, hogy Isabellát szinte az anyámnak tekintem, sőt még annál is többet jelent számomra. Ó tette lehetővé, hogy orvoslást tanulhassak. Isabella beszélte rá dr. Allenbyt, hogy fogadjon maga mellé gyakornoknak.

Max bólintott. Minden, amit eddig Isabelláról megtudott, arra utalt, hogy ő bujtotta fel és bátorította Carót, hogy a maga útját járja.

– Nagyon sokkal tartozom neki – szorult ökölbe a lány keze. – Nem hagyhatom, hogy fogva tartsák,

akkor sem, ha ezzel az életemet kockáztatom. Muszáj kiszabadítanom, hát képtelen vagy ezt megérteni?

Max mostanra megértette.

– Meg akarod menteni a barátnődet, bármilyen áron.

– Igen! Mégpedig most, nem hetek múlva. Megöl ez a várakozás! Elviselhetetlen a gondolat, hogy mit élhetett át az elfogása óta. – Caro hirtelen hevesen megrázta a fejét és szoroson lehunyta a szemét.

– Meg fogjuk találni – szólt csendesen Max, és tudta, hogy minden tőle telhetőt megtesz, hogy fogadalma valóra váljon, bármire képes, hogy letörölje a lány arcáról az aggodalmat.

Caróból kitört a zokogás, lehajtotta a fejét és a tenyerébe temette arcát. Eddig soha nem mutatta ki ilyen nyíltan a kétségbeesését Max előtt. A férfi elérzékenyült. Egy lépést tett felé, hogy a karjába vonja, de ösztönösen megállt. Carónak nem vigasztalásra van szüksége. Inkább arra, hogy észrevegyék, mennyire haragszik. Kihívás kell neki. A legjobban mindig is a kihívásokra reagált.

– Szóval még sírsz is miatta? – húzta a szót Max, és hangjából némi szarkazmus is érződött. – Mit használsz ezzel a barátnődnek?

Caro megmerevedett, mintha nem hinne a fülének.

– Nem gondoltam rólad, hogy öntözőkanna is tudsz lenni – folytatta a férfi. – Vagy olyan nyámnyila, aki az első akadályra feladja.

A lány leengedte a kezét, könnyáztatta szemét Maxre emelte. – Nyámnyila alaknak tartasz?

– Szerintem hagyod, hogy az érzelmeid vezessenek.

Caro egy lépést tett felé, ujjai ismét ökölbe szorultak.

– Bárcsak még nálam lenne a töröm.

– Bárcsak az én töröm is itt lenne. Segíthetnék, hogy levezesd a haragod.

Max egészen közel lépett a lányhoz, kezét a tarkója köré fonta. Caro megpróbált elhúzódni, de a férfi erősen tartotta.

– Mi az ördögöt csinálsz? – méltatlankodott a lány.

– Megnyugtatlak. Most maradj veszteg.

– Ráhajolt és szándékos hevesseggel megcsókolta.

A hirtelen csók meglepetésként érte Carót.

Rögtön ellenkezni kezdett. Két kezét a férfi mellkasának feszítette, torkából dühös nyögés tört elő. De Max rátapadt a szájára, kényszerítette, hogy nyissa szét az ajkát, és nem engedte levegőhöz jutni.

Az első érintésre fellobbant Maxben a kívánás, és ágyéka azonnal reagált. Mióta ma hajnalban felkelt Caro ágyából, egyre csak erre éhezett. És abból, ahogy Caro ívben nekifeszült egyértelmű erekciójának, máris tudta, hogy ugyanaz a brutális érzelemvihar ragadta el őt is.

Még egy nyöszörgésszerű, tiltakozó hangot adott ki, ahogy Max követelő nyelve újra és újra behatolt a szájába, felszítva éhségét, aztán alig

egy-két szívverésnyi idő múlva máris megadta magát. Átkarolta Maxet és visszacsókolta.

A csata lassan csendesedett köztük. Caro még mindig reszketett a méregtől, de már nem küzdött a férfival, hanem teljes szívvel vett részt a heves nyelvpárbajban. Max szája még követelőzőbb lett, ő pedig a férfi hajába túrt ujjjaival. És amikor Max megragadta a lány formás fenekét és szorosan magához húzta őt, jött az azonnali válasz: Caro megremegett és élesen felkiáltott.

Most már képtelen volt türtőztetni magát, nekinyomta a lányt a sziklafalnak és fogva tartotta kemény hímtagjával. Felemelte a fejét és látta, a lány szemében fellobban az érzékiség.

A tekintetéből sütő vágy hatására Max ágyékába tolult a vér, lüktető férfiassága alig fért el a nadrágjában.

– Max, ezt nem kellene – szólt Caro remegő hangon.

– Nem nyitok vitát.

Az egyik kezébe fogta Caro mindkét kezét és magasan a lány feje fölé tartotta, majd felhajtotta a szoknyáit.

– Ne – suttogta Caro elgyengülve.

– De igen – szólt Max határozottan és egyszerűen. Ekkor Caro behunyta a szemét.

A férfi a lány combjai közti göndör tincsek közé nyúlt, amitől Caro lába megfeszült. Majd amikor középső ujját a síkos redők közé csúsztatta, aztán kihúzta, látta, hogy az teljesen benedvesedett a nő nektárjától.

– Készen állsz a befogadásomra – mondta elégedetten.

Összeszorította fogait az ágyékán átáramló perzselő forróságtól, bedugta ujját Caro harmatos szirmai közé, visszahúzta, majd újra beléhatolt, miközben hüvelykujjával a csiklóját ingerelte. Caro teste erőteljesen megremegett, ahogy a férfi szándékosan a csúcsra repítette, önkéntelenül hozzádörzsölte csípőjét a simogató kezekhez, hogy még teljesebb gyönyörhöz jusson. Max erotikus érintései szinte fájdalmasan izgató, apró nyilakként fúródtak mélyen a combjai közé, ugyanakkor képtelen volt megmozdulni. Az érzés, hogy most a férfi kénye-kedvére van bízva, inkább borzongató, mintsem riasztó volt. Szenvedélyének hevességétől pedig vad sóvárgás ébredt a lányban.

Csípője ringani kezdett. Ekkor Max szinte letépte térdnadrágja gombjait, hogy kiszabadítsa ágaskodó falloszát, mely hirtelen előpattant, vastagon, forrón lüktetve.

Megragadta a lány csípőjét és felemelte őt, hogy egy szintben legyen duzzadt, merev péniszével, közben széttárta Caro remegő combjait.

Caro igyekezett visszafojtani kiáltását, amikor a férfi egy erőteljes lökéssel bekéredzkedett sajtó nőisége redői közé. Ő pedig befogadta. Altestének izmai megfeszültek és rászorultak Max vesszőjére. A férfi kék szeme fénylett, teste még jobban nekifeszült a lányénak, kemény tagja szinte felnyársalta, míg végül teljesen elhelyezkedett

benne. Caro elnyomta a vérét forraló édes, kavargó érzések kiváltotta halk, szédült nyögését.

Max a fülébe suttogta, mennyire mennyei érzés, hogy ilyen mélyen benne van a testében, ő pedig lázas igyekezettel válaszolt, lábait a férfi köré kulcsolta, sarkát megtámasztotta izmos combján, hogy még közelebb vonja magához, amikor gyengéd erőszakkal mozogni kezdett.

Ösztönös egyesülés volt, mindenféle fortély és udvariaskodás nélkül. Max keze összekócolta Caro haját, ökölbe szorult, ahogy még beljebb igyekezett kerülni, erőteljes teste teljesen egybeolvadt a nőével. Caro úgy érezte, a brutális forróságtól azonnal lánggra gyúl. A heves lökésektől vágya egyre jobban elragadta. Max vállába csimpaszkodott, teste remegett a döfések erejétől, ahogy a férfi a falnak szorította őt, és újra meg újra a mennybe repítette.

Lélegzete pihegéssé vált, teste elgyengült.

– Így jó, légy buja, vad és féktelen.

Szavaival még inkább feltüzeltte, míg végül Caro olyan szégyentelenül és mohón vágyott a kielégülésre, hogy teste szinte őrjöngve rángatózni kezdett. Amikor könnyörögni kezdett Maxnek, hogy legyen már vége, a férfi heves ritmusa felgyorsult.

Caro beleharapott a vállába a kabátján keresztül. Max hangosan felnyögött az izgalomtól és tövig nyomta hímtagját a lányba, mintha soha nem tudna betelni vele.

Ettől a lány megvadult. Most már nem számítottak a szavak, a gondolatok, a férfi

forrósága és szexuális vonzereje magával ragadta őt, foglyul ejtette a szenvedély.

Caro még erősebben simult hozzá. Testét tűz égette, érzékei kavarogtak. Az orgazmus pillanatában Max a szájára tapadt és elfojtotta a kéjes, örömteli sikolyait, ahogy együtt száguldottak az ekstázis felé.

Tartotta a lány vonagló testét, erőteljesen döfködte, miközben ajka beitta Caro vad nyögéseit. Még mindig a karjaiban zihált, amikor az utolsó pillanatban Max kihúzta falloszát, és kissé elfordult. Teste többször is hevesen összerándult, és magját nem a lányba ürítette, hanem a kőfalra spriccelte.

Majd kimerülten a lányra dőlt. Lélegzete szaggatottan zihált Caro fülébe, teste teljesen ránehezedett.

Caro lassan, fokozatosan nyerte vissza érzékeit. Teste remegése még ennél is lassabban csillapodott.

Alig hitte el, ami most történt vele. Egyesülésük annyira forró és sürgető, olyan elementárisan vad volt, hogy semmiben sem hasonlított az előző éjszakai gyengéd szeretkezésükhöz. Mindkettőjükből elemi erővel tört fel a hamisítatlan, mindent elsöprő igény a közösülésre. Belőle mindenképpen. Maxnek legalább maradt annyi lélekjelenléte, hogy még időben kiszálljon, nehogy teherbe ejtse őt. A férfi vállába temette az arcát, teste még mindig sajgott, de jóleső elégedettség járta át. Teljesen elvesztette

a józan eszét ennek az embernek a karjaiban, mégsem bánta. Haragja teljesen elpárologott, teste meleg és rendkívül élénk lett. És Max is rendkívül életerősnek érezte magát.

– Ezt szándékosan csináltad. Azért szeretkeztl velem, hogy eltereld a figyelmemet.

– Igen – mosolygott a férfi Caro hajába. – Kellett valaki, akin kitöltöd a haragod, én pusztán segíteni igyekeztem.

– Majd valahogy szerét ejtem, hogy megbocsássak – jegyezte meg a lány.

Max morgásszerű kuncogással még magasabbra emelte őt, és a priccshez vitte, majd lefektette, futó csókot nyomott az ajkára, amely még mindig nedves volt és vöröslött a heves csókoktól.

Majd félkönyökre támaszkodva nézett le rá. A lány pedig az arcát fürkészte.

– Ez alkalommal lehet, hogy sikerült elérned a célod, de ne hidd, hogy ez mindig működik, Max. Ne próbáld bemesélni nekem, hogy nem kellene kivennem a részem Isabella megmentéséből, mert veszélyes lehet az akció. Határozottan visszautasítom, hogy akár te, akár más férfi babusgatni próbáljon.

A kihívó szavakra valami veszélyes, bűnös melegség csillant meg Max tekintetében.

– Rendben. Megígérem, hogy nem babusgatlak. Azonban szívből ajánlom, hogy fogadj meg egy tanácsot.

– Tanácsot?

– Csodálatra méltó az elszántságod, hogy megmentsd a barátnődet, de meg kell tanulnod várni. Légy türelmes. Megértem az izgatottságodat, amiért nem tudsz azonnal akcióba lépni a megmentése érdekében, de semmi értelme ezen dühöngened. Higgy nekem, én ezt jobban tudom.

– Vettem észre – vágott vissza Caro.

– Akkor azt is észrevetted, hogy semmit sem használsz vele, ha könnyeidet ontod Isabella sorsa miatt. Képtelenség túlpörgött érzelmekkel racionális tervet készíteni. A sikeres stratégia kidolgozásához higgadtnak és tárgyilagosnak kell lenni.

Caro makacsul ráncolta a homlokát.

– Gondolom, úgy érted, úrrá kell lennem az indulataimon.

– Nem. Nincs semmi baj, ha dühösnek érzed magad, mindaddig, míg kontrollálni tudod ezt az érzést és konstruktív módon koncentrálsz rá.

– Gyors, elbájoló mosolyt villantott a lány felé. – Az viszont, hogy kis híján felnyársaltál a töröddel, egyáltalán nem konstruktív. Egy pillanatra attól tartottam, elvágod a nyakamat.

– Sajnálom, Max – szólt a lány kissé szomorúan.

– Soha nem bántottalak volna komolyan. – Ajka provokatív mosolyra húzódott. – Legalábbis halálos sebet nem ejtettem volna.

– Egészen megnyugtattál – nevette el magát a férfi.

Arckifejezése töprengővé vált, miközben hüvelykujjával szórakozottan ütögette az állkapcsát.

– Mi lenne, ha azt javasolnám Sir Gawainnek, hogy készítsünk egy előzetes tervet az elkövetkező néhány napban, arra a feltételezésre alapozva, hogy Isabella az erődben van? Így találkozhatnék néhányval a társaid közül is, és tüstént el tudnánk indulni Algírba, amint megkapjuk a megerősítést Isabella hollétéről.

– Hiszen én is pontosan ezt akartam – ragyogott fel Caro mosolya.

Max lehajolt és megcsókolta az orra hegyét, majd a válla felett a barlangra pillantott.

– Ez legalább megoldja a problémánkat: itt kettesben lehetünk. Nem szívesen osontam fel a hálószobádba, mint egy tolvaj, hogy néhány lopott órát együtt tölthessek veled. Persze, csak ha te is meg akarod osztani velem a titkos helyed.

Caro gondterhelten csücsörített, mintha erősen tépelődne a kérdésen.

– Lehet, hogy meg tudsz győzni. Ahogy mondtad, meg kell tanulnom a türelmet, és te talán meg tudod nekem tanítani. Gyakran mondták rám, hogy kiváló tanítvány vagyok.

Lassú, ellenállhatatlanul elbűvölő mosolyra nyílt Max szája, aztán lehajtotta a fejét.

– Rendben, angyalom, ha ragaszkodsz hozzá...

Szóval Apolló teremtette ezt a tavat, hogy Cyrene fürödhessen benne? – mormolta lustán Max három nappal később. Ruhátlanul heverték egy kőpárkányon délután, a vízesés közelében, testüket a napsugár melengette. Max háton, Caro hason feküdt, félig szunyókált, arcát a karján nyugtatva.

A férfi hangjából érződő erotikus évődésre álmos mosollyal válaszolt.

– A legenda így tartja. Ennél logikusabb magyarázat, hogy a természet erői hozták létre a tavat. Az esővíz gyűlt össze ebben a kis völgyecskeben, s ide folyt bele jó néhány, fentebbről eredő, meleg vizű forrás is.

– A rómaiaktól nagyszerű gondolat volt – jegyezte meg Max, és elégedett sóhajjal hunyta be a szemét. – Annak viszont örülök, hogy nem tették tönkre ezt a helyet.

A helyszín mindenképpen elbűvölő, ismerte be magának. Caro búvóhelye hihetetlenül gyönyörű, pompás és vad volt, maga a csábos édenkert. Ám egyúttal menedékként is szolgált. Érezte a hely gyógyító hatását, és ahogy az aranyló meleg átjárta a testét, békesség költözött a lelkébe.

Caro azonban még ennél a végtelen nyugalomnál is hatékonyabb gyógyerőt jelentett számára. Enyhítette lelke nyugtalanságát, de a testét még inkább.

Viszonzásul igyekezett megfékezni a lány türelmetlenségét. Az utóbbi három nap mindegyikén találkoztak a titkos barlangban, hosszú órákat töltöttek érzéki mámorban, kiélvezték az új szerelmesek vad és heves egymásra találását. Szenvedélyük hol sűrű, hol gyengéd volt, és Caro számára egyúttal leckeként is szolgált türelmetlensége leküzdésére. Max szerint ugyan még mindig dühítette, amiért nem indulnak azonnal megmenteni fogságba esett barátnőjét, de szemmel láthatóan igyekezett úrrá lenni idegességén.

Max kinyitotta a szemét és a lány felé fordult. A nap ragyogóan sütött, aranyfényben fürdette Caro krémszínű bőrét – és újra felkorbácsolta a férfi vágyait iránta.

Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a fényes, sötét haját, erőszakkal le akarta gyűrni egyre hevesebb vágyakozását.

Ekkor egy éles hang hasított a levegőbe a vízesés felett, a kőpárkányukra hajló tölgyfaágak közül. Max felugrott, mintha pisztolylövést hallott volna.

– Mi az ördög?

– Nem kell megijedned – nyugtatta meg Caro. Feltérdelt és feltekintett a leveleken át. – Helló, George.

Max ekkor megpillantott egy barna tollgombócot, amelyet csaknem elrejtett a lomb. Egy bagoly.

A madár, tollaival csapkodva, újabb kiáltást hallatott – Uhúúúúú – és közelebb araszolt Caróhoz.

– Ő George – mutatta be mosolyogva. – Fülesbagoly. Két éve találtam rá itt, törött szárnnyal.

George Max szerint bagolyhoz képest kicsinek tűnt, de hatalmas szemével szúrósan nézett az idegen betolakodóra.

– Te ápoltd és gyógyítottad meg George-ot?

– Igen. Két hétig tartott. Sínt készítettem és megkötve tartottam őt, s addig etettem, míg meg nem gyógyult. És bár ezután visszaadtam a szabadságát, ő mégis úgy döntött, itt marad. Általában csak éjjel mutatkozik. De bizonyára kíváncsi volt rád. Sajnálom, hogy megijesztett – nézett a lány Maxre.

A férfi végigsimította Caro arcát.

– A váratlan zajoktól még mindig összerezzenek.

– A háborús veteránoknál ez gyakori jelenség – bólintott együtt érzően a lány. Kis szünet után így folytatta.

– Akarsz beszélgetni róla? Úgy tartják rólam, türelmes hallgató vagyok. És azt mondják, ha az ember szembe tud nézni a legrosszabb emlékeivel, akkor szinte mindennel képes szembenézni.

Max testén borzongás futott át. Vajon valóban akar beszélni a rémálmáról? Az élénk képekről,

melyek még mindig kísértik őt. A seregéről, amint a csata közepén megrohamoztak egy francia tüzérségi állást, és a füst és vér vad káoszában harcoltak. Az ágyúdörgésről, arról, amikor a föld felrobbant alatta. Lovának kétségbeesett nyerítéséről, amikor kidőlt alóla. Arról, ahogy Philip visszajött hozzá, s a kezét nyújtotta, hogy megmentse őt...

– Nem – mondta, majd lehunyta a szemét és elfordította a fejét. – Nem akarok beszélni róla.

Caro szíve összefacsarodott a férfi szeméből tükröződő gyötrelemtől. Bármit megadott volna, ha enyhíteni tudja ezt a fájdalmat. A fájdalmat, amit ő maga képtelen lett volna elviselni, ha őt éri. A háborúért mindenki borzalmas árat fizetett, ám Max jóval nagyobbat, mint a legtöbb ember.

Gyengéden megérintette a karját, hogy megvigasztalja.

– Az együtt töltött éjszakánk után – szólalt meg halkán –, amikor elhagytad Cyrene-t, mindig gyertyákat gyújtottam itt, és imádkoztam, hogy épségben hazatérj.

– Bizonyára használtak az imáid – felelte feszülten Max –, mivel sikerült túlélnem a háborút, amikor oly sokaknak nem.

A lány nem volt annyira biztos benne, hogy imái meghallgatásra találtak, hiszen Maxet még mindig kísértik a rémes emlékek.

Ő maga is megtapasztalta, milyen nyugtalan a férfi álma. Két napja, amikor a barlangban egy kimerítő szerelmi csatározás után Max

elszenderedett, Caro hosszasan figyelte őt, ahogyan a priccsen feküdt; csodálta gyönyörű vonásait, szempillája ébenfekete, selymes ívét, finom vonalú száját. A férfi hirtelen kiáltása megrémítette. Amikor Max dobálni kezdte a fejét a párnán, teste reszketett, a lány a szemöldökére nyomta az ujjait és lágyan simogatta. Érintése azonnal megnyugtatta őt, és Caro nevét mormolva újra elaludt. Azonban még gyógyulnia kell, hogy ismét teljes ember lehessen.

Caro tisztában volt vele, nem kényszerítheti, hogy beszéljen rémálmairól, még akkor sem, ha könnyítene vele a lelkén.

Felkelt, elővette a bőrkulacsot, amiben bort hoztak a sajtból és kenyérből álló ebédjükhez, és végigsétált a kőpárkányon, a vízesés felé. Alig egy lábnyira a vízeséstől leült a nedves szegélyre, lábát oldalt lelógatva. Ivott egy hosszú kortyot, majd a nap felé fordította arcát és várt. Reménykedett, hogy Max is hasonló a sok sérült teremtéshez, akiket eddig ellátott, és akik megtanultak bízni benne.

Pár perc múlva Max vonakodva követte őt, és melléült a szegélyre.

Lágy vízköd gomolygott a lány körül. Caro a férfi felé nyújtotta a kulacsot.

A bor édes volt és testes. A vízköd hűsítő, a nap meleg és éltető. Hosszú csend telepedett közénk, melyet csak a vízesés dallamos hangja tört meg.

Max a zafírszínű tóra nézett és önkéntelenül előtörték belőle a szavak, melyeket mélyen magába temetett már öt éve.

– Elvesztettem egy jóbarátomat a háborúban – kezdte halkán. – Olyanok voltunk, mint a testvérek.

Caro ráemelte tekintetét, sűrű szeme a férfiét kereste. Mégsem unszolta, hogy folytassa, ahogy Max számított rá.

– Van fiútestvéred? Más családtagod? – kérdezte.

Max hálás volt, hogy a lány nem vájkált a legmélyebb sebeiben.

– Csak egy idős nagybátyám. A szüleim meghaltak, mialatt én a Fél-szigeten harcoltam.

– Sajnálom.

– Én is, bár soha nem álltunk túl közel egymáshoz. És nem sokat törődtem velük, miután bevonultam a seregbe. Az apám nem helyeselte a döntésemet.

– Nem akarta, hogy harcolni menj? – kérdezte Caro inkább kíváncsian, mint meglepetten.

– Nem. Részben azért, mert nem akarta elveszíteni egyetlen fiát. – Max szája fintorba torzult. – Részben pedig, mert ő úgy tartotta, a gazdag nemesek fiai ne ontsák vérüket az országért.

– Akkor miért vonultál be? Egy vikomt örököséként nem kellett volna ilyen kockázatnak kitenned magad.

Max nekidőlt a kőperemnek, felidézte magában az apjával folytatott kemény vitáit.

– Egyáltalán nem kellett. De kalandot és dicsőséget akartam, ám még inkább azt, hogy az életemnek legyen valami fontos célja. Én is tenni akartam azért, hogy megakadályozzuk, hogy Napóleon leigázza a világot. Amikor Bonaparte másodszor próbált betörni Angliába, úgy döntöttem, eljött a cselekvés ideje. És Philip is velem tartott. – Max toroka elszorult. Lenézett a tóra, melynek felszíne fodrozódott és gyöngyözött a belezúduló vízeséstől. Az ő élete is olyan volt, mint ez a tó, míg el nem hagyta Angliát és az otthonát a csata izgalmaiért. – Az a feneség, hogy a barátomnak eszébe se jutott volna háborúba menni, ha én nem megyek. És négy évvel később. Philipet megölték. Miközben megpróbálta megmenteni az életemet. – Max szorosan lehunyta a szemét. – Bárcsak én estem volna el helyette.

– Ezért igyekeztél mindent megtenni, hogy segíts John Yatesnek, amikor haldoklott – jegyezte meg halkán Caro. – Mert ő is megpróbálta megmenteni az életed.

Max toroka kiszáradt. Nehezen nyelt egyet, végül bölintott.

– És mi történt a barátod halála után? Továbbra is a seregben maradtál, pedig kiléphettél volna?

– Azért maradtam, hogy legyen valami értelme Philip halálának. Győzni akartam vagy harc közben meghalni.

– Biztosan nagyon hiányzik a barátod.

Iszonyatosan hiányzik, gondolta Max. Gyerekkorukban elválaszthatatlanok voltak. Később együtt jártak az oxfordi egyetemre. Együtt tombolták ki magukat fiatalukban, együtt nevettek, sportoltak, viccelődtek, ugyanazokat a könnyűvérű lányokat hajszolták. és egymás oldalán harcoltak. Többször is megmentették egymás életét. Egészen az utolsó esetig.

– El tudom képzelni, mennyire megváltozott az életed – mormolta Caro, miközben Max hallgatott.
– Ha ennyi évig lettem volna több száz ember parancsnoka, mint te, időnként igen magányosnak érezném magam.

Max ujjai ráfeszültek a boroskulacsrá. Időnként valóban magányos volt. A legfontosabb dolgokat veszítette el az életében – a családját, a legjobb barátait. Philip halála után szándékosan elkülönült a tisztársaitól. Nem érzett többé örömet. Való igaz, rendkívül komoly veszteségeket kellett elszenvednie.

Szaggatottan beszívta a levegőt, majd elhessegette morózus gondolatait, hiszen ami megtörtént, azon már nem lehet változtatni. Mások jóval többet veszítettek, mint ő: az életüket, lábukat, karjukat. Mások jóval nagyobb áldozatokat hoztak nála.

És a magányosság terhét egyedül kell viselnie. Ez a büntetése Philip haláláért.

Ajkához emelte a kulacsot és belekortyolt.

– Azt mesélték – szólalt meg végül Caro –, hogy a háborúban a katonák között olyan kötelék alakul

ki, mely erősebb lehet a testvéri érzésnél is. Valóban így van?

Max maga elé képzelte Philip nevető arcát. Megpróbált megszabadulni gyászos hangulatától.

– Igaz. Valóban igen szoros kötelék alakul ki, amikor annyi mindent együtt kell átélnünk. a hadjáratok összes megpróbáltatását és gyötrelmét. Nagyon hiányzik az a bajtársam...

Hirtelen elhallgatott és a homlokát ráncolva nézett a lányra.

– Ki akarod szedni belőlem az összes titkomat?

– Természetesen, nem – mondta, bár csendes mosolya mást sejtetett.

Max érezte, ahogyan enyhül benne a nyomasztó feszültség. A gomolygó vízköd szivárványprizmát formált Caro arca köré, elszabadult sötét hajtincsei nedvesen tapadtak a halántékára. A férfi úgy érezte, soha nem látott még ennyire szépet.

Felemelte a kezét és egy rakoncátlan fürtöt a lány füle mögé hajtott.

– Akkor hogy az ördögbe lehet az, hogy olyan dolgokat mondok most el, amit eddig egy léleknek sem?

– Talán mert itt le tudod vetni a védőpáncéloed – mutatott a lány a tó felé. – Ez a sziget különleges. Ez a hely még inkább.

Nem. Te vagy különleges, gondolta Max, a gyógyító érintéssel, a gyengédségeddel. És a bortól nedves ajkaiddal.

Tekintetét a lány szájára függesztette.

Caro önként lett az övé, de az iránta érzett vágya jóval mélyebb volt pusztán testi éhségnél. Ha csupán feszülő ágyékának fájdalmát akarta volna enyhíteni, akár ő is könnyíthetett volna magán, ahogy számtalanszor megtette a hadjáratok során. Vagy élvezhette volna legalább fél tucat hölgy kényeztetését itt a szigeten, akik ideérkezése óta próbálják kivetni rá a hálójukat. Ha csupán egy női testre vágyott volna, kielégíthette volna magát Caróval, és ennyi. Ő viszont sokkal többet akart, többre volt szüksége.

Csakis Caro tudta enyhíteni lelkében a fájdalmat. Csakis ő tudta elűzni a sötétséget.

Amikor a lány ránézett, Maxen heves vágy cikázott át. Szüksége volt rá, hogy megérintse a lányt. Felnyúlt és két tenyerébe vette Caro arcát. És amikor a lány felemelte ajkát Max ajkához, a férfi halkán felnyögött és lázasan csókolni kezdte, hogy nagyra becsült ajándékként elfogadja a lány forró, édes vigasztalását.

Caro kimerültnek érezte magát, amikor Max hajnali háromkor hazafelé kísérte őt. Útjukon csak a fogyó hold fénye világított. Az éjszaka csendes szépsége Max szenvedélyével párosulva békés nyugalommal árasztotta el. A legfőbb problémája azonban még mindig nyomasztotta. Megszegte a saját magának tett ígérését.

Úgy gondolta, a barlangjában biztonságban lesz. Ezért is döntött úgy, hogy inkább oda viszi Maxet, mint a romokhoz. Mindkettő elbűvölő, gyógyító hely volt a maga módján, ám Caro azt hitte, a

saját kis kuckójában jobban tud majd uralkodni érzelmein.

A terve azonban, miszerint pusztán testi, személytelen kapcsolatot tartsanak fenn, csúfos kudarcba fulladt.

Jórészt Max volt a hibás azért, hogy így elgyengültem, ismerte be magának Caro.

Vele gyönyörűnek érezte magát. Kívánatosnak és nőiesnek. Előjött belőle a mély érzékiség, amit mindig is elnyomott magamban. Életében először kezdte érezni nőiessége hatalmát. Lenyűgöző érzés volt felfedezni, hogy a pusztá érintésével vad reakciót tud kelteni egy ilyen erőteljes férfiban.

És Max gyengédsége segített enyhíteni eltűnt barátnője miatti aggodalmát. Max megértette türelmetlenségét és két nappal későbbre összehívott egy megbeszélést, hogy megkezdhessék expedíciójuk tervezését.

Viszont a férfi szemmel láthatóan szenvedett, Caro pedig ösztönösen el akarta űzni tekintetéből az árnyékokat.

Caro gondolatai hirtelen megtorpantak, amikor a sötétben egy feljűk tartó lovas alakja rajzolódott ki előtte. Meglepődve ismert rá John Yatesre. És mivel Caro házában közelében jártak már, a lány kitalálta, hogy John hozzá igyekezett.

John gyorsabb ügetésre ösztönözte a lovát, majd megállt, amikor Caróék elé ért.

- A gyanúd indokolt volt – szólalt meg halkán.
- Bizonyítékom van rá.
- Miféle bizonyíték?

– Hogy az én szépséges Danielle-em nem az, aminek látszik. – John hangjából szomorúság érződött. – Miután figyelmeztetted, csapdát állítottam neki, ahogyan javasoltad. Ma este engedtem, hogy elcsábítson, majd úgy tettem, mintha aludnék. Egy iratot viszont elől hagytam, hogy megtalálhassa.

– És bekapta a horgot?

John szomorúan bólintott.

– Azonnal rávetette magát az iratra és hosszasan jegyzetelt belőle. Természetesen semmiféle terhelő bizonyítékot nem találhatott, mivel minden bejegyzést meghamisítottam.

– Van fogalmad róla, mit keresett?

– A puhatolózó kérdéseiből, melyeket az utóbbi napokban tett fel nekem, meg az apró, elejtett megjegyzéseiből. szinte biztos vagyok benne, hogy az Őrzők személyazonosságát akarja megtudni.

Caro tudta, hogy John idegességében mondta ki véletlenül a rendjük tagjainak elnevezését. Óvatos pillantást vetett Maxre, remélve, hogy a férfi nem vett észre semmit, de úgy tűnt, Max John elbeszélésére koncentrált.

– Ha pedig így van – folytatta zordan Yates –, akkor most a nőnek van egy hamis neveket tartalmazó listája. Így aztán egy tucat nem létező ügynököt fog keresgélni. Az ön kivételével, uram – nézett Maxre. – Az egyik bejegyzésbe beletettem az ön nevét is. Úgy gondoltam, hihetőbbnek tűnik a lista, ha legalább egy nevet ismerősnek tart róla.

– Tehát elhitette a nővel, hogy egyike vagyok a maguk külügyminisztériumi ügynökeinek?

– Igen.

Caro közbeszólt, hogy visszaterelje a beszélgetés menetét Danielle Newhamre.

– Nem hiszem, hogy egyedül dolgozna. Ki kell derítenünk, ki bérelte fel őt.

– Igen. El kell őt fogni és ki kell kérdezni.

– Hol van most Miss Newham?

– Nem tudom biztosan. Gyorsan eliszkolt, míg azt hitte, alszom. Gyanítom, visszatért a városba, a szállására, ahol a bátyjával lakik. Valószínűleg csomagol.

– Úgy véled, távozni akar a szigetről?

– Attól tartok – szólt John morózusan. – Amilyen titokban tevékenykedett, nem lepne meg, ha még ma éjszaka megpróbálna megszökni. Ezért jöttem hozzád. Egyedül nem tudom megállítani őket.

– Mi van Ryderrel? Vele is beszéltél?

John lesütötte a szemét.

– Nem kerestem. Hozzád jöttem először. Szeretném rendezni ezt a dolgot, mielőtt be kellene vallanom Sir Gawainnek, hogy hagytam magam behálózni egy áruló boszorkánytól.

Caro bólintott. Megértette, miért akarja John titokban tartani, hogy csúnyán rászedték. És ha kiderítik, ki volt Danielle felbujtója, legalább megmenthetik néhány értékes vezetőjüket egy potenciális katasztrófától.

– Kérhetnénk Santos segítségét – mondta a lány.

– Azt hiszem, igazad van.

Caro tudta, miért adott igazat neki John. A spanyol a városban élt népes családjával, a kikötőre néző kocsmája mellett. Most valószínűleg otthon alszik, de korábbi csempészként felbecsülhetetlenül értékes lehet számukra, amennyiben a Newham testvérek ma éjjel a tengeren próbálnának elszökni.

– Ma éjjel ki tudnak hajózni? – kérdezte John, mintha a lány gondolataiban olvasott volna.

Caro felnézett a holdra, mely most alacsonyan függött a horizonton, s úgy ítélte meg, körülbelül egy óra múlva megy majd le.

– Lehetséges, amennyiben hajlandóak kockáztatni, hogy a kikötő bejáratánál a szikláknak ütköznek. De valószínűleg ügyes kapitányt és legénységet fognak igénybe venni. – Gondterhelten csücsörítette össze ajkát. – Először a kikötőt kell ellenőriznünk. Ha nem találjuk ott Newhaméket, felkereshetjük őket a szálláshelyükön.

– Ez lesz a legjobb. – John most Maxre nézett. – Elkísér minket, uram?

– Természetesen. De ha harcra számít, nem kellene fegyvert is vinni magunkkal?

– Két pisztoly van nálam – mondta John, megpaskolva a derekát.

– Nekem is van néhány fegyverem otthon – tette hozzá Caro. És ha hajóra kell szállnunk, jobb, ha megszabadulok a szoknyámtól.

John megfordította a lovát és mindhárman elindultak Caro istállói felé.

Max a homlokát ráncolta, óvni akarta Carót, megtiltani neki, hogy részt vegyen ebben a kalandban. Mégsem mondta ki fenntartásait, hiszen tudta, hiába is javasolná a lánynak, hogy maradjon otthon és ne tegye ki veszélynek magát. Caro abszolút elszánt és lelkes volt. És amikor az istállójához értek, könnyedén leugrott lováról, majd eltűnt a házában. Rövid idő múlva visszatért, sötét férfiruha volt rajta, mint a spanyolországi gerillaharcosokon. Max éles tekintetet vetett rá, nehezen tudta azonosítani ezt a Carót az érzéki szeretővel, akit nemrég a karjában tartott.

A lánynál négy pisztoly volt, kettőt átnyújtott neki.

– Meg vannak töltve? – kérdezte Max, amikor átvette tőle a löporos tasakot és a löszert.

– Persze. – A lány eltökélten szállt fel a lovára, és odaszólt Johnnak, ahogy kifelé tartott az istállóból. – Azon gondolkodtam, elő kellene kerítenünk Biddick kapitányt, hátha mégis utánuk kell hajóznunk.

Amikor John rábólintott, Caro nekiindult a lovával és ő vezette a menetet, a két egykori lovastiszt pedig követte.

Ahogy a városba értek, különváltak. Yates Biddick kapitány rezidenciája felé tartott, Caro és Max pedig Santos Verrához.

Mély álmából ébresztették Verrát, majd gyorsan elmagyarázták neki a helyzetet. A spanyol vigyorgott, fehér fogai kivillantak barna bőrű arcából, és egy pillanat türelmet kért, hogy felöltözzön.

Nemsokára találkoztak társaikkal a kocsmá előtt, ahol mindannyian leszálltak lovukról és kipányválták az állatokat.

– Próbáljunk csendben lenni – suttogta Caro. – A víz messzire viszi a hangokat.

Gyalog indultak el a kikötőbe vezető meredek, köves úton, és csendben elrejtöztek az utolsó épület mögött, ahonnan leláttak a dombtetőről.

Az alattuk lévő sötét vízen megcsillant a holdfény. Verra hang nélkül lefelé mutatott, Max pedig azonnal megértette, mire gondol. A lehorgonyzott hajók miriádjai között csupán egyetlen kis, kétárbocos szkúnernek égtek lámpák a fedélzetén. A fény egy pillanatra egy vitorlavászonra esett, amit éppen most bontottak ki.

– Úgy tűnik, beigazolódott a gyanútok – mormolta Verra zordan. – Most húzzák fel a vitorlát.

Max csendben visszahúzódott az árnyékba, a többiek pedig követték.

– Tehát ahhoz, hogy elfogjuk a kémeket – mormolta –, a hajójukat kell követnünk.

– Még hozzá észrevétlenül – tette hozzá halkan Caro.

– Ha egy kis könnyű bárkával megyünk, valószínűleg nem látnak meg – szolt Santos Verra.

– Tudok evezni – ajánlkozott John Yates. – És én akarom felelősségre vonni Danielle-t.

Verra bólintott.

– Mi többiek felmegyünk a hajóra, Yates pedig a bárkán marad. Amint tiszta a levegő, Yates is feljöhet a fedélzetre.

– És azután? – kérdezte Max.

– Azután letartóztatjuk Newhaméket – mondta mogorván John –, a Korona nevében.

– Sir Gawain rendelkezik ilyen felhatalmazással?

– Teljes felhatalmazással rendelkezik mindenre és mindenkire ezeken a vizeken. Most Caro szólalt meg.

– Bizonyítékot kell találnunk ellenük – főként azt a listát, melyet Danielle állított össze. Ez elegendő lesz ahhoz, hogy meggyőzzük Sir Gawaint a bűnösségükről.

– Igen – helyeselt Yates. – Aztán pedig a kastélyba visszük őket, és Sir Gawain eldöntheti, mit tegyünk velük. – Maxhez fordult. – Uram, vegye át a parancsnokságot és irányítsa a csapatunkat.

Max felvonta szemöldökét, vitára számítva, de a többiek is egyöntetűen elfogadták.

– Rendben. Milyen ellenállásra kell számítanunk?

– Ismerem a szkúner kapitányát – szólalt meg Biddick. – Nem szívesen bocsátkozik harcba.

– De Newhamék valószínűleg igen – szólott közbe Caro. Max ránézett.

– Elbír Danielle-lel, Caro?

– Remélem, igen. – A lány hangja rekedt és száraz volt.

– Akkor én vállalom a bátyját, Petert. Biddick, a magáé a hajó kapitánya. Verra, a legénység többi tagját pedig magára bízunk.

Verra szélesen vigyorgott.

– Ezer örömmel vállalom, Señor.

– Indulnunk kellene – mondta Caro a szkúnerre mutatva.

A hajó megmozdult. Csak gyenge szellő fűjt, ez Maxéknek kedvezett, mivel így a szkúner nehezebben tudta kifeszíteni a vitorláit. De máris kifutott a kikötő keskeny bejárata felé, és igyekezett elkerülni az alattomos sziklákat mindkét oldalon.

– Kerít nekünk egy könnyű hajót, Señor Verra?
– kérdezte Max.

Óvatosan leereszkedtek a meredek domboldal kacskaringós ösvényén, amely a kikötőbe vezetett. Max engedte, hogy Verra vezesse a csapatot, és figyelte, ahogy a volt csempész végigpásztázza a rakparthoz kikötött rengeteg hajót és kinéz egy kis bárkát, amely megfelel a céljuknak. Látszott, Caro is pontosan tudja, mi a dolga, mivel csendben és gyorsan segített Verrának elkötni a hajót. Megfogta a kormányrudat, míg a férfiak evezőt ragadtak. John Yates zord elszántsággal vette fel az evezés ritmusát, fogát összeszorította, annyira koncentrált. A bárka hamarosan a sötét vízen siklott, csupán az evezők halk csobbanása hallatszott.

Max intésére lassítottak, amikor célpontjuk mellé értek. Egy csáklya horga lendült át a part mellett haladó szkúner korlátján, a tat közelében, hogy a kötelén felmászhasanak a fedélzetre.

Verra ment elől, könnyedén felkapaszkodott, majd megállt, átlesett a korláton, és jelezte, tiszta a levegő. Ezután átlendült a korlát szélén és eltűnt.

Max volt a következő, csendben ért földet a fedélzeten, majd előresietett, és lekuporodott néhány hordó mögé, melyek a főárbc mellé voltak erősítve. Newhaméknek színét sem látta, csupán néhány tengerészt, akik a vitorlával foglalatoskodtak. A kormánykeréknél álló férfi, aki spanyolul ordította parancsait, minden kétséget kizáróan a hajó kapitánya volt.

Max azon tűnődött, vajon Caro fel tud-e kapaszkodni a kötélén, ám a lány szinte abban a pillanatban jelent meg, bebizonyítva, hogy valóban nőknek szokatlan kiképzéseken vett részt. Nemsokára követte őt Biddick kapitány. Yates, a tervnek megfelelően a bárkán maradt, amíg le nem dobtak neki egy kötélletrát. Amint ő is a fedélzetre ért, Max intett, hogy kezdődik a tánc.

Átvágott a fedélzeten és pisztolya csövét a kapitány tarkójához nyomta.

– Senor, legyen szíves adja át nekem a hajót és eresse le a vitorlákat. Sir Gawain Olwen szeretné kikérdezni az utasait.

A kapitány egy ijedt morgáson kívül egy szóval sem tiltakozott: azonnal engedelmeskedett. A legénysége is gyorsan követte példáját, és harc nélkül megadták magukat.

Max Biddickre hagyta a spanyol kapitány őrzését, és Caróhoz sietett, aki a fedélzeti lejárónál várakozott. Majd mindketten lemásztak a létrán, hogy megkeressék Newhaméket.

Danielle-t és a bátyját az első kabinban találták, egy kisasztalnál ültek és borozgattak. Talán ünnepelnek, vélte Max. A nő önelégült arckifejezése hirtelen riadttá vált, amikor felpillantva észrevette, hogy Caro mindkét pisztolya rászegeződik.

Peter hirtelen talpra ugrott, mintha menekülni készülné, de a mellkasára irányuló pisztoly – mely Max kezében volt – szemmel láthatóan jobb

belátásra bírta. Feltette a kezét és visszarogyott a székébe.

– Mit jelentsen ez? – kérte számon Danielle élesen.

– Azt hiszem, tudod – felelte Caro gúnyos hangon.

Az egyik pisztolyt visszadugta nadrágja derekába, majd elkezdte módszeresen átkutatni a kabint, Danielle utazótáskájával kezdve.

– Ez túlmegy minden határon! – háborodott fel Miss Newham.

Ekkor lépett be John Yates. Két kötél volt a kezében. Az egyikkel összekötötte Danielle kezeit, a nő hangos tiltakozása ellenére. Max látta, hogy a nő arca megrándul, ahogy John szorosra köti a csomót. Úgy tűnt, Yates elégtételt érzett, hogy Danielle az ő könyörületére van bízva, de mindaddig, míg visszafogja dühét és nem bántalmazza foglyaikat, megérdemli, hogy ő kérdezze ki csalárd szerelmesét, határozta el Max.

Ekkor Caro kinyitott egy kezitáskát, amelyet a priccs alól húzott elő. Egy bőrtasak volt benne, mely egy köteg papírt rejtett. Danielle gyanúsan hallgatott, mialatt Caro gondosan átvizsgálta a zsákmányt. Megmutatta a papírokat Yatesnek, aki mogorván bólintott, és dühtől összeszűkülött szemmel nézett az aranybarna hajú szépségre.

Danielle dölyfös magabiztossággal vetette fel az állát.

– Mivel vádoltok? Nem követtem el semmiféle bűncselekményt.

– Bűncselekményt talán nem, de egész idő alatt az orromnál fogva vezettél – szólt keserűen, de higgadtan John.

– Nem értem, mire gondolsz.

Yates megvetéssel nézte.

– Azt hitted, bolondot csinálhatsz belőlem, drágám. De az irat, amit olyan nagy érdeklődéssel böngésztél végig, hamisítvány volt.

A gyönyörű száj kinyílt. De csupán egyetlen pillanatra.

– Kíváncsi voltam – mondta, gyorsan visszanyerve hidegvérét.

– Mit kerestél? Egy névsort?

Danielle makacsul hallgatott.

– Ki a megbízód?

– Nincs mondanivalóm számodra.

– Akkor majd Sir Gawainnek fogsz vallomást tenni. Meglátjuk, mennyire találsz majd kényelmesnek a börtöncellát. Hosszú fogság vár ott rád, amíg nem adod ki a megbízód nevét.

– Nem tarthattok fogva akaratom ellenére!

– Nem szívesen mondok ellent egy hölgynek, de egészen biztos, hogy tévedsz – világosította fel John.

– Petíciót nyújtok be a sziget alkormányzójának.

– Felejtsd el. Rájössz majd, hogy Cyrene-en Sir Gawain szava a törvény, és hogy a kormányzó is az ő kívánságaihoz alkalmazkodik. Azt is tudnod kell, hogy ha nem vagy hajlandó együttműködni, Sir Gawain átszállíthat az ausztráliai

fegyenctelepre. A többi elítélttel töltött néhány hónapnyi börtönélet után, azt hiszem, alig várod majd, hogy vallomást tehess. – Danielle tekintete egyre rémültebb lett a fenyegetés hatására, majd lesütötte a szemét. John még egyszer ellenőrizte a kötélén a csomókat, ezután a lány bátyjához lépett, aki egész idő alatt csendben ült. Ám amikor Yates össze akarta kötni a kezét, a férfi felugrott, félrelökte Johnt az útjából, és az ajtó felé rohant. Caro Peter jobb combjára célzott pisztolyával és meg is lőtte volna, ha Max nem kapja el a karját.

– Nincs értelme rálőni. Hadd menjen.

A lány ádáz pillantást vetett Maxre, látszott, hogy nagyon dühös rá, amiért közbelépett.

– Nem juthat messzire.

Maxnek igaza lett. Amikor kituszkolták Danielle-t a kabinból és felvitték a fedélzetre, Peter Newhamet hason fekve találták a korlát mellett. Santos Verra vigyorogva állt felette, csizmájával keményen tartva a férfi hátát.

Biddick kapitány hangulata hasonlóan kedélyes volt, ahogy talpra rántotta Petert.

– Fogtunk magunknak egy hitvány menekülőt.

A kapitány szakértő módon felnyalábolta. Majd lesegítették megkötözött foglyaikat a bárkába, ők is beszálltak, és a partra eveztek velük.

Addigra a hold már a horizont mögé bukott, így a csillagok fényénél várták meg, míg Verra kerít egy kocsit és néhány embert. Betessékelték a testvérpárt, Yates és Biddick ült melléjük örként,

Verra pedig a kocsis szerepét vállalta, és a kastélyhoz hajtatott.

Caro és Max a lovaikon követték őket.

A csillagok gyémántokként fénylettek a fekete bársony égbolton. Minden csendes volt, csak a kocsikerekek zörgése és a lovak patájának dobogása hallatszott.

Carót hirtelen fáradtság fogta el, ehhez azonban megkönnyebbülés is társult, hogy sikerült megakadályozniuk Newhamék szökését. Megkönnyebbülése azonban nem tartott sokáig, mert Max kérdezősködni kezdett.

– Sokáig tartja majd őket fogva Sir Gawain?

– Addig, amíg ki nem derül, mit kerestek, és ki bérelte fel őket.

– Ausztráliába viteti őket?

– Talán nem, bár Sir Gawain valószínűleg ezt fogja beígérni fenyegetésként.

– Nem állíthatjátok őket bíróság elé kémkedésért.

– Így van – felelte Caro. – Nem akarjuk, hogy a tárgyalással nyilvánosságra kerüljön az ügy.

– Inkább titokban tartjátok.

A mondat furcsa hangsúlyától Caro kényelmetlenül fészkelődni kezdett a nyeregben.

– Biztosan megérted, miért nem akarjuk nagydobra verni a tevékenységünket. És Sir Gawain valószínűleg nem fogja megbüntetni Danielle-t és a bátyját. Inkább elengedi őket és hagyja, hogy visszatérjenek Angliába. Ha így tesz, megbíz majd valakit, hogy kövesse őket. De

riasztja majd az angliai ügynökeinket, és most, hogy már tudunk a dologról, mi is résen leszünk.

– Mondd el, pontosan kik azok az Őrzők – szólalt meg Max hosszú hallgatás után.

Caro szívverése akadozni kezdett.

– Ez csak egy név, amit a külügyminisztériumi ügynökeinknek adtunk.

Abból, ahogyan Max az arcát fürkészte a sötétben, Caro arra következtetett, nem biztos, hogy elfogadta a magyarázatot. És a következő mondatok sem nyugtatták meg.

– A csapat rendkívül jól szervezettnek látszik. És Sir Gawainnek rengeteg forrás áll rendelkezésére. Te is tagja vagy a Külügyminisztérium csapatának?

– Természetesen – örült meg Caro, hogy ez legalább nem hazugság.

– Meglepőnek találom, hogy a Külügyminisztérium egy külön csoportot hozott létre egy kicsi, földközítengeri szigeten.

– Ha jól tudom, már elmondtam, miért. Európához való közelségünk kedvező a kormányügyek szempontjából, bár elszigeteltségünk időnként hátrányos lehet.

– De van még több dolog is, amit nem fedtél fel előttem?

– Erről Sir Gawaint kérdezd meg – tért ki a válasz elől Caro.

– Ő elmondja, ha megkérdezem?

– Pozíciót ajánlott fel neked nálunk. Ha úgy döntesz, hogy elfogadod, biztos vagyok benne, Sir Gawain mindent elmond majd, amit tudni akarsz.

– Előtte viszont nem.

– Azt hiszem.

Caro azt kívánta, bárcsak enyhíthetné Max gyanúját, de nem beszélhetett neki az Őrzőkről Sir Gawain engedélye nélkül. Ám a lehetőségen érdemes volt elgondolkodni. Max ma éjszakai cselekedetei csak igazolták a lány egyre erősödő meggyőződését, hogy a férfi született „védelmező”, és ragyogó Őrző válna belőle.

Ha megtudhatná a rend igaz történetét és célját, ha látná a vonzerejét és a fontosságát annak, amit tesznek, talán szívesebben csatlakozna hozzájuk.

– Mindenképpen megbeszélem Sir Gawainnel – mondta Caro. – Lehet, hogy a te esetedben kivételt tesz, tekintve, hogy eddig is már rengeteget segítettél nekünk.

Csaknem egy óra múlva sikerült Carónak négyszemközt szót váltania Sir Gawainnel. A Newham testvéreket a báró kastélyába vitték és hosszasan kifaggatták őket. Ezt követően Caro félrevonta a bárót és egy meggyőző érvet hozott fel.

Megkönnyebbülésére Sir Gawain átkísérte a lányt a szalonba, ahol Max várakozott.

– Mr. Leighton, szeretném kifejezni köszönetemet nagylelkű szolgálatáért – mondta Sir Gawain, amint Max felállt a kanapéről. – Miss Newham és a bátyja komoly kárt okozhatott volna a szervezetünknek. Küldetéseink sikeres

teljesítéséhez elengedhetetlen a titoktartás, és nagy veszélyt jelent, ha tagjaink neve nyilvánosságra kerül; arról nem is szólva, hogy ily módon az ügynökeink megtorlások potenciális célpontjaivá válhatnak.

– Miss Newham elárulta a megbízója nevét?

– Igen. Azt állítja, egy angol férfi az. Még tisztázásra vár, igaz-e a vallomása, de az angliai ügynökeink megvizsgálják az ügyet, úgyhogy mi megtehetjük a szükséges lépéseket a védelmünk érdekében. Amíg azonban nem bizonyosodik be, hogy Newhamék a továbbiakban nem jelentenek veszélyt számunkra, házi őrizetben maradnak Cyrene szigetén.

Kis szünet után folytatta.

– Caro meggyőződött, hogy ön kiérdemel egy, az eddig adottaknál bővebb magyarázatot. És ha azt reméljük, meg tudjuk győzni önt, hogy lépjen a sorainkba, itt az ideje, hogy megtudja, mi a célunk. Caro, elvállalod ezt a megtisztelő feladatot?

– Igen, természetesen – mondta azonnal a lány.

Max nem kis örömet érzett ki a válaszból, miközben Sir Gawain hangja továbbra is komoly maradt.

– Bízom benne, megérti majd, miért kell önt megesketnünk a titoktartásra, Mr. Leighton. Egy szent titkot fedünk most fel ön előtt. Beszélünk majd, ha visszatér.

Max bólintott és meglepődött a báró rejtélyes kijelentésén, de hajlandó volt együttműködni vele.

Kikísérte Carót a szobából, legyűrve kíváncsiságát, mialatt a lány a kastély lépcsőházába vezette őt, majd le, a pincebörtön mélyébe.

Egy hatalmas kulccsal kinyitott egy erős tölgyfaajtót, és betessékelte Maxet egy sötét, dohos raktárhelyiségbe. Meggyújtott egy lámpát, kinyitott egy még masszívabb ajtót, és határozottan becsukta maguk mögött, majd átvezette a férfit egy enyhén lejtő, széles átjárón.

A levegő dohszagú és hűvös volt, s a tengervíz sója is érződött benne. Jó néhány perccel később az átjáró egy barlangba torkollott, amelynek az alját sötét, hullámozó víz fedte.

– Egy föld alatti tó? – kérdezte Max.

– Igen – mondta Caro, és odalépett a rövid fadokkhoz kikötött három csónak közül az elsőhöz. – Több, egymásból átjárható alagút van itt, melyek számos tengeri barlangot kötnek össze.

Max körülnézett, szemrevételezte a barlangot. A kőről visszaverődő lámpafényben különös formájú, a barlang falához tapadt lerakódásokat és kinövéseket vett észre, melyek ásványoktól csillogtak. A mennyezetről pedig kísérteties, jégcsapszerű képződmények lógtak. A sok-sok évezred során beszivárgott esővíz és a források hozták létre mindezt, gondolta Max, miközben több helyen is nedvesség folyt le a falakon.

A falakban lévő fekete nyílások minden bizonnyal a Caro által említett alagutak – keskeny

átjárók, melyek különféle irányokba vezetnek, összekötve a barlangok labirintusát.

Caro a csónak orrára erősítette a lámpát, majd megvárta, míg Max beszáll, és ő is követte.

– Sajnálom – mentegetőzött –, de be kell kötnöm a szemed.

– Valóban szükség van ekkora elővigyázatosságra?

– Rövidesen te is megérted majd, ígérem. De mielőtt elindulnánk, meg kell esküdnöd a becsületedre, hogy soha, semmikor nem beszélsz arról, amit látni fogsz.

A lány arckifejezése rendkívül komoly volt.

– Esküszöm – szölt a férfi ünnepélyesen, és engedte, hogy Caro bekösse a szemét.

Caro hosszú ideig evezett, miközben Max türelmesen, vakon üldögélt a csónakban. Végül megálltak és a lány letette az evezőket. A levegő frissebb lett, és a hely tompán visszhangzott. Max hallotta, ahogyan a víz lágyan a sziklafalaknak csapódik, s közben behallatszott a sziget partjait mosó távoli hullámok halk moraja is.

– Most már leveheted a kendőt – szólalt meg Caro.

Max azonnal engedelmeskedett. Hatalmas tavon lebegtek, egy nagy, természetes barlang közepén. Az olajlámpa fénye alig hatolt át a katedrális méretű, boltozatos üreg sötétjén.

Pulzusa felgyorsult a pompás látványtól. Fantasztikus formák és alakok vették körül őket. Hatalmas oszlopok és boltívek emelkedtek ki a

tóból és összeolvadtak a magas, kanyargós mennyezet félhomályában elenyésző cseppkövekkel.

A hihetetlen alakzatok még a gyér fényben is színesen csillámlottak, az átlátszótól a teljesen kristályos fehérig, és a finom, vörös és sárga árnyalatokkal tarkított szürkéig.

– Lenyűgöző – mormolta Max áhítattal.

– Még nem értünk célhoz.

Caro újra felvette az evezőket, és a barlang távoli oldala felé irányította a csónakot. Ez a rész csipkézett volt, árnyékos résekkel és beugrókkal.

A tó vize fekete szaténként fodrozódott, de Max tekintete az őket körülvevő mesés látványra tapadt, ahogy az arany lámpafény sejtelmes táncot lejtett a falakon.

Egy idő után észrevette, hogy Caro határozottan az egyik nyílás felé tart, mert egy halvány fénysugarat látott meg a távolban. A kanyargós átjáró még éppen elég széles volt ahhoz, hogy a csónakjuk átférjen rajta. A távoli végén a fény egyre erősebb lett, de amikor kibukkantak az alagútból, a vakító ragyogás meglepetésként érte Maxet. A fal mentén fáklyák lobogtak, fényesen, akár a nap. Ez jóval kisebb barlang volt, akkora lehetett, mint Caro titkos helye, de olyan csend honolt benne, mint egy kápolnában, vagy egy templomban. És, a templomhoz hasonlóan, egy oltárszerű építmény volt benne. A víz a sziklaperemnél ért véget. Mintegy húsz lábbal távolabb egy durván kivésott, rövid lépcsősor

vezetett egy aranyból és ezüsből készült, tökéletesen megmunkált oltárhoz. Egy masszív kard állt rajta keretbe foglalva – pompás, acélpengéjű fegyver, melynek arany markolatát ékkövek borították. Maxnek elállt a lélegzete. A fény megcsillant az értékes köveken, de nem csupán a gazdag díszítés bűvölte el a férfit. A kardnak rendkívül erőteljes, sőt talán misztikus aurája volt.

– Erre gondolt Sir Gawain, amikor a szent titkot említette – szólalt meg végül.

– Igen.

Caro a peremhez kötötte a csónakot és kimászott, majd félreállt, hogy Maxet előreengedje. Leighton lassan lépdelt felfelé, hogy közelebbről megszemlélje a kardot.

Egy pillanatra eltűnt a világ, ahogy a fáklyafény lobogott és világított körülöttük. Maxet magával ragadta a különös élmény. A nyugalom és békesség érzése, mely ugyanakkor tele van energiával.

– Istenem – mormolta.

– Ugye te is érzed? – szólt Caro.

– Mi ez a hely... és ez a fegyver?

– Ez egy élő legenda.

– Legenda?

– Mit tudsz Artúr királyról?

– A mítoszbeli Malory Artúrról és Miltonról?

– Nem mítosz, Max. Abszolút valóságos személy. És ez volt a kardja, az Excalibur.

Max elbűvölve, szédülten nézett körül a barlangban, majd tekintete visszatért a kardra.

– Hogy került ez ide?

– Hosszú történet. Talán jobb, ha leülünk.

Az oltár mindkét oldalán gránitlapokból formált természetes kőpadok álltak. Caro a jobb oldalon lévő egyik padhoz vezette Maxet, ahonnan ráláthatott a kardra, miközben hallgatta a történetet.

– A legenda szerint az Excaliburt egy varázsló készítette Avalon szigetén, és a Tó Úrnője adta Artúr királynak.

– Emlékszem, azt olvastam – jegyezte meg Max –, hogy a kard eltűnt. És amikor Artúr haldoklott, az egyik lovagjával visszaküldte az Úrnőnek.

– Igen. Megparancsolta Sir Bedivere-nek, hogy dobja a kardot a vízbe.

– De előkerült a kard?

– Igen. És Artúr száműzött lovagjai és követői hozták ide, akik közé az első Sir Gawain is tartozott.

Max a homlokát ráncolva fürkészte Caro arcát. Teljesen komolyan beszél, döbönt rá.

– Sir Gawainról azt tartották, ő volt Artúr király legjobb és leghűségesebb lovagja, de az elbeszélések szerint megölték.

– Súlyosan megsebesült, de nem halt meg. Ide jött a szigetünkre gyógyulni. Cyrene már akkor is a számkivetettek menedékhelye volt – folytatta halkán Caro. – Sir Gawain és vagy húsz más lovag, akik Artúr király kerekasztalánál ültek

egykor, itt telepedtek le, s igen nemes szándékot forgattak a fejükben. Saját keresztes hadjáratot akartak szervezni.

A lány hangja még halkabb lett.

– Egy rendet alapítottak, Max. A Kard Őrzőinek rendjét. Azzal a szándékkal, hogy továbbviszik Artúr nemes eszményeit – küzdenek az igazságért, és képességeiket a jó szolgálatába állítják. A védelmezők titkos társaságát hozták létre.

Max teste lúdbőrös lett, ahogy maga elé képzelte a Caro által leírt képet. Egy jó ideig habozott, mire megszólalt.

– Ha egyáltalán van valami igazság ebben a mesében, akkor mindez már több mint ezer éve történt. Azt mondod, hogy a kard egész idő alatt itt volt?

– A mórok uralkodása és Cyrene ezt követő, spanyol fennhatósága alatt elrejtették. De valóban pontosan itt volt.

– És az Őrzők?

– Történelmünknek abban a sötét szakaszában a rendet csaknem elfelejtették, de Anglia polgárháborúi során újraéledt.

– Miért?

– Kezdetben azért, hogy segítse a Cromwell által üldözött királypártiakat. Az Őrzők számtalan áldozatnak segítettek az Újvilágba menekülni, és rengeteg számkivetettnek adtak menedéket itt, Cyrene-en. Amikor azonban véget értek a háborúk, úgy látták, folytatniuk kell tevékenységüket az ügyük érdekében. Valakinek

meg kell védenie a kiszolgáltatottakat, a gyámoltalanokat, az igazságtalanul elnyomottakat. Így aztán elintézték, hogy Cyrene állandó brit tulajdonba kerüljön. Az Őrzők voltak tulajdonképpen felelősek Angliának a sziget védelméért, az utrechti békeszerződés értelmében.

Max összevonta szemöldökét, és próbálta megemésztetni mindazt, amiről Caro beszélt.

– És a külügyminisztériumi kapcsolat?

– Az jóval később jött létre. Csak pár évtizede tették hivatalossá az Őrzők státuszát a brit kormányval, és attól kezdve lett a rend a Külügyminisztérium titkos csoportja. Azóta az Őrzőket vették és veszik igénybe, ha bármilyen komoly kihívással kell megbirkózni, különösen a francia forradalomban és a Napóleon elleni harcokban. Számptalan arisztokratát mentettek meg a guillotine-tól; ami azt illeti, akkoriban apám volt az egyik fő vezetőjük. Már több éve, hogy megölték egy misszió során, amikor az egyik ügynökünket megmentette Napóleon öldöklő katonáitól.

Caro hangja suttogássá halkult.

– Éppen ezért senki sem tudhatta az igazságot apám haláláról, sem az életéről.

– Miért kellett ennyire titokban tartani?

– Mert a hatékonyságunk rendkívül meggyengült volna, ha nyilvánosságra kerül a létezésünk. Ezért keményen dolgoztunk azon, hogy tevékenységünket szigorúan titokban tartsuk.

– És most Sir Gawain működteti a rendet? Gondolom, ő az egykori Sir Gawain leszármazottja.

– Igen –felelte Caro mindkét kérdésre. –Az Őrzők vezetőinek szerepét az eredeti lovagok a leszármazottaiknak adták tovább. A mi Sir Gawainunk a felelős a mostani rendért –ő dönti el, milyen missziókat vállaljunk és mely ügynökeinket küldjük ki.

– Honnan tudja, mikor indokolt egy-egy küldetés?

– Van, hogy a brit kormánytól érkezik segítségkérés. Vagy Európa-szerte számos országból, magánemberektől. A tagjaink folyamatosan figyelnek, milyen módon léphetnek közbe. Sir Gawain minden esetben mérlegeli, megéri-e az ügy a kockázatot.

Max most először mosolyodott el, amióta a barlangba lépett. –Úgy vettem észre, hogy a barátaid egyáltalán nem félnek a veszélyektől. Az első benyomásom az volt, hogy ez vakmerő kalandorok, lázadók bandája.

– Az igaz, hogy nem törődünk a veszéllyel. Mindenképpen nagyra értékeljük a bátorságot. És nem mindig tartjuk be a szabályokat. De legalább így esélyt is akarunk a sikerre. Őzökként felesküdtünk rá, hogy védelmet nyújtunk, de semmiképpen nem kívánunk mártírok lenni. Botorság lenne minden ügy mellett kiállnunk, legyen az bármilyen igazságos vagy értékes, ha az

életünkbe kerül. A rendünk hamarosan kihal, ha mindannyiunkat megölnék.

Erre a megjegyzésre Max eltöprengett, vajon kik tartoznak az Őrzők közé.

– Hány tagja van a rendnek?

– Körülbelül egy tucat aktív tag a szigeten él, de több mint ötvenen vannak szerte Angliában és Európában, a társaság és a kormány legmagasabb szintjein. Még néhány amerikai tagunk is van. És két francia tiszt, akik kettős ügynökök Napóleon seregében – és akik, a jelentések meghamisításával, az utóbbi két évtizedben segítettek megakadályozni, hogy a franciák megpróbálják elfoglalni Cyrene-t. A hagyomány szerint mindegyik uralkodócsalád minden generációjából egy fiú szolgálja a rendet, de újabban a lányok is. És a tagjaink különféle háttérrel rendelkeznek – száműzöttek, kalandorok, üldözöttek. Néha prominens családok is ideküldik rossz hírű fiaikat, hogy megjavuljanak.

Maxnek egy gondolat villant az agyába.

– Mint Christopher Thorne-t?

– Pontosan – mosolyodott el Caro. – Egy különösen gyalázatos epizód után, amely még Thorne egyetemista korában történt, hercegi apja akkora haragra gerjedt, hogy megkérte Sir Gawaint, regulázza meg Thorne-t.

– Ha jól sejtem, valamelyest sikerült neki?

– Többé-kevésbé. Thorne az egyik legjobb ügynökünk.

– És Alex Ryder?

– Ryder sokat próbált zsoldos katona, aki már sok évvel ezelőtt bizonyította rátermettségét. Senki sem tud nála hatékonyabban dolgozni a sötétben.

– Mi a helyzet Santos Verrával?

– Ő egy különlegesen dörzsölt csempész volt, aki néhányszor felbecsülhetetlen segítséget nyújtott az Őrzőknek, így meghívtuk, hogy álljon közénk.

Max csodálkozva csóválta a fejét.

– Azt mondd, hogy nők is szolgálhatnak a rendben, nem csak férfiak. Belőled is így lett Őrző?

– Igen. Apám halála után átvettem a helyét. A néhány női tagból én vagyok az egyik.

– Láttam, hogy gond nélkül fel tudtál kapaszkodni a szkúner fedélzetére ma éjjel.

– Mert az életem során sokszor gyakoroltam. Miután apámnak nem volt fiúgyermek, aki továbbvihette volna a munkáját, igyekezett felkészíteni a feladatra.

– Hatalmas vállalkozásnak tűnik, nem beszélve a költségekről.

– A missziók gyakran valóban költségesek. Gyors hajókra, lovakra, fegyverekre van szükségünk, pénzre a megvesztegetésekhez és a váltságdíjakhoz, időnként helyi vezetőket és zsoldos katonákat is felfogadunk. De a rend anyagilag jól el van látva. Számos forrásból származik a bevételünk. Egy elsüllyedt spanyol gályán talált aranykincsből. A brit kormánytól. Szolgáltatásaink hálás kedvezményezettjeitől; akik megengedhetik maguknak, általában jutalmat

ajánlanak fel. És néha magánadományokat is kapunk jómódú polgároktól, akik csupán hallanak a hőstetteinkről, és támogatni akarják az ügyünket. Európában néhány helyen legendák szövődtek a titkos szervezetünkről.

Max felállt a kőpadról és odalépett, hogy ismét megvizsgálja a kardot. Maga a fegyver, ha nem is volt varázserejű, mindenképpen tiszteletet ébresztett. És valamiféle túlvilági érzést keltett az emberben. Még ha a kard mitikus teremtéséről szóló mesék nem is igazak, elmélkedett Max, egy ilyen relikvia egyesítette Artúr megmaradt lovagjait, és egy jó ügy szolgálatába állította őket. Sir Gawain szent titoknak nevezte. Az eredeti lovagok leszármazottjaként őt bízhatták meg, hogy gondoskodjék az Excalibur biztonságos megőrzéséről. Vagy talán a kard maga némi védelmet nyújtott az őrzőinek. Max emlékezett rá, hogy Caro számos furcsa eseményt említett a sziget történelméből. – Egyszer azt mesélted, hogy a Cyrene-re betörő mórokat egy nagy vihar térítette el szándékuktól, a franciák támadását pedig a köd hiúsította meg. A legendák szerint szerepet játszhatott ezekben az eseményekben a kard?

– Szeretjük ezt hinni. Mióta idehozták az Excaliburt, a sziget legyőzhetetlen.

Max nem tudott ellenállni a kísértésnek, ujja hegyét végigfuttatta a kövekkel kirakott markolaton. A rubintok visszaverték a fáklyalángok ragyogását, de úgy tűnt, mintha

saját tüzükben égnének. – Ha jól sejtem, ezt a kardot nem mutatjátok meg akárkinek.

– Nem. Csak az Őrzők rendje felesküdtött tagjainak, akik átesnek a beavatási szertartásunkon. De tudtuk, hogy aligha csatlakozol hozzánk, amíg nem vagy tisztában tevékenységünk horderejével.

Elérte a célját, gondolta Max, mivel most már világosan látta tevékenységük lényegét.

Amiről korábban azt hitte, egyszerűen a Külügyminisztérium egy csoportja, sokkal nagyobb jelentőséggel bír: bátor férfiak és nők titkos társasága, akik elkötelezettek egy hősies küldetés iránt, és a becsületükre esküdtek meg, hogy megvédik a nemes eszméket.

Gyanította, hogy a szigetnek vannak titkai. De ez, amit látott, a legmerészebb elképzeléseit is túlszárnyalta.

– Max. – szólalt meg Caro. – Azt akarjuk, hogy csatlakozz hozzánk.

A férfi elfordult a kardtól, kezével végigszántott a haján. Bármilyen különleges is a rend célja, korántsem volt biztos benne, hogy el akarja kötelezni magát egy olyan jövő iránt, amely a legrosszabb rémálmaid hozná vissza.

– Nem kell most rögtön válaszolnom, ugye?

– Nem. Tudjuk, hogy ez nem egyszerű és nem könnyű döntés.

– Mondhatom, tényleg nem – bólintott Max.
– Azt kéred tőlem, teljes mértékben azonosuljak az ügyetekkel. Szenteljem az életemet az Őrzőknek.

– Nem az életedet. Csupán néhány évet. Tudnod kell, hogy a szigetünkön letelepedni szándékozó, újonnan érkező nemesembereknek bizonyos feltételeket kell teljesíteniük. Azok kivételével, akiknek menedéket adunk, minden más, nemes szívű kívülállónak legalább öt év szolgálatra kell elköteleznie magát. A sziget kiváltságlevele ezt így kívánja meg.

– És ki érvényesíti a kiváltságlevélben foglaltakat? Sir Gawain?

– Igen. Ő itt élet és halál ura az összes cyrene-i lakos számára. A kiváltságlevél ruházza rá ezt a felelősséget.

– És tiszta szívvel halálra ítéli azt, aki nem hajlandó csatlakozni?

– Nem. De bárkit elűzhet Cyrene-ről, elhurcoltathatja láncra fűzve, elkobozhatja a teljes vagyonát.

– Tehát, ha úgy döntök, itt maradok, kötelező csatlakoznom a rendetekhez?

– Igen. De a tagjaink elhivatottságból szolgálnak az Őrzők rendjében. És azt mondtad, valamilyen fontos életcélra vágysz.

– Az már régen volt. Még a háború előtt.

A lány hallgatott.

– Megtisztelő, hogy ennyire biztok bennem – mondta végül Max. – De időre van szükségem, hogy egy ilyen nagy jelentőségű dologban döntést hozzak. Hadd legyünk túl először a berber misszión.

– Természetesen. – Caro nagy nehezen legyűrte késztetését, hogy tovább érveljen. Max legalább nem utasította el azonnal, mint ahogyan számított rá. Ám mégsem fűzött nagy reményeket hozzá, hogy a férfi elfogadja az ajánlatot. A múltjának ismeretében pedig sejtette, milyen erőfeszítést jelenthet Maxnek az is, hogy részt vesz az Isabella kiszabadítására szervezett akcióban. Max elveszett harcos volt. Egy kóbor lovag, aki érzelmi száműzetésre ítélte magát. Caro a szíve mélyén érezte, hogy a férfi ide tartozik, az Őrzőkhöz, ám egészen más dolog volt, amire a lány vágyott, és az, amit Max magában hordozott, amivel együtt kellett élnie. Ahhoz ugyanis, hogy Max a magáénak érezze az Őrzők ügyét, először meg kell szabadulnia a démonjaitól. És Caro nem volt biztos abban, hogy ez valaha is megtörténik. Akár így lesz, akár úgy, a férfinak magának kell döntenie a jövőjéről. Ő nem gyakorolhat nyomást rá.

Caro csak reménykedett, hogy végül Max önszántából kíván csatlakozni.

Két nappal később Max megállította lovát az Olwen-kastély előtt, és friss szemmel méregette a masszív erődítményt. A kastély napfényben fürdött, aranylón ragyogott, szinte légiesnek tűnt.

A képzelete azonban megtéveszthette, ismerte el. Miután meghallgatta az Őrzők érdekfeszítő történetét és megnézte az általuk védett legendás kardot, hajlamosabb volt elhinni, hogy az egész sziget különleges varázserővel bír.

Arról azonban tökéletesen meg volt győződve, hogy Caro valóban különleges varázserővel bír.

Korábban is csodálta őt azért, ahogyan leküzdötte a hátrányokat, szembeszállt a kihívásokkal, és megpróbált beférkőzni az orvoslás férfiakkal fenntartott területére. Most, hogy már tudott az Őrzőkről, csodálata csak fokozódott.

Azóta az éjszaka óta nem látta Carót. Úgy volt, hogy tegnap találkoznak a lány titkos helyén, de Caro üzent, hogy dr. Allenby megbetegedett – a hideg rázza és láza van –, és a következő néhány napban neki kell körbelátogatnia a betegeit.

Max mégis számított rá, hogy a lány is részt vesz az aznap délutáni megbeszélésen, melynek során kidolgoznak egy előzetes támadási tervet Lady Isabella megmentésére.

Caro már Sir Gawain dolgozószobájában várakozott, John Yates és Alex Ryder társaságában. Kissé megviseltnek látszik, vélte Max, mintha nehezebbre esne már dr. Allenby betegeinek ellátása. De a lány halvány mosolya jelezte, örül, hogy újra látja őt.

Mire a terem megtelt az Őrzőkkel, Caro mosolya lehervadt, arckifejezése feszült és elszánt lett. Max látta rajta, hogy sürgős tettvágya egy szemernyit sem lankadt.

Sir Gawain bemutatásokkal nyitotta meg a megbeszélést. Santos Verrán és Biddick kapitányon kívül egy fél tucat ember volt még jelen. Max megismerkedett mindegyikük egyéni képességeivel, majd átvette a megbeszélés vezetését.

– Pillanatnyilag feltételezzük, hogy Lady Isabellát a törzsfőnök erődjében tartják fogva – vágott a dolgok közepébe. – Elsődleges célunk, hogy valahogyan bejussunk az erődbe. A második, hogy Lady Isabellát épségben kiszabadítsuk és megszöktessük a barbár partokról. A taktika kidolgozásához szeretném, ha három alapelvet követnénk. A terv legyen a lehető legegyszerűbb. Ha az eredeti tervünk kudarcot vall, legyünk felkészülve, hogy gyorsan megváltoztassuk a végrehajtását. És olyan körülmények között tervezzük meg a visszavonulásunkat is, mint ahogyan a behatolásunkat. Mielőtt még hozzáfognánk a terv elkészítéséhez, tisztában kell lennünk az előttünk álló kihívásokkal.

Az asztal köré gyűltek, és mindannyian az Algériai Királyság térképe fölé hajoltak.

Az egyik férfi, aki ismerte az országot, elmondta, milyen nehéz a terep Algir délkeleti részén. Két fárasztó nap a sivatagon keresztül, majd át kell kelniük jó néhány, embert próbáló hegyi úton, míg eléri a berber törzsfőnök erődjét. Ezenkívül az expedíciójukat tovább nehezítik a furcsa ország ismeretlen szokásai és kultúrája. És a berbereket tartják a barbár partok legádázabb harcosainak.

– Öngyilkossággal érne fel, ha nyíltan megrohamoznánk az erődöt – mondta végül Max –, tehát valamilyen ürügyet kell találnunk, hogy bejuthassunk.

– Nem lenne jobb – kérdezte Yates –, ha egyszerűen felajánlanánk, hogy megvásároljuk Lady Isabellát a fogvatartójától?

Sir Gawain megrázta a fejét.

– Nem kockáztathatjuk, hogy kiderüljön, mi a szándékunk. Ha a törzsfőnök nem hajlandó eladni Lady Isabellát, a kiszabadítása még veszélyesebbé válik, mivel már tudják, mi a célunk, és résen lesznek. – Tekintetét Max felé fordította. – Ön mit javasol, Mr. Leighton?

– Hogy megvesztegetés útján jussunk be az erődbe.

– Vajon mivel lehet rávenni egy berber harcost, hogy lankadjon a figyelme és beengedjen minket az erődbe? – kérdezte Caro.

– Fegyverekkel – vágta rá Ryder. – Leginkább puskákkal. Nincs olyan berber harcos, aki ne

fizetne egy kisebb vagyont, hogy a kezébe kaparintsa a legújabb típusú karabélyt.

– Tehát oda kell küldenünk valakit, aki puskákat árul – gondolkodott hangosan Yates.

– De kit? Hawkhurstöt?

Ryder erre a kérdésre is kész volt a válasszal.

– Nem őt. Hawkot túl jól ismerik a barbár partokon, és komplikációk lehetnek, amikor legközelebb visszatér. Egy ismeretlen ember kell.

– Én önként jelentkezem – szölt Max.

– Akkor hihető ürügyet kell kitalálnia, miért akar találkozni a törzsfőnökkel.

– Legyek vadász? Eljátszhatnám, hogy sportból a legveszélyesebb zsákmányt akarom levadászni.

– Oroszlánokat?

A berberszakértő bólintott.

– A barbár partok hegyvidéke elsőrangú oroszlánvadász- terület.

– És mi történik, miután bebocsátást nyert az erődbe? – kérdezte Yates. – Férfiként soha nem juthat be a sejk háremébe.

– Én viszont igen – szölt Caro. – Én fogom megkeresni Isabellát, és eldönteni, hogyan csempészhetjük ki. Max a lányra nézett, majd vonakodva bólintott. Vizolygott a gondolattól, hogy Caro az életét kockáztatja, de mindannyiuk közül csak ő tud besurranni egy hárembe.

– Velem jön, mint a rabszolgám.

– A rabszolgája? – szökött magasba a lány szemöldöke.

– Így hihetőbb a dolog, és indokolja a maga jelenlétét. Mi másért lenne egy sportember kíséretében egy nő? Természetesen először leckéket kell vennie, hogyan viselkedik egy rabszolga.

A szürke szemek egy pillanatra felvillantak, aztán lány szája akaratlanul is nevetésre görbült.

– Azt gondolja, akad, aki beveszi ezt a nyilvánvaló színjátékot?

Max rámosolygott.

– Talán. Ha nagyon szorgalmasan gyakorol.

– És nekem milyen szerepet szán? – kérdezte Ryder, félbeszakítva évődésüket.

– Maga lesz felelős a munícióért – felelte Max.

– Szükségünk lesz magára, hogy elterelje az emberek figyelmét, hogy észrevétlenül kijuthassunk az erődből. És szerezen be némi robbanószert, hogy fedezze a visszavonulásunkat, ha üldöznének bennünket.

– Úgy érti, ha csak harc árán tudunk kijutni?

– Igen.

Sir Gawain tekintete megkeményedett.

– Sokkal jobban szeretném, ha a missziót úgy hajtanák végre, hogy ne kelljen megölniük vagy megsebesíteniük ártatlan embereket. A törzsfőnöknek csupán az a bűne, hogy vásárolt egy rabszolgát. Nem szeretném, ha ez az életébe kerülne.

– Én sem – mondta őszintén Max. – Az erődöt valószínűleg gondosan őrzik. Ha valahogyan kiiktathatnánk az öröket.

– Tegyük altatót a borukba – javasolta Verra.

– A berberék nemigen isznak bort – szólt közbe a szakértő –, bár a fügepálinkát kedvelik. Nem annyira vallásosak, mint az arabok, viszont ők is gyakorolják a muzulmán hitet, amely tiltja az alkoholfogyasztást.

– Akkor tegyük altatót az ételükbe.

Sir Gawain Caróhoz fordult.

– Tudsz valami álmosító főzetet kotyvasztani, amely nem okoz tartós károsodást?

– Persze hogy tudok.

– Ha a hadúr lovait is harcképtelenné tennénk – mondta Max –, nem tudnának a nyomunkba eredni.

– Esetleg lehetnék én a lovásza – ajánlkozott Verra. – Így bejuthatok a törzsfőnök istállóiba.

– Igen – helyeselt Ryder. Elgondolkodva összevonta szemöldökét és lassan bólintott. – Ez a terv működhet. Leighton oroszán vadásznak adja ki magát, Caro és Verra pedig szolgaként kísérik el őt.

Yates is bólintott.

– Küldetek egy üzenetet Thorne-nak és megkérem, hogy szerezzen lovakat és sátrakat meg egy megfelelő kíséretet egy jómódú, kalandvágó brit úriember számára.

– Én pedig összeszedem a puskákat és a robbanószerkeket – mondta Ryder.

– Tehát megvan az előzetes tervünk – jelentette ki Max. – A részleteket még finomíthatjuk, amikor Algírban találkozunk Thorne-nal és Hawkkal.

Sir Gawain homlokráncai kisimultak, és beleegyező mosollyal nézett Maxre. Max végignézett az asztal körül ülő embereken, beleegyezésükre, elégedettségükre, sőt, némi lelkesedésre számítva. Caro szemében remény fénylett.

– Akkor ez rendben van – jelentette ki ünnepélyesen Sir Gawain. – Nincs más hátra, mint megbizonyosodni Lady Isabella tartózkodási helyéről, és máris indulhatnak a barbár partokra.

A lenyugvó nap bronzvörös tükörré változtatta a tó felszínét, mialatt Max Caróra várt néhány nappal később. Felvett egy kavicsot a tópartról, a víz közepe felé kacsáztatta, közben figyelte a lángszínű fodrokat.

Halvány mosolyra húzódott az ajka, amikor rádöbbsent, hogy most kavicsokat dobál kés helyett. Ami azt illeti, már jó ideje nem dobálózott Philip késével.

A Caróval töltött boldog, önfeledt napok jótékonyan enyhítették nyugtalanságát, és a titkos barlang kifejezetten gyógyhatásúnak bizonyult számára. Max gyakran visszavonult oda, akár egyedül is, mintha valami rejtélyes erő vonzaná. Minden egyes odalátogatás után egyre jobban enyhült nyomasztó hangulata.

Hosszú idő óta most először volt képes észrevenni az őt körülvevő szépséget. Érezte, hogy a háború sok-sok éve alatt eltompult érzékei kezdenek életre kelni – és csitul lelkében a fájdalom.

Rémálmai is csaknem eltűntek. Csak egyszer fordult elő mostanában, hogy verítékben úszva ébredt és körülzárta a nyomasztó sötétség, de az érzés már nem volt olyan erős, mint korábban. És amikor becsukta a szemét, Caro megfogta a kezét és elvezette őt a csatamezőről. Óriási hálával tartozott a lánynak, amiért unszolta, hogy szálljon szembe démonaival. Valahogyan rávette, hogy nyíltan beszéljen olyan dolgokról, melyeket eddig mélyen magába zárt. Hogy elmesélje rettenetes titkait. A lánynak köszönhetően Max ismét életre kelt. Most jóval nyugodtabb volt, mint az elmúlt évek során bármikor. Még arra is képes volt, hogy visszagondoljon a Philippel átélt kellemes emlékekre.

A kastélybeli megbeszélés óta nem találkozott Caróval. Ez idő alatt igyekezett nem sokat foglalkozni az Őrzőkkel, és a gondolattal, hogy csatlakozzon-e a rendjükhöz.

Nem akart csalódást okozni Carónak, de most még képtelen volt választ adni. Nem tudta rászánni magát erre a hatalmas elkötelezettségre.

Nemes az eszme, hogy küzdjenek a zsarnokság ellen és életüket mentsenek meg. És nem tagadhatta, hogy ösztönösen kész a sárkányokkal is megküzdeni és a gonosszal hadakozni Caro kedvéért. De valószínűleg soha nem lesz képes az Őrzők ügyének szentelni az életét, ahogyan a lány tette.

Látta, milyen szoros bajtársi és baráti kötelék fűzi össze őket. Hasonló ahhoz a testvéri érzéshez,

amelyet a tisztársaival osztott meg, leginkább Philippel. Nem volt biztos abban, hogy képes megnyitni magát újra egy ilyen fájdalomnak. Hogy el tudná-e viselni, ha újra egy ilyen testvéri közösségbe lép, hagyja, hogy közel kerüljön a társaihoz érzelmileg, és kockáztassa, hogy szemtanúja legyen barátai halálának.

Éppen eléggé nehezen tudott úrrá lenni Caro iránti aggodalmán, hogy próbáljon nem gondolni a veszélyre, amellyel szembesülhet a mostani misszió során. és minden más misszióban, melyben részt vállal.

Ez a fajta nyugtalanság megbéníthatja a katonát a csatában, megbéníthatja őt magát is – ezt Max jól tudta.

Nem számított rá, hogy valaha is ilyen helyzetbe kerül újra. Úgy rendezte be az életét, hogy mindig csak az adott nappal foglalkozzon, szándékosan kerülte, hogy a jövőjén elmélkedjen, azon, hogy mi lesz majd a cyrene-i tartózkodása után, vagy a barbár partokra tervezett missziójuk során. De hamarosan meg kell fontolnia a választ, hogy mihez kezdjen élete további részében.

Egyelőre azonban csupán túl akart lenni a missziójukon és biztonságban haza akarta hozni Lady Isabellát. Kezdett ugyanolyan türelmetlen lenni, mint Caro. Nem kaptak hírt a barbár partokról Thorne legutóbbi üzenete óta, de három napja egy vihar söpört végig a Földközi-tengeren, emiatt nyilvánvalóan késnek a hajók. A vihar végre meghozta a szigetre a régen várt esőt, és a

Caro barlangjánál lévő vízesést bő zuhataggá változtatta, bár mostanra már csaknem visszaállt a megszokott vízhozama.

Max elfordította tekintetét a vízesésről és felnézett az égre, ami lassan szürkült már. A férfi csalódottságot érzett. Carónak ma egy szülést kellett levezetnie. Azt üzenté, megpróbál eljönni hozzá a barlangba még sötétedés előtt, de lehet, hogy csak jóval később szabadul el.

Ekkor halk huhogás hallatszott a Max mögött lévő tölgyfáról. Most már nem ijedt meg tőle, mert hozzászokott a barna tollgombolyaghoz, amely mindig a legváratlanabb pillanatokban zavarta meg nyugalját. Caro távollétében a bagoly az ő társaságát kereste.

– Neked is hiányzik, ugye, George?

Amikor a bagoly válaszként még egyet huhogott, Max felvett egy újabb kavicsot és a tóba dobta, majd figyelte, ahogy a vízfodrok szétterülnek a sötétedő felszínen.

Amikor Caro csaknem éjfélkor megérkezett, kimerültnék, de boldognak látszott. – Mrs. Tompkins egy gyönyörű kisfiúnak adott életet – újságolta, mialatt Max lesegítette a lováról. Maxen végigcikázott a vágy, ahogy Caro hozzádörgölözve lecsusszant a lóról, de elfojtotta. Levette a nyeret a kancáról, majd bekísérte a lányt a barlangba.

Carónak földbe gyökerezett a lába a meglepetéstől, amikor meglátta, mivel várta őt Max. A gyertyák aranyfénnel vonták be a

barlangot, az ünnepi asztalon pedig sült csirke, sáfrányos rizs és spanyol truita illatozott ínycsiklandóan.

Caro ragyogó mosolyától Maxnek elállt a lélegzete.

– Éhes vagy? – kérdezte, és közelebb vonta a lány magához.

– Igen, de azt hiszem, túl fáradt vagyok ahhoz, hogy egyek.

Maxet gyengédség fogta el. A legszívesebben magához vonta volna a lányt és beléhatolt volna, amíg mindketten eszüket vesztik a gyönyörtől, de könnyörtelenül legyűrte a késztetést és csupán lágyan megcsókolta Carót.

– Sose félj, most rajtam a sor, hogy kényeztesselek.

A szalmaágyra ültette és a kezével etette, míg csillapodott az éhsége. Azután levetkőztette, csak az inget hagyta rajta, és leengedte a haját. Majd hátrébb lépett, hogy maga is levetkőzzön.

Amikor Max is ágyba bújt, Caro meglepve tapasztalta, hogy mögötte fekszik és magukra húzta a takarót, hogy mindkettőjüket melegítse az októberi éjszakában.

Gyengéden masszírozni kezdte a lány vállának merev, fáradt izmait, Caro pedig kimerülten felsóhajtott.

– Túl sokat dolgozol – mormolta Max, miközben már a lány hátát dörzsölgette.

Caro csaknem felnyögött a gyönyörtől és a megkönnyebbüléstől.

– Nem tehetek mást. Dr. Allenby még mindig nagyon gyenge, nem kelhet fel. – Behunyta a szemét és hagyta, hogy Max varázslatos kezei kényeztessék. – Talán önző vagyok, de remélem, hamarosan meggyógyul, és nem csupán az ő érdekében. Addig nem hagyhatom el a szigetet, míg a doktor beteg.

– Amiatt aggódsz, hogy nem tudsz részt venni Isabella megmentésében.

– Igen. Nem akarom cserbenhagyni a sziget lakóit, ha nincs, aki törődjön velük.

– Szerintem egy másik doktornak kellene átvennie Allenby helyét.

– Tudom. – Caro örült, hogy már nem kell tovább színlelnie Max előtt. A férfi mostanra megértette, miért nem vállalhatja el teljes időben a sziget lakóinak ellátását – mert nem lenne ideje a missziókra, és nem kívánta feladni az Őrzőknél betöltött szerepét.

– Dr. Allenby évről évre egyre erőtlenebb. Mégis nehéz lesz egy másik szakképzett orvost idecsábítani Cyrene-re.

– Miért?

– Mert egy sebész, ha csak egy csipetnyi ambícióval rendelkezik, sokkal inkább Londonban praktizálna, mint a mi parányi szigetünkön. Reménykedtem, hogy egyszer majd egy igazi rendelőt és kórházat építhetünk Cyrene-en, de ez elérhetetlen álomnak tűnik.

– Nem annyira elérhetetlen, de holnap is ráérsz emiatt aggódni. Most inkább alvásra van szükséged.

Ajkát a lány hajához nyomta, abbahagyta a masszírozást, és karját Caro dereka köré fonva a hátát magához húzta, és lágyan ringatni kezdte.

Caro élvezte, ahogy hozzásimul. Érezte erekciója forróságát a fenekéhez nyomódva, és tudta, Max kívánja őt, de nyilvánvalóan most csupán ölelni akarja, míg békésen álomba szenderül.

Nagyot sóhajtott és ellazította a testét. Érezte Max szívverését, teste melegét, védelmező karja erejét.

Erőt akart meríteni a férfiből, elfogadni a tőle kapott vigasztalást. Olyan rég volt már, hogy valaki vele törődött, hogy érezhette, valaki órá vigyáz, valaki, aki erős, amikor ő már túl kimerült, hogy tovább küszködjön.

A férfi gyengédségét nagyra értékelte. Ajka olyan puhán érintette meg a haját, hogy Carónak elszorult a toroka.

Azt akarta, hogy Max így ölelje. Azt akarta, hogy sokáig érezze ezt a biztonságot, ezt a védelmet.

Max a szíve mélyén „védelmező” volt, ezt a lány is tudta. Ugyanazokkal a természetes védelmező ösztönökkel rendelkezett, mint az összes Őrző. Ugyanolyan vezetői készségekkel, mint Caro apja. Azzal a meghatározhatatlan képességgel, mellyel rá tudja venni az embereket, hogy akár a pokolba is kövessék őt, ha kell. Csodálatos Őrző válna belőle.

De botorság azt remélni, hogy közénk áll. Caro nem hitte, hogy Max a kiszabadítási missziójuk lebonyolítása után Cyrene-en marad. Miután kigyógyult kínzó rémálmaiból, nincs oka rá, hogy itt legyen.

A szemében lévő árnyak már most is szelídebbek. Bár még nem gyógyult meg teljesen, nyugtalansága napról napra enyhül. És ha újra egészséges lesz?

El fog hagyni, ahogyan egy évvel ezelőtt tette, vonta le a következtetést Caro.

És ha itt maradna, ha ő is Őrző lenne, ez nem jelentené, hogy nem csupán szeretők lennének.

Caro szorosan behunyta a szemét, ahogy elárasztotta a vágyakozás. Többet akart, mint Max szeretője lenni. Ma este, amikor Mrs. Tompkins újszülött babáját a kezében tartotta, heves sóvárgás ébredt benne. Egy pillanatra elképzelte, milyen lenne Max gyermekét hordani a szíve alatt.

De nem szabad ilyeneken gondolkodnia. Max világosan megmondta, nem akar gyereket, nem akar feleséget.

Tehát nincs értelme erről fantáziálnia. Nem engedheti meg magának, hogy az érzelmei felett elveszítse az uralmat és sebezhetővé váljon.

Mert akkor túlságosan könnyen beleszeretne Maxbe, és a további életében csak szívfájdalom és szomorúság jutna osztályrészéül.

Arany ragyogás árasztotta el a barlangot, amikor Caro végre felébredt.

Ez nem érzéki álmom volt, gondolta bágyadtan. Érezte Max testének melegét a hátán, keze lágy simogatását haja kócos tömegében, a vastag, lüktető vesszőjét, mely nekifeszült meztelen fenekének, ahogyan az inge felhúzódott.

Csak lassan nyitotta ki a szemét. A barlang tetején lévő nyíláson beáramló napfényből megállapította, hogy késő délelőtt lehet már. Max bizonyára már régen felébredt, de őt hagyta aludni. Caro finom bőrére tekintettel már meg is borotválkozott, a lány megérezte borotvaszappana friss illatából és sima állának érintéséből, ahogy a nyakához dörgölözött.

– Én ébresztettelek fel? – hangja halk és cirógató volt, ahogyan a keze is a lány hajában.

– Mmmm. Éppen rólad álmodtam.

– Kellemeset, remélem.

– Igen, bár nem olyan gyönyörűt, mint a valóság.

Max, mintha a lány gondolataiban olvasna, kihúzta az ujjait Caro hajából, majd a karja alá nyúlt, és tenyerébe fogta a mellét a vékony ingen keresztül.

Caro élesen beszívta a levegőt. Egyetlen érintésétől is elakadt a lélegzete. Ezután Max keze lassan a lány hasára csúszott, majd lejjebb, a combjai közé, és megsimogatta a forró, nedves ölet.

Caro ívben nekifeszült, ahogy megrohanták az érzéki képek, az emlékek mindarról, amit Max ujjai tettek vele eddig, csupa vad, illetlen dolgot, amelytől felgyorsult a lélegzete. A férfi elégedetten dörögött, amikor a lány nektárja megnedvesítette az ujjait, de Caro meglepetésére épp csak megcsippentette szájával a fülcimpáját, majd kimászott a takaró alól és felkelt.

– Várja a fürdője, milady – szólta évődve.

Mire Caro felfogta, hogy Max most nem szándékozik szeretkezni vele, a férfi már ki is lépett a barlangból.

Távollétében a lány engedelmeskedett a természet hívásának, majd elővette a szivacs-golyókat és felhelyezte őket. Ezután kiment ő is a barlangból a ragyogó napsütésbe.

Látta, hogy Max közben már belegázolt a tóba combig. A látványtól mozdulatlaná vált, apránként végigpásztázta meztelen teste pompáját, erőteljes férfias formáit. És amikor megfordult, a lány figyelve azonnal arra a testrésze irányult, amely olyan vad gyönyörhöz juttatta mindig. A szája hirtelen kiszáradt.

– Mire vársz? – kérdezte vidáman Max.

Caro érezte, hogy a vér az arcába szökik, amikor Max rajtakapta, hogy őt bámulja. Még jobban

elszégyellte magát, amikor levette az ingét, mert Max is megbámulta őt, forró tekintete minden porcikáját bejárta.

Caro pulzusa vágtatni kezdett, amikor belépett a vízbe.

A tó vize még langyosam simogatta az évnek ebben a szakában is, mivel egész nyáron sütötte a nap, de a vízesés borzongatóan hideg volt, ezért meglepődött, amikor Max a csobogó zuhatag felé úszott és felállt a derekáig érő, kavargó vízben.

– Nekem egy kissé hideg a vízesés – tiltakozott Caro.

– Ne félj, én majd melegítelek.

A fájdalmasan ismerős mosoly hatására a lány pulzusa még hevesebben dobolt.

Engedelmesen a férfi után gázolt. Max tekintete mintha simogatná, végigvándorolt meztelen testén, ahogy az egyik kezében összegyűjtötte a vizet és lecsorgatta a lány vállán.

A másik kezében egy darab szappant tartott, és lassan végigcsúsztatta a lány nyakán, a karján, le a hasához, de oda nem, ahol a legjobban fáj.

– Érints meg – suttozta Caro.

– Mindjárt. Légy türelemmel.

Ekkor megmosta a lány meztelen melleit, a keze lassan mozgott a halvány bőrön, védelmezően cirógatva. Érintésére a lány kéjes nyilallást érzett az ágyékában. Keble halmai simák, mellbimbói sötétek voltak és keményen ágaskodtak; Max forró, ragyogó kék tekintete örömmel figyelte mesterkedései eredményét.

– És most a többi testrészed következik. – Térdét a lány lábai közé csúsztatta, gyengéden széttárta őket, közben a keze lefelé haladt, simogatón, izgatón.

Ám Carónak már nem volt szüksége izgatásra. Forrón és fájón kívánta Maxet. A pusztá érintése is égette.

– Max, kérlek.

Egy újabb pillanat múlva Max letette a szappant a mögötte lévő szikla peremére, és leöblítette a lány testét, majd két kezébe fogta a kebleit.

– Ágaskodó, ennivaló finomságok! – Ráhajolt, nyelvével körözni kezdett a kemény bimbókon. – Csodás ambróziaízük van. – Mohó ajkát végighúzta a kemény csúcsokon, gyengéden szívta őket, nyelve hol ingerelte, hol kínozta a lányt, miközben altette provokatívan Carónak feszült: a keménység a fájó puhaságnak. A lány mellbimbói most már fájtak, keményen kicsúcsosodtak és kidörzsölődtek a cirógatástól és szopogatástól.

Végül Max elhúzódott tőle és a vízesés alá vezette. Caro felsikkantott, ahogy a hideg víz rájuk zúdult.

Max, eléggé el nem ítéhető módon rámosolygott és csókot lopott tőle. Majd elhúzódott és mindkét kezét a lány derekára tette, felemelte őt és a kőpárkányra ültette, hogy a térdei majdnem egy szintben voltak Max mellkasával.

A vízesés most már nem közvetlenül rájuk spriccelt, de a nap alig melegítette a lányt a vízpárán keresztül.

Caro megborzongott és teste lúdbőrös lett.

– Max, azt hiszem, azt mondtad...

– Csitt, élvezni fogod, ígérem – dörmögte, és fogva tartotta a lány tekintetét.

Caro hitt neki, s a férfi ráhelyezte tenyerét a lány hasára. Majd lejjebb csúsztatta, ujjjaival göndör, pihés fürtjei közé furakodott. Egy pillanatig csiklandozta, majd széttárta Caro combjait, hogy megnyissa a maga számára a gyönyör kapuját.

Szemével szinte felfalta őt; Caro úgy érezte, menten elolvad tekintetének perzselő forróságától. Ám ekkor Max a lábai közé helyezkedett, nedves hajáról hideg vízcseppek hullottak a lány érzékeny ölébe.

Egy pillanat múlva lehajolt, és forró szájával birtokba vette a selymes szirmokat. A víz dermesztő hidege után mintha hirtelen tűz égette volna, Caro kis híján felnyögött.

Ám amikor Max az egyik ujját becsúsztatta, nyelvével pedig a csiklóját kezdte ingerelni, Caro már képtelen volt elfojtani nyögését. Bőre lázasan tüzelt, amint a második ujj követte az elsőt.

Max szája ekkor gyengéden szopogatni kezdte, miközben ujjai tovább cirógatták. A lány torkából hatalmas sóhaj tört elő.

Caro önkéntelenül megrázkódott, teste enyhülésért könyörgött. Mostanra már reszketett, csípője ívben megfeszült kétségbeesésében, annyira erősen nyomta hozzá ölét Max szájához.

Max azonban egyáltalán nem sietett. A lány lábait a vállára helyezte, lassan szopogatta és nyalogatta a sikamlós nyílást, és Caro már vészesen közel került a csúcsponthoz. Max ujjai mélyen beléhatoltak, ugyanakkor nyelve egyfolytában játszadozott vele, könyörtelenül izgatta, majd mehtagadta tőle a végső gyönyört, amint a lány nyöszörgése egyre erőteljesebbé vált.

– Max, nem bírom tovább. Kérlek...

– Nem. Még nem – jött a válasz.

Úgy látszott, élvezi a lány zihálását, lázas vergődését. Caro a kezét mélyen a férfi hajába fúrta, és egy utolsó, kétségbeesett kiáltást hallatott.

– Lazíts. – Max hangja higgadt volt, de a lány most nem gyengéd suttogásra vagy nyugtató szavakra vágyott. Kizárólag rá. Kétségbeesetten.

– Most, Max, kérlek.

Nem volt szükség további biztatásra. A férfi egyetlen határozott mozdulattal máris a parton termett, és Carót maga alá fektette.

Ráfeküdt, elhelyezkedett a combjai között és bársony simaságú férfiasságát nőisége redőihez illesztette. Belecsusszant, miközben a lány még mindig lüktetett a gyönyörtől.

Max arca megmerevedett a vágytól, kezét a lány hajába temette. Caro a szemét figyelte, melyből gyengédség és elszántság sugárzott, ahogyan keményen és mélyen a lányba furakodott.

Caro felnyögött, amikor a merev hímtag teljesen betöltötte a testét.

– Istenem, de szeretek benned lenni – suttogta lázas és megsemmisítően érzéki hangon Max.

Én is a mennyországban érzem magam ilyenkor, gondolta Caro szédülten. Olyan hatalmas örömet szerzett neki Max, hogy attól félt, elájul.

– Milyen hihetetlenül meleg, édes és csodálatos vagy!

Max csípője ritmikus mozgásba kezdett, miközben dicsérő és gyönyörteli szavakat suttogott Caro fülébe.

Rendkívül lassú döfésekkel kínozza őt. Ahányszor kijebb húzódott, Caro igyekezett megtartani magában a forró, perzselő hímveszőt, s megkönnyebbülten nyöszörgött, amikor újra betöltötte. Max azonban fáradhatatlannak tűnt, szeszélyesen váltogatta a ritmust, az ütemet, a behatolás mélységét. Kezével és szájával egyszerre kényeztette Caro testét, szinte az elviselhetetlenségig fokozva a kínzást.

Amikor végre tövig belenyomta péniszét, a lány hasonló hevességgel válaszolt, szinte egybeolvadt a testük.

Max újra megcsókolta, szája szorosán tapadt a lányéra, nyelve ugyanolyan követelőző ritmusban mozgott, ahogy odalenn a pénisze. Caro csípője viszonzta a lökéseket, teste enyhülésért fohászkodott, közben hangosan nyöszörgött. A vágy szinte égette, elemi erővel rázta meg a testét.

A saját zihálásától, szíve hangos kalapálásától és a vízesés zajától alig hallotta, mit suttog Max. Egyre vadabbul vonaglott a férfi teste alatt, a mind

hevesebb, mélyebb dőfések hatására; szinte már önkívületbe került.

Egyszerre csodálatos érzés kerítette hatalmába: színek és vakító fény homályosította el látását, Max azonban még mindig elemi erővel birtokolta a testét. Még arra sem reagált, hogy Caro belevájta körmeit a meztelen hátába, amikor előre-hátra mozgott, és abban a pillanatban, amikor vad kiáltás tört fel a torkából, Max a vizes vállához szorította Caro arcát, hogy elfojtsa sikolyát.

Hosszú, hosszú pillanatok múlva Caro kezdte visszanyerni darabokra hullott érzékeit. Észrevette, hogy Max vággyal teli pillantással nézi, tekintete végpásztazza melleit és ágaskodó mellbimbóit. Miközben péniszével még mindig keményen betöltötte őt. Tiltakozni sem maradt ideje, Max máris ráhajolt fájó bimbóira, közben megragadta a fenekét. Lágyan összenyomta a két formás félgömböt, ahogy ismét beljebb nyomakodott, mélyen, erőteljesen.

Caro reflexszerűen szorosan körülölelte a teste mélyén, bár már alig maradt jottányi ereje.

A férfi továbbra is hevesen döfködte, és a varázslat újra megtörtént; robbanásszerű orgazmust érzett, amely még az előzőnél is hevesebb volt, és a gyönyör önkéntelen, hangos sikolyait csalta elő a lányból.

Amikor Caro teste összerándult a kéjtől, Max sem tudta tovább türtőztetni magát, miközben a lány belső izmai szorosan összezárultak pénisz körül. Megadta magát. Egy utolsó, heves lökéssel

jutott fel az élvezetek csúcsára, ahogy kirobbant belőle a tomboló őserő. Teste szinte lánggra gyúlt a heves robbanástól, miközben a lány önkéntelenül felzokogott.

Sokáig feküdtek mozdulatlanul egymás karjaiban. A gyönyör hullámai lassan csitulni kezdtek, de ők még egy ütemre lélegeztek, ahogy Max ajka gyengéden sűrölte a lányét.

A vízköd hűvösen tapadt túlhevült testükre, Caro mégis tudta, hogy a bőrükön átcikázó remegést nem a hideg víz, hanem a mindkettőjüket magával ragadó, perzselő szenvedély váltotta ki.

Behunyta a szemét, elégedetten, eltelve kucorodott össze Max ölében. Nem akart ennyire nyers, féktelen erővel reagálni, de a kínzó gyönyör teljesen kimerítette. Olyan eksztázisban ölelte a férfit és vonaglott alatta, mintha elhagyta volna a józan esze.

– Ó, nem, angyalom. Most nem alhatsz el.

Caro nagy nehezen kinyitotta a szemét, és meglátta Max lusta, lélegzetelállító mosolyát. Testének heves birtoklása után Caro úgy vélte, képtelen lenne felizgulni, ám a férfi tekintete égette, és sötét ígéretet hordozott. Ő maga is azonnal érezte, hogy a vágy heves hulláma söpör végig a testén.

Nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát, és mosolyogni próbált. – Az utolsó dolog, amire most gondolni tudok – szólalt meg rekedten –, hogy aludjak.

Max újból megcsókolta, s ettől Caro egész teste megborzongott.

– Helyes – szolt elégedetten Max –, mivel még számtalan egyéb módszerem van, hogy melegítselek.

– Szeretnék beszélni önnel, uram.

Max szemöldöke felemelkedett dr. Allenby rideg üdvözlő szavaira. Az idős úriember felült az ágyában. Gyengének és sápadnak látszott, de tele volt tettvággal.

Max meglepődött, hogy a doktor magához kérte ma délután – bár, Allenby barátságatlan fogadtatásából ítélve, nem udvariassági látogatásra hívta.

– Hallom, hogy felkérték, csatlakozzon az Őrzőkhöz – dörmögte az orvos, összevonva bozontos szemöldökét. – Szándékában áll elfogadni az ajánlatot?

Amióta Caro felfedte előtte a Kard Őrzőinek történetét, Max alig tudott másra gondolni, mégsem jutott közelebb a döntés meghozatalához.

– Még nem döntöttem el.

– Ha nem szándékozik Cyrene szigetén maradni, legjobb, ha mielőbb távozik.

– Nem egészen értem önt, uram – felelte Max.

– Valóban? Tudni akarom, tisztességesek-e a szándékai Caróval! Udvarol neki vagy csupán játszadozik vele, hogy jobban teljen az idő?

– Úgy vélem, ez csak Caróra és rám tartozik.

Allenby sötét pillantást vetett rá, mintha megakarná félemlíteni. – Ez rám is tartozik, fiatalember. Amióta Caro apja meghalt, én vettem át a helyét, és felelősséggel tartozom Caróért.

Max leküzdötte késztetését, hogy tiszteletlenül visszavágjon. Megértette, miért óvja annyira a zsembes, öreg doktor a lányt.

– Rengeteg időt tölt a társaságában – vetette a szemére Allenby.

Ez nem egészen volt igaz. Először is, Caro túlságosan sokat dolgozott az orvos helyett ahhoz, hogy sok időt tölthessen vele. Másodszor pedig, Max mindig gondosan ügyelt rá, hogy a szigeten lakó minden új ismerősével kapcsolatot tartson, így elterelje a figyelmet a Caróval való viszonyáról.

– Szívesen barátkozom Miss Eversszel, doktor. És úgy tűnik, ő is velem.

– Azt állítja, a barátságon kívül semmi más nem akar tőle? Én is voltam fiatal, és tudom, hogy ez a sziget mennyire fel tudja korbácsolni egy férfi szenvedélyét.

Max nem szándékozott a saját szenvedélyéről beszélgetni az orvossal, vagy felfedni a Caróhoz fűződő intim kapcsolatát, de úgy döntött, igyekszik egy Allenby számára elfogadható magyarázatot adni.

– Caro engem a páciensének tekint – kerülte meg kissé az igazságot. – Egy katonának, aki a háború utóhatásaitól szenved. Ha szokatlan figyelmet szentel nekem, az ezért van.

– Hm. Páciense vagy sem, azt hiszem, egy kissé túlságosan is megkedvelte magát. És ebből semmi jó nem sül ki.

– Miért gondolja?

– Mert maga csak fájdalmat okozhat neki. Hacsak nem akar itt maradni Cyrene szigetén, nincs közös jövőjük. Nem fogom engedni, hogy elcsábítsa őt innen. Ez az ő otthona. Bárhol másutt nyomorultul érezné magát. Mindenütt. Itt beteljesítheti élete célját: gyakorolhatja az orvoslást és folytathatja apja munkáját az Őrzők között. Megfordult ez a fejében, uram?

Nem, gondolta Max. Nem engedte meg magának, hogy ennyire előre gondolkozzon, ismerte el.

– És ha nem tisztességesek a szándékai. – az idős, ágyban fekvő orvos csontos ujjával megfenyegette Maxet – nekem kell felelnie. Most pedig távozzon, és hagyjon pihenni. Vissza kell nyernem az egészségem, ha meg akarom nyugtatni Carót, hogy elhagyhatja Cyrene-t és elindulhat a küldetésére.

A rideg elbocsátás után Max távozott dr. Allenbytől. Miközben felült a lovára, eltűnődött, nevéssen vagy felháborodjon-e a mogorva öregember figyelmeztetésén, vagy inkább legyen toleráns vele szemben.

A doktor jól átgondolta a dolgot, mielőtt közbeavatkozott, efelől Maxnek kétsége sem volt. És dr. Allenby faggatózása után kétségtelenül elismerte magában, mennyire önző. Kihasználta Carót – elfogadta a tőle kapott vigasztalást,

igénybe vette a segítségét a lelki sebei gyógyításához, arról nem is szólva, hogy testi igényeit vele elégítette ki.

Korábban azt gondolta, ha kiéli szexuális vágyát a lánnyal, tovább már nem kísérti az álmaiban. Arra számított, hogy mire távozik Cyrene-ről, kordában tudja tartani Caro iránti sóvárgását. Azonban szenvedélyes találkozásaik pontosan az ellenkező hatást váltották ki. Egyre jobban kívánja Carót, minden észerv és logika ellenére, döbönt rá. Azon töprengett, vajon valaha mérséklődik-e a heves vágyakozása iránta.

A doktor egy másik logikus kérdést is feltett: mi a szándéka Caróval? Egészen mostanáig nem foglalkozott a gondolattal, hogy esetleg feleségül veszi. Ékesen bizonyította a helyzet fonákságát, hogy ez meg sem fordult a fejében. Carón kívül egyetlen nő esetében sem fontolgatta a nőülést, és azt, hogy megkockáztassa, hogy elveszítsen valakit, akit szeret.

Vajon Caro mit gondol erről? Azt állította, a legkevésbé sem érdekli a házasság, sem az, hogy elhagyja a szigetet. Valóban nyomorultul érezné magát, ha bárhol másutt élne, ezt Max jól tudta. Most már megértette, miért érzi magát Angliában oda nem illőnek egy olyan gyönyörű nő, mint Caro. Miért tartja távol magát kortársaktól, potenciális udvarlóktól, sőt szeretőktől. Itt a szigeten ígéretes pozíciót vívott ki magának, az Őrzők tagjaként, és ezt nem kívánja feladni.

Max viszont vonakodott hamis reményeket ébreszteni Caróban arról, hogy itt fog maradni. Természetesen nem akart fájdalmat okozni neki.

És ha úgy dönt, hogy nem csatlakozik az Őrzőkhöz, akkor mi lesz? Valószínűleg visszatér Angliába, annak ellenére, hogy az unalmas társasági élet kilátásai nem túl vonzóak számára.

De ne szaladjunk ennyire előre, figyelmeztette magát. Most elsődlegesen azzal kell foglalkoznia, hogy túlessen ezen az egyetlen küldetésen anélkül, hogy démonjai visszatérjenek és akadályozzák feladata elvégzésében.

A lehetőség, hogy talán újra csatába kell mennie, nyugtalanította. Ha a helyzet úgy követeli, hogy harcolnia kell, az ég óvja attól, hogy megdermedjen, cselekvésképtelenné váljon, amit oly sokszor tapasztalt számos fiatal katona esetében. Ám ha arra gondolt, mi érheti Carót, kiverte a hideg veríték. Minél inkább közeledett a misszió időpontja, annál jobban erősödött a félelme.

Akárhogy is van, lehet, hogy a doktor szívességet tett neki: felnyitotta a szemét, hogy meglássa a közvetlen veszélyt. Ha nem vigyáz, a Caro iránti rögeszméje úgy eluralkodhat rajta, hogy képtelen lesz kontrollálni. A lány érdekében az lenne fair, ha lazítana a kapcsolatukon.

Legalábbis, míg lezajlik a missziójuk, meg amíg eldönti, mit kezdjen a jövőjével.

Amikor legközelebb a titkos barlangban találkoztak, Caro megérezte a Maxben

bekövetkezett változást. A könnyed harmónia nem volt már meg közöttük.

Úsztak a tóban, majd szerelmeskedtek, de látszott, hogy Max visszafogja magát. Annak ellenére, hogy ugyanolyan gyengéd és tapintatos szerető volt, a szenvedélyének gátat szabott, és a lány eddig soha nem tapasztalt fenntartást érzett a részéről. És amikor Caro távozott, mert kötelezettségei elszólították, Max nem kérdezte meg, mikor találkoznak újra.

Egyértelmű visszahúzódása elszomorította a lányt, mivel gyanította, ez azt jelenti, Max el akarja hagyni a szigetet, miután elvégezték küldetésüket.

Mindig is tudta, kevés az esélye, hogy Max csatlakozzon az Őrzőkhöz. Botorság volt hiú reményeket táplálnia magában.

Jobb, ha megpróbálnom elfelejteni őt, és az előttünk álló misszióra koncentrálok, határozta el.

Végre elérkezett a pillanat. A Cyrene-en kikötött soron következő hajóval hírnökök érkeztek a barbár partokról, akik megerősítették Isabella tartózkodási helyét: valóban egy berber törzsfőnök tartja fogva Algír délkeleti részén, a hegyekben lévő erődjében. Sir Gawain azonnal összehívta az összes cyrene-i Őrzőt a kastélyába, hogy meghallgassák két algíri ügynökük beszámolóját, akikkel Max eddig még nem találkozott.

Másnapra tűzték ki az indulást. Két tucat Őrző hajózik ki a barbár partok felé, majd egy kis tengeri kikötő közelében vetnek horgonyt, Algírtól keletre, a sötétség leple alatt. Thorne vikomt és Hawkhurst grófja – akit az Őrzők Hawk néven ismertek – egy karavánnal és vezetőikkel várja majd őket, és a tengerpartról a sivatagon keresztül a Biban-hegységbe mennek.

Mire befejezték a tanácskozást, mindannyian egyetértettek abban, hogy igen jelentős ügy szolgálatába álltak, és elszántan hittek küldetésük sikerében.

Az istállók felé tartva Max elkapta Caro tekintetét.
– Ma este? – súgta oda.

A lány bólintott. Annak ellenére, hogy újra megfogadta, távolságot tart Maxtól, nem tudta kihagyni ezt a lehetőséget. Talán ez lesz az utolsó együtt töltött éjszakájuk. Miután elhajóznak a szigetről, többé nem lehetnek kettesben, mivel végig szoros közelségben töltik az időt a mentőcsapat többi tagjával, először a hajó fedélzetén, majd pedig a sátrakban, amint átszelik a zord területet. És mire visszatérnek, Max már minden bizonnyal eldönti, hogy nem kíván többet részt venni az Őrzők akcióiban.

A férfi már várt rá a barlangnál. Szótlanul a karjába vonta, heves csókkal zárta le ajkát, amely korábbi szenvedélyüket idézte.

Szeretkezésük ezúttal is intenzív és tüzes volt, bár némi szomorúság is vegyült bele – ami új volt a lány számára.

Caro mindvégig tartózkodott attól, hogy elismételje az érveit, miért kellene Maxnek az Őrzőkhöz csatlakoznia. Nincs értelme, hogy könyörögjön neki. Maxnek magának kell mérlegelnie a következményeket és meghoznia a döntését.

Ezért, amikor a férfi szorosan magához ölelte, csendesen feküdt a karjaiban, érezte Max erős szívverését az arca alatt, és igyekezett úrrá lenni sóvárgásán.

Másnap reggel, amikor Caro felszállt a hajóra, Max már a fedélzeten volt. A lány eltökélte, hogy

nem foglalkozik vele, de erőfeszítései már kezdettől fogva kudarcra voltak ítélve.

Valamit segített, hogy Biddick kapitány munkára fogta, ő pedig lelkesen vetette bele magát a feladataiba, mégis minden percben Max járt az eszében. És sajnos, miután felvonták a vitorlákat, nem volt más tennivalójuk, mint várakozni. A következő három nap során Caro a kötélzet csikorgását, a vitorlavászon csapkodását, a többi Őrző csendes tréfálgozását figyelte, miközben kártyázással ütötték el az időt vagy korábbi misszióikból idéztek fel történeteket.

A társaságban rajta kívül még két nő volt, mindketten spanyolok. Ők főztek, és Caro meg Isabella szolgálatára állnak majd, miután a ladyt kiszabadították.

A fedélzeten szokás szerint jókedvű volt a társaság. Ez a misszió jószerével ugyanolyan, mint a számtalan többi, amelyben Caro eddig részt vett – kivéve, hogy most Max is köztük volt. A lány gyomrát nem csupán az egészséges félelem és a várható veszélyes kihívások miatti feszültség szorította össze. Nem hitte, hogy ennyire nehéz lesz majd megzaboláznia Max iránti vágyódását, és eltitkolnia a többiek elől. Reményvesztettnek érezte magát, képtelen volt beszélgetni vele, megérinteni. Gyanította, hogy Max nem így érez. Valahányszor összeakadt a tekintetük, a férfi szemében oly ismerős tüzet halványabbnak látta, arckifejezése érzelemmentessé vált.

Caro eltöprengett, vajon azért zárkózott-e magába Max, hogy védőfalat építsen maga köré, ha missziójuk netán erőszakba fordul.

Pirkadat előtt közeledtek a barbár partokhoz; a hold még fenn járt az égen. Caro a hajó korlátjánál állt, a part menti magas hegyek körvonalait próbálta kivenni a sötétben, és néhány apró fénypontot, melyekről a kapitány azt mondta, a kis tengeri kikötő, Bougie fényei.

Alig egy óra múlva, amikor közelebb értek a földterülethez, Caro egy sor, a sziklás tengerpartról jövő, élénkebb villanást látott: felismerte a viharlámpásokat.

Max ekkor lépett oda mellé. Caro érezte, hogy pulzusa felgyorsul, mivel mióta elhagyták Cyrenet, most először jött ennyire közel hozzá.

– Ha jól sejtem, ezt a jelet nekünk küldik, hogy kiköthessünk – szólalt meg a férfi.

– Igen. Saját kódokat alakítottunk ki. Ez azt jelenti, Hawk vár bennünket. Kievezünk a partra, majd Biddick kapitány biztonságosabb vizekre viszi a hajóját, nehogy kalózkodjak vagy az algíri flotta észrevegye. Öt nap múlva visszatér, és készen áll az indulásra, amint visszaérünk a kikötőbe Isabellával.

– Jártál már korábban is a barbár partokon?

– Egyszer voltam Tripoliban, de az Algériai Királyságban még nem. Hawk azonban rendszeresen idejár.

– Lovakat venni?

– Igen, arab és berber lovakat a versenystállójához. Ezért választotta őt Sir Gawain elsődleges hírszerzőnek. Hawk jól beszél arabul, valamennyit berberül is ért, és sok kapcsolata van itt. Ő intézte el az összes szükséges engedélyt és papírt a karavánunk részére. Ryder és Thorne is jól ismeri a területet, mivel már jó néhányszor jártak a barbár partokon. Ha bármilyen kérdésed van, inkább nekik tedd fel.

– Szándékomban áll – mondta rejtélyesen Max, majd elsétált.

Caro igyekezett leküzdeni csalódását.

Egy kis öbölben vetettek horgonyt. Alex Ryder vezette a partra szállók első csónakját, mivel már ismerte a helyet. Caro és Max a második csónakkal, Santos Verra pedig, a fegyverekkel és az ellátmánnyal, a harmadikkal követte őket.

Gyorsan és csendben szálltak ki a köves parton, majd a sötétben felkapaszkodtak egy alacsony sziklára a part menti ciprusok és mirtuszbokrok árnyékának takarásában.

Amikor a találkozóhelyre értek, Caro már azelőtt megérezte az emberek és lovak csoportját, mielőtt meglátta őket. Elsőként Christopher Thorne-t ismerte fel.

A férfi kilépett a sötétből, köszönésképpen rámosolygott és szeretettel megölelte őt, majd barátságosan vállon veregette Maxet.

– Ha jól tudom – dünnyögte Thorne kissé tréfásan –, jóval többre bukkantál Cyrene szigetén, mint amire számítottál.

Caro észrevette Max fanyar fintorát, hallotta halk, száraz válaszát. – Rengeteg kérdésre kell felelned, barátom. Van néhány meglehetősen fontos részlet, amit elmulasztottál felfedni előttem.

– Mert titoktartásra eskettek. De átkozottul jó dolog, hogy magunk között tudhatunk, Max.

Thorne ekkor bemutatta barátját Hawkhurst grófjának. Caro figyelte, ahogy a két férfi méregeti egymást kézfogás közben. A sötétben nehéz volt megkülönböztetni őket, mivel mindkettő magas, fekete hajú, tekintélyt parancsoló volt. A lány azonban tudta, hogy Hawk orra jóval karakteresebb, mint Maxé, szeme pedig szürke, s nem élénk kék.

– Igen kedvező beszámolókat hallottam önről, Mr. Leighton – szolt Hawk, és rövid üdvözlő szavai őszintének hangzottak.

Odahívott egy alacsonyabb, barna bőrű férfit, aki hosszú, fehér lepelt és fejfedőt viselt.

– Ez itt Faruq. Ő lesz a vezetőnk a hegyekben.

A férfi kecses meghajlással és kiváló angolsággal üdvözölte a csapatot, alázatosan felajánlva szolgálatait. Caro feltételezése szerint vezetőjük sivatagi, nomád beduin arab volt, nem városi mór vagy a hegyekben lakó berber.

Faruq először is a szokásoknak és az éghajlatnak megfelelő ruházattal látta el az expedíció tagjait. A férfiak burnuszt – azaz hosszú, csuklyás lepelt – kaptak, mely védelmet nyújt a perzselő nap és a homok ellen, hiszen a sivatagba indulnak. Carót és a két spanyol nőt három arab

szolgálóvá változtatták, díszes ruhát és kendőt adtak rájuk, és hosszú sállal fedték el az arcukat. Max megtartotta saját, angol úriemberhez illő ruházatát, mivel egy jómódú sportembert kellett alakítania, aki alig várja, hogy oroszánokra vadászhasson.

– Gondolom, így megfelel – jegyezte meg Thorne, ahogy alaposan végigmérte Maxet –, csak igyekezz kissé arisztokratikusabbnak látszani.

Vezetőjük utasítására lóra szálltak, és a lovakból, megrakott öszvérekből és tevékből álló karavánnal elindultak délnek. Caro hátul haladt a szolgálókkal és a nőkkel, de örült, hogy lovon ülhet és nem egy imbolygó tevéen.

Faruq elmondta, három teljes nap alatt érnek majd el céljukhoz. Igyekeztek a településekhez nem túl közel haladni, de hamarosan kénytelenek lesznek majd a kialakított ösvényeken menni, mivel a zord területen nem volt más biztonságos út.

A paták ütemes hangját és a bőrnyergek csikorgását csupán az elöl haladó férfiak csendes beszédfoszlányai törték meg.

Caro látta, hogy Max Hawk mellett lovagol, és minden bizonnyal a Hawk által az utóbbi hetek során szerzett hírekről beszélgetnek, melyek segítségükre lehetnek Isabella megmentésében. Valószínűleg a Max elgondolásai alapján kidolgozott kiszabadítási terv részletei is szóba kerültek.

Hamarosan felkelt a nap a magas, hegyektől tarkított partvidéken, és a délelőtt közepére az ég a földközitengeri területekre jellemző arany tisztasággal fénylett. Átkeltek egy széles és termékeny völgyön, melyben vadfüge- és olajfák nőttek, majd felfelé kellett kapaszkodniuk.

Amikor egy sziklás dombhoz értek, a táj hirtelen más arcot öltött. Itt valószínűleg bővebb eső esett, mivel egy árnyas, hűs cédruserdőben vezetett az útjuk. Délutánra azonban egy másik völgybe ereszkedtek le, amely lapos, kietlen volt, fák helyett csupán bozót és fű nőtt be, az életnek alig volt más jele, mint az, hogy nomádok időnként itt legeltették juh- és kecskenyájukat.

Majd a terület hirtelen terméketlenné és töredezetté vált. Az ösvény elkeskenyedett, sziklák és vörös homokkő-lejtők szegélyezték. Mikor meredek szakadékok és vad vízmosások között kezdtek kanyarogni, a vezetőjük, Faruq hátralovagolt, és így szólt Caróhoz:

– Könyörgöm, vigyázzon, mademoiselle. Ez nagyon veszélyes terep.

Caro köszönetet mondott, és megígérte, hogy óvatos lesz.

Nemcsak jóval veszélyesebb, de forróbb is volt az útnak ez a szakasza. Amikor megálltak, hogy állataik pihenhessenek, a lány hálásan kortyolt a kecskebőr vizestömlőből, melyet a nők körbeadtak egymásnak, és evett egy keveset az árpalisztból készült süteményekből, a kecskesajtból és a fűgéből, mellyel ebéd gyanánt kínálták.

Késő délutánra a messze távolban már kivehető volt egy csipkézett hegylánc eleje, de a nap még vörösen és aranylón izzott a horizonton, amikor a vezetőjük végül megállította a karavánt.

Az arabok villámgyorsan, gyakorlott mozdulatokkal tábort ütöttek. Csaknem egy tucat fekete kecskebőr sátrat állítottak fel, az asszonyok közben tüzet gyűjtöttek és elkészítették a vacsorát.

Caro ellátta a lovát, majd körbesétált a táborhelyen, hogy megmozgassa elgémberedett tagjait. A terület zordsága ellenére az este olyan békés volt, hogy akár élvezte is volna az utazást, ha nem lett volna ekkora a tétje – és ha a viszonya Maxszel nem lett volna ennyire feszült.

Látszott, még most is kerüli őt, ezért Carót egyáltalán nem lepte meg, hogy Thorne jött érte és hívta a vacsorához.

– Mesélj – nógatta a barátja, miközben belekarolt és a legnagyobb sátorhoz kísérte.
– Hogyan érzi magát Max?

– Egészen jól – kerülte meg a valós választ a lány, mivel nem akarta elárulni, milyen bizalmas információkat osztott meg vele Max a szorongásairól. – Úgy tűnik, mindvégig kellemesen érezte magát a szigeten.

– Mit gondolsz, csatlakozik hozzánk?

Caro tudta, hogy valójában ez érdeklő Thorne-t, aki már a kezdetektől támogatta, hogy Max az Őrzők soraiba lépjen, és főként e célból beszélte rá őt, hogy Cyrene-re látogasson.

– Nem tudom biztosan – felelte a lány őszintén.
– Számos kellemetlen háborús emléket kell még leküzdenie. Szerintem sok függ attól, hogyan birkózik meg a mostani misszióval.

Az arab kultúrában az asszonyok külön étkeztek a férfiaktól, de mivel Caro különleges esetnek számított, a többi Őrző társaságában ehetett. Egy kákából szótt gyékényre ültették Thorne és Ryder közé, velük fogyasztotta el az egyszerű, de ízletes vacsorát: zöldséges kuskuszt, olivabogyót, olajba és ecetbe áztatott babot és aranyszínű, érett datolyát.

Utána ittak egy kis csésze sűrű feketekávé, Hawk és Max pedig áttekintették a tervük részleteit. Caro tudta, megpróbálnak minden eshetőségre felkészülni, de ha rosszul sülnek el a dolgok, a józan eszükre és tapasztalataikra kell hagyatkozniuk, hogy kimásszanak a bajból.

Hawk beszélt, mialatt a többiek a korábbi felderítéseinek térképeit tanulmányozták.

– Holnap éjjel az Akbou oázisnál ütünk majd tábort. A következő reggel ott hagyjuk a karavánunk terhét, és körülbelül húszan elindulunk a hegyekbe utunk utolsó szakaszára.

– Mennyi ideig tart az út Akbouból? – kérdezte Ryder.

– Kilenc-tízórányi lovaglás – felelte Hawk –, ez azt jelenti, hogy Saful hegyi erődjét késő délutánra érjük el, még világosban. A törzsfőnök neve Saful il Taib. Az egyik legerősebb algériai törzs vezetője, és rendkívül vendégszeretőnek ismertem meg őt,

amikor a múlt héten meglátogattam azzal az ürüggyel, hogy tenyészkcancákat keresek. Meglehetősen jól beszél franciául, tehát tolmács nélkül is tudtok majd szót érteni vele.

Max rámutatott egy pontra Hawks egyik térképén.

– Ezen az északi hegyi ösvényen megyünk majd?

– Igen. A berberek alapvetően földműveléssel foglalkoznak, bár a férfiak szenvedélyes harcosok. Saful erődtítménye pedig tulajdonképpen egy kisebbfajta város, mely a hegyoldalba épült, és egy keskeny, termékeny völgyre néz. Csak két biztonságos útvonal vezet be és ki ebből a völgyből. A déli ösvény visszakanyarodik nyugatnak, és végül kettéválik: egyik Algír felé tart, a másik keletnek, hogy újra ehhez az útvonalhoz csatlakozzon.

Hawk végignézett a sátorban lévő két tucat Őrzőn, akik feszülten figyelték szavait.

– Leighton vezeti a kiválasztottak csapatát lefelé az északi hegyi átjárótól, majd a völgyet átszelve érnek a város fallal körülvett kapuihoz.

– Tehát nem mindannyian megyünk be a városba, ugye? – szólalt meg Thorne.

– Nem – felelte Hawk. – Leighton csak egy maroknyi embert visz az erődbe, köztük Carót, Verrát és Rydert. A csapat többi része, köztük te is, Thorne, a kapukon kívül táborozik le, a völgyben, hogy segítse Maxék szökését, ha eljön az ideje. És mivel én nem mutatkozhatom anélkül, hogy gyanút keltenék, az északi átjárónak ezen az

oldalán maradok, hogy fedezzem a visszavonulásotokat.

– És mi legyen, ha már bejutottunk az erődítménybe? – kérdezte Ryder.

– Leighton vezeti az akciót, ő dönti el, mit kell tennetek, az adott körülményektől függően. De általánosságban a terv a következő: Amikor Saful fogadja, Max megkéri őt, adjon mellé egy vezetőt, aki a belső hegyekbe kíséri, hogy a legjobb vadállatokat ejthesse el. Ösztönzésként egy tucat puskát fog felajánlani a törzsfőnöknek cserébe.

– És mi történik, ha alkudni akar? – szolt közbe egy hang.

– Beleegyezhetek, hogy emelitek a puskák számát – Ryder három tucatot hozott, ez lesz a fizetségünk Safulnak, amiért visszaéltünk a vendégszeretetével és az orra előtt megszöktettük a foglyát. De nem hiszem, hogy jelentős alkura kerülne sor. A berberék, az araboktól eltérően, nem igyekeznek lealkudni a csillagot is az égről a legjobb feltételek reményében. Szerintem Saful nagylelkűnek és méltányosnak fogja tartani az ajánlatunkat.

– Remélem – mormolta szárazon Ryder –, tekintve, hogy ezek a puskák a lehető legpontosabbak.

– És mi lesz az én szerepem? – kérdezte Caro.

Hawk a lányra nézett.

– Te Leighton portugál rabszolgája leszel, aki egy kicsit beszél angolul. Minden bizonnyal a női szárnyban helyeznek majd el éjszakára, ahol

megkeresed Lady Isabellát és megbeszéled vele a tervünk részleteit és a megszőktetésének időzítését. A te feladatod lesz, hogy figyelmeztess Leightont, ha bármi probléma adódik, és te döntöd el, le kell-e fűjnünk az akciót. Amennyiben nincs semmi gond, Leighton jelez Rydernek is és Verrának is, hogy minden a terv szerint mehet.

Caro a térképet nézte, melyet Hawk rajzolt a berber törzsfőnök hatalmas erődjéről.

– Mennyire őrzik a női szárnyat?

– Lehet, hogy egyáltalán nem őrzik. A berber nőket nem tartják bezárva, mint a török háremhölgyeket. Így Isabella kiszabadítása sem lehet nehéz. Ahogy Leighton mondja, a probléma később jelentkezik, amikor észrevétlenül kell kicsempésznünk őt az erődből. Ezért mindent el kell követnünk, hogy ne üldözessenek bennünket – először is álruhát kell öltönnünk. Caro, a te poggyászdobban lesz két fekete burnusz és turbán, amelyet a berberök viselnek. Te és Isabella férfinak öltöztök és fegyvert fogtok a kezetekbe. Messziről harcosoknak nézhetnek titeket.

– Úgy látom, Saful otthonát mindenütt fal veszi körül – jegyezte meg a lány.

– Igen. De megnézted a délkeleti saroknál lévő udvart? A fal ott könnyen megmászható. Leighton elvezet téged és Isabellát az istállókhöz, ahol Verra fog várni a lovaitokkal.

Hawk Santos Verrára nézett.

– Te Leighton inasa és lovásza is leszél egyben, tehát a te feladatod lesz, hogy mozgásképtelenné tedd Saful lovait, hogy ne tudjon üldözőbe venni bennünket. Caro, elmondtad már Verrának, mi a tennivaló?

A lány bólintott.

– A főzet, amit magammal hoztam zabba és vízbe is keverhető, de nem okoz tartós károsodást a lovaknak. Csupán elálmosítja őket, de néhány óra múlva elmúlik a hatása.

– És mennyi idő alatt hat a szer?

– Egy óra, talán kettő.

Ekkor Ryder vette át a szót.

– Biztos, hogy ezeken kívül még számtalan ló van a városban, melyek Saful rendelkezésére állhatnak az üldözéshez.

Most Max válaszolt.

– Ezért kell, hogy eltereld Saful figyelmét, elcsald őt a lakosztályából, és ideiglenesen lefoglald. Vezető nélkül kevésbé valószínű, hogy a többi berber a nyomunkba ered.

– Eltereljem a figyelmét? Úgy érted, egy robbantással?

– Pontosan – de az erőd egy távolabbi részében. Törzsfőnökként Saful köteles utánanézni, mi történt. Kis szerencsével ő és a harcosai azzal foglalkoznak majd, hogy megpróbálják kideríteni, honnan jött a támadás. Ezzel elég időt nyerhetünk, hogy észrevétlenül kiszökjünk a kapukon.

– És én? – kérdezte Ryder. – Én is maradjak „észrevétlen” a robbantás után?

– Ha tudsz. Amint meggyújtottad a kanócot, a lehető leggyorsabban igyekezz a városkapuk felé. Ám előtte még el kell rendezned számunkra a menekülési útvonalat.

Hawk bólintott.

– A kapukat bezárják éjszakára, de nem őrzik szigorúan. Csak két őrt számoltam meg, amikor korábban az erődben jártam. Ryder, neked kell elintézned az öröket és kinyitnod a kapukat, mielőtt hozzáfogsz az eltereléshez.

– Igen mozgalmas éjszakám lesz, annyi szent – vigyorgott Ryder.

– És nekem esélyem sincs, hogy hőst játsszak ebben az akcióban? – fortyant fel Thorne.

A többi Őrző hangosan felnevetett a sátorban, mivel mindannyian jól tudták, hogy Thorne rajong a veszélyes helyzetekért.

Hawk is elmosolyodott, de rögtön komolyra fordította a szót.

– Rengeteg lehetőség lesz a hősködéssre, Thorne, mivel neked kell feloszlatnod a táborodat, és kint fogsz várakozni a kapuk előtt egy fél tucat emberrel és Ryder lovával. Addigra Leighton és Caro már véghezvitték a tervet Isabellával. Mivel jól fel lesztek fegyverkezve, ti fogjátok fedezni a menekülésüket, és viszonzni a tüzet, ha harcra kerül a sor.

– Ezer örömmel! – csillant fel Thorne szeme.

– De csak ha muszáj – tette hozzá figyelmeztetően Hawk. – Sir Gawain nem akarja, hogy megöljük Safult vagy az embereit, csak ha nincs más választásunk. Tehát lövöldözésre csak utolsó eshetőségként kerülhet sor.

– Természetesen.

– Ezután mindannyian az északi átjáró felé lovagoljatok – folytatta Hawk. – Ott várlak majd benneteket az átjárón túl, friss lovakkal. Ha követnek titeket, felrobbantok egy töltet puskaport, hogy földcsuszamlást idézzek elő, ami elvágja az üldözők útját az átjárón keresztül.

Ryder lassan, elégedetten bólintott.

– Van-e valakinek egyéb kérdése? – szólalt meg Max. – Vagy javaslata, ami még hatékonyabbá teheti a tervünket? Elgondolása a pontos időzítésről és az események sorrendjéről?

Egy ideig csend volt, miközben az Őrzők a terv előnyeit és hiányosságait fontolgatták, és újabb ötleteken törték a fejüket.

Caro megérezte, hogy Max nézi. Felnézett a térképről és rápillantott.

A férfi összevonta a szemöldökét. Ahogy a tekintetük összekapcsolódott, Caro megpróbált a gondolataiban olvasni, de a kék szempár sötét és kifürkészhetetlen volt.

A lány mégis úgy érezte, Max nem teljesen elégedett a tervvel, annak ellenére, hogy a főbb elemeit ő maga gondolta ki.

...mennydörgésszerű robbanás, egy ló nyerítése, a fájdalomtól agonizál, képtelen felállni.

Előtte Caro, megfordítja a lovát... visszamegy hozzá.

Kezével lenyúl érte, puskalövések éles kattogása hangzik, Caro feje, arca, tiszta vér,

A lány térdre esik.

Édes istenem, ne... kérlek, ne...

Max levegőért kapkodva, hirtelen felébredt, szíve veszettül kalapált.

Vadul körülnézett, a pánik éles törként hasított belé.

A sötét sátor csendes volt, csak a fél tucat alvó ember szuszogása hallatszott. Az Őrzőké. Carónak nyoma sincs, hiszen ő a nők sátrában van.

Max visszafeküdt, egész teste remegett a rémálom hatására. A látomás azonban most más volt. Philip helyett Caro jött vissza, hogy megmentse az életét. Carót ölték meg a szeme láttára. Végignézte a lány halálát, végignézte, hogyan áldozza fel magát érte.

Édes istenem, ne.

Másnap hajnalban tábort bontottak, hogy a nap leghűvösebb szakaszát kihasználhassák, de alig pár óra múlva már tűzött rájuk a ragyogó nap. Délre egy hatalmas kiterjedésű, sárgásszürke sivataghoz értek, mely sütött a forró, azúrkék ég alatt. Caro tudta, hogy ez még csak a Szahara eleje, és bár a nyár már régen véget ért, a kegyetlen hőség szinte elviselhetetlen volt. Örült, hogy a kendő védi az arcát a tűző nap és a szélfúttá homokszemcsék ellen.

A száraz terep, melynek egyhangúságát csak időnként törte meg egy-egy rekettye vagy cserje durva csoportja, könyörtelennek és kietlennek látszott – míg egyszer csak Caro lova egy kígyóra bukkant, félig betemetve a homokba.

A kanca megriadt és élesen felnyerített, majd a rémülettől megperdült és ledobta magáról lovasát. Caro a hátára esett, alaposan megütötte magát és kissé megszedült.

A kígyó nem volt nagy, de alig egy lábnyira volt tőle, és bámult rá fénylő, fekete szemével, mintha támadásra készülne.

A félelem fokozta szédülését, Caro megdermedt. Ekkor mintha paták dobogását hallotta volna, és érezte, hogy a föld megremeg alatta. A paták hirtelen lefékeztek a feje mellett, majd erős kezek ragadták meg a vállát és felrántották a földről.

Carót valamilyen erő átlendítette egy nyereg elején.

Levegőért kapkodott, igyekezett felülni, mégis ösztönösen felismerte megmentőjét, kemény testének ismerős érintéséről, védelmezően ölelő karjáról. Max.

Hálásan döntötte hátát az izmos mellkasnak. A férfi szorosan tartotta, s egy szót sem szólt, amint a kígyó besiklott egy bokor alá.

Jó néhány Őrző odaügetett és megállt mögöttük, kérdésekkel árasztva el a lányt.

- Mi az ördög történt?
- Jól vagy?
- Nem sérültél meg?

– Jól vagyok – felelte Caro, megkönnyebbülés és zavar kavargott benne társai aggodalmát látva. – A lovam megijedt egy kígyótól, és ledobott. De a kígyó nem mart meg.

Thorne megnyugodva fordult Maxhez.

– Szóval ez az a különleges manőver, amit tanítanak a lovasságnak.

– Lenyűgöző – jegyezte meg elragadtatással Ryder.

Hawk bólintott.

– Egy berber lovas sem csinálhatta volna jobban.

Max ügyet sem vetett az elismerő szavakra, hanem visszaültette Carót ijedős kancájára.

Arckifejezése komor maradt, amint megfordította a lovát és szó nélkül előrelovagolt, esélyt sem hagyva Carónak, hogy köszönetet mondjon.

A lány csak bámult utána, társai szintén.

Max valamiért haragszik rám, gondolta, de fogalma sem volt, miért.

Még aznap este alkalma nyílt rá, hogy beszéljen vele.

Amikor a karavánjuk alkonyatkor elérte Akbout, Caro azonnal megértette, miért ez az oázis a fáradt utasok megállóhelye. Hűvös, zöld datolyapálmák erdeje tornyosult a rengeteg olajfa, tamarind- és pisztáciafa fölé, mely igazi felüdülést kínált a terméketlen vad vidék után.

A nyüzsgő faluban mindenféle rendű és rangú ember lakott, számtalan terméket és szolgáltatást

kínálva. Miután az expedíció tagjai letáboroztak az oázis környékén, friss ellátmányt vehettek és feltölthették értékes vízkészletüket. Aznap a vacsora is jóval választékosabb volt, bárányt ettek a kuzkusz mellé. Csakúgy, mint az előző este, az Örök közös sátorban étkeztek. Ezúttal azonban csendesebbek voltak, és bőségesen bevacsoráztak, annak tudatában, hogy másnap veszi kezdetét a missziójuk.

Vacsora után, amikor feloszlott a csapat, és mindenki a sátrába vonult, hogy lefeküdjön, Caro odament Maxhez és szólt, hogy szeretne pár szót váltani vele négy szemközt. A férfi kiment a sátorból, ő pedig néhány perc múlva követte. Max egy kissé távolabb a tábortól éppen a kését dobálta valami ismeretlen tárgyba a homokban. Amikor meghallotta a lány lépteit, hirtelen abbahagyta a dobálást és a zsebébe csúsztatta a kést. Caro megállt mellette, de Max a sejtelmes sivatagot bámulta az oázison túl.

– Mit akartál mondani nekem? – törte meg a csendet.

Mogorva hangjától Caro megdöbbsent, és a sötétben a férfi arcát kezdte tanulmányozni.

– Csak meg akartam köszöni, hogy ma megmentettél. Az egyik arab nő beszélt nekem arról a kígyófajról, amelyik megijesztette a lovamat. Halálos a mérge.

– Rendben. Tudomásul veszem, hogy megköszönted.

– Max, mi történt? – fogta meg a karját a lány, de a férfi kibontakozott az érintésből és oldalra lépett, hátat fordítva Carónak.

– Megsértettek valamivel? – kérdezte a lány zavartan.

Válasza alig hallatszott, de olyan volt, mint egy káromkodás.

– Nem.

– Akkor mi a baj?

– Ha úgy tetszik, nehezen viselem, hogy beleegyeztem a holt napi misszióban való részvételembé.

– De miért?

A férfi keze ökölbe szorult.

– Újabb rémálmod volt tegnap éjjel, de most... Philip helyett téged láttalak meghalni.

Szomorúság csendült ki a szavaiból, a lány szíve megsajdult. Minden vágya az volt, hogy megvigasztalja, át akarta ölelni, arcát hozzányomni a hátához, de visszafogta magát és csak ennyit mondott:

– Max, csak álm volt.

– Talán. De ami ma történt, az nagyon is valóság. – Keze reflexszerűen ökölbe szorult, mintha valamibe bele akarna boksolni. – Amikor láttalak a földön fekvő, mozdulatlanul...

Elharapta a mondat végét, mintha képtelen lenne még rágondolni is, mi történt volna, ha a kígyó megmarja a lányt.

– Aggódsz miattam – mondta végül Caro.

– A pokolba! Igen, aggódom!

A válla felett éles pillantást lövellt a lány felé.
– Azt hiszem, jó okom van rá, tekintettel arra, milyen veszélybe sodrod magad holnap.

– Nem fenyeget nagyobb veszély, mint bárki mást – téged is beleértve.

– És gondolod, ezzel megnyugtatsz? Nem akarom látni, ahogy meghalsz, Caro! Végignéztem, amikor Philip az életét áldozta értem, és ez a kép mindörökké kísérteni fog. Nem hiszem, hogy együtt tudnék élni a halálad emlékével.

A lány megértette Max aggodalmának gyökerét.

– De nem akarsz azt javasolni, hogy ne menjek?
– dermedt meg Caro.

Max durván végigszántott ujjával a haján.

– Pontosan ezt javaslom. Azt akarom, hogy maradj itt Hawkkal holnap, ahol biztonságban leszel, és hagyd, hogy én egyedül bonyolítsam le a missziót.

Caro hitetlenkedve nézett rá.

– Akkor a terv nem működik! Valószínűleg soha nem juthatnál Isabella közelébe. Nem győződhetnél meg arról, hogy jól van-e ahhoz, hogy utazhasson, arról nem is szólva, hogy nem tudnád megszervezni a szökését. Amikor Hawk a múlt héten az erődben járt, nem láthatta Isabellát, csupán hallotta, hogy egyszer említik a nevét. És senkivel sem találkozott ott, akitől megtudhatta volna, igaz-e a szóbeszéd, hogy a törzsfőnöknek megakadt a szeme egy spanyol hölgyön. Nekem

kell odamennem, Max. Csakis én tudok bejutni a női szárnyba.

– Úgy látszik, nincs fogalmad arról, hogy ez mekkora kockázattal jár – vetett rá egy dühös pillantást. – Az életedbe is kerülhet!

– Pontosan tisztában vagyok a kockázatokkal! – vágott vissza Caro.

Max mindannyiuknál jobban tudta, mivel kell szembenézniük küldetésük során. Hiszen katona volt, testközelből ismerte a veszélyt. A lány is tudta, miért érez iránta felelősséget, miért nem akarja a lelkére venni, hogy meghal vagy megsebesül. Azonban képtelen volt megbocsátani, hogy Max azt követeli tőle, adja fel az elveit vagy hagyja cserben a legjobb barátnőjét csak azért, hogy biztonságban legyen és elkerülje a bajt.

– A fenébe, Max – szólt a lány dühtől remegő hangon. – Neked kellene a leginkább megértened. Éveken át az ilyen feladatokra készítettek fel: ez életem hivatása. Kötelességem mások biztonságáról gondoskodni, ez pedig azzal jár, hogy kockázatokat kell vállalnom. Nyilván nem áll szándékomban, hogy a saját biztonságomat a legkedvesebb barátnőm szabadsága elé helyezzem.

Max nem szólt, de dühös tekintete égette a lányt.

Caro folytatta.

– Számodra sem a saját biztonságod volt az elsődleges, sohasem, jól tudom! Fordított helyzetben te adtad volna az életedet a barátodért, Philipért.

– Teljesen eltértünk a lényegtől.

– Nem! Pont ez a lényeg! Miért tartod elfogadhatónak, hogy te áldozatot hozol másokért, őket viszont nem hagyod, hogy ugyanúgy áldozatot hozzanak?

– Nem fogom hagyni, hogy meghalj, Caro!

Hangjából vad düh érződött, s ugyanez látszott a tekintetéből is, amikor hirtelen megfordult és kinyújtotta a kezét a lány felé. Ujjai acélpántokként fonódtak Caro csuklójára, mintha pusztá fizikai erővel képes lenne engedelmességre kényszeríteni őt. Caro egy erőteljes rántással kiszabadította a karját és összeszorította fogát.

– Ebből elég! Nem hallgatlak tovább! – remegett a dühtől. – Tudom, hogy magadat hibáztatod a barátod haláláért. De nem hiszem, hogy Philip azt akarná, hogy örökre büntesd magad. Bizonyára azt mondaná, ne engedd, hogy ez a tragédia rád telepedjen, hanem éld tovább az életed.

Max elkapta a fejét, mintha pofon vágta volna a lány.

Caro haragosan folytatta, ügyet sem vetve a férfi szeméből sugárzó fájdalomra.

– Nem irányíthatod a sorsot, Max! Senki sem képes erre. Jobban szeretem Isabellát az életemnél is. Ha a megmentése közben megölnek, hát legyen. Magam vállalom a kockázatot. Ez az én döntésem, nem a tiéd. Jobb, ha megbarátkozol ezzel a gondolattal, mert semmiképpen nem maradok ki az akcióból.

Majd fortyogva sarkon fordult és elviharzott, Max pedig mogorván bámult utána, kétségbeesett, haragos tekintete szinte lyukat égetett a lány hátába.

A hajnal rózsásra festette az eget, amikor másnap mintegy húsz lovas elindult az oázisból.

Caro, sérelmét dajkálgatva, kerülte Maxet, a férfi pedig csupán egyetlen éles pillantást vetett távolról a lány öltözékére. Gondosan összeválogatott holmikat viselt: gyönyörű ruhát, sok ékszert és arcfestéket, hogy elhitesse a berber törzsfőnökkel, ő egy jómódú lord rabszolgája és ágyasa.

Ám Max mogorva viselkedése láttán még erősebben nyomasztották a férfi fenntartásai most, hogy tisztában volt azok okaival. Az is tudatosodott benne, legnagyobb sajnálatára, hogy a tegnapi esti veszekedésük tovább mélyítette a köztük lévő feszültséget.

Szíve fájt, annak ellenére, hogy még mindig dühös volt Maxre. Ahogy a száraz, nyomasztó pusztaságban lovagoltak, Caro a távolból előtűnő kék hegyekre függesztette tekintetét, és megpróbált az előttük álló misszióra koncentrálni.

Délre elérték a Biban-hegység első gerincét. Komor sziklák tömege emelkedett meredeken előttük, majd tűnt el délre, ahogy a kis karavánjuk óvatosan közeledett a bejárathoz.

A terep egyre könnyebb lett, és már kevésbé volt száraz. A délután közepére egy örökzöld tölgyerdőn haladtak keresztül. Mire elérték a Saful il Taib törzsének területét jelző átjárót, a nap már alacsonyan állt az égen, s arany fénnel vonta be a csipkézett hegyeket.

Hawk hátramaradt a bejáratnál fél tucat Őrzővel és a tartalék lovakkal, Max pedig a többieket vezette az átjárón keresztül, lefelé a berber erődítményhez.

Az utolsó sziklás lejtőnél megálltak, hogy gyönyörködjenek a látványban. Az alattuk lévő keskeny völgy pontosan olyan volt, amilyennek Hawk leírta: dús, termékeny föld, teraszos árpa- és búzamezőkkel.

A távolban egy hatalmas fellegvár állt a hegyoldalban. A házak, ahogy Caro meg tudta ítélni, a szirtekre épültek, de a város jól védhető volt. Nemcsak az erőd vastag falai, hanem a három kő őrtorony és a masszív kapuk miatt is, melyeken még az ágyúgolyó is nehezen hatolt volna át.

Most, hogy végre céljukhoz értek, az ügy fontossága foglalta el Caro gondolatait, idegei megnyugodtak. Még mindig szörnyű türelmetlenséget érzett, de emellett újult erőt és tetterekészséget is, nagyobb, mint bármely más missziójuk során. Isabella ebben az erődben van, ő pedig nem adja fel a küzdelmet addig, míg biztonságban nem tudja barátját.

Emlékezett rá, hogy Max egyszer arról beszélt, miért harcolt tovább a háborúban azután is, hogy legjobb barátját elvesztette: mert le akarta verni a franciákat, vagy harc közben meghalni.

Amikor a férfi a vállán át egy pillantást vetett rá, a lány szemrebbenés nélkül állta a tekintetét. Nem hagyta magát megfélemlíteni.

Thorne törte meg a feszültséget.

– Nézzétek, barátaim – szólalt meg mosolyogva.
– Itt nyerjük majd el jutalmunkat.

Az Őrzők mély levegőt vettek és nekivágtak a völgybe vezető ösvénynek. Alig félúton jártak, amikor egy berber horda rontott elő a kapun át, és feléjük száguldott. Fekete köpenyt és turbánt viseltek, kardjukkal és puskájukkal hadonásztak, ahogy Max emberei körül forgolódtak.

Caro gombócot érzett a torkában, és megpróbálta felidézni, mit mondott Hawk a hegyekben lakó, szenvedélyes harcosokról. A berberek már évszázadok óta éltek a barbár partokon – mielőtt a hódító arabok átsöpörtek Észak-Afrikán –, és bátorságukról, becsületességükről, vendégszeretetükről meg jó természetükről voltak híresek.

Pillanatnyilag egyáltalán nem tűnnek vendégszeretőknak, sőt még civilizáltaknak sem, gondolta a lány, ahogy hosszú, görbe kardjaik éles pengéjét figyelte. Csodálattal adózott Maxnek, hogy nyugodt tudott maradni a berberek fenyegető közelsége közepette.

Vezetőjük ekkor kivált a csoportból és Max felé tartott. Harcosaihoz hasonlóan ő is magas, keménykötésű és szikár volt, világos bőrű és hajú, szinte nemes arcvonásokkal. Kevésbé veszélyes körülmények között Caro akár jóképűnek is mondta volna.

– Üdv néked, Lord Saful – köszöntötte Max franciául, és fejet hajtott.

A berber törzsfőnök is franciául válaszolt, bár alig észrevehetően törte a nyelvet.

– Miként lehet, hogy tudod nevemet?

– Nagy hírnévre tettél szert a barbár partokon, sisi. Te vagy Saful il Taib, a Beni Abbes törzs vezetője. Hosszú utat tettem meg, hogy megtaláljalak.

– Mi célból?

– Reméltem, hogy leszel oly kedves és teljesíted egy kérésemet. – Max bemutatkozott, majd bemutatta jóbarátját, Mr. Rydert is. Elmondta, hogy sportemberekként oroszlánokra akarnak vadászni a barbár partokon.

– Reméljük, megengeded, hogy éjszakára a földeden verjünk tábort. Fárasztó út áll mögöttünk.

– Természetesen – szölt barátságosan Saful.
– Mindannyian a vendégeim vagytok.

– Nem szükséges a teljes csapatomat elszállásolnod – jelentette ki Max. – Csupán a személyes szolgálóimat vinném magammal.

Magához intette Carót és Santos Verrát.

– Megmutatná valaki, hol verhet sátrat a többi társam?

Amikor Saful parancsokat adott az embereinek, Caro megnyugodott, hogy biztonsággal vették az első akadályt.

A berber törzsfőnök ezután megfordította a lovát és az erődítményhez vezette a négyfős csapatot. Max és Ryder mellette lovagoltak, Caro és Verra kis távolságból követték őket. Amint átmentek a masszív kapun, a lány gyomrában oldódni kezdett a feszültség. A második akadály, gondolta.

Külföldiek lévén kutató tekintetek keresztüztüzebe kerültek a leszálló alkonyatban, kíváncsi berberök tömegei figyelték, hogyan haladnak át a városon. Caro legyűrte kíváncsiságát, és titokban megpróbálta megjegyezni az útvonalat, amelyen esetleg elmenekülhetnek másnap, még hajnal előtt. Ám nem tudta nem észrevenni a nők barátságos, nyílt mosolyát. Színes tunikákat viseltek, valamint sok-sok ezüstitűt, kar- és lábperecet. A berber nők nem fátyolozták el az arcukat, ahogyan az arabok és a törökök, így Caro tisztán látta gondosan kidolgozott tetoválásaikat.

Saful háza égetett agyagból és formázott kövekből épült, óriási nagy volt – ahogyan az egy törzsfőnökhöz illik. Verrát a bejáratnál hagyták, hogy gondoskodjon a lovakról, Caro, Max és Ryder pedig követték Safult egy íves portálon keresztül egy helyiségbe, amelyben a törzsfőnök minden bizonnyal audienciákat szokott tartani. Fényűző volt a berendezése, vastag szőnyegekkel,

párnákkal és jó néhány kis, alacsony asztallal. Olajlámpák világították meg és egy faszenes kályha fűtötte.

Lord Saful átadta a kardját egy szolgának, de Caro észrevette, hogy övén még mindig ott függ egy görbe tör. Amikor helytel kínálta vendégeit, Caro Max mögé ült le egy párnára.

Rövidesen forró, édes, finom mentateát szolgáltak fel nekik.

A beszélgetés egy ideig udvarias mederben folyt. Saful érdeklődésére Max előadott egy kitalált történetet a partvidéken tett legutóbbi utazásairól. Amikor végül a házigazda megkérdezte, miért pont ide jöttek, Max elmagyarázta, hogy a legjobb vadászterületet kereste, és megkérte Safult, adjon mellé egy vezetőt, aki segít megtalálni az oroszlanokat, hogy hódolhassanak vadászszenvedélyüknek. Ezután Ryder a csalétekként hozott újfajta puskákról beszélt.

Sikerült felkeltenie Saful figyelmét.

– Megnéznél közelebbről egy ilyen puskát?
– kérdezte Max.

– Igen, szívesen.

– Ha megengeded, sidi – ajánlotta Ryder –, hozok egyet a nyeregtáskámból, hogy megmutassam neked.

Kiment, majd néhány perc múlva visszatért. Saful nagy érdeklődéssel vette kezébe a fegyvert.

Miután megmutatta a puskát több harcosának, Saful felnézett.

– Szeretnék lőni ezzel puskával, hogy magam láthassam, mennyire pontos.

– Természetesen – szólt könnyedén Max – de már besötétedett odakinn. Nem lenne jobb, ha holnapra halasztanád, amikor láthatod a célpontot?

– Erre semmi szükség. Kiváló próba lesz, ha eltalálok egy célpontot a sötétben.

Caro meglepetésére a férfiak mind kimentek a teremből, őt pedig egyedül hagyták a női szolgálókkal.

Több mint fél órája távol voltak már, s a lány aggódni kezdett. Amikor azonban visszajöttek, a berber arckifejezéséből megállapította, hogy a puska kipróbálása sikerrel járt. De ekkor a vezetőről kezdtek tárgyalni. Caro nehezen gyűrte le türelmetlenségét, alig várta, hogy Isabella keresésére induljon.

Max és házigazdája végül tizenöt puskában egyeztek meg, és Saful kellően elégedettnek látszott ahhoz, hogy teljesítse vendégei kérését.

– Azt hiszem, szeretnétek visszavonulni a szobáitokba, hogy vacsora előtt felfrissítsétek magatokat, ugye?

– Jó lenne lemosni az út porát – felelte Max. Fejével Caro felé intett. – Lennél szíves az ágyasomnak is szállást adni?

Caro érezte Saful rászégeződő kíváncsi pillantását, de lesütötte a szemét és úgy tett, mintha egy szót sem értene a társalgásból.

– Nem sokat tud franciául – tette hozzá Max.
– Csak portugálul.

– A szolgálóim majd gondoskodnak a kényelméről a női szárnyban – mondta Saful, és parancsolón felemelte kezét az egyik idősebb berber nő felé.

Max könnyed hangon megjegyezte.

– Azt szeretném, ha később átjönne az én szobámba, ugye, érted.

Ekkor Saful alaposan végigmérte Carót, férfiszemmel.

– Páratlan szépség. Nem akarod eladni?

Caro alig tudta leplezni ijedtségét. Ahogy visszagondolt, eddig kevés férfi nevezte őt szépségnek. De az biztos, hogy egy sem ajánlotta fel, hogy megveszi. Váratlan vonzerejét arcfestésének tudta be: szénnel húzta ki a szemét és kárminnal pirosította ki az arcát és az ajkát.

Max hangjából vidámság csendült.

– Kétlem, hogy megfelelne neked, sisi. Még tanulnia kell az engedelmességet, és olyan csípős a nyelve, mint a viperáé.

– Akkor igazán érdemes lenne eladnod. Szeretem, ha egy nőben van indulat, és nagyra értékelem az általad leírt tulajdonságokat.

Amikor Max a válla felett hátrapillantott, önelégült tekintete miatt Caro legszívesebben felpofozta volna.

– Ha így van is – szóló sajnálkozva –, a nő nem eladó. Gondolom, van néhány asszony, akitől te sem szívesen válnál meg.

Saful mosolygott, és egyetértően bólintott.

Max odaszólt Carónak portugálul, hogy kövesse a berber nőt. A lány felállt a párnáról és a nő után indult.

– Ha nem haragszol a kérdésemért, Lord Saful, hogyan lehet az, hogy ilyen kitűnően beszélsz franciául? – szolt Max.

Caro a szeme sarkából látta Saful férfimosolyát, és távoztában még hallotta válaszát.

– Sok évig élveztem egy francia ágyas gyönyörteli szolgálatait.

Caro legyűrte Max iránti dühét, amint a szolgáló nyomában haladt, és minden lépéssel nőtt benne a remény. Ha szerencséje van, nemsokára találkozik Isabellával.

A női szárny a ház hátsó részében volt, és Caro kellemes, csengő nevetést hallott, amikor belépett a közös terembe.

Azonnal meglátta barátnőjét – egy díványon pihent, halk, dallamos hangon, franciául beszélgetett egy csoport fiatal berber nővel, akik körülötte ültek párnáikon.

Isabella mintha egész udvartartással rendelkezett volna, ami egyáltalán nem volt meglepő, hiszen mindig is mágnesként vonzotta az embereket, különösen a férfiakat. Félig spanyol, félig angol lévén különleges szépségnek számított, szénfekete hajával és csillogó fekete szemével, bár már negyvenes éveinek közepén járt. Élénksége és életszeretete legalább annyira vonzó volt, mint feltűnő vonásai és ragyogó alakja.

Ha a berber törzsfőnök az olyan nőt kedveli, akiben van spiritusz, gondolta Caro kényszeredetten, akkor bizonyára fülíg beleesett Isabellába. Caro egy pillanatra megállt, beitta szeretett barátnője látványát. Ennél többet nem tehetett. Nem futhatott oda hozzá, hogy megölelje, nem mutathatta ki megkönnyebbülését és ujjongását.

Ekkor Isabella felnézett és összerezzen, amikor meglátta Carót. De jól leplezte, és egy újabb mesébe kezdett, mellyel megneveltette hallgatóságát.

Caro erőszakkal elfordította tekintetét és követte a szolgát a neki szánt szobába, ahol megmosakodott és felfrissítette magát. Hatalmas önfegyelemmel várt még néhány végtelen percig, mielőtt visszatért a közös helyiségbe, ahol egy sarokba vezették és jelbeszéddel mutatták, hogy üljön le.

Engedelmesen elhelyezkedett egy párnán és elfogadott egy pohár gyümölcsöt, de olyan ideges volt, hogy azt sem tudta volna megmondani, mit iszik.

Lassan szopogatta az italát és úgy tett, mintha érdeklődéssel figyelne a szoba közepén álló szökőkutat. Egy idő után Isabella kecsesen felkelt a díványról és odament Caróhoz. Leült a mellette lévő párnára, és egy fatáblából fűgét, narancsot és datolyát kínált neki.

Caro udvariasan elfogadta, meghámozott egy narancsot, és megpróbálta palástolni örömét,

miközben várta, hogy barátnője átvegye a kezdeményezést.

– Nyugodtan beszélgethetünk spanyolul – szólt Isabella olyan halkán, hogy más nem hallhatta meg a szökőkút zenéjétől és a nők csacsogásától.

– Páran közülük tudnak egy kicsit franciául, mivel azzal szórakoztatom magam, hogy tanítom őket.

– Nem fognak gyanút, ha látják, hogy velem beszélgetsz?

– Nem. Mindannyian tudják, alig várom a híreket a kinti világból, és nem furcsállják, ha kérdezgetlek. Néhány percet együtt tölthetünk.

– Fogalmad sincs, mennyire aggódtam érted – mondta izgatottan Caro. – Jól vagy?

Isabella ravaszkásan mosolygott.

– Hogyne lenne fogalmam, édesem, hiszen tudom, hogyan érezném magam, ha ez veled történt volna. Talán most már megérted, milyen gyötrelmeket élek át, valahányszor elindulsz egy-egy missziódra.

Caro most nem tiltakozott, hogy azért ez nem ugyanaz.

– Jól nézel ki, Isabella. Nem bántottak? – kérdezte inkább.

– Egyáltalán nem. Úgy bántak velem, mint egy hercegnővel, helyesebben: mint egy fogva tartott hercegnővel. Kiváló egészségnek örvendek és a hangulatom is viszonylag jó – mivel szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy az Őrzők értem jönnek majd. Tulajdonképpen elhatároztam, hogy

a lehető legtöbbet hozom ki a fogságomból. Úgy tekintem, mint valami, kalandot.

– És a fogvatartód, Lord Saful?

– Szerencsére nagylelkű és kedves. – Szája rejtélyes mosolyra húzódott. – Nem mellesleg, csodálatos szerető. A rabságnak ez a része kifejezetten élvezetes, be kell vallanom. Ha más körülmények között találkozunk, ha nem ennyire eltérő kultúrában élünk, talán elgondolkodnék rajta, hogy őt választom negyedik férjemül.

Caro a homlokát ráncolta, de Isabella fekete szeme pajzánul nevetett.

– Sajnos Lord Safulnak már van két felesége, és nem vagyok hajlandó osztozni rajta. Azok a hölgyek kétségkívül boldogok lennének, ha utoljára látnának. Remélem, azért vagy itt, hogy kiszabadíts?

Most Caro mosolyodott el.

– Csak nem gondolod, hogy ezt a hosszú utat kedvtelésből tettük meg?

Ezután gyorsan elmondta Isabellának a tervüket. Megbeszélték, hogy hajnali négykor észrevétlenül kiosonnak a házból, nehogy összetalálkozzanak egy koránkelővel. Az istállóknál fognak várakozni, és a robbantást csak pirkadat előtt fél órával hajtják végre, amikor már átjutottak az erődítményen a kapukhoz. Akkor még sötét lesz, de mire eléri a legközelebbi hegyi átjárót, az ég már kellően kivilágosodik. Öngyilkosság lenne sötétben nekivágni a kegyetlen terepnek, magyarázta Caro.

Caro megkönnyebbülésére Isabella nem kifogásolta a tervet.

– És mi van Lord Safullal? – kérdezte Caro.
– Fennáll a veszély, hogy ma éjszakára a szobájába kéret?

– Nem, amíg a havibajom tart. De ha mégis magához kéretne, vagyok olyan találékony, hogy időben visszaérjek ide. Azt hiszem, hiányozni fog Saful – csücsörített Isabella. – Talán majd írok neki, hogy hol talál meg, miután elszöktem, és meghívom őt Cyrene-re.

Caro hitetlenkedve csóválta a fejét. Mégsem tartotta kizártnak, hogy a berber törzsfőnök vállalja a hosszú utazást Cyrene-ig, hogy viszontlássa megszökött foglyát. A leginkább azonban az elkövetkező tizenkét óra eseményei miatt izgult.

Átbeszéltek még néhány fontos részletet Isabellával, kidolgozták a pontos menetrendet, majd Caro megjegyezte, be kellene hozatniuk a csomagját, hogy kéznél legyenek az álruhák.

– Majd én elintézem – mondta magabiztosan Isabella. – Saját szobám van, így ragaszkodni fogok ahhoz, hogy küldjenek téged hozzám, hogy elszórakoztass. És arról is gondoskodom, hogy bőségesen együnk még az indulás előtt, hogy kibírjuk az utat a hegyek között. Nem tudhatjuk, mikor lesz részünk legközelebb tisztességes étkezésben.

Caro felnevetett. Isabella egészséges étvágyát ismerve, az volt a csoda, hogy nem hizott el eddig.

A következő megjegyzésére viszont Caro csaknem megfulladt.

– Most pedig mesélj valamit erről a Mr. Leightonról, kedvesem.

Érezte, hogy a vér az arcába szökik barátnője átható pillantásától, és gyorsan belekortyolt a gyümölcslebe, hogy palástolja idegességét. Ám még így is túlságosan árulkodóak voltak a Max iránti érzelmei.

– Nincs túl sok mesélnivalóm róla – füllentette.
– Thorne közeli barátja, és azért hívta meg, hogy állandó tagja legyen az Őrzőknek.

– Rendben, nem kíváncsiskodom – szólta Isabella huncut mosollyal. – De nagyon szeretnék találkozni ezzel az emberrel, ha a neve említésére máris úgy elpirultál, mint egy szűzlány.

Ekkor Caro csakugyan fuldokolni kezdett, mert a gyümölcslet félrenyelte.

Az utolsó három nap maga volt a pokol, állapította meg Max, miközben erős feketekávéját kortyolgatta az esti étkezés után. Mégis igyekezett barátságos arcot mutatni, hogy ne sértse meg berber házigazdáját.

A fogások bőségesek és finomak voltak: gazdag lencseleves, olivabogyókkal töltött sült csirke, ízletes húspástétom és a szokásos kuszkusz. Hozzá árpakenyér, és desszertként méz.

Szerencsére Ryder élénk beszélgetést folytatott a berber törzsfőnökkel, miközben Max gondolatai kizárólag a ház alsóbb régiói körül forogtak, s

azon töprengett, vajon Caro megtalálta-e Isabellát, és sikeres lehet-e az előre kidolgozott terv.

Ha őszinte akart lenni magához, a gondolatai egyetlen pillanatra sem terelődtek el Caróról az utazás során. A kínzó érzés, hogy a közelében van, de mégsem érintheti meg, égette a testét, de ami még gyötrelmesebb volt: hiányolta a lány édes mosolyát.

Caro tartózkodása természetesen érthető volt. Max csalódást és haragot keltett benne, amikor rázúdította sötét félelmeit. Mégsem hibáztathatta magát érte. Ugyanazt a szörnyű rémálmod látta tegnap éjjel is Caróról, amelyben a szeme láttára halt meg a lány, miközben az ő életét próbálta megmenteni. Kétségbeesetten ölelte magához Caro vérző testét, hogy életre keltse – mindhiába. Elemi erővel tört rá a fájdalom, az egész teste remegett, ugyanakkor örülten dühös is volt. Fejét hátravetette és kínlódva nevetett agóniáján, miközben égő könnyek homályosították el a szemét.

Most, amikor felidézte ezt a sötét látomást, újra kiverte a hideg veríték. Minden vágya az volt, hogy megóvja a lányt, hogy védje a veszélytől. Nem vonta kétségbe Caro bátorságát, sem a meggyőződését; a képességeit pedig még kevésbé. Ő volt a legtettekeszebb, legbátrabb nő, akivel Max valaha is találkozott. De nem irányíthatta a sorsot. Ahogyan Max sem. Mindent megtesz, ami képességeitől telik, hogy sikerre vigye missziójukat, hogy biztosítsa, rémálma soha ne

váljon valóra. De bármennyire elszántan fogadta meg, hogy vigyáz rá, nem tudja garantálni a lány biztonságát. Megsérülhet vagy meg is halhat, és ez a gondolat egyre mardosta Max lelkét.

Mostanra már a gyomra is remegett az idegességtől. Mégis tisztában volt vele, hogy átlépte a korlátokat. Nincs joga arra kérni Carót, hogy cserbenhagyja legjobb barátnőjét.

Bocsánatkéréssel tartozik neki, amiért azt akarta, maradjon távol, bár úgy gondolta, a lány nincs abban a hangulatban, hogy meghallgassa őt.

Állkapcsa megfeszült. Az a legrosszabb: tudja, hogy Carónak igaza van. Vannak idők, amikor a kockázatvállalás elkerülhetetlen, függetlenül attól, mi lesz az ára.

Erre az igazságra kell emlékeztetnie magát mindvégig, míg missziójuk véget ér és a lány biztonságban kerül ki belőle.

Sőt, ahhoz, hogy a ma éjszakai akciójuk sikeres legyen, a lehető legtökéletesebben kell alakítania a szerepét.

Kényszerítette magát, hogy beszélgetésbe elegyedjen berber házigazdájukkal, és igyekezett nem nézegetni a zsebóráját. Pedig számolta a perceket, amíg visszavonulhat a szobájába és magához hívhatja Carót.

Későre járt, mire asztalt bontottak vacsora után és egy szolga a szobáikba kísérte a vendégeket. A sötét, csendes folyosókon végigsétálva Max arra következtetett, hogy a szolgák többsége már

alszik, és ez váratlan fejleményeket hozhat, amikor eljön az idő az indulásra.

Santos Verra már Max szobájában tartózkodott, inasként teljesítve kötelességét. Ryder is csatlakozott hozzájuk, miután megvizsgálta a szomszédban lévő lakosztályát.

– Az az ajtó – mormolta Verra, és a távolabbi falra mutatott – egy külső udvarba vezet.

Max és Ryder kimentek, azzal az ürüggyel, hogy elszívni egy szivart, s közben felbecsülték a falak magasságát és azt, hogy hol mászhatók át, majd visszatértek a szobába és várták Carót.

Fél óra múlva a lány ragyogó szemmel lépett be. Egy szót sem kellett szólnia, Max tudta, találkozott Isabellával és jó híreket hozott.

Verra szélesen vigyorgott.

– Jól van a Senora?

– Igen – felelte Caro megkönnyebbült mosollyal.

– De már alig várja, hogy szabad legyen. – Halkan, nehogy kíváncsi fülek meghallhassák, Caro elmesélte találkozásuk részleteit, és hogy Isabella szerint nem lesz nehéz megszervezni a szökést.

– Akkor a terv szerint járunk el – szólta Max. – Az istállóban minden rendben? – kérdezte Verrát.

– Si. A puskaport is ott tároljuk, ami Ryderre vár. És magunk is ott alszunk majd a lovakkal, míg eljön az ideje, hogy elkábítsuk őket.

– Nem hiszem, hogy Saful gyanakodna ránk – tette hozzá Ryder. – Leighton kellően elbűvölte őt ahhoz, hogy jó véleménnyel legyen rólunk.

Max megcáfolhatta volna ezt a megjegyzést, hiszen Ryder vállán volt a teher, hogy lekenyerezze a berber törzsfőnököt, de csak ennyit mondott:

– Sokat segített, hogy ennyire kiválóak a fegyverek. – Verráról Ryderre pillantott. – Mind a ketten tudjátok, mit kell tennetek?

– Természetesen.

Még egyszer végigvették a tervet, majd kis idő múlva Ryder és Verra távozott. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Max csak Caróra koncentrált. Tekintete égette a lány arcát. Most először maradtak kettesben a veszekedésük óta.

A lánynak is ugyanez juthatott az eszébe, mert arckifejezése hirtelen zorddá vált.

– Örülök, hogy jó egészségben találtad Isabellát – törte meg Max a csendet.

– Én is. Most csak azért izgulok, hogy legyen már vége ennek az éjszakának.

És mivel legalább annyira várta már, hogy távol kerüljön Maxtól, az ajtó felé lépett. Az egyik keze már a kilincsen volt, amikor Max megszólalt.

– Nem mehetsz még el.

Caro megtorpant.

– Miért nem? – kérdezte dacosan.

– Mert felkeltenéd Saful gyanúját. Ahhoz, hogy a színjátékunk hiteles legyen, legalább néhány órát velem kell maradnod. Azt hiszi, azért kérettelek magamhoz, hogy szeretkezzem veled.

A lány válla megmerevedett.

– Rendben. Egy darabig még itt maradok.

Szeszélyesen járkálni kezdett a szobában, de nem nézett Maxre. Időnként megcsörrentek az arany és ezüst ékszerek, melyeket a nyakán és a csuklóján viselt.

Max az egyik sarokban álló alacsony asztalkához lépett és töltött magának egy pohárka fügepálinkát.

– A saját védelmed érdekében is a közelemben akarlak tartani – mondta lazán. – Saful ma este túlságosan mohón bámult rád, és nem szeretném, ha házigazdaként visszaélne a helyzetével, és magáévá akarna tenni.

Caro megállt és éles pillantást vetett Maxre.

– Szavamra, Safulnak kiváló az ízlése, ami a nőket illeti – jegyezte meg Max.

– Nincs szükségem az üres bókjaidra.

– Egyáltalán nem üres, szépséges boszorkám. A festék, amit viselsz, rejtélyes vonzerőt kölcsönöz, melyet minden egészséges, forróvérű férfi értékel. Higgy nekem, Saul magának akar téged.

Caro gúnyosan csóválta a fejét és újra járkálni kezdett, de számára is meglepő volt, milyen kéjes pillantásokkal méregette őt este a törzsfőnök. Birtoklásvágy futott át Maxen, az ősi férfiösztön, hogy harcoljon ezért a nőért, hogy bizonyítsa, Caro vitathatatlanul az övé.

– Eddig nem volt módom, hogy bocsánatot kérjek a tegnapi estéért – mondta végül.

A lány pillantása szinte felnyársalta. – Elismered, hogy hibáztál, amikor azt akartad, hagyjam cserben a barátnőmet?

– Nem hiszem, hogy hiba lenne, ha aggódom érted.

– Igenis hiba, ha valakinek az elvei ellen történik! – jelentette ki Caro.

Max elfojtott egy keserű mosolyt.

– Igaz. Mit tehetnék, hogy megbocsáss?

– Isabella szabaduljon ki – vágta rá a lány. – És teljes őszinteséget várok el tőled. Nem látszik rajtad, hogy megbántad a szavaidat.

Pedig valóban megbánta, de eltökélte, hogy továbbra is erélyesen viselkedik Caróval. Ivott egy korty pálinkát, s közben figyelte a nyugtalanul járkáló lányt, ahogy csípője kecsesen ring a ruhái alatt.

Érezte, amint ágyéka megkeményedik.

– Egész éjjel így akarsz mászkálni?

– Igen. Úgysem tudnék aludni.

– Ki beszél itt alvásról? Sokkal kellemesebben is eltölthetjük az időt.

Feltűnően az ágyra nézett. Az arabok általában szőnyeggel letakart, kákából szőtt gyékényeken aludtak, de ez az ágy berber típusú volt – körülbelül két láb magas, kötelekből készült és színes selyempaplanok és párnák fedték.

– Nem mondhatod komolyan – szólt gúnyosan, hitetlenkedve Caro.

– Abszolút komolyan mondom. Hosszú éjszaka áll előttünk. És a szeretkezés eltereli a figyelmedet az aggódásról.

– Biztosíthatlak, nincs szükségem semmiféle elterelésre.

– De talán nekem van.

– A te igényeid pillanatnyilag aligha érdekelnek!
Max lassan rámosolygott, hogy tovább gyötörje.

– De én vagyok urad és parancsolód, vagy már elfelejtetted? Azért hozattalak a szobámba, hogy szolgálatomra légy. Kezdjük azzal, hogy levetköztetsz.

Caro gyilkos pillantást vetett rá.

– Egyedül is tökéletesen le tudsz vetközni.

– Az korántsem olyan élvezetes.

A lány szemében tűz villant, Maxnek pedig eszébe jutottak Saful szavai, hogy szeretőként azokat a nőket kedveli, akikben van indulat. Most tökéletesen egyetértett vele.

Caro egyáltalán nem volt szelíd és simulékony. És ahogy végigmérte őt – szinte szikrát szórt a szeme –, Maxben feltámadt a vágy, ágyéka felforrósodott.

A provokálására Caro egy szót sem szólt. Az ablakhoz sietett, kinyitotta a spalettát, és kinézett az alattuk lévő sötét udvarra.

Megvető reagálása hatalmas kihívást jelentett, Max testét heves sóvárgás járta át.

Kívánta a lányt. El akart venni vad, édes testében, illatában. Érezni akarta, hogyan reszket legbelül, kemény hímtagját magába fogadva, érezni akarta, ahogy Caro teste összerándul a kéjtől, amikor magját belelövelli.

A testi igényei kielégítésénél azonban sokkal jobban vágyott a szenvedélyes közelségre. Ha szeretkezik Caróval, mélyen a testébe hatol, a

lehető legintimebb módon egyesül vele, meggyőződhet arról, hogy a lány él és biztonságban van. Talán ez segít, hogy megfeleljen a nyugtalanító gondolatról, hogy esetleg ez az utolsó együttlétük.

Max körbejárt a szobában, eloltotta az olajlámpákat, csupán egyet hagyott égve, mely halvány, arany ragyogást adott. Az ágyra ült, hogy lehúzza a csizmáját, majd felállt, és vetkőzni kezdett. Caro teste hirtelen megfeszült – Max biztos volt benne, a lány pontosan tudja, mi zajlik a háta mögött. Miután minden ruhájától megszabadult, Caro mögé lépett.

A lány mozdulatlanul állt, amíg Max becsukta a spalettát, kizárva a hűvös éjszakai levegőt, és még bensőségesebbé téve a hangulatot. És amikor dús, göndör hajához nyomta az ajkát, Caro megdermedt. A férfi hátulról átkulcsolta a derekát, majd tenyerébe vette a kebleit a ruhán keresztül. Amint rátalált a kemény mellbimbókra, ujjai hozzáérték az értékes ékszerekhez, a díszes mór nyakláncához.

– Olyan régen volt már, angyalom – mormolta vágytól rekedt hangon.

A lány megborzongott, és Max tudta, ugyanolyan heves forróságot érez, amelyet ő.

– Neked is annyira hiányzott, mint nekem?

– Nem, egyáltalán nem – válaszolta, de különösebb meggyőződés nélkül.

– Akkor miért olyan szaggyalant a lélegzeted? Miért ágaskodnak keményen a mellbimbóid?

Caro nem felelt.

– Azt hiszem, te is ugyanannyira akarod, mint én.

– Max.

– Ismerem a testedet, Caro. Tudom, hogyan vadítsalak meg.

Lassan felemelte a ruhák szegélyét egészen a lány csípőjéig, felfedve fenekének lágy domborulatait, és duzzadt hímtagját hozzányomta, hogy Caro érezze heves erekcióját. A lány hirtelen szívta be a levegőt, tanújelét adva izgatottságának.

Max halk, érzéki hangon suttogott, mialatt duzzadt fallosza a lány fenekéhez tapadt.

– Hadd vadítsalak meg, édesem. A nyelvemmel, a kezemmel, a forró testemmel. Végig akarom csókolni a gyönyörű, selymes bőrödöt. Felgyújtalak, lángra lobbansz az érintésemre.

Azonnal felizzott köztük a szenvedély.

Az egyik kezét a lány combjai közé csúsztatta, a selymes fűrtökbe fúrta ujjait. Caro teste önkéntelenül ívbe hajlott. Megpróbált ellenállni – ezt Max is érezte –, de halk sóhaja minden szónál ékebben árulta el, hogy elvesztette az önmagával vívott csatát.

Max az egyik kezét a combjai közt tartva megfordította Carót, hogy háttal álljon a fal felé. A lány felnézett rá, ajkát idegesen megnedvesítette nyelve hegyével. Ettől az erotikus mozdulattól Maxnek eszébe jutott, hogyan kényeztette őt ez a kívánatos száj, hogyan fogadta be és szopogatta a

falloszát, hogyan ajzotta fel. Pontosan, ahogy ő tanította.

Nyers és primitív éhség fogta el. De éhsége csillapítása mellett egyre sürgetőbben vágyott rá, hogy birtokolja, kielégítse, a csúcsra repítse a lányt. Gyötörni akarta. Hogy szenvedélyesen könyörögjön azért, amit Max amúgy is örülten vágyik megadni neki.

Hirtelen olyan forróság öntötte el, hogy azt hitte, azonnal felrobban, ha csak megérinti Carót. Mégis kényszerítette magát, hogy lassítson. Ha kellően felizgatta, a lány kéri majd, hogy tegye magáévá.

Szabad kezével megragadta Caro egyik – domborított ezüst félgömbökkel díszített – nyakláncát, és a lány megdöbbenésére, áthúzta a fején. Majd még feljebb húzta a ruháját, hogy kilátsszon a fehér hasa, és a nyakláncot provokatívan a combjai között húzogatta. Caro elfojtott nyögést hallatott.

Max a lány elé térdelt, s az illatától azonnal hevesen lüktetni kezdett az ágyéka, de az erotikus látvány – a nőisége göndör fürtjei között megbúvó ezüst félgömbök, melyek gyengéden cirógatták harmatos, rózsaszín szeméremajkait – még jobban felajzotta.

Ujjaival gyengéden széttárta a halvány combokat. A lány teste teljesen megnyílt Max mohó tekintete előtt.

Majd lassan végigcsúsztatta a nyakláncot a selymes nyíláson, amitől Caro megremegett.

– Maradj nyugton – szólt rá, és újra végighúzta a nyakláncot a forró testrészen.

Caro teste megrándult az ékszer borzongató érintésétől.

– Mondtam, hogy maradj veszteg – korholta Max.

– Nem hiszem, hogy sikerül.

– Muszáj. Először neked akarok örömet szerezni. Aztán mélyen beléd hatolok és hallgatom a kéjes nyögéseidet.

Szavaira Caro érzékein végigdobolt a vágy, a combjai közti lüktetés visszhangjaként. Tiltakozni akart, de sajnós képtelen volt eltolni magától a férfit. Testének minden idegszála az ezüst félgömbök varázslatos, gyötrő és izgató simogatására koncentrált. Érezte, ahogy felfokozott vágya mély, meleg pulzálással tölti el nőisége középpontját.

Amikor Max elhúzta a láncot és az egyik végét az ujjai köré tekerte, a lány el sem tudta képzelni, mi a szándéka. Zavartan nézte, ahogy a férfi egy nagy, domború félgömböt behelyez nedves szeméremajkai közé.

Megpróbálta elfojtani nyögését a hirtelen beléhasító perzselő lökéstől.

– Mit csinálsz? – zihálta.

– Csillapítom a testi gyönyör iránti vágyadat.

– Egy újabb ezüst félgömböt nyomott fel a sikamlós, bársonyos szirmok közé.

– Nincs ilyen vágyam – hazudta a lány.

– Majd lesz, ezt megígérhetem.

Caro nem tagadhatta, mennyire beigazolódott Max jóslata. A lába közti pulzálás már rendkívül intenzív volt, érzékei szinte lánggra lobbantak. Amikor Max módszeresen egyre több félgömböt helyezett fel, a lány összerázkódott a kéjtől.

– Na, milyen érzés? – hangzott a provokatív kérdés.

Caro túlságosan felizgult ahhoz, hogy válaszoljon. Érezte, ahogy a hűvös fém felmelegszik a teste belsejében, belső izmai önkéntelenül is ráfeszültek a benne lévő félgömbökre. Majd Max gyengéden, könnyörtelenül, lassan még beljebb tolt a nyakláncot, egészen végig. Caro megpróbált egy helyben maradni, mivel a legkisebb mozdulatra mocoogni kezdtek benne a félgömbök, de képtelen volt rá.

– Mit mondtam az előbb? – figyelmeztette Max, amikor a lány csipője mozogni kezdett. – Szót kell fogadnod, különben nem enyhítem heves vágyadat. – Caro összeszorította a fogát, a falnak dőlt, tenyerével támaszkodva.

Szerencse, hogy szilárd talaj volt a lába alatt, mivel Max szándékos lassúsággal elkezdte egyenként kihúzni a félgömböket.

A kínzó borzongás Caro egész testét átjárta, ahogy a félgömbök egyenként kicsúsztak belőle; intim simogatásuk őrzítő volt.

– Nagyon felforrósodtál, ugye? – kínozta tovább Max. – De ennél is jobban feltüzellek.

Caro már égett. Csillapíthatatlan izgalom vette birtokba a testét a gyötrő kéjtől, elolvadt, lábai reszkettek.

– Zaklatottnak látszol, angyalom. Azt hiszem, meg kell, hogy nyugtassalak.

Egy pillanatra Caro azt hitte, Max megkönyörül rajta. De ekkor a férfi előrehajolt. Lehelete perzselt. Caro megremegett a közelségétől, de képtelen volt úrrá lenni sóvárgásán.

Max finoman és gyengéden végigfuttatta nyelvét a lány csiklóján, amint egy újabb félgömböt húzott ki.

Édes agónia. A nyaklánc lassú eltávolítása a harmatos, érzékeny testrészből. Max szájának nedves cirógatása. Nyelvének erőteljes csapásai.

Fenomenális érzés.

A következő szenvedélyes nyelvcsapásnál Caro már csaknem eszméletlen volt. Túl gyenge volt ahhoz, hogy megtartsa magát, önkéntelenül Max vállába kapaszkodott. Annyit még felfogott, hogy a sötéthajú fej a széttárt lábai között van, és mennyei gyönyörben részesíti.

Max ajka forrón bizsergette, miközben egy újabb félgömb csusszant ki nőisége fészkéből. Caro hangosan felnyögött. Ujjai öntudatlanul tekergőztek a hullámos, éjfekete hajban, miközben medencéjét előretolta, hogy még jobban hozzáférjen a nyalakodó száj.

A férfi nyelve megörjítette. Max pontosan tudta, hogyan érintse meg, hol gyakoroljon nagyobb nyomást ahhoz, hogy a végtelenségig fokozza a

gyönyört. Nyelve egyre fürgébben mozgott, körbe-körbejárt Caro ágaskodó csiklóján, miközben a félgömbök egyenként potyogtak ki.

A mindent elsöprő gyönyörtől Caro félig ájultan hajolt hátra: ez már a vég.

– Alaposan előkészítettek az orgazmusra?

A lány már csak nyöszörgött, képtelen volt válaszolni.

– Készen állsz, hogy feljuss a csúcsra, édesem? – csókolta meg újra egy erőteljes szívással a lány duzzadt, puha szeméremajkait. – Úgy hallom, készen állsz.

Valóban készen állt. A hasogató kéjt már nem bírta elviselni. Tűzcsóvák repültek Max ajkáról Caro belsejébe, s a nő hangosan felkiáltott. Egy pillanat múlva robbanást érzett, a perzselő száj hatására teste egymás után többször is összerándult. Erőteljesen megremegett a lüktető élvezettől, majd elgyengülve összecsuklott a falnál.

Max azonban még nem fejezte be. Tovább nyalta és szívta, fogva tartotta a testét, mialatt a lány borzongott az eksztázis lázától. Érzékei tomboltak, amint a férfi kihúzta a nyaklánc utolsó félgömbjeit titkos rejtekhelyükről.

A következő pillanatban újabb orgazmus kezdődött, szinte azonnal az első után, olyan vad, intenzív és hosszan tartó, hogy a lány felsikoltott.

A heves, kavargó rohamtól alig kapott levegőt.

Hosszú, hosszú percek után kezdett magához térni kábulatából.

Halkan pihegve nézett le Maxre.

A férfi szemében tüzes ragyogás fénylett, szája nedves volt, és öntelt mosolyra húzódott.

Még egy utolsó csókot nyomott a lány remegő szeméremajkaira, majd talpra állt.

Caro meglepetésére Max megfordult és lazán elsétált, ujjá körül pörgetve a nyakláncot. A lány még mindig kábultan bámulta a férfi napbarnított hátán kidomborodó izmokat, feszes, kemény fenekét.

Max leült az ágy szélére, az ezüst nyakláncot ágaskodó falloszára tekerte, majd hanyatt dőlt, könyökével kitámasztva magát. Teste meztelen volt, végtelenül férfias és veszélyesen érzéki.

– És most rajtad a sor, hogy kiszolgálj – jelentette ki. – Vedd le a ruháidat. Meztelenül akarlak.

Caro megmerevedett a dölyfös hangnemtől. Még ha szándékosan provokál is, hogy ő az uram és parancsolóm, pusztán hogy elterelje a figyelmem, akkor sem vagyok hajlandó a rabszolgája lenni, gondolta.

– Semmi kedvem engedelmeskedni.

– Pedig fogsz.

– Hogy lehetsz ennyire magabiztos?

– Mert tudom, hogy azt akarod, hogy betöltsem a tested. A vesszőmet jóval izgatóbbnak találod majd, mint a nyakláncodat.

Fején találta a szöveget, ez kétségtelen.

Amikor a lány továbbra is ellenkezett, a kék szemek szorosan rátapadtak.

– Várlak.

Caro érezte, hogy elgyengül. Egy cseppet sem számított, hogy még mindig haragszik Maxre. Vagy hogy a férfi mennyire tisztában van azzal, hogy szexuálisan hatalma van felette és hogy ellenállhatatlan vonzerejével könnyen megtöri a védekezését. A pusztá tekintetével máris megingatta a lány ellenállását.

A pillantása olyan intenzív, olyan forró volt, hogy a ruháján keresztül is égette a bőrét.

– Szerinted ez a feltétlen engedelmesség? – kérte számon Max. – A rabszolgám vagy. Kötelességed kielégíteni szexuális óhajaimat. – Arrogáns parancsolgatása annyira bosszantotta a lányt, hogy majdnem rákiáltott, menjen a pokolba. Ám a vére még mindig forrt, és dúlt benne a harci szellem. Az egyszerű igazság pedig az volt, hogy hajnalhasadtáig újra meg akarta tapasztalni Max szenvedélyét. Egy kis ideig még el akarta hitetni magával, hogy nincs semmi veszély. Azt akarta, hogy Max felejtse el a rémálmait – és hogy ő se gondoljon arra, a tervük talán mégsem sikerül.

Komótosan vetkőzni kezdett, de szája cinikus mosolyra húzódott, hogy megint ő kapitulált. Fogait csikorgatta és megfogadta, ezt még megbosszulja. Lassú, buja mozdulatokkal vetkőzött, hagyta, hogy ruhái lehulljanak a padlóra. Magán hagyta azonban a nyakláncait, mert érzéki örömmel töltötte el, hogy az arany és ezüst ékszerek meztelen mellei körül tekergőznek. Max szeme felcsillant Caro ruhátlan testének látványától, de arckifejezése szenttelen maradt.

– Gyere ide – parancsolt rá.

Caro odalépett, megállt Max előtt és tekintetét erekciójára szegezte. Sötét, lüktető pénisz, mely fantasztikusan hosszú és vastag volt, büszkén meredezett az ágyékából. Annyira nyersen férfias volt a látvány, hogy Caro gyomra remegni kezdett. A díszítés még erotikusabbá tette: a kemény fallosz és a köré tekert finom ezüst félgömbök kontrasztja csak tovább fokozta a lány éhségét.

– Kívánsz, ugye. – Ez nem kérdés volt, Max hangjából enyhe gúny csendült ki.

Caro megremegett a telhetetlen vágyakozástól.

– Igen.

– Hogy mondod, rabszolgám?

– Igen... gazdám.

– Nagyszerű. Egész gyorsan tanulsz. Na, lássuk, milyen ügyesen elégítesz ki egy férfit.

Max felült és széttárt combjai közé húzta Carót. Egész teste meleg volt, ahogy férfiasságát Caro puha öléhez nyomta. A lány élesen beszívta a levegőt és érezte, ahogy a merev, hosszú pénisz izzó acélként égeti.

Amikor Max felnyúlt és a lány melleit kezdte ingerelni, a mellbimbók megkeményedtek és felágaskodtak; majd lüktetni kezdtek a nagy tenyér alatt.

Forróság futott át Carón, ahogy figyelte a férfi kezének játékát a bőrén, aztán szándékosan ellökte magától.

– Azt mondtad, ki kell, hogy szolgáljalak, gazdám. – Hangja rideg volt, szavai fenyegetésnek hangzottak.

– Valóban azt mondtam – felelte könnyedén Max.

Caro azonban tudta, hogy Max egyáltalán nem olyan közömbös, mint színleli. Szeme égő zafir, s tekintetét le nem vette a lányról, miközben hanyatt feküdt a párnák között. Férfiasságán még mindig ott villogott a félgömbökkel díszített nyaklánc.

Caro mellétérdelt az ágyon, megfogta kemény, bársonyosan sima erekcióját. Hatalmas hímtagja már forrón lüktetett, de a lány tapasztalatból tudta, még tovább fokozhatja Max gerjedelmét. És eltökélte, hogy ugyanúgy megkínozza, ahogyan a férfi őt.

Édesen csábos mosollyal lassan cirógatta Max combjának belső részét, majd keze lesiklott nehéz herezacskói alá. Ekkor a fallosz mohón megrándult, és egy csepp nedvesség csurrant ki a duzzadt makkból. Amikor a lány gyengéden megszorította, Max élesen beszívta a levegőt, ám ekkor Caro még egyet csavart az ezüst nyakláncra, amitől a férfinak elakadt a lélegzete.

A lány az izgalomtól túlfűtötten hajolt rá Maxre, ízlelgette merev falloszának makkját, s közben egyre szorosabbra húzta a nyakláncot.

– Irgalmas isten! – hörögte a férfi rekedten.

Caro el tudta képzelni, milyen erős kéjérzetet váltott ki belőle – a félgömbök végigdörzsölték hímtagját, ahogy lazított és szorított a láncon.

Hosszú percekig játszadozott így vele, míg hirtelen mély morgás tört elő Max torkából. Amikor a férfi eltolta magától, Caro meglepődve vonta össze szemöldökét.

– Ne csak a száddal – szolt rá Max. – Azt akarom, hogy annyira fel légy izgulva, mint én. – Caro döbönt tekintetere a férfi a lány ölére nézett. – A saját nektároddal tégy még keményebbé – parancsolt rá. – Dugd az ujjadat a combjaid közé.

Caro megtette, és érezte, mennyire benedvesedett. Szinte csepegett, annyira hevesen kívánta Maxet. Az igazat megvallva, az egész teste lüktetett. Pulzusa szabálytalanná vált, bőre túlérzékeny, mellei forrók és feszesek voltak.

– Most pedig érints meg.

Max nyersselyem hangja cirógatta az érzékeit, és Caróban elenyészett a bosszúvágy. Kordában tartva szenvedélyét, ujjait fel-le csúsztatta a férfi varázslatos, fénylő testrészén.

Erotikus cirógatása hatására Max önkéntelenül ívbe hajlította a hátát, felnyögött, a szeme kigyúlt. Mintha képtelen volna tovább várni, lehúzta a félgömböket a falloszáról és ledobta a földre.

– Most pedig – zihálta – lovagolj meg.

Caro hiába tökélt el, hogy sokáig kínozza őt, azonnal engedelmeskedett. A tekintetétől végképp kívánatosnak érezte magát. Ragyogó zafír szemébe

nézve lovaglópózba helyezkedett a férfi keskeny csípője felett, majd leereszkedett, és a kéjtől felsóhajtott, amint a hatalmas, kemény himvessző könyörtelenül besiklott selymes redői közé. A hosszú kínzás után mennyei érzés volt, hogy teljesen betölti őt – de a lány még ennél is többet akart. Érezni akarta, ahogy az élet lüktetése áramlik köztük. Szándékosan nem gondolt a szivacs-golyókra, sem más korlátra, mely akadályozná egyesülésüket. Megragadta Max csuklóját és a feje fölé tolta a karját, két kezével az ágyra szögezte, majd végignyújtózott a testén.

Látta Max meglepett tekintetét, amint lassan mozgatni kezdte felette a csípőjét.

A férfi hagyta, hogy Caro irányítson. Csak néhány másodperc múlva ébredt tudatára, hogy mennyire megváltozott a lány viselkedése. Most már nem harcolt sem ellene, sem önmaga ellen, s nem kínozza őt.

Sőt, arckifejezése határozott és kemény lett, szeméből gyötrelem süttött.

Szenvedélye egyre nőtt, ahogy a nyaklánc-verdeste keblei hozzádörgölődtek Max mellkasához, s combjai egyre szilajabban mozogtak. Csípője még gyorsabb ritmusba kezdett, türelmetlenül, szinte már erőszakosan fokozta a tempót.

Előrehajolt és vadul megcsókolta Maxet. A férfi most értette meg a lány lázas vergődését. Az előttük álló veszély valami sötét, zsigeri ösztönt hozott felszínre Caróban, és egyesülésükkel akarta

kifejezni azt, amit soha nem lenne hajlandó, nem tudna szavakkal elmondani.

A férfi azon kapta magát, hogy átvette a lány szilaj tempóját. Amikor Caro hirtelen összerándult, minden egyes remegése égette Maxet.

Ekkor feltérdelt, vadul felzokogott és hátradobta a fejét. És amikor elért a csúcra, sikoltása Max lelkébe szűrt.

Caro szenvedélyének vihara Maxet is elragadta, kétségbeesetten szorította a lányt, amint belőle is kiszakadt egy ugyanolyan erőteljes kiáltás, egy mély, nyers hang.

Végül a lány ráhanyatlott, haja felhőként borította be testüket. Max kábultan feküdt, érezte Caro remegését, a szenvedély utórezgéseit. A vágy és az orgazmus most valami még erősebb érzélemmel vegyült: a félelemmel.

Caro – bár soha nem ismerte volna el – félt, hogy elveszíti őt, talán ugyanannyira, mint ahogy Max félt, hogy elveszíti a lányt. Amikor Caro végül megmozdult, még szorosabban fonta a karját Max köré, arcát vállgödrébe fúrta, így keresett megnyugvást. Max szíve is nehéz volt, ugyanaz a rossz előérzet gyötörte. És ugyanaz az óhaj. Ragaszkodni az éjszakához és tagadni a hajnal eljövetelét. Valahogyan megmenekülni a veszélyből, amit a holnap hoz majd, ugyanakkor teljesíteni a könyörtelen vállalást, amit a kötelesség és a becsület követelt meg tőlük.

Fél négykor, az éjszaka sötétjében, Caro ott hagyta Maxet és visszatért a női szárnyba. Még kétszer szeretkeztek, mire elpihentek. De nem aludtak. Csak ölelték egymást, szorosán összefonódva, egymásból merítve erőt.

Szégyenletes, hogy Max karjában élveztem a gyönyört ilyen szörnyű helyzetben, gondolta Caro, de nem érzett büntudatot. Szüksége volt a férfi szenvedélyére, szüksége volt az együttlétükből merített bátorságra, hogy szembe tudjon nézni azzal, ami előttük áll.

Ahogy átosont a sötét házban, csak egy őrral találkozott, s ez felbátorította. A női szárny csendes volt, úgy tűnt, minden lakója mélyen alszik.

Mindenki, Isabella kivételével. Ő teljesen éber volt, amikor Caro belépett a szobájába.

Némán magukra öltötték a fekete köpenyt és turbánt, derekukra töröket és pisztolyokat erősítettek, majd kisurrantak a folyosóra, ahol Max már várta őket.

Caro látta, hogy éppen az őr fölé hajol.

Mögötte Isabella reszketett, rémült szemeket meresztve Maxre.

– Nem halt meg – suttogta a férfi. – Csak eszméletlen.

Felültette az őrt, a falnak támasztotta, hogy úgy látsszon, mintha elaludt volna.

– Erre parancsoljanak, hölgyeim – intett csendben.

Isabella habozás nélkül követte Maxet végig a folyosón, a férfi lakosztályáig. Caro mögöttük maradt, takarva barátnőjét, míg kiértek az udvarra.

A lemenő hold már majdnem eltűnt, és a hideg éjszakában sápadt fény világította meg a kőfalat.

Max egy, a fal mellett álló barackfához vezette a két nőt, és először Carót segítette fel az ágak közé.

A lány végigkúszott a legvastagabb ágon, majd könnyedén a földre ugrott. Egy keskeny sikátorban találta magát. Megfordult, felnyújtotta mindkét karját, hogy segítsen Isabellának. Megragadta barátnője derekát és óvatosan leemelte őt a fáról.

Amikor egy pillanat múlva Max is követte őket, Caro megkönnyebbülve fújta ki az eddig benttartott levegőt.

Max jobb felé intett, hogy arra kell menniük. Majd gyorsan és biztos lépésekkel végigment a sötét sikátoron, a két nő pedig szorosan a sarkában haladt.

Amint elérték a találkozóhelyet, Max feltartotta egyik kezét, jelezve, hogy álljanak meg, ő pedig besurrant egy ajtón. Jó néhány feszült másodperc

telt el, mire visszatért, és beterelte a két barátnőt a sötét istállóba.

Caro szíve majd kiugrott, amikor egy árnyék tűnt fel előtte, keze reflexszerűen a töréhez kapott. Ám csupán Santos Verra volt az, felismerte az ablakon beszűrődő halvány holdfényben.

A spanyol, ujját az ajkára téve egy közeli sarokba mutatott. Két alak feküdt a szalmán – berber lovászok, akik mélyen aludtak. Amikor Caro kérdően felvonta szemöldökét, Verra bólintott, jelezve, hogy sikerült elkábítania a lovászfíúkat. Majd Isabellához fordult – fehér foga villogott a halvány fényben –, és erős kezébe vette a Lady finom kacsóját.

Meghajolt és gálánsan megcsókolta az ujjait. Isabella királynői mosollyal honorálta Verra örömteli üdvözlését, s hálája jeléül megsimogatta a férfi arcát.

– Most pedig várunk – mormolta Max alig hallhatóan.

A spanyol mutatott nekik egy zugot az istálló közepe táján, ahol elrejtőzhetnek, míg eljön az indulás ideje. Caro egyáltalán nem lepődött meg, hogy Saful istállója ugyanolyan pompás, mint a háza. A berberekről köztudott, hogy nagy becsben tartják a lovaikat és jobban kényeztetik őket, mint a gyerekeiket.

Néhány ló kivételével a többi mind feküdt és szundított. Négy hátas pedig már felnyergelve várta őket, hogy azonnal indulhassanak.

Caro elhelyezkedett a szalmán Isabella mellett és megfogta a kezét, de tudta, hogy saját maga is éppúgy rászorul a biztatásra, mint barátnője. A lovak halk szuszogása és a berber lovászok hortyogása keveredett saját szívverése hangjával.

Több mint egy órát váraoztak, mire Verra úgy döntött, indulhatnak. Felkantározta a lovakat és patájukat ronggyal tekerte be, hogy ne üssenek zajt. Így amikor mind a négyen lóra szálltak és kióvakodtak az istállóból, a lódobogás nem ébreszthette fel a berbereket.

Verra és Caro is szablyát viselt, mivel a penge jobban használható zárt térben, és többször is lehet vele szúrni, míg a pisztolyt vagy a puskát minden lövés után újra kell tölteni. Ezenkívül a kard kíméletesebb fegyver a puskánál, s nekik nem állt szándékukban megölni berber házigazdáikat, ha csak nincs más választásuk.

Caro a lélegzetét visszafojtva lovagolt át a sötét, csendes utcákon, de nem hallott váratlan kiáltásokat, mely arra utalt volna, hogy felfedezték szökésüket. Amikor Max száz yardnyira a kaputól megállt, nem látott őrszemeket a falakon. Ryder valószínűleg ártalmatlanná tette őket, a tervnek megfelelően. És a kaput lezáró hatalmas fa tartógerendát is eltávolította, így a masszív kapuk könnyen nyithatók voltak.

Caro magában megdicsérte Rydert profi munkájáért, és egy pár perccel később ismét, amikor bekövetkezett a robbanás.

Mind a négy ló megriadt az erőteljes hangtól, és Isabella alig tudta megfékezni a hátasát, mivel az vissza akart rohanni az istállóba. Szerencsére Caro elkapta a rémült állat gyepelőjét, amint el akart szaladni mellette.

– Maradjunk egymás közelében – adta ki az utasítást Max, ahogy a kapu felé lovagolt.

Caro azonnal engedelmeskedett, gyorsabb ügetésre nógatta a lovát, hogy Max nyomában maradjon, és maga után húzta Isabelláét is.

Max már kinyitotta a kaput, mire a nők odaértek. Ő lovagolt ki elsőnek, kardját felemelte, hátha veszély leselkedik rájuk.

Caro gyorsan hátrapillantott, és látta, hogy lángok világítják meg délen az eget. Majd észrevette, hogy berberék nyüzsögnek az utcán, akiket durván felverték álmukból.

Verra, aki utolsóként haladt a sorban, megfordult, hogy védje a kaput, míg a hölgyek kimenekülnek. Mostanra már Isabella is visszanyerte uralmát hátasa felett, és gyorsan kilovagolt a kapun, Caro pedig követte.

Egy csoport lovas várta őket az erődön kívül, a fal árnyékában. Thorne, aki egy tartalék lovat vezetett, köszöntötte őket elsőként.

– Legyen üdvözölve, Lady Isabella. Nagy öröm látni önt, mint mindig. – Vidám, tréfálkozó hangjából Caro rögtön megérezte, hogy Thorne elemében van. Ám a férfi azonnal Maxre fordította figyelmét, a parancsait várva.

– Előrelovagolunk Lady Isabellával – erősítette meg Max –, ti pedig várjatok itt Ryderrel.

– Rendben – vált halálosan komollyá Thorne hangja. – De vigyázz ölédisége biztonságára!

Max Caróra nézett, tekintetük összekapcsolódott. Az ő feladata volt, hogy továbbkísérje Isabellát, mivel nagy tapasztalata révén ő tudja a legjobban megvédeni, ha netán harcra kerülne a sor. Ám sokkal szívesebben óvta volna Caro biztonságát.

– Biztos, hogy vigyáz rá – szólalt meg Caro, de Max kiolvasta a szeméből a néma kérést, legalább olyan tisztán, mintha a lány szavakba öntötte volna.

Rád bízom Isabella életét. A becsületed megköveteli, hogy úgy ügyelj a biztonságára, mint ahogyan az enyémmre ügyelnél.

Néma könyörgésére Max újra megesküdt magában, hogy sikerre viszi a tervüket. Ridegen bölintott és lovát közelebb léptette Isabelláéhoz.

Abban a pillanatban egy fekete köpenyes alak viharzott ki a kapun. Amikor egyenesen a tartalék lóhoz futott, Max ráismert: Ryder. És azt is felfogta, hogy bajtársát üldözik.

Jó néhány berber tűnt fel mögötte, hogy megakadályozzák a szökését. Nem viseltek se turbánt, se csizmát, legtöbben még hálórúhában voltak, de látszott, hogy felkészültek a halálig tartó küzdelemre.

A közeledő hajnal halvány fényében Max mintha Safult ismerte volna fel a csapat vezetőjeként.

Nyilvánvaló volt, hogy a hadurat nem sikerült sokáig megtéveszteni az elterelő hadművelettel. Amikor a berberek üldözni kezdték a menekülőket, Max pusztá reflexből reagált a veszélyre. Isabellát biztonságban maga mögött tartva forgatni kezdte a kardját, és kemény elszántsággal védte ki a támadásokat.

Az összecsatlanó pengék ismerős hangjára vére forrón áradt szét ereiben és agyában, és megbizonyosodott róla, hogy legalább az egyik aggodalma alaptalannak bizonyult: amikor harcra került a sor, tapasztalata és ösztönei vezérelték, melyek a lovastisztként töltött hosszú évek során oly sokszor váltak hasznára. Carónak azonban kisebb gyakorlata volt a test-test elleni küzdelemben. Max a szeme sarkából látta, hogy a lány a lovával Ryder és a támadók közé férközött, időt próbált adni társának, hogy lóra szálljon, miközben ő hősiesen forgatta a kardját az ádáz berberek ellen.

Maxen végigfutott a félelem. Lovát Caro felé fordította, ám ekkor a lány rákiáltott.

– Max, az isten szerelmére, menj már!

– Hozzám! – kiáltott a férfi az embereinek.

Parancsára az Őrzők Max és Isabella köré tömörültek, körülvették, védték őket. Egy emberként ösztökélték lovaikat a hegyek felé.

Max dühödten hajtotta a lovát a menetben, szorosán Isabella mellett. Pár lépés után hátrapillantott. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Caro és Verra között alig van távolság. A

sorban hátul Thorne és Ryder lovagolt, teljesen ráhajolva lovuk nyakára.

Gyors tempóban vágattak át a völgyön, hátasaik patáinak dobolása Max fülében visszhangzott. Hányszor játszotta már el ugyanezt a jelenetet a csatában? Szíve a dobogó paták vad ritmusára vert, a muskéták és a puskák hangja úgy szólt, mint a mennydörgés.

Max fülét puska lövés összetéveszthetetlen zaja ütötte meg. Hátranézett, és meglátott egy tucat berbert, akik vágatva üldözőbe vették őket. Nyilvánvalóan másutt szereztek lovakat az erődítményben, és úgy tűnt, Saful az egyik vezetőjük. A helyzetet súlyosbította, hogy az ég világosodni kezdett, így az Őrzők könnyű célpontjaivá váltak a berberek puskáinak.

Thorne és Ryder is tudatára ébredt a veszélynek, mert mindketten kitértek balra, nyugat felé vették az irányt, nyilvánvalóan le akarták rázni üldözőiket.

Egy pillanat múlva újabb puska dörrent, és Ryder lova összerogyott: a férfi lebukfencezett róla, a ló pedig rázuhant.

Az állat azonnal vergődni kezdett, megpróbált felállni, Ryder azonban mozdulatlan maradt.

Maxnek elállt a lélegzete, de az még jobban megrémítette, hogy látta, Caro hirtelen meghúzta a gyeplőt. Lová egy pillanattal hátrált, de a lánynak sikerült rajta maradnia, majd balra fordult és a földön fekvő Ryder felé igyekezett. Max szíve megállt, amikor rádöbben, mit akar tenni a lány.

Caro soha nem hagyná cserben az övéit, csakúgy, ahogyan Max sem a katonáit a csatákban.

Ám most megelevenedett legszörnyűbb rémálma – hogy a lány az életét áldozza egy barátjáért.

Önkéntelenül lassítani kezdett, de Verra rákiáltott.

– Hagyd őket! Neked most Isabellára kell vigyáznod!

Kérlek. Bízom benned. A becsületed megköveteli, hogy ügyelj Isabella biztonságára.

Caro kérése hatolt a tudatába, a lelke mélyébe.

Ez volt a legnehezebb, amit Max valaha is tett, de összeszorította a fogát és lovával továbbügetett Isabella mellett.

Az üldöző berberек csoportja ekkor kettévált, néhányan balra indultak Caro után, a többség pedig továbbra is északnak tartott.

Max látta Isabella arcán az aggodalmat és az ijedtséget. A lady most döbbsent rá, milyen katasztrófális fordulatot vettek az események, és Max tudta, a saját arckifejezése ugyanezt tükrözi. Hatalmas akaraterővel megpróbálta gondolatait függetleníteni érzelmeitől, és csak a feladatra koncentrálni, hogy Isabellát biztonságba helyezze.

Mostanra már a völgy távoli végéhez értek, és felfelé kezdtek kaptatni a hegyi úton. A lovaik kínlódva mentek kétszáz yardot a köves emelkedőn.

Ezek az állatok gyorslábú arab lovak voltak, melyeknek nincs annyi erejük és kitartásuk, hogy a jóval erősebb berber lovakat hosszú ideig meg

tudnák előzni. Az Őrzők lovainak léptei lelassultak, inkább csak poroszkáltak felfelé, ahogy az emelkedő egyre meredekebbé vált.

Ekkor köszöntött rájuk a hajnal, az eget rózsaszín és arany ragyogással árasztotta el. Max ismét hátranézett, s azt látta, hogy Saful harcosai hamarosan beérik őket.

Agya azon részével, mely még képes volt logikusan működni, felfogta, hogy ha szerencséjük van, még átkelhetnek a szoroson, mielőtt rajtuk ütnek a berberek. Bölcs gondolat volt, hogy friss lovakat tartottak készenlétben. És Hawk a puskaporral felrobbantja az átjárót, és megállítja az üldözőket.

Egész testét kiverte a hideg veríték a rémülettől, amikor rádöbbsent az újabb veszélyre. Ha Hawk robbantása sikerül, Caro és társai bent ragadnak a határnak ezen az oldalán, és ki lesznek szolgáltatva a berberek kénye-kedvének. Ryder pedig valószínűleg megsebesült vagy talán meg is halt, így szinte lehetetlen, hogy ki tudjanak menekülni.

Maxen úrrá lett a pánik. Szorította a gyeplőt, miközben gondolatai vadul cikáztak.

Milyen döntést hozzon? Egy kanyonba fognak most belovagolni, ahol csak egyesével haladhatnak, így a visszafordulása akadályba ütközik.

De örültség lenne, ha most megpróbálna visszamenni Caróért; nem csupán azért, mert már

elkészt a segítséggel, hanem mert az egész missziót veszélybe sodorná.

Gyomrában hatalmas csomót érzett a félelemtől, elszántan előredőlt, hogy segítsen erőlködő lovának felkapaszkodni a nagy szikladarabokkal borított emelkedőn. Egy pillanattal később az átjáró hideg árnyai körbezárták őket.

Amikor az ösvény kiegyenesedett, Max felnézett a csipkézett sziklákra. Először nem látott semmit, de aztán néhány száz yarddal távolabb észrevett néhány alakot, akik az átjáró legkeskenyebb része felett egyensúlyoztak.

Ahogy közelebb lovagolt, a kétségbeesés törként hasított belé. De tartotta a sort, és lovát gyorsabb haladásra nógatta, hogy beérje Isabelláét. Amikor túljutottak a Hawk által megjelölt ponton, Max már számított a robbanásra.

Bár lélekben felkészült rá, amikor másodpercek múlva bekövetkezett, mégis úgy érezte, mintha a robbanás visszhangja ágyúlövésként hatolt volna át a szívéen. És ekkor sziklavalavina és por zúdult le a kanyon oldalán, a föld megrázkódott, amint rászakadtak a kövek, és elnyomta a gyötrelmes kiáltást, amely Maxból szakadt fel, amikor tudatosodott benne, hogy a robbanás teljesen elvágta tőle Carót, és a lány a kőomlás mögött rekedt az ellenséggel együtt.

A robbanás utáni csend olyan mennydörgésszerűnek tűnt, mint maga a robbantás. Puskapor fojtó szaga terjengett a levegőben, emlékeztetve Maxet korábbi csatáira – s az akkori tehetetlenségére, hogy képtelen megváltoztatni a tragikus végkifejletet. A száraz por a torkát fojtogatta, küszködve próbált levegőhöz jutni.

Szorosan behunyta a szemét, igyekezett összeszedni erejét, hogy folytathassa küldetését.

Amikor újra hátranézett, kénytelen volt szembesülni a valósággal. Ez nem rémálom volt. A tengernyi kőtörmelék eltorlaszolta az átjárót, elzárta Carót és barátait az összes többi Őrzőtől.

Max úgy érezte, mintha álmodná az egészet. Kábultan figyelte, ahogy Hawk lemászik a peremről a kanyon aljára. Láttá, hogy a gróf arckifejezése elkomolyodik, amikor Santos Verra beszámol a történekről.

Ekkor Hawk bólintott, felült a lovára, és a kanyon északi vége felé fordult. Nyilvánvalóan az eredeti terv szerint szándékozott cselekedni, és a lehető leggyorsabban el akarta rejteni Isabellát.

Max leküzdötte kétségbeesését és keresztülvágtatott lovak és emberek tömegén, míg utolérte Hawkot.

– Hova a pokolba mész? – kiáltott rá rekedten.
– Nem hagyhatjuk itt őket.

Hawk tekintete együttérzést sugárzott, de elszánt maradt.

– A misszió teljesítése a kötelességünk. Ők meg valahogy megoldják, hogy kiszabaduljanak.

– Hogyan? – kérdezte Max.

– A völgyből déli irányba kivezető úton.

– Még ha eléri is, a berberek követik és levadásszák őket.

– Nem valószínű.

– És ha mégis sikerül kijutniuk, hogyan élik túl a helyzetet? Vízre, ennivalóra és friss lovakra van szükségük.

– Ha egyáltalán valaki kijuthat ebből a csávából, ők hárman mindenképpen – fűródott Hawk tekintete Maxéba. – Ne becsüld alá a találékonyságunkat és az akaraterőnket, barátom.

Max állkapcsában megrándultak az izmok, de erőnek erejével legyűrte dühét. – Szóval megvárjuk őket az oázisnál és ott csatlakoznak hozzánk?

– Nem. Amint eltakarítják a szikladarabokat, az első hely, ahol Saful keresni fog minket, az oázis lesz. Ezért a tengerparthoz lovagolunk, ahogyan elterveztük. Ott várunk három napig. Ha ennyi idő alatt nem érkeznek meg, feltételezzük, hogy elfogták őket.

– És akkor mit teszünk? – kérdezte haragosan Max.

– Visszaküldjük Isabellát Cyrene-be, mi pedig újraegyesítjük csapatunkat és új tervet dolgozunk ki.

– De ez szörnyen kevés!

Hawk összeszorította a száját.

– Pedig így kell lennie, Leighton. Az elsődleges kötelességünk, hogy biztonságba helyezzük Lady Isabellát.

Ekkor Santos Verra halkán közbeszólt.

– Ők maguk is így akarnák.

Max visszanyelte éles rípusztját, hiszen nem tudta megcáfolni az elhangzottak igazságát.

– Nem fogjuk cserbenhagyni őket – ígérte meg Hawk. – Erre megesküszöm. Most pedig el kell tűnnünk innen, mielőtt berber barátaink megpróbálnak átmászni a most robbantott kötörmelék falon és ránk szegeznek a tőlünk kapott puskáikat.

Max kénytelen volt megadni magát, bár minden porcikája tiltakozott a terv ellen.

Hawk vezetésével óvatosan végiglovagoltak a kanyargós úton, majd áthaladtak a veszélyes átjárón, és elérkeztek a táborba, ahol társaik már vártak rájuk.

A mentőcsapat tagjai friss lovakra cserélték fáradt hátasaikat, és észak felé indultak. A délután közepére maguk mögött hagyták a hegyeket, és hősiezen átküzdötték magukat a sivatagon.

Szándékosan elkerülték az Akbou oázist, nem akartak nyomot hagyni maguk után. Sötétedés után tábort vertek, jórészt nem a saját kényelmük miatt, hanem fáradt lovaik kedvéért. Étkezés közben mindenki hallgatott.

Max túlságosan ideges volt ahhoz, hogy aludni tudjon, járkálni kezdett a száraz fűvön a sátraktól kissé távolabb. Nézte a holdfényes, kietlen sivatagot, ujjai rákulcsolódtak Philip késére. Mégsem kezdte el dobálni, mert erről is Caro jutott eszébe.

Talán tíz perccel később Verra halk hangja szakította meg zavaros gondolatait.

– A hit a legfontosabb, barátom.

Max mellét harag és kétségbeesés mardosta, minden erejére szüksége volt, hogy ne törjön ki belőle.

– Te hiszel?

Még a halvány fényben is észlelte, hogy bizonytalanság suhan át Verra sötét arcvonásain. Ám a válasza magabiztosságot sugallt. – Voltunk már rosszabb helyzetekben is. És mindannyian készek vagyunk meghalni az ügyünkért. Caro tisztában volt a veszéllyel. Thorne és Ryder úgyszintén.

– Ne felejtse el, lehet, hogy Ryder már halott.

– Ha így van, mi mindannyian tudjuk, hogy nem hiába áldozta életét. Az első a missziónk – de ahogy Hawk is mondta, soha nem hagyjuk cserben a társainkat. Sir Gawain a fejünket

venné, ha a bajtársaink szabadságát adnánk cserébe Isabelláéért.

Max cinikusan bölintott.

– Ha viszont Carót elfogták, százszor nehezebb lesz kiszabadítani őt most, hogy Saful már ismeri a kilétünket. Sőt, lehet, hogy bosszút forral, mert az orra elől oroztuk el értékes tulajdonát. Nagy a valószínűsége, hogy Carón tölti ki a haragját.

– Ugye tudod, mi volt Caro óhaja ebben az ügyben? – kérdezte Verra.

– Igen. A fenébe is, hogyan tudnám – dörmögte halkán Max.

– Pihened kell, barátom – tette hozzá Verra, és megfordult, hogy távozzon. – A következő napokban minden erődre szükséged lesz. És ha tudsz valami jó imádságot, legfőbb ideje, hogy elmondod.

Max keserűen felnevetett. Rengetegszer élte már át, hogy az imádságnak semmi hatása nem volt az általa vágyott végkifejletre. És most mégsem tehet mást, csupán kétségbeesetten imádkozhat, hogy Caro és a barátai túléljék a megpróbáltatásokat.

A harmadik nap éjfélre elértek a tengerparthoz, és néhány mérföldnyire Bougie kikötőjétől letáboroztak egy olajfaliget rejtekében. De az Őrzők között a feszültség és a bizonytalanság légköre uralkodott, a szokásos tréfálkozó bajtársiasság csak nyomokban volt érezhető a hosszú, egyhangú órák alatt.

Max különösen feszült volt. Sokéves tapasztalata ellenére, amikor türelemmel kivárta a

csaták kezdetét, most képtelen volt uralkodni türelmetlenségén és kordában tartani gyötrő gondolatait. Rémálma könyörtelenül kínozza. Caro visszajött hozzá, hogy megmentse, és a szeme láttára vérzett el. Legsörnyűbb félelme beigazolódott? Lehet, hogy Caro már halott. És ő még csak meg sem próbált segíteni neki.

Rémület fogta el, ahogy erre az eshetőségre gondolt. Az évek során számtalan bajtársát és barátját ragadta el a halál. De amit Caro iránt érzett, jóval több volt, mint a katonái iránti baráti vagy atyai érzés. Még a Philiphez fűződő testvéri szereteténél is jóval mélyebb. Caro a szeretője volt, a vigasza, az őrangyala. Szenvedélyük jóval intimebb köteléket hozott létre köztük, mint amilyen Maxet eddig bárki máshoz fűzte.

Mi van, ha valóban elvesztette őt? Már a gondolatra is átkozni kezdte a sorsot. Gyilkolni tudott volna. Ha Carót megölték, fogadta meg, pusztá kezével fogja szétverni Saful erődítményét.

Ám bármilyen kegyetlen bosszút is fogadott, nem tudta enyhíteni a gyomrában kavargó félelmet, amint várta a híreket, és képtelen volt leküzdeni szüntelenül mardosó rossz előérzetét. A háború befejezése után úgy gondolta, vége a bizonytalanságnak, a félelemnek, a szomorúságnak, a veszteségeknek. Ám amíg nem tudja teljes bizonyossággal, hogy Caro életben van, továbbra is kísérti a rémálom, melyben elveszíti őt.

És akkor soha többé nem lesz egyetlen perc nyugalma sem.

Két nappal később még mindig nem volt hírük az elveszett Őrzőkről. Reggelire kuszkuszt ettek tejjel és mézzel, melybe datolyát és mandulát keverték, ám Max felől akár fűrészpor is lehetett volna, annyira nem érdekelte, mit eszik.

Valahogyan ki kellett adnia magából felgyűlt energiáját, ezért felnyergelte a lovát. Addig szeretett volna lovagolni, míg annyira kimerül, hogy nem érez semmit. Ám nem akarta a helyi lakosok gyanúját felébreszteni, ezért csupán jó néhányszor körbelovagolta a táborot.

Úgy érezte magát, mint egy ketrecbe zárt vad, mégis igyekezett betartani a részére szabott határokat. Amikor visszatért a táborba, megpillantotta Isabellát, aki éppen akkor lépett be a sátrába. Max arra gondolt, valószínűleg Isabella is hasonlóképpen érezhette magát az elmúlt két hónapban fogolyként.

Miközben lenyergelte a lovát, meglepődve vette észre, hogy Lady Isabella épp feléje tart, mintha a gondolataiba látott volna.

Arab ruhát viselt, és egy sálat, mely csak a szemét hagyta szabadon.

– Meg akartam köszönni, hogy megmentett, Mr. Leighton – kezdte, és csillogó szemét a férfira emelte.

Max érezte, hogy álla megfeszül. Most először beszélt négyszemközt Isabellával. Akaratlanul került az asszonyt – vagy talán az került őt.

Akárhogy is, Max vonakodott elfogadni a köszönetet egy katasztrofális hibába torkolló mentőakcióért.

– Szóra sem érdemes, mylady – felelte nyersen, és felszínesen fejet hajtott a nő előtt, úriember mivoltát nem megtagadva.

Amikor indulni készült, Isabella könnyedén megérintette a karját.

– Megértem, hogy engem hibáztat.

Átható tekintete különös zavart ébresztett Maxben. Nem tudta, mint válaszoljon. Először meg akarta cáfolni, de agyának egy könyörtelen, dühös szeglete valóban a nőt hibáztatta. Az ő megmentése sodorta veszélybe Carót.

Ez azonban nem volt fair. Nem Isabella tehetett arról, hogy foglyul ejtették az algériai kalózok, ahogy Max sem volt felelős Bonaparte kegyetlen támadásaiért.

A férfi lassan fújta ki tüdejéből a levegőt.

– Nem ön a hibás, mylady. Caro saját döntése volt, hogy velünk tart. Nem bírta volna tétlenül elviselni, hogy önt fogságban tartsák – mert képtelen lett volna elszámolni a lelkiismeretével.

– Ha így van is, imádkozom, hogy sértetlen maradjon. Úgy szeretem őt, mintha a lányom lenne, és nem tudnék tovább élni azzal a tudattal, hogy valami rémes dolog történt vele, amiért az én érdekemben cselekedett.

Max hallgatott, bár abszolút egyetértett Isabellával. Maga is jól ismerte a bűntudatot. De

miért kellene a saját démonairól beszélnie egy számára idegen emberrel?

Persze, Isabella aligha számít idegennek, ismerte el. Meglehetősen nyugtalanító pillantásokkal méregette Maxet, mintha próbálna a lelkébe látni.

A férfi állta a kutató tekintet keresztüzét, és azon töprengett, miért pont őhöz jött oda az asszony. Talán valamiféle felmentésre volt szüksége vagy Maxnek kívánt felmentést nyújtani? Valószínűleg mindkettő, gondolta.

Hosszú, néma percek sora után Max rádöbbsent, hogy Lady Isabella Wilde félelmetes nő. Hirtelen megértette, miért értékelik őt olyan nagyra az Őrzők.

A nő röpké mosollyal felé bólintott, mintha hasonlóan pozitív következtetéseket vont volna le Maxszel kapcsolatban. Ám mosolya hirtelen lehervadt.

– Nem akarok továbbmenni reggel – szólalt meg őszintén. – Talán maga meg tudja győzni Hawkot, hogy engedje, hogy itt maradjak.

Max megrázta a fejét, tudta, Hawknak igaza van.

– Muszáj továbbmennie. Különben hiábavaló volt az egész missziónk.

Mielőtt még bármi mást mondhatott volna, meghallotta az egyik őr halk kiáltását, aki a tábor déli végénél teljesített szolgálatot. Egy tucat Őrző ugrott ki a sátrából, hogy megnézzék, mi történt.

Max azonnal utánuk ment Isabellával és látta, hogy egy távoli dombon felvillanó fényt figyelnek.

Az őrszem sietve válaszolt egy tükörrel – a nap sugarai segítségével küldött rejtjeles üzenetet, a tengerjáró hajók egymás közti jelváltásaihoz hasonlóan.

Amikor megérkezett a rejtjeles válasz, izgatott kiáltozás kezdődött az Őrzők csoportjában.

– Thorne üzent – mondta elégedetten Hawk.
– Jól vannak, de egyikük megsebesült.

Max érezte, hogy szíve megugrik, majd egyenetlen ütemben kezd verni. Amikor elkapta Isabella aggódó tekintetét, tudta, hogy a nő saját megkönnyebbülése és félelme tükröződött az ő arckifejezésében is.

Ekkor azonban Hawk elrendelte, mi legyen a következő üzenet Thorne-nak.

Maradjatok, ahol vagytok, mi majd értetek megyünk.

– Hogyan találjuk meg őket? – kérdezte Max Hawkot, amint az őrszem továbbította az üzenetet.

– Tudom, hol vannak. Thorne és én találtunk egy helyet, amikor átvizsgáltuk a terepet. Gondolom, velünk akarsz tartani, Leighton?

– Igen, természetesen.

– És én is – szólt közbe Isabella.

– Nem, mylady – mondta határozottan Hawk.
– Ön itt marad a tábor biztonságában. Ígérem, a lehető leghamarabb visszahozzuk őket.

Isabella összeszorította érzéki ajkát, fekete szeme villogott, de nem mondott ellent Hawknak.

Max gyanította, hogy a hölgy szokatlan szelídsége inkább a kifejezett büntudatából, mintsem engedelmes természetéből fakad.

Egy fél tucat Őrző szinte azonnal felfegyverkezett, és eltűnt barátaikért indult.

A háromtagú kis társaság egy szentjánoskenyérfa alatt keresett védelmet a nap elől, egy föld alatti forrásból táplálkozó, csörgedező patak mellett. Caro és Thorne ültükben hátukat a fa törzsének döntötték pihenésképpen. Fáradt arcukon pizokfoltok éktelenkedtek. Ryder a földön feküdt és mélyen aludt; jobb combján véráztatta, rögtönzött kötéssel. Mindhárman meggyötörtnek látszottak, menekültek, hogy mentsék az életüket. A két férfi állát sötét borosta fedte, amitől ádáz kalózokra hasonlítottak, Caro pedig olyan volt, mint egy hajótörött; néhány hajtincse elszabadult a kendő alól, mellyel igyekezett leszorítani sűrű, göndör fürtjeit.

Csupán két ló álldogált az árnyékban lehajtott fejjel, látszott, hogy bármely pillanatban összeeshetnek a kimerültségtől. Amikor az Őrzők csapata hozzájuk ért, Thorne nagy nehezen felállt és felsegítette Carót. Max az első pillanattól fogva nem látott mást, csupán a lányt. Csapzott kinézete ellenére még soha nem tűnt számára ennyire gyönyörűnek.

Hawk leugrott a lováról és átölelte Carót. Vad féltékenység hasított Maxbe, és azt szerette volna, ha neki is ugyanúgy joga lett volna, hogy karjába vonja őt. Ám még a féltékenység sem tudta

tompítani az egész testét elárasztó megkönnyebbülést.

A toroka úgy elszorult, hogy alig tudott megszólalni.

– Jól vagy?

Caro, Hawk válla felett Max szemébe nézett, s a férfi riadt tekintetére egy halvány mosollyal válaszolt.

– Igen, jól.

Max azt kívánta, bárcsak eltűnnének a társai, hogy ő szoríthassa magához és csókolhassa a lányt, hogy meggyőződjön róla, valóban nem esett baja.

Nem lepte meg azonban, hogy Caro először a barátnője felől érdeklődött.

– Mi van Isabellával? – kérdezte Hawktól.

– Biztonságban van és türelmetlenül várja a visszatértedet, hogy elhajózhassunk a berber partokról.

– Hála istennek.

– Igen – mondta lelkesen Hawk, és barátságosan megveregette Thorne vállát. – És hála az ördögnek is, hogy ti hárman épségben megvagytok. Mi történt?

– Rydert combon lötték, amikor a lova összeesett – felelte Thorne. – De nem súlyos a sérülése.

Mintha meghallotta volna, hogy róla beszélnek, Ryder feltámaszkodott az egyik könyökére. Szeme láztól csillogott.

– De még mindig piszkosul fáj.

Thorne rávigyorgott.

– Ne nyafogj már, te mimóza. Annyi sebhely van már rajtad, mit számít eggyel több?

Majd ismét Hawkhoz fordult.

– Amikor viszonoztuk a tüzet, Saful emberei felhagytak Leightonék üldözésével. És mire kiértünk a völgyből, már mi sem voltunk igazán veszélyben – eltekintve attól, hogy Ryder sebe esetleg elfertőződik. De Caro talált egy növényt, mellyel beborogatta Ryder lábát és szinte olyan lett, mint újkorában. Csak az volt a gond, hogy hármunknak mindössze két lovunk volt, és alig maradt vizünk meg ennivalónk. Mégsem engedhettük meg magunknak, hogy pihenjünk, hátha Saful utolér minket. Így aztán végtelenül kimerültek és éhesek vagyunk. Én például egy lovat is meg tudnék enni.

– De ne ezeket a hős bestiákat! – tiltakozott Caro határozottan, és a megviselt állatokra mutatott, akiknek megmenekülésüket köszönhatték. – Egy évi adagnak megfelelő zabot érdemelnek az utóbbi néhány napban nyújtott felbecsülhetetlen szolgálatukért.

– Na, jó. Akkor egy egész tevét – adta meg magát Thorne.

– Azt talán el tudom intézni – mosolygott bágyadtan a lány. – És a lelkemet is odaadnám egy forró fürdőért.

Csattanós válaszából Maxben másfajta érzelem kezdett kavarni. Hogyan tud Caro ebben a helyzetben tréfálkozni? Ő, mint katona, nagyon jól

tudta, hogy a humor segít oldani a feszültséget. Thorne komolytalan természetét már ismerte. De képtelen volt ugyanezt Carótól elfogadni. Van fogalma ennek a lánynak, milyen szenvedést élt át az utóbbi négy napban, amikor azt sem tudtam, él-e még vagy meghalt? – gondolta.

Két érzés között vergődött. Egyrészt szorosan magához akarta ölelni a lányt, másrészt meg akarta fojtani, amiért ilyen gyötrelmet okozott neki, és még van kedve tréfálkozni.

Most viszont egyikre sem volt idő.

– Hamarosan kaptok enni – mondta Hawk. – De a fürdőssel várnod kell, míg a hajóra érünk. Saful lehet, hogy még mindig üldöz benneteket.

A figyelmeztetésre Thorne elkomolyodott, és az Őrzők sem nevetgéltek tovább.

Négy órával később Biddick kapitány üdvözölte őket a várakozó szkúner fedélzetén. Egy heveder segítségével húzták fel a sebesült Rydert a csónakból a fedélzetre, és vitték le az egyik kis kabinba. Amint a szkúner felszedte a horgonyt és vitorlát bontott, Caro ellátta Ryder sebét a hajó gyógyszerkészletéből. Ezután végre megfürödhetett az egyik kabinban. Isabella személyesen gondoskodott róla, hogy egy rézkádát töltsenek meg meleg vízzel, és ott is maradt barátnője mellett, hogy segítsen neki.

Caro megmosta a haját, majd nekidőlt a kád peremének és a hajó ritmikus ringatózása közben áztatta magát a vízben, hallgatta Isabellát, aki már nagyon vágyott a társaságára, hiszen

hónapok óta nem beszélt sem angolul, sem spanyolul.

Emellett már vagy huszadszor adott hangot lelkiismeret-furdalásának.

– El sem tudod képzelni, mennyire sajnálom, milyen veszélybe sodródtatok amiatt, hogy engem megmentetek.

Caro fintorogva rázta a fejét.

– Te is megtetted volna ugyanezt értem, Isabella, efelől szemernyi kétségem sincs.

– Hát persze hogy megtettem volna. Ez magától értetődik.

– Akkor nincs miről beszélünk. Hallani sem akarok további bocsánatkérésről.

– De engedd meg nekem, hogy...

– Elég! – csattant fel Caro, színlelt haraggal.

– Ó, rendben.

Isabella dallamos kacagása a lelke mélyéig megnyugtatta Carót. Ismét nekitámasztotta hátát a kád szélének és nagyot sóhajtott.

Abban a pillanatban ólmos fáradtság tört rá, nyilván azért, mert napok óta most először engedhette el magát.

Amikor a szeme lecsukódott, Isabella halkán korholni kezdte magát.

– Én meg csak beszélek, beszélek, mint egy papagáj, pedig láthattam volna, mennyire kimerültél. Hagylak pihenni.

Caro nem tiltakozott. Úgy érezte, egy évig tudna aludni. Ahhoz is alig maradt ereje, hogy

megtörülközzön. A haja pedig még nedves volt, amikor ágyba bújt.

Az éjszaka közepén ébredt fel, és észrevette, hogy Isabella behozott egy tálcán kenyeret, sajtot és gyümölcsöt. Caro mohón befalta, majd azonnal visszafeküdt aludni. Amikor reggel felébredt, a nap már betűzött a kabinablakon át.

Felöltözött és elindult, hogy megnézze, hogy van a betege.

Egy tucat Őrzőt talált – Maxet is beleértve – Ryder kis kabinjában összezsúfolódva, éppen Thorne egyik tréfáján nevettek.

A lány egy gyors pillantást váltott Maxszel, majd összeszedte magát és kiharcolta a férfiakat a helyiségből, hogy lecserélhesse a kötést Ryder sérült lábán.

Elégedetten állapította meg, hogy a seb szépen gyógyul. Ryder láza a nyugodt éjszakai alvás után lement, s most már a régi, jóképű önmaga volt, miután megfürdött és megborotválkozott. Ám máris türelmetlenkedett és unatkozott – ami nem volt meglepő, nyüzsgő, tette kész természetét ismerve.

Könyörgésétől Caro szíve meglágyult, és megengedte, hogy felkeljen és felmenjen a fedélzetre, ha a kapitány készíti egy fekhelyet neki. De ráparancsolt, hogy a lábát ne mozgassa másnap reggelig, míg megérkeznek Cyrene-re. Ezután a lány visszatért a saját kabinjába és visszabújt az ágyába. Késő délután lett, mire ismét magához tért. A kapitány hívására ő is

csatlakozott az Őrzőkhöz a fedélzeten, és együtt gyönyörködtek a naplementében.

Mindannyian Ryder köré gyűltek, aki feltornyozott párnák között hevert a fekhelyén, mint valami keleti uralkodó, és számtalan pohár madeirával ünnepelt. A sikerre elhangzott jó néhány tóoszt után Isabella szívmengető beszédet mondott, melyben megköszönte kedves barátainak és Mr. Leightonnak, hogy megszervezték a megmentését.

A beszédek alatt Caro észrevette, hogy Max őt figyel, ugyanolyan csendes, parázsló tekintettel, mint utazásuk első napjaiban – mintha szándékosan elnyomná az érzelmeit.

Védekezésül elfordította tekintetét, mivel benne is kavarogtak az érzelmek. Vajon milyen jövőt szán magának Max? A veszélyes megpróbáltatások, melyekkel szembesültek, miután a kiszabadítási terv kudarcba fulladt, aligha ösztönözték őt, hogy csatlakozzon az Őrzőkhöz.

Caro hálás volt, amikor Isabella pár perccel később elvonta róla a figyelmét: belekarolt és a korláthoz vezette.

Aranyvörös napsugarak világították meg a tengert, csillámló réztükörré változtatva a vízfelszínt. Lélegzetelállítóan szép látvány volt, az élet, a remény és a végtelen szabadság jelképe.

Isabella mélyen beszívta a levegőt, beitta a látványt, majd megborzongott a gyönyörűségtől.

– Tudom, megígértem – mormolta könnyektől elcsukló hangon – hogy nem zúdítom rád a hálámat, de ez a látvány annyira élénken felidézte bennem, mit veszíthettem volna. Attól félttem, soha többé nem láthatom a tengert és az általam annyira szeretett embereket.

Caro átkarolta barátnőjét és szorosán megölelte.

– Most már vége, Bella. Próbáld meg kiverni a fejedből. Visszatérel a szeretteid körébe, és csakis ez számít.

Isabella toroka elszorult, s ez volt az a pillanat, amikor végre szabad utat engedett könnyeinek.

– A te Mr. Leightonod rendkívül aggódott érted, amíg távol voltál.

Caro habozott, majd bólintott.

– Ez egyáltalán nem lep meg. Max felelősnek érzi magát mindenkiért, akit kedvel.

– Szerintem téged nagyon is kedvel.

Caro kerülte barátnője tekintetét, a fénylő tengert bámulta. Tudta, hogy Max kedveli, de kérdés, mennyire. Eléggé ahhoz, hogy Cyrene-en maradjon most, miután missziójuk véget ért? Eléggé ahhoz, hogy az Őrzők egyik értékes tagja legyen? Eléggé ahhoz, hogy megértse, Caro számára ez élethivatás, és hogy ő maga is mellé szegődjön?

Kétségbeesetten igyekezett nem gondolni a jövőre. Napokig túl kimerült volt ahhoz, hogy az életben maradáson kívül bármi másra koncentráljon. Most viszont, amikor örülnie kellene a sikerüknek, nem tud szabadulni borús

hangulatától, a tudattól, hogy kapcsolata Maxszel nemsokára véget érhet. Hiszen célját – hogy Isabellát megmentse – elérte, tehát nincs több oka, hogy Cyrene-en maradjon.

Talán ezért került őt újra. Az első üdvözlés után még csak meg sem kísérelte, hogy beszéljen vele. *Max bizonyára rájött, hogy képtelen megtenni, amit elvárnék tőle, és nem akar csalódást okozni nekem*, gondolta a lány.

Max katona volt, a háború poklában edződött. A számtalan lelki seb bárkinek elég lett volna ahhoz, hogy kétszer is meggondolja, szentelje-e az életét egy olyan ügynek, amelyben mindennapos a veszély, és bárki bármikor meghalhat. Egy olyan ügynek, melyben könnyen elveszíthet szívének kedves embereket.

Téged nagyon is kedvel.

Vajon így van-e? – merengett Caro. Megengedte-e magának, hogy megkedveljen, esetleg akarata ellenére is? A mérlegeléskor, hogy csatlakozik-e az őrzőkhöz, szempont-e az én személyem is?

Caro könnyen meghalhatott volna a szökésük során. Szinte biztos, hogy Max nem akar szemtanúja lenni, hogy ismét kockáztatja az életét. De vajon inkább véget vet most a kapcsolatuknak és visszatér Angliába, hogy soha többé ne kerülhessen ebbe a helyzetbe?

A lány gyomra görcsbe rándult. Tudta, ő nagyon szereti Maxet. Biztos volt benne, hogy Max ideális Őrző lenne, mert természetéből adódik, hogy másokat óvjon és védjen. És ha úgy dönt, nem áll

be közéjük, Caro rendkívül csalódott lesz. Belepusztul, ha a férfi örökre távozik Cyrene-ről és eltűnik az életéből.

A rátört fájdalomtól élesen szívtá be a levegőt. Fel kellene készítenie magát erre az eshetőségre.

Mostanáig örült, hogy a férfi kerüli őt. Igazság szerint kínzással ért fel, hogy nem érinthette meg, sőt nem is válthatott szót vele négyszemközt. De nem akarta megtudni, Max milyen döntésre jutott.

Talán jobb lenne, ha megkérdeznék, mik a szándékai. Minél előbb, annál jobb. Most kellene számon kérni tőle, mivel a várakozás csak fokozza a kínjait. Akárhogy is döntött, Caro még meg sem köszönte neki, hogy megmentette Isabellát. Max nélkül küldetésük talán soha nem sikerül.

Ennek ellenére most még képtelen volt rávenni magát, hogy szembesüljön a férfi döntésével. Talán gyávaság, de szeretne volna kitolni az igazság pillanatát, ameddig csak lehetséges.

Megborzongott. Isabella pedig visszazökkent anyaszerepébe.

– Fázol, drágaságom?

Valóban hűvösödött, ahogy a nap beleolvadt a fénylő tengerbe, vette észre Caro, és az októberi sós szél hidegétől lüdbörös lett az egész teste. Alig várta, hogy eltűnjön barátnője átható tekintete elől, ezért belekapaszkodott ebbe az ürügybe.

– Egy kicsit. Ugye nem haragszol, ha lemegyek és hozok egy kendőt?

– Persze hogy nem. Legjobb lenne, ha visszabújnál az ágyadba. Meglehetősen sápadtnak látszol.

Caro el is indult a kabinjába, ahol egy kendőt terített a válla köré. De nem tért vissza a fedélzetre, hanem kedvetlenül az ágyára dőlt, gondolatai még mindig kavarogtak, ahogy azon töprengett, mit tegyen.

Halkan kopogtak az ajtón. Azt hitte, Isabella az, így kiszólt, hogy jöjjön be, de megrémült, amikor meglátta Maxet.

Váratlan érkezésére a lányon mintha villám futott volna végig.

Amikor belépett a kabinba és becsukta maga mögött az ajtót, erőteljes alakja mintha a teljes helyiséget betöltötte volna. Kék szeme úgy fürkészte Caro arcát, hogy a lány pulzusa felgyorsult. Képtelen volt elfordítani róla a tekintetét.

– Mi... mit akarsz? – kérdezte bizonytalanul Caro.

– Azonnal megtudod...

Csak állt, és beitta a lány látványát. Egy pillanattal később hozzálépett és a karjába zárta.

Caro szíve a torkában dobogott, Max szeméből kétségbeesés, harag és gyengédség áradt.

Még egy hosszú pillanatig csak nézte a lányt, állát összeszorította, mintha uralkodni akarna magán. Végül egy szitokszó szaladt ki a száján, majd lehajtotta a fejét, mintha elvesztette volna a csatát saját magával szemben.

Csókja heves volt. Perzselő. Szája forró és követelőző.

Caro lélegzete elállt, olyan erővel söpört át rajta a vágy. Max olyan sürgetően dugta nyelvét a szájába, hogy a lány megfedkezett minden kérdéséről, bizonytalanságról, gyötrelméről. A napokon át visszafojtott éhség teljes erővel tört elő, a szomorúság helyét az izgalom vette át. Lüktetett a vágytól, hogy megízlelje Max csókját, érezze forróságát, és tudta, a férfi ugyanígy érez.

Ujjaival a fekete hajba markolt, hogy még közelebb vonja magához Max száját, de a férfinak nem kellett biztatás. Nyelve fáradhatatlanul mozgott, keze pedig a lány keblére tapadt. Caro mellbimbói azonnal megkeményedtek és ívben hátrahajlott, hogy Max még jobban hozzáférhessen. Halkan felsóhajtott, amikor a férfi kibontakozott a csókból és szája lejjebb vándorolt, Caro nyakára.

– Majd meghaltam, hogy így ölelhesselek –
– suttogetta a lány nyakába. – Hogy így simogassalak.

A lány is majd meghalt a vágyakozástól. Szüksége volt Max szenvedélyére. Arra, hogy megünnepeljék az élet szépségét, a veszély felett aratott győzelem örömét.

Max ajka lángra gyújtotta Carót, annak ellenére, hogy hűvös levegő borzongatta bőrét. Amikor rádöbbsent, hogy Max vetkőzteti, a nevét suttogetta és megfogta kabátja hajtókáját, hogy segítsen neki.

A kendő már régen lecsúszott a karjáról. Most éppen a ruhája került le róla, majd az ingválla. Meztelen keblei előtűntek, Max fogaiért és nyelvéért könyörögve.

Amikor a nedves száj rátapadt a mellbimbójára, Caro felnyögött. Teste tűzben égett. Max gyengéden terelte a lányt, amíg az ágyhoz ért a térdhajlata. Caro lábai annyira elgyengültek, hogy tehetetlenül hanyatlott a matracra.

Max a térdével széttárta a lány combjait, ahogy ráfeküdt, forró szája újra birtokba vette Caróét és lázasan csókolta.

Caro elveszett a forró, intim csókban, és alig hallotta meg a kopogást. Újra felnyögött, ahogy Max csodálatos keze kínozni kezdte fájó mellbimbóit...

Hirtelen érezte, hogy Max megdermed, majd egy elfojtott káromkodást hallott.

– Te átkozott pokolfajzat Leighton!

Ijedten ismerte fel Thorne hangját.

Döbbent csend következett. Max lassan felült, testével takarva el a lány meztelenségét.

Caro rémülten vette észre, hogy mindkét melle kilátszik. Kapkodva magára rántotta az ingét, hogy szégyenét eltakarja, miközben küszködve próbálta visszanyerni önuralmát.

Amikor felült, lopva Thorne-ra pillantott, aki földbe gyökerezett lábbal állt az ajtóban.

Arca elsötétedett, de a lányra ügyet sem vetett. Dühös tekintetét Maxre szegezte.

– Mióta? – kérte számon, éles hangja késpegeként vágott. – Mióta használod ki őt?

Max nem válaszolt rögtön. Ajka pengevékony vonal volt.

Thorne állkapcsa megfeszült, karját keresztbe fonta a mellkasán.

– Biztos vagyok benne, hogy teljesíted becsületbeli kötelességed. Természetesen feleségül veszed Carót.

Max arcáról mintha maszk esett volna le. Egy röpke pillantást vetett Caróra, majd elfordította tekintetét.

– Természetesen – szólt szenvtelen hangon.

– Thorne, ez teljesen abszurd dolog! – tiltakozott Caro. – Először is Max nem használt ki – én magam is benne voltam. Másodszor pedig, semmi közöd hozzá, hogy kivel csókolózom.

– A lopott csók egy dolog – vágott vissza Thorne.

– A megrontásod viszont egészen más.

– Nem rontott meg!

– Nagyon közel járt hozzá. Olyan vagy nekem, mintha a húgom lennél, édesem, és nem tűröm tétlenül, ha egy jellemtelen fráter elcsábít; akkor sem, ha a barátom.

– Micsoda képmutatás! Te ítélsz meg másokat, erkölcstelen élvhajász létedre? Hány nőt csábítottál el az életed során? – háborodott fel a lány.

– Éppen ezért tartom magam szakértőnek a témában. És óriási a különbség. Én mindig voltam olyan rafinált, hogy távol tartottam magam az ártatlan lányoktól.

Caro haja égnek állt ettől a megjegyzéstől.

– Nem vagyok ártatlan. Egy nőnek az én koromban és az én tapasztalataimmal jóval nagyobb szabadság jár, mint egy lánynak, aki most került ki az iskolapadból.

– Az én megítélésem szerint nem. Amikor egy férfi megbecstelenít egy előkelő nőt, az egyetlen lehetséges jóvátétel a házasság lehet.

– Ó, vigyen el az ördög! – kiáltotta Caro.

– Semmi kifogásom ellene, hogy elvegyem Carót feleségül – szólt bele Max a vitájukba.

– Nekem viszont van! – jelentette ki a lány.
– Már a gondolat is nevetséges.

Max arca elsötétült a lány ingerült hangjától, majd keserű mosollyal Thorne felé fordult.

– Azt hiszem, ezt a vitát inkább négyszemközt folytatjuk. Megköszönném, ha a távozás mezejére lépnél, barátom, és hagynád, hogy én magam tegyem meg az ajánlatom.

– Teljesíted becsületbeli kötelességed?

– Bízhatok bennem, megnyugtatlak.

Caro elfojtott egy szitkot, és tekintetét a mennyezetre emelte.

Amikor Thorne távozott és becsukta maga mögött az ajtót, csend ülte meg a kis kabint. Caro lopva Maxre pillantott és észrevette, hogy a férfi nyugtalan tekintete rászegeződik.

Újabb kelletlen sóhajjal felugrott az ágyról és elfordult, hogy megigazítsa ruhája ingvállát, mivel azt akarta, semmi ne emlékeztesse megzavart szeretkezésükre.

– Nem kellene foglalkoznod egy elmebeteg őrjöngésével – mormolta. – Az utóbbi napok megpróbáltatásai szemmel láthatóan megviselték Thorne idegeit.

– Én épeszűnek találom.

– Nyilvánvaló, hogy nem az! És a világon semmi okod rá, hogy feleségül kérj.

– Szerintem van.

A lány megfordult és Max szemébe nézett.

– Eszed ágában sincs engem feleségül venni. Hiszen még két szót sem szőttál hozzám, amióta visszatértem.

Max szája gúnyos mosolyra húzódott. Hátradőlt, két könyökére támaszkodott.

– Ha annyira tudni akarod, megpróbáltam úriemberként viselkedni, és időt adni neked, míg rendbe jössz az átélt izgalmak után. De közben alig bírtam türtőztetni magam. Ezt bizonyítják a néhány perce történetek is. Kis híján megerőszkoltalak. És még mindig kemény vagyok, mint a kő.

Caro egy gyors pillantást vetett a férfi nadrágjára, és meggyőződött róla, hogy igazat mond. Egyértelműen kidudorodott az erekciója a nadrág szövete alatt.

A lány érezte, hogy a vér az arcába szökik.

– Tudod, hogy ez pusztán a férfiúi nemi vágy fizikai megnyilvánulása. Teljesen érthető egy megszakított aktus után. És az is abszolút normális dolog, hogy egy győzelem mámorától valaki felfokozott idegállapotba kerül. Most, hogy elmúlt a veszély, tombol benned a férfierő.

– Köszönöm a szakértő orvosi véleményt, professzor asszony. De engedd meg, hogy magam ítéljem meg az indokaimat.

– Pusztán az, hogy Thorne együtt talált minket, semmiképpen sem indokolja, hogy összeházasodjunk.

– A házassági ajánlatomnak vajmi kevés köze van ahhoz, hogy Thorne rajtakapott bennünket.

– Lehet. Ám nyilvánvaló, hogy úriemberként akarsz viselkedni. Azt hiszed, hogy a becsület úgy kívánja, tedd jóvá a hibádat. De ebben az esetben nincs mit jóvátenned, Max. Hiszen semmiképpen sem rontottál meg. Sőt, még csak el sem csábítottál. Abszolút tudatosan mentem bele a viszonyunkba, és tökéletesen tisztában voltam a következményeivel. Nem szorulok rá, hogy kötelességből vagy becsületből megkérde a kezem. Tehát nem fogadom el az ajánlatodat.

– Visszautasítasz?

– Még jó! Egyáltalán nem illünk össze. Nem működne a házasságunk.

– Miért?

A lánynak magasba szökött a szemöldöke.

– Végiggondoltad, mit jelentene, ha egybekelnénk? Csak vegyük a legegyszerűbb kérdést: hol lenne az otthonunk? Azt várnád el tőlem, hogy visszamenjek veled Angliába? Gyűlölnék ott lakni, Max. A nők viselkedésével kapcsolatos merev struktúrák miatt nem tudnám folytatni a munkámat az Őrzőkkel. És az orvosi tanulmányaimat sem. Márpedig egyikről sem szándékozom lemondani.

Max arcán árnyék futott végig.

– Ezt soha nem is kérném tőled.

– Akkor tehát Cyrene-en élnénk? Vegyem úgy, hogy csatlakozol az Őrzőkhöz? Ha itt maradsz, kénytelen leszel, ezt tudnod kell.

A férfi habozott, Caro az arcát fürkészte. Arcvonásai komorsága minden szónál többet mondott.

A lány szíve megsajdult, tüdejét hirtelen szűknek érezte, nehezen kapott levegőt.

Nagy hibát követtem el, ébredt rá. Hogyan lehettem ilyen önző? Nem kényszeríthetem Maxet, hogy legalapvetőbb túlélési ösztönei ellen cselekedjen. Nincs jogom rábeszélni, hogy lépjen be a rendünkbe; hogy vállalja a bizonytalan jövőt, és soha ne szabadulhasson meg a rémálmaitól.

A kényszerűség érzése fogta el Carót. Bár hatalmas ürességet érzett a lelkében, gombócot a torkában, tudta, magabiztosan kell reagálnia Max házassági ajánlatára, bármennyire vérzik is a szíve. Azonban mire végre meg tudott szólalni, a hangja – sajnálatos módon – rekedtté és bizonytalanná vált.

– Bebizonyítottad, hogy mennyire sokat érsz, Max, de a lelkedben nem azonosulsz az Őrzőkkel.

Max felült, majd felállt az ágyról.

– Miért mondd ezt?

– Mert ha közénk állnál, folyamatosan gyötörnének a rémálmaid. És mert ha összeházasodnánk, én lennék gyötrődéseid legfőbb oka. Nem engedem, hogy ilyen áldozatot hozz, Max.

A férfi Caróhoz lépett és fogva tartotta a tekintetét.

– Ez nem lenne áldozat.

– Dehogynem. Ha nem igaz szívből kötelezed el magad az ügyünknek, nyomorúságos életre leszel kárhoztatva.

A lány elhallgatott, de Max mégsem vitatkozott vele. Caro lassú, mély lélegzetet vett, megpróbálta elfojtani a belsejében dülő fájdalmat.

– Nem tudnám elviselni, ha egyszerűen csak az én kedvemért maradnál itt.

Max csak pár pillanat múlva szólalt meg.

– Most is éppen úgy akarlak, mint eddig, sőt, talán még jobban.

– Megértem – próbált mosolyogni a lány. – De ez csak a sziget hatása.

– Ez nem igaz, és te is jól tudod – rázta meg a fejét Max. – Még vagy százmérföldnyire vagyunk Cyrene-től. És a Saful erődítményében együtt töltött éjszakánk egyértelműen bizonyította, hogy a szigetedről szóló legendának semmi köze ahhoz, hogy vágyom rád.

– Kívánod a testem, ez kétségtelen. De nem az a fajta nő vagyok, akit feleségnek akarnál. És ha az lennék is, elfelejted, hogy nem akarok férjhez menni. Nem akarom, hogy egy férfi parancsolgasson nekem, irányítsa az életemet, megmondja, mit tehetek és mit nem.

Max kék szeme szorosan rászégeződött.

– Nem akarsz gyerekeket? Társat?

– Nincs szükségem rájuk – felelte csökönyösen Caro.

– Hazudsz.

A lány behunyta a szemét. Valóban hazudott. Nem akart elmélkedni a Max nélküli jövőjéről. Az ürességről. Az előtte álló hosszú, magányos évekről.

Megpróbált elfordulni, de Max elébe állt és ujjjaival gyengéden átkulcsolta a csuklóját.

– Max, ne! Kérlek, higgy nekem. Megegyeztünk, hogy néhány hét gyönyört adunk egymásnak, és ennyi. Ennél több engem nem érdekel.

– A gyönyör nem rossz alap a házassághoz.

– De nem elég, ha közben jóval nagyobb horderejű problémákkal kell megbirkóznunk.

A férfi még szorosabban fogta Caro csuklóját, ám ekkor a lány elrántotta a karját.

– Nem leszek a feleséged, Max!

– Tehát azt akarod, hogy itt és most fejezzük be?

– Igen! Pontosan ezt akarom. Azt hiszem, vissza kellene térned Angliába, miután Cyrene-be értünk. Most, hogy Isabella biztonságban van, semmi sem indokolja, hogy a szigeten maradj.

Max arckifejezése sötét és viharos lett. Caro érezte, hogy a férfi ellenkezni fog.

– És velünk mi lesz? – kérdezte ridegen. Újra magához húzta a lányt, arcát két kezébe fogta, hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkán.

– Nem állíthatod, hogy a legszívesebben véget vetnél szeretkezéseinknek, mert úgysem hiszem el.

– A szeretkezéseinknek semmi köze ehhez a döntéshez.

– Semmi köze? Kell-e, hogy emlékeztesselek, miről akarsz lemondani?

Most már nem csupán a lány ingvállát húzta le Max, hanem a kapcsokat kezdte kiengedni ruhája hátán.

– Max.

Amint Caro tiltakozni kezdett, a férfi az ajkára tapadt, szenvedélyesen csókolta.

A lány ugyanolyan gyorsan megadta magát, mint az előbb. Soha nem lesz képes semmit megtagadni Maxtól, amit az nagyon akar – és most őt akarta.

Pár pillanat alatt már újra kiszabadította Caro kebleit. Nyelvük heves párbajt vívott, Max ujjai pedig dörzsölgették a lány mellbimbóit, míg Caro kicsi, kemény tűzcsóváknak érezte őket.

Szíve nagyot dobbant, ahogy Max keze fájó keblei alá csúszott és feljebb emelte őket. Rájuk hajolt, ajkát az egyik mellbimbóra szorította és szenvedélyesen szívni kezdte.

Caro tehetetlenül felnyögött. Éles, sürgető vágy hasított belé. A ruhájukon keresztül is érezte Max ágyékának perzselő forróságát, és tudta, nem fogja megállítani.

Még egyszer, utoljára együtt akart lenni vele. Át akarta élni vele a szenvedélyt újra, hogy legyen, ami erőt ad neki az elkövetkező sivár években.

Max megérezte, hogy Caro kapitulált, mivel hirtelen elhúzódott tőle. Arckifejezése kemény és

érzéki volt, ahogy gyorsan kigombolta nadrágja elejét, szinte széttépve a szövetet. Hosszú férfiassága előugrott az ágyékából, vastagon, duzzadón, amint újra a lányhoz lépett. Felemelte Caro szoknyáját, mintha képtelen lenne tovább várni testük egyesülésére.

Caro sem tudott várni. A lángoló forróság fájó, sajgó szükséggé változott. Halk nyöszörgést hallatott, amikor Max keze a lába közé siklott és tenyerébe fogta vénuszdombját, majd ujjai végigsimították sikamlós szeméremajkait, melyek készen álltak a befogadására. Kemény combjait azonnal a lány combjai közé nyomta, széttárva a lábait, majd megfogta a fenekét és felemelte a lányt, hogy nőisége egy szintbe kerüljön erekciójával. Caro buzgón segített neki, hogy a forró pénisz mihamarabb betaláljon kelyhe redői közé.

Max pedig egyetlen lökéssel beléhatolt.

A lány halkán felkiáltott, teste heves vágya szinte sokkolta őt. Reflexszerűen nekifeszült a férfinak, de Max karjai bilincsként szorították, keblei a férfi mellkasának préselődtek.

Mostanra már erőteljesen remegett, hüvelye ritmikusan rászorult a kemény hímvesszőre. Max, a lány hajtincseit ujjai köré tekerve, még erőteljesebben csókolta őt. Mardosó éhség kínozta mindkettőjüket. Caro halk, rekedt hangot adott ki, mely összeolvadt Max mély morgásával. Lángra gyújtotta a lányt, és Caro tüze csak tovább szította az övét.

Caro kábultan még felfogta, hogy Max az ágy felé indul vele. Testük még mindig összefonódott, amikor letette őt a matracra és ráfeküdt. Széjjelebb tárta a lány reszkető combjait, és lázas sietséggel még beljebb nyomult.

Caro rekedt nyöszörgéssel vonaglott alatta, örült forróság és vágy tombolt benne, meg mély, kongó fájdalom, melyet csakis Max tudott enyhíteni. Körmeit belevájta a férfi vállába, sarkát az izmos combokba nyomta, hogy testük még jobban összeforrjon. Vad, kegyetlen ínség hajtotta.

Hallotta saját nyögéseit, könyörgését, hogy még jobban szorítsa őt Max magához; a szavak elhamvadtak a szenvedély hevében.

Örjöngő összeolvadásuk közben mindketten hevesen megrázkódtak. Kemény, erőteljes kötelék fűzte össze őket; a lány csípője megfeszült, ahogy Max mélyen, könyörtelenül beljebb hatolt, lökéseinek ereje szinte elviselhetetlenül szilaj volt. Caro vergődése közben felemelte csípőjét Max testével, amikor a robbanó gyönyör lángjai magával ragadták.

A férfi keményen nekifeszült, érezte, hogy ritmusa megtörik, ahogy az első orgazmushullámok beindultak.

A lány kiáltása féktelen sikolyba ment át, miközben Max torkából rekedt nyögés szakadt ki. Feje önkéntelenül hátrahanyatlott; megrázkódott, teste görcsbe rándult, majd magát a lányba lövelte.

A fájdalmasan intenzív gyönyör hullámai lassan csillapultak. A lány öle még mindig reszketett Max lökéseinek erejétől. Caro Max vállgödrébe temette arcát, szorosán ölelte őt, kiélvezve, ahogy forró teste összekapcsolódik vele, miközben Max teljes súlyával a matrachoz nyomta őt.

Caro pontosan ilyennek akarta utolsó együttlétüket: nyersnek, erőteljesnek. Mindketten tehetetlenül vergődtek a szenvedély vad szorításában, egyesülésük megrázóan intenzív volt.

Jó néhány perccel később húzódott csak el Max, és hanyatlott vissza erőtlenül a párnákra. Mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, ahogy kapkodta a levegőt.

Amikor végül meg tudott szólalni, hangja halk és rekedt volt. – Soha nem fogsz meggyőzni arról, hogy ez nem fog hiányozni neked.

Caro behunyta a szemét, nagyot nyelt, hogy leküzdje a fájdalmat. – Tudom, hogy hiányozni fog. De nem akarok feleségül menni hozzád, Max.

Másnap reggel Max a hajókorlátnál állt, és figyelte, ahogy Cyrene csipkézett, festői partjának vonala egyre közeledik. Élénk szél korbácsolta fel a kék vízben a fehértarajos hullámokat, melyek nekicsapódtak a hajó orrának, de ő szinte észre sem vette.

Álmatlanul töltötte az éjszakát, csak forgolódott az ágyán. Most az egyszer azonban nyugtalanságát nem a rémálmai okozták. Azon

gyötrődött, hogy Caro makacsul elutasította a házassági ajánlatát.

Pedig valóban komolyan gondolta a lánykérést, részben, mert becsületbeli ügynek tartotta. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy úriemberként mi a kötelessége. Rajtakapták, miközben elcsábította a lányt. Thorne éppen akkor nyitott rájuk, amikor magáévá akarta tenni Carót. De Max biztos volt benne, bármilyen jó barátja is Thorne, semmivel sem tudta volna rákényszeríteni őt, hogy feleségül kérje Carót,.

Ő maga döntötte el, önszántából, hogy megkéri a kezét.

Caro azonban ellentmondást nem tűrően utasította el az ajánlatát. Max maga sem tagadhatta, hogy a lány számos indoka helytálló. És az első kifogása volt a legnyomósabb. Igazság szerint maga Leighton sem volt biztos benne, hogy be akar állni Őrzőnek. Lehet, hogy a rendnek szüksége van az ő speciális szakértelmére és katonai taktikáira. És van érzéke meg tehetsége az olyan csatározásokhoz, melyekkel az Őrzők gyakorta szembesülnek misszióik során. De vajon kötelessége-e, hogy képességeit az ő érdekükben vesse be?

Céljaik persze valóban dicséretre méltóak, ahogy a nagyobb célok iránti elszántságuk is. Ők nem háborúznak. Nem akarnak embereket ölni vagy seregekkel csatázni, hogy ebből hasznot húzzanak. Az igazság mellett szállnak síkra és nemes eszméket támogatnak. De vajon az Őrzők

fennkölt törekvései változtatnak-e valamit Max életén? Vakon bámulta az azúrkék tenger csillogó felszínét. Számára az egész ügy egyetlen kérdéssé sűrűsödött össze: vajon képes lenne-e azzal a szörnyű gondolattal együtt élni, hogy bármely pillanatban elveszítheti Carót, és soha nem tudhatja, élve kerül-e vissza a lány egy-egy misszióból? A fő gond az, hogy ezzel a pokoli érzéssel rendszeresen kellene szembesülnie, akár csatlakozik az Őrzőkhöz, akár nem. Ha elhagyja a szigetet, nem lesz szemtanúja a tragédia bekövetkeztének, de bárhová is megy, a tudatában mindig is ott lesz, hogy a lány meghalhat. Ha ő is Őrző lenne, legalább megpróbálhatná megvédeni Carót. Ám még ekkor sem tudná irányítani a sorsot.

Egy halk szitokszót mormolt, és kezével végigszántott a haján. Átkozott dilemma: amíg Caro Őrző marad, ő nem szabadulhat saját félelmeitől.

És Caro élethivatásának tekinti, hogy a rend tagja legyen. Hogyan tudná rávenni, hogy hagyjon fel ezzel? Nincs joga hozzá, és abban sem volt biztos, hogy valóban ezt akarná-e.

De milyen másik lehetőség áll előtte? Térjen vissza Angliába és élje a nemesemberek léha, unalmas, de biztonságos életét? El tudná-e viselni, ha élete hátralévő részét Caro nélkül kellene leélnie?

Nem volt ínyére, hogy üres, értelmetlen vegetálással töltse az idejét. Célt akart az életében,

olyan jövőt, amelynek minden egyes napját boldogan várja. Barátokat akart, szerelmet, családot. Örömet.

Hiszen oly sokáig egyáltalán nem volt része örömben. Míg Caro be nem lépett az életébe. Caro lett az öröme.

El sem tudta képzelni, hogy valaha is kíván majd úgy egy másik nőt, ahogyan őt. Senki más nem okozott neki ekkora örömet, nem volt olyan nő, akinek egyetlen érintése annyira megborzongatta volna érzékeit, mint Caróé. Ha úgy dönt, hogy távozik Cyrene szigetéről, mindörökké lemondhat a lányról. És – efelől kétsége sincs – ez olyan lenne, mintha elveszítené a fényt az életéből.

Esetleg időnként ellátogathatna a szigetre. Ám nem érné be azzal, hogy hébe-hóba egy-egy lopott órát töltsön Caróval. Valóban a feleségének akarja őt. Szeretőjének, barátjának, élete társának. Mindörökké.

És ha sorra megcáfolja a lány kifogásait és meggyőzi őt, hogy legyen a felesége? Először is, el kell fogadnia Carót olyannak, amilyen. Meg kell békülnie saját félelmeivel, a lány esetleges elvesztését illetően. El kell ismernie, bármennyire is szeretné védeni és óvni őt, nem csomagolhatja vatta közé.

Ha azonban őszinte akar lenni magához, be kell vallania, soha nem akarja, hogy ez a különleges tűz lelohadjon a lányban – nem akarja megváltoztatni bátor, határozott természetét,

hiszen ez Caro igazi énje. Hogy bármikor kész az életét kockáztatni másokért – éppen ez teszi őt különlegessé.

A bátorsága az egyik tulajdonsága, amit a legjobban szeretek benne, morfondírozott Max, s ekkor szíve nagyot dobbant. Amit a legjobban szeretek benne... Szeretem? Ez lenne a szerelem?

Mivel ezt az érzést korábban még nem tapasztalta meg, nem volt összehasonlítási alapja. Ám ebben a pillanatban rádöbönt, sőt abszolút biztos volt benne, hogy szerelmes Caróba. Hirtelen megfordult és tekintetével végigpásztázta a fedélzetet, Carót keresve. A lány nyugtalanul járkált, kerülte Max tekintetét, ahogyan egész idáig tette reggel óta.

Max agyában kavarogtak a gondolatok, elgyengülve dőlt neki a hajókorlátnak. Megrémült, ahogy tudatosodott benne az érzés. Igazán szereti Carót. Nem csupán a heves vágy miatt, amit mindig is érzett iránta, hanem a bátorsága, a becsületessége, ereje és belső szépsége okán is.

A lány rabul ejtette őt.

És ő is rabul akarta ejteni Carót. Magához kötni, minden lehetséges módon.

Gondolatai visszakanyarodtak a berber erődítményben töltött éjszakájukhoz, az együtt átélt, mindent elsöprő szenvedélyhez – és a tegnapi esti szeretkezésükhöz. Eszébe ötlött, hogy sem akkor, sem tegnap nem tartóztatta meg magát. Csupán a kétségbeesett vágy hajtotta, hogy minél mélyebben beletemetkezzen a lányba, hogy testük

teljesen egyé váljon. Annyira szorosan, annyira mélységesen, hogy egyikük se tudjon szabadulni.

Vajon emiatt nem szakította meg az aktust a tetőfokán, pedig kellett volna? Tudat alatt el akarta ültetni a magját a lányba? Mert ha gyermeket nemz neki, ezzel magához kötheti őt? A legősibb férfiösztönnek engedelmeskedett, hogy tovább örökítse önmagát? Vagy egyszerűen annyira fontos számára, hogy Caro a részévé váljon?

Korábban soha nem akart gyerekeket. Nem akarta megkockáztatni, hogy elveszítsen valakit, aki értékesé válhat számára. De ekkor maga elé képzelte a gyermekével várandós Carót, és hirtelen előntötte a gyengédség érzése.

Vajon a lány meg akarná szülni az ő gyerekeit? Egyáltalán akart-e valaha gyerekeket? Azt állította, hogy nem...

Max hevesen megrázta a fejét. A kérdések túlságosan gyorsan kergették egymást szédült agyában ahhoz, hogy válaszolni tudjon rájuk, és egyik sem számított egy fikarcnyit sem, hiszen Caro kikoszarozta őt. Előbb meg kellene győznie a lányt, hogy szó sincs a részéről nemes áldozatról. Be kell bizonyítania, hogy szereti Carót. És előtte szembe kell néznie a démonaival.

Visszafordult és újra a tengert bámulta.

Csak jóval később vette észre, hogy megkerülték a sziget legészakibb csücskét és közelednek a kikötőhöz. Már eléggé közel voltak ahhoz, hogy

lássza a fenti város vakítóan fehér, napfényben ragyogó falait.

Emlékezetébe idézte, amikor alig néhány hete ideutazott. Már akkor is többet érzett Caro iránt pusztán testi vonzalomnál. Arra viszont nem számított, hogy szívét és lelkét is nála hagyja majd.

A válla felett hátrapillantott, s azon töprengett, bevallja-e megrázó felfedezését a lánynak. Aligha hinne neki. Caro soha nem bízott saját vonzerejében. Mindig úgy vélte, a sziget bűvereje hatott Maxre. De most, hogy ennyi időt távol töltöttek Cyrene-től, bebizonyosodott, hogy a sziget legendás bűbájának semmi köze Max Caro iránti vágyához. Ugyanolyan hevesen sóvárgott a lány után, bárhol voltak is.

Caro az a szenvedélyes szerető, aki lángra tudja őt lobbantani. Egyáltalán nem számít, hogy kevés olyan tulajdonsággal rendelkezik, melyet egy előkelő hölgytől elvárnak. Hogy a társaság szemében különcnek számít. Hogy egyáltalán nem a mai korba való. Tökéletesen egyedi jelenség, és Max pontosan ezt szerette benne. Néhány évszázaddal ezelőtt Caro bizonyára női harcos lett volna. Egy amazon.

Max nagyot sóhajtott, lehunyta a szemét és felidézte a nyomasztó képet, ahogy Caro a kardját forgatta a vad berberök hordája ellen. És ami ennél is szörnyűbb volt: ahogyan sérült társához visszalovagolt, és kész volt az életét is áldozni a barátjáért.

Max megborzongott. Vajon kibírnám, hogy ezzel
a félelemmel éljek együtt ezentúl?
És azt kibírnám, hogy ne?

Lehet, hogy valóban gyáva vagyok, gondolta Caro, ahogy a csónak a dokkokhoz vitte a hajótól. Igyekezett az elsők közt kiszállni, lesietett a kötélletrán anélkül, hogy egy pillantást vetett volna Maxre. Teljes figyelmét Isabella hazakísérésének szentelte. Nem volt értelme hosszúra nyújtani a búcsúzkodást. Caro nem akart szomorú, érzelgős jelenetet Maxszel, vagy elismételni a tegnapi esti érveit. Ha őszinte akart azonban lenni önmagához, be kellett ismernie, azért szökött el olyan gyorsan a hajóról, mert félt, hogy ha még egyszer találkozik vele, képes visszakozni, és könyörögni Maxnek, hogy maradjon.

Még most is a hátában érezte a tekintetét. De pillanatnyilag nem engedheti meg, hogy ő kösse le a gondolatait. Hiszen most az a legfontosabb – és nem számít semmi más –, hogy segítsen Isabellának visszailleszkedni a régi életformájába a megpróbáltatások után.

Amikor a csónak a partra ért, Sir Gawain várta őket. Caro nem lepődött meg, hogy itt látja. Az Olwen-kastély tornyában posztoló őrszemek bizonyára figyelték érkezésüket és tájékoztatták

őt, amint a szkúner a sziget déli pontjához közeledett.

A parton Sir Gawain gáláns lovagként Isabella keze fölé hajolt.

– Isten hozta itthon, mylady. Fájón hiányoltuk.

Isabella dallamos nevetéssel válaszolt, mintha kezdte volna visszanyerni szokásos, flörtölő énjét.

– Semmiképpen sem hiányozhattam önnek annyira, ahogyan önök hiányoztak nekem. Soha el nem múló hálával tartozom maguknak.

Az asszony lábujjhegyre állt és melegen megölelte Sir Gawaint, majd megcsókolta az arcát. A férfi zavarba jött, és kissé elpirult.

Caro időnként azon töprengett, vajon ők ketten valamikor szeretők voltak-e. Ha így volt is, teljes diszkrécióval zajlott az affér, mivel erről Caro soha nem hallott semmiféle pletykát. De a báró szemében csillogó csodálat egyértelműen mutatta, hogy vonzódik a szépséges özvegyasszonyhoz. Ám ez szinte bármely férfira igaz volt, aki Isabella közelébe került.

Sir Gawain mintha megkönnyebbülten fordult volna Caróhoz. – Gondolom, jól ment minden a misszió során.

– Akadt néhány problémánk, de tudtuk kezelni. Ryder megsebesült, de teljesen rendbe fog jönni.

– És Mr. Leighton? Hasznos segítségnek bizonyult?

Caro érezte, ahogy arcába szökik a vér.

– Nagyon. Ön is meg lett volna elégedve vele.

Sir Gawain ünnepélyesen bólintott.

– Ezt vártam tőle. – Isabellára nézett és hozzátette: – Ne kezeljük rendkívüli eseményként, hogy ön hazatért Cyrene-re, mivel csak kevesen tudnak a foglyul ejtéséről. Az emberek azt hiszik, hogy egész idő alatt külföldön utazgatott. Nagyra értékelném a diszkrécióját a megmentésében betöltött szerepünket illetően.

– Számíthat rám – nyugtatta meg Isabella.

– Ha kérdezik, miért nincsenek poggyászhajói, szerintem mondja azt, hogy az utazóládáit egy tengeri vihar lesodorta a fedélzetről.

– Milyen kár értük – mosolyodott el Isabella. – Az a sok, csodálatos, párizsi divat szerinti ruha mind a tenger fenekére süllyedt.

Sir Gawain odarendelt egy hintót, hogy a hölgyeket Isabella birtokára szállítsa, a sziget belsejének délnyugati részébe, így a két nő hamarosan el is indult, hogy keresztülhajtson Cyrene-en. Az októberi szél kissé élénk volt, Isabella mégis ragaszkodott hozzá, hogy lehajtsák a kocsi tetejét. Az út során csendben ült, szemével beitta a látványt, ahogyan elhaladtak a napfényben fürdő olajligetek, szőlőültetvények és bő termésű tanyák mellett.

– Nem is tudtam, mennyire szeretem ezt a szigetet, amíg csaknem elveszítettem – szólalt meg végül.

Caro ismerte ezt az érzést. Kimondhatatlanul szerette Cyrene-t, de barátnőjével ellentétben mindig is tudta, hogy ide tartozik. A sziget a része volt. És úgy gondolta, ha el kellene hagynia és

máshol kellene élnie, az olyan lenne, mintha levágnák az egyik karját.

Amikor a kocsi behajtott Isabella birtokának vaskapuján, a nagy haciendához, az asszony szeme megtelt könnyel. Harmadik férje egy spanyol nemesi család jómódú sarja volt, és végrendeletében az egész hatalmas birtokot Isabellára hagyta, a szokások és a rokonai tiltakozása ellenére, akik élesen kritizálták feleségválasztását.

– Esküszöm, soha többé nem veszem természetesnek, hogy mindez az enyém – mondta buzgón, és őszinteségéhez kétség sem fért.

Caro maga is megkönnyezte, ahogy Isabella örömmel ölelte meg szolgálóit, végigjárta csodálatos otthonát, megérintve egyes tárgyakat, felnézve a portrékra, mintha becses emlékeket idézett volna fel magában. Caróban újra tudatosodott, milyen különleges dolog az otthon, milyen felbecsülhetetlen érték, ha valaki a szerettei között lehet. Ám ekkor, a rá jellemző módon, Isabella nevetve lerázta borús hangulatát, és csengetett a lakájáért. Kijelentette, hogy halálra unta már a kávé és a berberek mentateáját, és minden vágya egy csésze valódi angol tea.

Marhasültet is rendelt vacsorára – egy másik olyan fogást, amit hónapok óta nélkülözött –, és kérte Carót, maradjon vele és fogyasszák el együtt.

– Persze hogy itt maradok, amíg csak szükségem van rám – felelte Caro. – Szeretnéd, ha itt is aludnék ma éjjel?

– Dehogya, kedvesem. Tökéletesen rendben lesz minden, ha kellően megerősítem magam az ismerős étkekkel. De holnap feltétlenül látogass meg, ha el tudsz szabadulni dr. Allenbytől. Biztos vagyok benne, hogy alig várod már, hogy visszatérhess hozzá és beletemetkezhess a munkába. De meg kell ígéred, hogy naponta egy-két órát rám is szánasz az idődből, amíg újra visszanyerem régi önmagam. Nincs, ami a te pompás társaságodnál gyorsabban meggyógyítana.

Caro elmosolyodott.

– Megígérem, mivel téged tekintelek a legfontosabb páciensemnek.

Késő este lett, mire Caro hazatért a saját házába, ahol az eddig kordában tartott nyugtalanító érzelmek ismét megrohanták. Bár megpróbált elaludni, Max felkavaró emlékképei egyre a gondolataiba tolakodtak, egyik kép a másikba úszott át.

Szívében a fájdalom egyre nőtt, végül az egész mellkasát vaskapocsként szorította. Max még el sem hagyta a szigetet, ő máris belebetegedett a hiányába.

Torkát fojtogatták a könnyek. A párnába temette arcát, elfojtotta zokogását. Nem engedhette meg magának, hogy azon keseregjen, mi lehetett volna. Neki és Maxnek nincs közös jövője, és nincs is értelme ezen ábrándozni.

Másnap, közvetlenül reggeli után Caro dr. Allenby klinikájához hajtatott. Az orvos csak

egyetlen pillantást vetett a lány fáradt, sötét karikákkal árnyékolt szemére, és azonnal ágyba parancsolta.

– Nem szükséges, higgye el – tiltakozott Caro.
– Teljesen jól vagyok.

– Én úgy látom, nincs jól – vágott vissza Allenby.
– Az a miszsió szemmel láthatóan jóval többet kivett magából, mint amit hajlandó elismerni.

– Kemény volt, de nem viselt meg túlzottan. A megfelelő étkezés és a pihenés rendbe hoz.

Az orvos felmordult.

– Hallottam a történetet. Kis híján megölette magát.

– És maga hogy van? – próbált témát váltani Caro. – Teljesen felépült a betegségéből?

– Többé-kevésbé.

– Eléggé megviseltnek látszik maga is.

– Az egyetlen bajom, hogy öregszem.

Caro nem tudta megcáfolni. Lehet, hogy dr. Allenby meggyógyult, de soha nem fogja visszanyerni korábbi vitalitását. Sokkal nagyobb szüksége van Caróra, mint eddig bármikor.

– Nos, kész vagyok folytatni a munkát az asszisztenseként. Segíteni szeretnék, akár akarja, akár nem.

– Tegyen, amit akar – morgolódott Allenby. – Ha nem hajlandó megfogadni a bölcs tanácsomat, akár hasznossá is teheti magát.

Ettől a perctől kezdve Caro belevetette magát a munkába, hogy elfelejtse a férfit, aki az álmatlansága okozója volt.

Mindennap meglátogatta Isabellát, mivel eltökélte, hogy segít barátnőjének visszatérni korábbi életformájába. Nem mintha Isabella valóban rászorult volna a lány támogatására. Az életteli özvegyasszony népszerűsége nagyobb volt, mint valaha, és a hosszú távolléte után alig várták, hogy visszatérjen a társaságba. Számos rögtönzött vacsorára és partira hívták, melyet az ő tiszteletére tartottak.

Caro azonban lemondta ezeket a meghívásokat, elzárkózott, nehogy összetalálkozzon Maxszel. Nem tudta volna elviselni, ha újra látja, mert még jobban fájt volna a be nem hegedt seb, melyet a szakításuk okozott.

Ugyanezen okból a barátait is elkerülte. Nem kezelte többé Ryder sebéét sem, mivel már igazi orvos is rendelkezésére állt. És Thorne-t sem kívánta meglátogatni, hiszen – tudomása szerint – Max még mindig nála lakott.

Így aztán a következő héten színét sem látta Maxnek, nem is hallott róla, bár mindennap számított rá, hogy megtudja, a férfi már visszaindult-e Angliába.

Azt mondogatta magának, hogy alig várja már Max távozását, mert utána tovább tud lépni az életében. Talán akkor halványulni kezd majd benne ez a nyomorult érzés. Most ugyanis a minden reggeli felkeléshez is hatalmas akaraterőre volt szüksége.

A sziget szépsége sem volt már képes megnyugtatóni Carót. Végleg elkerülte a titkos

barlangját és a római romokat is, meg minden olyan helyet, ami Maxre emlékeztette, Sir Gawain kastélyát is beleértve.

Amikor már egy jó ideje nem jelent meg a kastélyban, John Yates meglátogatta őt és beszámolt a Newham testvérekről. Caro örömmel nyugtázta, hogy John sebzett szíve meggyógyult.

– Hihetetlen, milyen ostoba voltam, hogy ennyire könnyen lépre csaltak – mondta John bánatos mosollyal. – Azt hiszem, elbűvölt egy gyönyörű arc. De ha addig élek is, megkeresem azt az angolt, aki felbérelte Danielle-t, hogy kémkedjen az Őrzők után. És most, hogy Isabella épségben hazatért, számos ügynökünket bevethetjük egy alapos vizsgálatba. Sir Gawain úgy döntött, pár héten belül szabadon engedi Newhaméket, de rájuk állít néhány embert, hogy kövessék őket, s majd meglátjuk, hová vezetnek el bennünket.

Caro örült, hogy John lelke nem sérült súlyosan, csupán a büszkeségén esett csorba. Azonban igencsak nehezebbre esett, hogy érdeklődést mutasson Newhamék vagy a mesterkedéseik iránt.

Amikor dr. Allenby nem igényelte a szolgálatait, túlságosan sok felesleges ideje maradt, így hosszú, lassú portyákra indult öregedő kancáján a sziget különböző részeibe, bejárta a vad dombokat észak felé, a páfrányok között, melyekbe boróka-, babér- és mirtuszbokrok vegyültek. Ebben az évszakban a növényzet gazdag színárnyalatokban pompázott

és káprázatos illatot árasztott, az eperfák pedig, melyek itt inkább ősszel és nem tavasszal virágoztak, még élénkebb színben tündököltek.

Amikor lovaglásaiból visszatért, gyakran bennmaradt az istállóban, hogy társasága legyen. Kancája volt az egyetlen, akivel bátran meg mert osztani titkait – és úgy tűnt, az állat hajlandó türelmesen, együtt érzően meghallgatni, és nem ítéli el őt.

Caro a legtöbbször saját magával vitatkozott, elismételve mindazt, ami szerinte indokolta, hogy visszautasította Max kényszerűségből tett házassági ajánlatát.

– Rettenetes feleség lennék – hajtogatta, miközben simogatta az öreg lovat. – El tudod képzelni? Mindig elrohannék az éjszaka közepén, ha beteghez hívnak. Vagy egy misszió elszólítana Cyrene-ből, és napokra vagy akár hetekre eltűnnék, miközben ő szörnyű rémálmoktól szenvedne miattam. Nem. Sokkal jobb ez így. Max szerencsésnek tarthatja magát, hogy megkíméltem ettől, mielőtt még késő lett volna.

Máskor viszont fellázadt, szidta a sorsot és Maxet is; azt kívánta, bárcsak sose találkozott volna vele.

Csakis Max tehet mostani gyötrődéséről. Ő ismertette meg olyan dolgokkal, amikben a továbbiakban nem lehet része. S ami még rosszabb: Max ébresztette rá, hogy mi hiányzott eddig az életéből.

Mostanáig elégedett volt a sorsával. Kialakított magának egy megfelelő életformát, melyben férfinak nem volt helye. Mielőtt megismerte Maxet, nem bánta, hogy egyedül él.

Most azonban borzasztóan magányosnak érezte magát – annyira, hogy az már fájt. Ha csak rá gondolt, milyen üres jövő vár rá Max nélkül, máris olyan mély sóvárgás fogta el, hogy kis híján elsírta magát.

Egyik délután, amikor visszatért lovaglásából, elhagyatottságában kitört belőle a zokogás. Kancája nyakára dőlve kisírta bánatát. Amikor végül összeszedte magát, úgy érezte, teljesen érzéketlenné vált a kimerültségtől, ám a szünni nem akaró fájdalom továbbra is mardosta.

Vajon bele lehet halni a kilátástalanságba? – merengett, miközben megviselten eltolta magát kancájától és kibotorkált az istállóból.

Rémületére, amikor hazaért, szolgálója bejelentette, hogy Lady Isabella várja őt a kék szalonban. Caro gyorsan megtörölgette az arcát, de nem tudta megtéveszteni legkedvesebb barátnőjét.

– Egek, te sírtál? – kiáltott fel Isabella. Félredobta a könyvét és felugrott a kanapéről.

– Nem, egyáltalán – hazudta Caro. – Csak valami belement a szemembe.

Isabella nem hitt neki, megfogta a kezét és maga mellé ültette a kanapéra.

– El kell mondanod, mi bánt, kedvesem. Csak lézengtél egész múlt héten, amióta visszatértünk a berberektől.

– Dehogy – ellenkezett Caro, de tiltakozása még saját magának is sután hangozott.

– Gyanítom, hogy a te Mr. Leightonod az oka.

Amikor a lány arca megrándult, Isabella érzéki szája fintorba húzódott.

– Idővel majd elfelejted őt. Nem könnyen teszi túl magát az ember egy ilyen karizmatikus férfin, mint ő. – Elhallgatott, majd fürkészni kezdte Carót. – Talán felgyorsíthatnád a folyamatot. Igyekezz valaki másra figyelni. Rengeteg úriember van a szigeten, aki versengene a kegyeidért, ha engednéd. Természetesen mindennemű szerelmi viszonyt diszkréten kell kezelni.

Caro döbbsen bámult rá. Nem akarta elhinni, hogy az asszony, aki szinte második anyja volt eddig, azt tanácsolja, bonyolódjon szerelmi kapcsolatba.

– Azt javaslod, keressek egy szeretőt?

– Pontosan.

– Isabella!

– Ne rémülj meg ennyire, drágaságom. Most már felnőtt vagy, és egy nőnek a te vitalitásoddal és a te korodban igényei vannak, bármennyire is próbálja tagadni. Tökéletesen megértem, nekem elhiheted. Tudom, milyen az, ha nincs melletted egy férfi az ágyban, és milyen végtelenül magányos így az élet. Csak az lep meg, hogy egészen idáig

soha nem engedted meg magadnak, hogy viszonyt kezdj valakivel.

Caro megrázta a fejét és elfordította tekintetét. Nem akart másik férfit. Max mindenki mást kizárt a szívéből. És tudta, soha nem keres újabb szeretőt.

Isabella minden bizonnyal megérezte, mire gondol, mert szelídebb hangnemben folytatta.

– Mr. Leighton rendkívül ideges lett, amikor a kiszabadításom során nem mehetett vissza érted. És úgy viselkedett, mint a ketrecbe zárt oroszlán, míg biztonságban vissza nem értél. Szerintem ez bizonyítja, mennyire szeret téged.

– Ez inkább azt mutatja, hogy felelősséget érzett irántam. Ő volt a misszió parancsnoka, mégsem menthetett meg. Azok után, amit megtapasztalt a háborúban, nem bírta elviselni a gondolatot, hogy még több vér tapadjon a kezéhez.

– De a hajón, amikor rajtakaptam, hogy téged néz, a szeméből süttött a szenvedély. Fülig szerelmes beléd, Caro, efelől kétségem sincs. Valójában annyira hevesnek tűnt a vágyakozása, hogy azon kaptam magam, reménykedni kezdek, több legyen köztetek egy tiltott viszonynál. Esetleg házasság.

– Tulajdonképpen megkérte a kezem – szólalt meg halkan a lány. – De kikoszaroztam.

Isabella szemöldöke magasra szökött, de türelmesen várta a folytatást.

– Egyszerűen csak úriemberként viselkedett – kötötte az ebet a karóhoz Caro. – Csupán azért

ajánlotta fel, hogy feleségül vesz, mert azt hitte, kompromittált.

– Ez nem indok arra, hogy kikosaraztad – feddte meg gyengéden Isabella.

– Nem tudnám elviselni, hogy kényszerből vegyen el. Azt sem akartam, hogy kötelezőnek érezze, hogy csatlakozik az Őrzőkhöz. Korábban még reménykedtem, hogy megteszi. Biztos voltam benne, hogy ha elkísér a missziókon, megérti, hogy jó ügyet szolgálunk és önként közénk áll. De azok után, ami a barbár partokon történt, már én sem hiszem, hogy jó döntés lenne részéről. Nem akarom, hogy csapdába kerüljön, és olyan életformát válasszon, ami csak fájdalmat okoz neki.

– És mi tart vissza téged attól, hogy Angliában telepedj le vele? Tudom, hogy Cyrene az otthonod, és hogy mennyire szeretsz itt élni. De vajon akkor is itt akarnál maradni, ha ezzel elveszíted imádott szerelmedet?

Nem – gondolta magában Caro, és a toroka elszorult a visszafojtott sírástól. Nem akarna itt maradni, ha ezzel elveszítené Maxet. És erre csak most ébredt rá. Max sokkal fontosabb a számára, mint szeretett szigete. Sokkal fontosabb, mint az orvosi hivatása. Még annál is fontosabb, mint hogy Őrző maradjon. Bárhol szívesen élne vele, ha a férfi is úgy akarná. De akarja-e?

– És te mit érzel Max iránt? – kérdezte Isabella.
– Lehetséges, hogy beleszerettél?

De még mennyire lehetséges, gondolta Caro reménytelenül. Heves lángolása őt magát is megijesztette.

Hetek óta tagadta érzéseit, nem akarta még magának sem bevallani a megrázó igazságot: már réges-régen Maxnek adta a szívét. Valójában már az első, együtt töltött varázslatos éjszakájukon.

Talán így kellett történnie. Lehetetlen volt nem beleszeretni egy ilyen különleges férfiba! A gyengédsége, a törődése, a szenvedélye elsöpörte a védekezését. És hagyta, hogy mindez megtörténjen.

Arcát két kezébe temetve felnyögött kínjában. *Hogyan követhettem el ekkora hibát? Nem hiszem, hogy ő is ugyanígy érez irántam. Egyetlenegyszer sem említette, sem amikor megkérte a kezemet, sem pedig az akkori heves szócsatánk során. Ha szeretne, megmondta volna?*

Vagy talán lényegtelennek tartotta, hogy említse, mivel kifejezetten vonakodott attól, hogy csatlakozzon az Örökhöz vagy mert tudta, mennyire ragaszkodom Cyrene szigetéhez. Lehet, hogy akkor is csak nagylelkű volt? – sorjáztak a kérdések a lány gondolataiban.

Remény és félelem kavargott Caro lelkében. Elképzelhető, hogy Max egy kicsit mégis szeret?

Kezét elvette arca elől.

– Igen, szeretem őt, Isabella. Annyira, hogy már fáj. De nem tudom, viszonzozza-e valaha a szerelmemet.

– Akkor egyszerűen rá kell vened, hogy viszontszeressen – jelentette ki Isabella egy olyan nő felsőbbrendű magabiztosságával, aki mindig elérte, amit akart a férfiaknál.

Caro felnézett és szkeptikusan méregette barátnőjét.

– Egy férfit nem lehet kényszeríteni, hogy szerelmes legyen.

Isabella mosolygott.

– Bah, ez nem olyan nehéz. Különösen egy olyan férfi esetében, aki már jó úton halad efelé. Biztos vagyok benne, hogy a te Mr. Leightonod itt tart. Tudok tanácsokat adni, hogyan érd el a célod.

– Szóval úgy véled, üldözni kellene őt? De Max világéletében utálta, ha üldözik. Éppen ez volt az egyik oka, amiért Cyrene-re jött – hogy elmeneküljön a sarkában nyüzsgő nők hada elől.

– Úgy vélem – felelte Isabella –, hogy ha igazán szereted őt, bolond vagy, ha engeded elmenni. Az igaz szerelem túlságosan illékony ahhoz, hogy hagyd kicsúszni az ujjaid közül, Caro. El akarod nyerni a szívét, nemde?

A rettenetes vágyódás, ami átsöpört Carón megadta számára a választ a kérdésre. Kétségbeesetten kívánta, hogy Max beleszeressen.

– Igen, el akarom nyerni a szívét. – Isabellára nézett. – De mi van, ha már elutazott Cyrene-ről? Félttem utánakérdezni, de lehet, hogy már visszatért Angliába.

– Akkor természetesen utána kell menned.

Igen, természetesen. Ha Max elutazott, utána kell mennem. Ha képtelen rá, hogy beálljon az Őrzők közé, ha képtelen rá, hogy itt éljen Cyrene- en velem, nekem kell vele tartanom, mivel én meg képtelen vagyok nélküle élni. Ennyire egyszerű. Hajlandó vagyok bármit megtenni, hogy elnyerjem a szerelmét – jutott döntésre magában Caro.

Ekkor egy szolga jelent meg a szalon ajtajában, egy ezüstitálcával a kezében.

– Üzenet önnek, Miss Evers, Lord Thorne-tól.

Caro nem értette, miért írhatott neki Thorne. Feltörte a pecsétet és gyorsan végigfuttatta szemét a papíron.

Szíve a torkában dobogott, pedig még a feléig sem ért az üzenetnek.

– Édes istenem...

– Mi történt? – kérdezte riadtan Isabella. – Olyan fehér vagy mint a fal.

– Max... – suttogta rekedten Caro. – Valami súlyos betegség támadta meg. Thorne azt írja, azonnal menjek.

Kifejezéstelen tekintettel bámult barátnőjére.

– Max a halálán van.

Isabella megparancsolta, hogy azonnal álljon elő a hintója, mivel Caro túlságosan zavart volt ahhoz, hogy maga hajtson. Gyomra összerándult, szíve riadtan vert. Max valóban haldoklik?

Bár Isabella próbálta megnyugtatni őt a végtelennek tűnő utazás alatt a Thorne-kastélyig, Caro képtelen volt úrrá lenni remegésén. Ahogy a kocsis megállt, a lány kiugrott és felszaladt a bejárati lépcsőn.

Meg sem várta, hogy beengedjék, beviharzott az ajtón és ráijesztett egy inasra, aki éppen egy bronzszobrot fényesített.

– Hol van? – kiáltotta, mire a riadt szolga csak hápogott, mintha egy örültet látna.

A következő pillanatban Thorne jött elő a dolgozószobájából, mintha már várta volna Carót.

– Max. hol van Max? – kérdezte ismét, remegő hangon.

Thorne összeszűkülte szemmel, gondterhelten nézett rá, és a nagy lépcsőfeljáróra mutatott.

– Fenn van, jobbra a harmadik szobában. De Caro...

Azt, hogy Thorne meg akarta-e nyugtatni őt vagy figyelmeztetni Max állapotára, Caro nem várta meg, a saját szemével akarta látni Maxet.

Felrohant a lépcsőkön, csaknem orra bukott siettében, majd végigfutott a folyosón, mielőtt a sokéves képzése során elsajátított ismereteiből eszébe jutott, hogy egy beteghez csendben kell belépni. Küszködve próbálta visszanyerni önuralmát, majd benyitott a jobbra harmadik ajtón.

A legrosszabbra számított, de amikor belépett, lába a földre gyökerezett. Max valóban a baldachinos ágyban feküdt, néhány párnával a háta mögött. De nem a takaró alatt, hanem rajta: egyik térdét lazán felhúzza, hogy megtámassza rajta a könyvet, amit éppen olvasott. És teljesen felöltözve, térdnadrágban, csizmában és egy remek szabású burgundivörös kabátban, mint egy lustálkodó úriember. A legkevésbé sem látszott betegnek.

Felnézett a könyvéből, kék szeme összeakadt a lányéval, amitől Caro összerezzen.

Maga a megtestesült egészség, hasított bele a felismerés. Kezét mellkasára szorította, mert szíve még mindig örülten kalapált.

Ahogy állt és bámulta Maxet, a férfi szája mosolyra húzódott.

– Bevallom, hízelgő, hogy ennyire siettél.

– Én... nem értem. Thorne azt üzenté, válságos állapotban vagy.

– Valóban. De dr. Allenby azt állítja, nem tehet értem semmit. Te vagy az egyetlen, aki meggyógyíthatsz, Caro.

– Tehát nem vagy a halálodon? – lihegte a lány és bizonytalanul beljebb lépett.

– Nem egészen – tette félre a könyvet Max.
– Visszautasítottad a házassági ajánlatomat, és tudnom kell, miért.

Jó néhány másodperc telt el, mire a lány felfogta a szavait. Mire ráébredt, mennyire rászedték. Hatalmas megkönnyebbülése ellenére előntötte a méreg.

Bevágta maga mögött az ajtót és összeszűkülött szemmel, dühödten nézett a férfira.

– Te, te gazember! Szándékosan hoztad rám a szívbjait! Elhitetted, hogy haldokolsz.

– Most már legalább tudom, hogy számítok neked valamit.

A lány a legszívesebben megütötte volna. Az ágy felé indult, keze ökölbe szorult. Amikor azonban bele akart bokszolni Max vállába, a férfi elkapta a csuklóját és lehúzta őt, mielőtt hozzáérhetett volna, testével betakarta, s a lány mindkét kezét leszorította a feje fölött.

Caro küszködött alatta, a szeme szikrázott a haragtól.

– Esküszöm, legszívesebben keresztüllőnélek azért, amit velem tettél!

A férfi tekintete elkomolyodott.

– Talán most már megérted, mit éreztem a berbereknél, amikor arra gondoltam, lehet, hogy már nem élsz.

A lány kitepte a kezét Max szorításából.

– Á, szóval erre ment ki a játék? – Caro kiszabadította magát és felpattant az ágyról, majd hirtelen szembefordult a férfival. – Meg akartál büntetni azért, amit miattam kellett elszenvedned? – kiáltotta csípőre tett kézzel.

– Egyáltalán nem. Csak azt akartam, hallgass meg.

– Miről van szó?

– Ül le, és elmondom. – Max egy füles fotel felé mutatott, mely az ágy mellett állt.

Caro még mindig fortyogott, amikor rájött, hogy Max már előre kitervelte ezt a találkozást, és tudta, addig nem nyugszik, míg ki nem önti a lelkét.

– Inkább állok – mormolta, és karját összefonva várt. – Nos?

Max egy jó darabig nézte a lány ellenséges testtartását, majd ujjjaival végigszántott a haján.

– Először is, hadd mondjam el, hogy tulajdonképpen nem csaptalak be. Az az igazság, Caro, hogy borzalmas fájdalmat érzek és nagyon nagy szükségem van rád, hogy meggyógyíts.

– Mi bajod? – kérdezte a lány dohogva.

Max a mellkasára tette a tenyerét, közvetlenül a szíve fölé.

– Egyfolytában vérzik a szívem, amióta kitessekeltél az életedből.

– Egyáltalán nem vérzik, te hitvány fráter! – nézett rá a lány megvetően, majd sarkon fordult, hogy kisiessen a szobából, de Max elállta az útját.

– Csatlakoztam az Őrzőkhöz.

Caro olyan élesen szívta be a levegőt, hogy meg lehetett hallani a csendes szobában. Egy pillanatig dermedten állt, majd megfordult és döbönt pillantást vetett Maxre. Szemöldökét összevonta, tekintetéből remény és aggodalom tükröződött.

– Komolyan mondd? Ugye nem tréfálsz egy ilyen nagy horderejű dologgal?

– Elég jól ismersz, hogy tudd, ezzel soha nem tréfálnék, angyalom.

Caro ekkor már leült, sőt leroskadt a székbe, mert lábai úgy elgyengültek, hogy képtelenek voltak megtartani. Közben pedig egyfolytában Max arcát fürkészte.

– Miért? – szólalt meg végül.

Max átvette a lábát az ágy végén, így szemben ült a lánnyal.

– Miután visszatértünk a berberektől, alapos önvizsgálatot tartottam. – Kezével combjára támaszkodva közelebb hajolt Caróhoz, és teljes figyelmét neki szentelte. – Igazad volt, Caro. Kell, hogy célja legyen az életemnek. Értelmes célja. Természetesen visszatérhetnék Angliába. Egyszer majd megöröklöm nagybátyám címét és vagyonát – ami gyönyörteli, könnyű életet garantál számomra, s nem kell többé aggódnom és veszélyekkel szembezállnom. De azt hiszem, néhány röpke hónap alatt belebolondulnék ebbe a sivár életformába.

– Én is azt hiszem – mosolyodott el önkéntelenül a lány.

Max szája is mosolyra húzódott, de tekintete továbbra is komoly maradt, miközben folytatta mondandóját.

– Így arra a következtetésre jutottam, hogy jobb, ha valamilyen elfoglaltságot keresek magamnak. Azt hiszem, egészen jó Őrző válik majd belőlem. Nagy tapasztalattal rendelkezem, ami értékesnek bizonyulhat jó néhány missziótok során.

Caro ünnepélyesen rábólintott.

– Kevés emberben van meg a kellő elhivatottság és képesség ahhoz, hogy a rendünk tagja legyen, Max, és te ezek közé tartozol. De... mi van a rémálmaiddal?

Max tekintete elsötétült.

– Még nem tudtam leküzdeni őket. És lehet, hogy soha nem is fogom. Viszont az utóbbi, szinte végtelen hét során rájöttem egy nagy igazságra.

– Éspedig?

– Annyira félek megkockáztatni, hogy elveszítek valakit, hogy ettől már az életkedvem is elvesztettem.

Caro hallgatott, alig merte átadni magát az örömnek.

– Nem irányíthatom a sorsot – ismerte be Max halkán. – Nem garantálhatom a győzelmet. És lehet, hogy elveszítek általam szeretett embereket. De még mindig jobb küzdeni és elbukni, mint csigaházba bújva dermedten várakozni. Azt akarom, hogy emberek vegyenek körül, akiket szeretek, és akik örömet hoznak számomra.

– Megragadta a lány kezét. – Te vagy az örömöm, Caro.

– Ó, Max – suttogta a lány rekedten, és torkát elszorították a könnyek.

A férfi tekintete lágyabbá vált, de szorítása ugyanolyan erős maradt.

– Sok időbe telt, míg tudatosodott bennem. Egy jó darabig csupán álmodtam rólad. Te voltál az őrangyalom, aki vigyázott rám és életben tartott a háború utolsó pokoli évében. De még azután is tovább kísértettél. Tudtam, rabja lettem az elbájoló nőnek, aki vigaszt nyújtott számomra. Aztán viszontláttalak Londonban és. ugyanazt a köteléket éreztem kettőnk között, Caro.

Elengedte a lány egyik kezét és megérintette az arcát.

– Azért jöttem vissza Cyrene-re, mert tudnom kellett, valóság-e, amit érzek. Hogy a hozzád való ragaszkodásom csupán fantázia volt-e, melyet a harctéren, lázas álmaimban elképzeltem. Hogy annak az éjszakának a varázsa csupán a sziget bűverejének volt-e köszönhető. Hogy a szenvedély, ami köztünk fellángolt, valóban mindent elsöprő-e, ahogyan az emlékeimben élt. És megtaláltam a válaszokat, Caro. Most még jobban el vagyok bűvölve tőled, mint akkor voltam.

A lány egy pillanatra lehunyta a szemét, küszködött a benne viaskodó érzelmekkel, a szívét szorító kétségbeejtő vágyakozással.

Max felállt és felsegítette Carót is.

– Tudom, azt hiszed, csak becsületből kértem meg a kezéd, de tévedsz. Akarom, hogy a feleségem légy, Caro. – Két tenyere közé fogta a lány arcát. – Komolyan gondoltam, már akkor is, amikor először kimondtam, és vérzett a szívem. El akartál küldeni, de nem tudlak többé elhagyni. Szeretlek, Caro.

Csodálkozás és kételkedés süttött a lány szeméből.

– Te, igazán szeretsz engem? – szólalt meg végül, néhány másodperc szünet után.

– Annyira, hogy magam is megrémültem tőle. Caro könnyei eleredtek.

– Istenem, nincs miért sírnod, édes.

– Dehogy nincs. Nem gondoltam, hogy tényleg szeretsz.

– Gyere ide.

Szorosan átölelte, a lány pedig hozzábújt és megpróbálta abbahagyni a sírást.

Max a hajához nyomta ajkát.

– Nem tudom, túlélném-e hogy elveszítelek, de egy dologban abszolút biztos vagyok: nélküled nem tudok élni. Miattad örülök annak, hogy élek. Te adsz értelmet az életemnek, Caro. Te vagy az életem. Míg nem ismertelek, nem volt életem.

Caróból ismét kitört a zokogás. *Most örömben sírok*, döbönt rá.

– Azt hiszem – mondta halkán Max –, már az első együtt töltött éjszakánk után beléd szerettem.

– Ugyanez történt velem is, Max. Reménytelenül beléd szerettem akkor éjjel, a romoknál.

Hátrébb húzódott, hogy megvizsgálja a lány arcát. Tekintetével lassan végigpásztázta.

– Ez igaz?

– Igen. Ó, Max, olyan nagyon szeretlek!

A férfi torkából szaggatott hang tört elő. Hirtelen felkapta a lányt és körbeforgatta, olyan erősen ölelte, hogy fájt a bordája. Caro szédült, levegőért kapkodott és könnyein keresztül nevetett, amikor Max végre letette a földre.

Karjával továbbra is szorosan ölelte, tekintete tüzelt.

– Ha szeretsz, mi az ördögnek kosaraztál ki?

Caro szípozott és bizonytalanul elmosolyodott.

– Azt akartam, hogy magad dönthess a sorsod felől, ne legyél kénytelen kötelességtudatból megnősülni vagy a rendünkhöz csatlakozni. Nem tudnám elviselni, ha azt látnám, hogy miattam szenvedsz, Max. Tudtam, hogy csak további rémálmokat hozna, ha nem tudnád elfogadni, hogy én Őrző vagyok.

– Megbarátkoztam a gondolattal, hogy Őrző vagy – fintorodott el Max. – Nem mondom, hogy nem fogok aggódni érted, valahányszor misszióra mész, de legalább megpróbálom visszafogni védelmező ösztöneimet.

– Akkor is, ha előfordul, hogy nélküled kell mennem?

– Akkor is.

A lány hatalmasat sóhajtott, és arcát ismét Max vállához nyomta.

– Még mindig alig tudom elhinni, hogy te is Őrző lettél.

– Azt hiszem, Philip is ezt akarta volna – mondta a férfi.

A lány szíve megsajdult.

– Biztos vagyok benne. De én már feladtam a reményt.

– Sir Gawain viszont nem. Sőt, látszott, mennyire megkönnyebbült, amikor elfogadtam az invitálását és beléptem a rendbe. Nem hiszem, hogy el akart volna zavarni a szigetedről.

– Felkészültem rá, hogy Angliában éljek veled – vallotta be Caro –, ha csak így nyerhetlek el.

Max hallgatott.

– Meghoztad volna értem ezt az áldozatot?

– Igen. De most te leszel, aki áldozatot hoz.

– Szó sincs semmiféle áldozatról, Caro. Cyrene maga az édenkert, mint te is tudod. És ha az enyém vagy, bárhol boldogan laknék. Egyébként soha nem kérnélek rá, hogy add fel orvosi karrieredet, hiszen tudom, mennyire fontos ez neked. De feltett szándékom, hogy idehozok egy sebészorvost Cyrene-re, aki átveszi majd dr. Allenby munkáját, így nem kell holtfáradtra dolgoznod magad a pácienseivel. Bocsáss meg, ha annyira önző vagyok, hogy magamnak akarlak a nap egy részében.

Caro ráemelte tekintetét.

– Komolyan azt hiszed, rá tudsz venni egy sebészorvost, hogy itt praktizáljon Cyrene szigetén?

– Biztos vagyok benne. Számos kiváló doktort ismerek, akik éppen állástalanok és be tudnák tölteni Allenby helyét. Megígérem, hogy legalább egyet közülük rábeszélek, hogy itt telepedjen le.

A lány könnyű csókot lehelt Max ajkára, majd hitetlenkedve csóválta a fejét. – Max, valóban feleségül akarsz venni? Rettenetes feleség lesz belőlem, ez kétségtelen. Ha dr. Allenby asszisztense maradok, időnként elhívnak otthonról, nappal és éjszaka, akár hosszú órákra is.

– Nem számít – szolt Max. – Feleségül akarlak venni és biztosíthatlak, nem fogadok el nemleges választ. Ha nem egyezel bele, egyszerűen addig gyötörlek, míg be nem adod a derekad.

– Akkor azt hiszem, meg kell adnom magam – nevetett felszabadultan a lány.

Amikor megjelent a jól ismert lassú, szívet melengető mosoly Max ajkán, Caro ismét behunyta a szemét, és meg akarta csípni magát, hogy biztosan nem álmodik-e.

Max is ugyanezen elmélkedhetett.

– Mondd újra, angyalom. Mondd, hogy szeretsz!

– Szeretlek, Max Leighton. Szeretlek most és mindig is szeretni foglak. Örökké. – Caro megsimogatta a férfi fekete haját. – De inkább megmutatom.

Újra megcsókolta, lassan, szenvedélyesen.

Vad kívánás hasított Maxbe, szorosan magához ölelte a lányt. Az utóbbi hetek megpróbáltatásai és bizonytalanságai után olyan volt a lelke, mint a

kiszáradt sivatag, amely az életadó esőre vágyik
– ez volt számára Caro.

És ahogy a sivatagot az eső, úgy keltette őt is életre; fehéren izzó vágy tombolt benne.

A forró csók közben felnyögött. Aztán herculesi erőfeszítéssel elszakította a száját Carótól.

Nehezen vette a levegőt, türelmetlenségében összeszorította a fogát, hogy elterelje figyelmét sajgó ágyékáról.

– Elég! – kiáltott fel rekedten. – Ha így folytatod, felkaplak s itt és most magamévá teszek. De bármennyire kívánlak is, nem szándékozom szeretkezni veled, míg hivatalosan megtartjuk az esküvőt.

Caro zavartan bámult rá.

– Azt mondták – jelentette ki Max fájdalmas mosollyal –, hogy kérvényt nyújthatok be a gibraltári püspökhöz egy különleges engedélyért, melynek birtokában házasságot köthetek, de ez egy hétbe is beletelhet.

Caro zavartságát mosoly váltotta fel, és felmászott az ágyra Max mellé. – Ha a tengeren lennénk, Biddick kapitány is összeadhatna minket.

– Én viszont szabályos esküvőt akarok. Azt akarom, hogy az egész világ tudja, az enyém vagy.

– Tényleg muszáj olyan sokáig várnunk? – hajolt közelebb Maxhez Caro. Provokatívan végighúzta az ujját a férfi mellkasán és körözött mellényének egyik gombján.

Max megrándult, és elkapta a lány kezét.

– Hálás lennék, ha rendesen viselkednél, boszorka. Thorne kivágná a májamat, ha újra szeretkeznék veled törvényes házasság nélkül. Mindössze arra tudtam rávenni, hogy írja meg azt az üzenetet és hívjon ide téged.

Caro hirtelen összeráncolta a szemöldökét.

– Thorne egy követ fújt veled? Vigye el az ördög! Majd én vágom ki az ő máját, hogy ennyire rám ijesztett.

– Nem hibáztathatod őt. Csak biztos akart lenni benne, hogy újra megkérem a kezéd. Ami azt illeti, lent várja, mire jutottam.

Caro összeszorította a száját. Egyáltalán nem enyhült meg.

– Azt hiszem, szólnom kellene Isabellának is, hogy végül is mégsem vagy a halálodon. Azért kísért el, mert ő is aggódott az életedért, mint én.

– Mostanra Thorne már biztosan megmondta, miért vetemedtem erre a kegyes csalásra. – Max elgondolkodva nézett a lányra. – Hogy fogadja majd Isabella a házasságunk hírét?

– El lesz ragadtatva, ez nem kétséges – mosolygott negédesen Caro. – Annak ellenére, hogy alig egy órája még arra biztatott, keressek magamnak másik szeretőt, hogy hamarabb túltegyem magam rajtad.

– Tényleg? – szűkülte össze Max tekintete.

– Csupán azért, mert látta, milyen rémesen éreztem magam, amikor azt hittem, elveszítettelek.

– Úgy látom, komoly beszélgetést kell folytatnom Lady Isabellával. Figyelmeztetlek, amíg egyetlen

szusz lesz bennem, szó sem lehet semmiféle szeretőről.

– Nem kell aggódnod, Max. Soha, soha nem akarok senki mást rajtad kívül.

– Én pedig csakis téged akarlak, elbájoló angyalom – szólt nevetve, és felcsillant a szeme. Caro olyan mérhetetlen szeretetet olvasott ki belőle, ami a lelke mélyéig megrázta.

Ujjával megsimogatta Max arcát. Fájló szíve most csordultig telt örömmel, mégis egy utolsó esélyt akart adni a férfinak, mielőtt véglegesen dönt a sorsáról.

– Max, igazán biztos vagy benne, hogy össze akarsz házasodni velem? – kérdezte. – Én beérem azzal is, ha csak a szeretőd vagyok.

Max elfordította a fejét, hogy megcsókolhassa a lány tenyerét.

– Én viszont nem. A feleségemnek akarlak, Caro. A férjed, a társad akarok lenni, aki veled öregszik és őszül meg, s egyúttal az egyetlen szeretőd is.

A lány mosolya felragyogott. Még mindig nem tudja elfogadni, mennyire kívánatos, gondolta Max.

Szorosan az ölébe vonta, bár fennállt a veszély, hogy elveszti az önuralmát. Arcát a lány hajába temette, egyszerűen csak a karjában tartotta, hogy ölelésével mondja el, mennyire kívánja. Érezte, hogy megremeg a lány teste, és őt is forróság járta át.

Egész idő alatt szeretőjének akarta Carót. És már akkor tudta, amikor megkapta a testét, hogy ennyivel nem éri be. Most pedig a szerelmével sem. A lelkét is birtokba akarta venni, ahogyan a lány is birtokolta az övét.

Minden kis porcikáját magáénak akarta élete végéig. És nagy örömét leli majd abban, ha meggyőzi szépséges aráját erről a megváltoztathatatlan tényről.

Epilógus

A sziklakamra falain fáklyák lobogtak, fénylő ragyogást kölcsönözve a meghitt ceremóniának, melynek során Maxet lovaggá ütötték Őrzőként.

A rendbe való belépés beavatási rítusa egyszerű, de ünnepélyes volt. Max az oltár előtt állt, és Sir Gawain elnöklése mellett megesküdött, hogy megvédi az Őrzők által oly becsesnek tartott eszményeket. Ezt követően letérdeltették, és Sir Gawain felemelte a varázslatos kardot, az Excaliburt.

A fény átcikázott és megcsillant a drágakövekkel kirakott markolaton, és Maxet ugyanaz a magasztos és tiszteletteljes érzés árasztotta el, mint amikor először pillantotta meg a legendás fegyvert. És amikor a nehéz acélpenge a vállához ért a lovaggá ütés szertartása során, úgy érezte, mintha sistergő energia áramlott volna a fémből a testébe, ami szinte égette. Ugyanakkor nyugalom és békesség töltötte el a lelkét és tudta, helyesen döntött.

– Most már te magad is a Kard Őrzője lettél
– jelentette be Sir Gawain.

Amikor Max felállt, újdonsült felesége előrelépett – örömteli mosolya elhomályosította a fáklyák lángját is.

Caro csupán meg akarta ölelni őt, ezt Max is tudta, mégis karjába vette és tüzes csókkal zárta le a száját. Caro először megdermedt, aztán szenvedélyesen viszonzta a csókot, mely arról árulkodott, mennyire nehéz volt számukra betartani az absztinenciát.

Olyan hosszan csókolták egymást, hogy végül Sir Gawain megköszörülte a torkát. Amikor Caro – zavartan, vérvörös arccal – kibontakozott Max karjaiból, férfiak vidám nevetése csendült fel mögöttük a többiek benn.

A báró mögött Thorne állt, olyan volt, mint egy jóindulatú fivér. John Yates arca ragyogott, Santos Verrának pedig fülig ért a szája. Ryder, aki csaknem felépült már sebesüléséből, szintén jelen volt, és Hawkhurst grófja is.

– Úgy látszik, Leighton – jegyezte meg szárazon Hawk –, senki nem tájékoztatott arról, hogy a csókolózás nem része a hagyományos beavatási szertartásnak.

Max nevetett, de egyik kezét birtoklóan arája derekán tartotta, és egyáltalán nem érzett büntudatot. Ez volt az első alkalom, hogy korábbi pásztoróráik óta az érintésnél tovább ment Caróval.

Alig négy órája házasodtak össze a nagyteremben. Sir Gawain járt el Caro apjaként, amikor a lány kezét Leightonnak adta.

Az esküvőt követő lakoma fenséges volt, a lakodalom egész délután tartott. A vendégek még vidáman ünnepeltek, amikor Caro legközelebbi

barátainak és társainak maroknyi csoportja kisurrant a teremből, hogy a föld alatti tavnon átevezzen a legendás kardot őrző titkos kamrához.

Sir Gawain óvatosan visszahelyezte a kardot az oltárra. Azután az Őrzők sorban kezét rázták Maxszel és megölelték újdonsült feleségét. Sir Gawain maradt utoljára, szeme bepárásodott, amikor megcsókolta Caro arcát.

– Hosszú és boldog közös életet kívánok nektek.

– Nagyon remélem, hogy az lesz – ragyogott Caro mosolya, miközben belekarolt férjébe.

– Nos – mormolta a báró –, siessünk vissza a vendégekhez, mielőtt észreveszik az eltűnésünket.

Max még egyszer visszanezett a csillogó kardra, majd Caro után sietett a lépcsőn. Az Őrzők két csónakba szálltak, Thorne az új házassággal tartott.

Ez a csónak a korábbi útvonalukon ment vissza, az óriási barlangon át, melynek fantasztikus formái, színei és a tó vizének káprázó csillámai most is elbűvölték Maxet. Miután kiszálltak a csónakból, felmásztak a föld alatti kazamaták lépcsőin, áthaladtak a kastély számtalan folyosóján és helyiségén, majd beléptek a nagyterembe.

A zenészek épp hangoltak az esti bálhoz, s a vendégek is egyre érkeztek.

– Egy táncot ígérj nekem, drágám – dörmögte pajkosan Thorne Carónak. *Biztos, hogy ugratni akar, mert tudja, mennyire utáltam valamikor a*

táncot, gondolta Caro. De ez még az előtt volt, hogy Max megtanított keringőzni.

Ám mielőtt válaszolhatott volna, Max megrázta a fejét.

– Sajnálom, öregfiú, de máskor tarts igényt a táncra a feleséggel. Nem maradunk itt a bálra.

– Ünneprontó – fintorgott Thorne.

– Menj, és keress magadnak menyasszonyt, ha annyira vágysz egy partnerre.

Thorne nevetett és mindkét kezét feltartotta, mintha magát a gondolatot is el akarná hárítani.

– Könyörgöm, ne kívánj ilyen rémisztő sorsot nekem, pusztán azért, mert te kifogtad az egyetlen nőt a világon, aki egy egész királysággal felér.

– Egy királyságnál is jóval többet ér – mondta halkán Max, és Caróra nézett.

Bensőséges, szeretetteljes tekintete átmelegítette az asszonyt. És amikor Max magához húzta, érezte, milyen erő van a karban, mely mégis annyira gyengéden öleli a vállát.

Ekkor dr. Allenby furakodott át a tömegen és feléjük tartott. A doktor nem vett részt a ceremónián, mivel ő hivatalosan nem volt Őrző, de eleget tudott a rendjükről ahhoz, hogy sejtse, mi zajlott le az avatáskor.

Megragadta Max kezét és melegen gratulált, majd megcsókolta Caro arcát.

– Egészen kivirult, drágám. És most visszavonom mindazokat a méltatlan jelzőket, amikkel korábban illettem ezt a fickót. Nem is olyan rossz, mint gondoltam.

– Nem bizony – nevetett az asszony. – Egyáltalán nem rossz. Sőt, még azt is mondhatná, rendkívül szerencsések vagyunk, hogy magunk között tudhatjuk.

Dr. Allenby berzenkedve felmordult.

– Doktor, kérem, bocsásson meg – szólt közbe Max.

Választ sem várva a terem másik végébe húzta Carót. Amikor lehajolt, hogy a fülébe suttogjon, meleg ajkának érintésére az asszony megborzongott.

– Azt hiszem, ideje lenne távoznunk, nem gondolod?

Szemének érzéki ragyogásától Caro pulzusa felgyorsult, és azonnal megértette a ki nem mondott szavakat: alig várom, hogy szeretkezhessünk.

– Először el kell köszönnöm Isabellától – felelte Caro, és feltámadt benne a vágyakozás Max teste után.

– Rendben, de siess. Ha sokáig várákoztatsz, nem állok jól magamért. Feldoblak a vállamra és úgy viszlek el, hogy megerősokolhassalak.

Isabellát vagy fél tucat férfi rajongta körbe, de amint meglátta Caróékat, elnézést kért és az új házásokhoz lépett. Puha, illatos karjával megölelte barátnőjét.

– Tiszta szívemből örülök, hogy ilyen boldognak látlak, drágaságom – mosolygott rá szeretettel.

– Valóban boldog vagyok, Isabella. Mámorosan. De ugye megbocsátasz, ha most távoznunk?

– Menjetek csak – nevetett Isabella. – Még emlékszem, milyen érzés egy jóképű szívtipróval tölteni a nászéjszakát.

Csendben kiosontak a teremből, majd kéz a kézben az istállóhoz mentek, ahol Max már mindent előkészített a szökésükhöz. A lovak felnyergelve várták őket, több napra elegendő élelemmel felpakolva.

Max felsegítette Carót a lovára, majd felült mögé és szorosán átkarolta. A novemberi délutánon még sütött a nap, nem kellett, hogy ő melegítse asszonyát, mégis ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy szorosán a karjában tartsa.

Észak felé tartottak a kastélytól, mivel a titkos barlangjukba akartak ellátogatni, mielőtt elhálnák házasságukat a római romoknál. Amint felfelé kaptattak a mirtuszbokrok és fenyők között, a lenyugvó nap aranyszínűre festette a tájat.

Hatalmas elégedettség töltötte el Maxet. Úgy érezte, otthonra talált. Most már Cyrene-hez tartozik. És mindaddig otthon érzi magát, míg Carót a karjaiban tarthatja.

A sziget igazi menedék, de Caro volt az, aki oltalmazta, aki meggyógyította őt. Aki megtanította, hogyan vegye észre újra az élet szépségét.

A sziget valóban maga az érzéki édenkert, mely képes felajzani az érzékeket, ám a végtelen gyönyört kizárólag ennek a rendkívüli nőnek köszönheti.

Amikor Caro a mellkasának dőlt és felsóhajtott, forró, sürgető vágy kezdte feszíteni Max testét.

Behunyta a szemét. Örült, hogy végére jár az önmegtartóztatás ideje, és most már igazán asszonyává teheti Carót. Gondolataiban már át is élte, ahogy beléhatol, megízleli, a csúcsra repíti, szereti.

Valóban Őrzővé vált, és nem csak abban az értelemben, hogy felesküdt, őrzi és megvédi a rendet.

Most már Caro védelmezője is lett, szívének őrzője. Mint Caro az ő szívéé.

Ajkát az asszony hajához nyomta, némán tudtára adva, mennyire szereti.

– Mire gondolsz? – kérdezte Caro.

– Arra, hogy milyen szerencsés vagyok, mert a magaménak tudhatlak.

A nő ismét álmodozón felsóhajtott és fejét a férfi vállára hajtotta.

A nap vörös izzással tartott lefelé a horizonton, ahogy közeledtek titkos rejtekhelyük felé, a rózsás sugarak olvadó lágává változtatták a ködös vízesést.

A varázslatos kép hatására megálltak, hogy kiélvezzék saját édenkertjük látványát. Aztán egy még sürgetőbb vágnak engedelmeskedve továbblovagoltak.

A barlangnál Caro lenyergelte a csomagokat cipelő lovat, míg Max bevitte a holmikat, majd begyújtott a kályhába, hogy meleg legyen, mire

visszatérnek. Aztán kiment Caróhoz, aki még mindig a csodálatos naplementét bámulta.

– Milyen gyönyörű – suttogta szinte révületben.

Max ugyanezt érezte. A látványtól neki is elállt a lélegzete. De megrázta a fejét, ahogy hátulról átkarolta felesége derekát.

– Közel sem olyan gyönyörű, mint az én szépséges feleségem.

Caro halkán felnevetett.

– Max, most már nem kell bókokkal elárasztanod. Anélkül is tudom, hogy szeretsz.

– De még nem győztelek meg róla kellőképpen – szorította erősen magához. – Mondd utánam: Én vagyok a világon a legkívánatosabb nő. Csodálatos férjem kíván, kényeztet és imád.

Caro csengő kacagással válaszolt, megzavarva rejtekhelyük csendjét, de engedelmesen elismételte a férfi mondatait, szóról szóra.

– Még mindig nem eléggé meggyőző, drága királynőm – jelentette ki Max. – Még némi kételkedést hallottam kicsendülni a hangodból. – Szembe fordította magával. – Igazán különleges teremtés vagy, ezt tudnod kell.

Caro elmosolyodott, majd karját férje nyaka köré fonta.

– Akár az vagyok, akár nem, örülök, hogy te annak hiszel.

– Hát persze. És hiszem, hogy a gyermekeink is különlegesek lesznek.

Az asszony megmerevedett, Max arcát fürkészte.

– Igazán szeretnél gyermekeket, Max? Tudom, hogy a családjáért élő, gondoskodó apa lennél, de veszélybe sodrod a szíved.

– Tisztában vagyok veled. De készen állok rá. Azt akarom, hogy saját családuknak legyen.

Carót elbűvölték a férfi szeméből áradó érzelmek.

– Akkor ajándékozz meg egy gyerekkel, Max.

Kéz a kézben a barlang előtt várakozó lóhoz sétáltak.

Mire a római romokhoz értek, már besötétedett, de a hold megvilágította az útjukat. A fürdők lábánál megálltak, beitták a sziklaperem mögött csillámló tenger különleges látványát. Az ezüst, teraszos medencék vizén az éjszaka árnyai közt megcsillant a holdfény.

Caro most ugyanolyan elbűvölőnek érezte a romokat, mint egy évvel ezelőtt. Sőt, most még inkább, mivel Max már a férje és egyben a szeretője is volt. De ez alkalommal a romok békessége összhangban állt a szívében honoló békességgel.

Max felkísérte őt a teraszos lépcsőkön és takarókból ágyat vetett a középső medence mellett, ahol először ismerték meg együtt a szenvedélyt. A vízről felszálló meleg gőztől az éjszakai levegő hőmérséklete is kellemes volt. Türelmetlenül vetkőztették le egymást, hogy mielőbb beteljesítsék vágyukat.

Mialatt Max az utolsó ruhadarabját is ledobta, Caro becsusszant a takarók alá, izgatott

várakozással. Max felforralt a vérét, és csakis ő tudta csillapítani vad vágyakozását. Szemével végigpásztázta a férfi gyönyörű testét a holdfényben, mielőtt Max bebújt mellé a takarók alá és szorosan magához vonta.

Szeme tűzben égett, miközben gyengéden ráfeküdt Caro testére. Keblét két tenyerébe fogta, hüvelykujjával cirógatni kezdte a mellbimbóit, majd ráhajolt, és megcsókolta a keményen ágaskodó csúcsokat.

Caro szorosan hozzásimult, Max pedig minden szexuális fortélyát bevetve izgatta őt, kezével, szájával, kemény testével. A nő teste pillanatokon belül felforrósodott.

– Kérlek, Max. gyere – könyörgött.

– Édesem, fogadj magadba.

Caro megnyílt, lábait a férfi köré kulcsolta, hogy még közelebb kerüljenek egymáshoz. Max forró, gyengéd tekintete megbabonázta, miközben pénisze beléhatolt. Caro mérhetetlen örömet érzett.

Max úgyszintén. Egy darabig Caro szépséges arcát figyelte, melyről buja érzékiséget olvasott le, aztán az érzelmek hamar átvették az irányítást a józan ész felett.

Megragadta a nő csípőjét, hogy még jobban birtokba vehesse a testét, közben szerelemtől, vágytól izzó szavakat suttogott az ajkára, ahogy egymásra tapadt és egy-egy pillanatra szétvált a szájuk. Testük szorosan összefonódott és együtt repültek fel az egekig.

Csak jóval később csitult el varázslatos eksztázisuk. Max még érezte az apró rezdüléseket, a Caro testén átfutó remegést, ahogy az asszony kimerülten feküdt alatta.

Végül lehangeredett róla, hanyatt feküdt és mellére vonta őt, Caro haja kusza tincsekben terült el a széles mellkason.

Max szíve még mindig hevesen kalapált, ahogy felnézett a holdfényes égboltra. Ez volt az eddigi legcsodálatosabb együttlétük. Az jutott eszébe, vajon megfogant-e most az első gyermekük.

Még közelebb húzta magához az asszonyt.

Nem számít, hogy ma éjszaka fogant-e meg, Max biztos volt benne, hogy ha most nem, hamarosan sikerül. Új életet kezdenek együtt. Saját családdal. Utódaikra árasztják majd mindazt a szeretetet és odaadást, melyet oly sokáig megtagadtak maguktól. A gyermekeik és egymás őrzői lesznek majd.

– Tévedtél, szerelmem – dűnnyögte, miközben ajkával Caro nedves halántékát simogatta. – A sziget bűbájos hatása csak mese. A szerelem varázslata azonban valóban érezhető.

Az asszony elégedett sóhaja elárulta, hogy teljesen egyetért ezzel a véleménnyel.

Vége